Răzvan Alexandru Petre

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2014

Colecţia FILOSOFIE ŞI SPIRITUALITATE

Răzvan Alexandru Petre

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

Culegere de texte publicate de autor
în website-ul *www.spiritus.ro*,
conţinând eseuri, panseuri, studii,
dialoguri, analize de natură filosofică
asupra lumii, vieţii şi spiritualităţii

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2014

Colecţia FILOSOFIE ŞI SPIRITUALITATE

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

SUMAR

MĂRTURISIRE
LA FINALUL CELOR ŞASE CĂRŢI

Fără a-mi aroga calitatea de ocultist versat, jurnalist de ştiinţă, maestru metafizician, cercetător în parapsihologie sau alte titluri care impun o recunoaştere socială, consider totuşi, fără falsă modestie, că mă dovedesc a fi, prin materialele publicate, un „filosof spiritual”, mai puţin literat, mai mult pedagog. Unora li se pare filosofia ceva neînsemnat, altora, ceva nemaipomenit. Eu cred că este simpla nevoie omenească de a aduce puţină ordine intelectuală în dezordinea aparentă a lumii.

Deşi tratatele de filosofie mi se par greoaie la citit, mi-a plăcut să aşez pe hârtie ideile pe care mi le-am făcut sau pe care le-am asimilat în legătură cu marile teme ale filosofiei perene (*philosophia perennis*): despre credinţa în Divinitate, legile Creaţiei, cunoaşterea universului, despre necesitatea moralei şi bunătăţii în societate, despre nevoia omului de autocunoaştere, introspecţie şi automodelare, despre posibilitatea de a primi sfaturi şi ajutor din lumea spiritelor evoluate. Ştiu că sintezele de gândire pe care le-am publicat vor fi valabile şi peste mulţi ani, căci marile întrebări ale omenirii nu îşi vor fi epuizat interesul prea curând pe această planetă. Ele i-au preocupat dintotdeauna pe adevăraţii gânditori. Am scris aceste eseuri dintr-o nevoie interioară de a-mi oferi lămuriri în primul rând mie însumi şi, în acelaşi timp, de a le împărtăşi cu cei care simt şi gândesc asemenea mie, pentru a le scurta rătăcirea metafizică.

Nu este o lectură facilă. Necesită concentrare şi timp de reflecţie. Îi felicit de la început pe cei care o vor străbate integral!

Am început, din anul 1996, cu scurte notiţe conţinând idei importante filosofice şi spirituale, legându-le apoi în articole mai vaste, publicând în final eseuri filosofice marcate de o exprimare aforistică, intercalând uneori şi pasaje de dialog filosofic. Materialul adunat s-a concretizat şi în mici tratate sau chiar în cărţi de sine stătătoare. Am încercat să ies, pe cât posibil, din stilul obişnuit al filosofilor: alambicat, pretenţios, foarte erudit, cu multe neologisme. Idealul meu este să aduc *filosofia spirituală* pe înţelesul oamenilor obişnuiţi.

Toată această trudă plăcută s-a desfăşurat în ani de zile, într-un ritm tot mai intens şi cu un conţinut tot mai dens. Vrând să împărtăşesc cu alţi cititori virtuali aceste teme minunate, am pus totul, gratuit, pe site-ul www.spiritus.ro. Scriind, am dat o formă clară şi concisă multiplelor idei ce mi-au străbătut mintea, care altfel s-ar fi pierdut irecuperabil. Ştiu sigur că numai scriind şi publicând mi-am stimulat pe mai departe inspiraţia. „*Celui ce are i se va mai da*”, spunea desăvârşitul Isus. Numai emiţând mereu întrebări, am atras şi răspunsuri. Numai dorind să satur foamea de cunoaştere a semenilor am dobândit şi eu hrana spirituală.

Uneori, am avut impresia că nu scriam de unul singur, ci o altă instanţă inteligentă îmi ţinea socoteala afirmaţiilor, îndemnându-mă să operez corecturi ale unor pasaje pe care le şi uitasem deja. Probabil că era mintea mea subconştientă, tot cea care îmi furniza şi ideile noi sau inspiraţia de a citi exact ce aveam nevoie la momentul oportun – pentru a oferi un citat sau link potrivit, a-mi întări un punct de vedere. De multe ori scriam fragmente pe diverse teme, iar la un moment dat constatam că ele se pot reuni într-un material unitar, de parcă cineva făcuse deja planul, iar eu doar lipeam piesele din puzzle. Interesantă experienţă...

Am publicat separat patru cărţi distincte, cu titlurile:

- Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011)
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice Feminine (2011)
- Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de ştiinţă spirituală (2012)
- Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2007)

Separat, s-au adunat în website peste 100 de eseuri, traduceri, tratate, prezentări a unor subiecte ce se învârt în jurul problematicii spiritualismului şi aplicării principiilor spirituale la viaţa de zi cu zi. Numărul lor este suficient. Când s-au copt condiţiile şi am avut pornirea interioară, le-am scris.

Pentru a putea fi tipărite pe hârtie, le-am împărţit în câteva teme majore, sub următoarele titluri de cărţi:

1) Esoterismul în mileniul 3
2) Karma, valurile timpului
3) Spiritele în dialog cu noi (în colaborare cu Nina Petre)
4) Cristos, binele, adevărul
5) Spiritualitatea în psihologie
6) Filosofie spirituală

Volumul de faţă este ultimul din enumerare, unde am adăugat şi această mărturisire de autor. Ele conţin aproape toate materialele publicate până în anul 2014, inclusiv. Am făcut doar mici corecturi, completări şi adaptări ale hipertextului la formatul tip document A4. Creaţiile audio sau video nu au putut fi incluse aici.

În anul 2009 am întâlnit o clarvăzătoare care nu mă cunoştea. S-a uitat la aura mea şi mi-a spus să continui a scrie în stilul meu – deşi nu ştia cu ce mă ocup. Îmi intuisem deci bine misiunea, sub forma unei nevoi profunde de a aduce un plus de claritate în acest domeniu considerat de unii ambiguu şi bizar, înfricoşător şi neinteligibil. Sper că va fi de folos cititorilor mei şi, poate, viitoarelor academii spirituale, ce vor trebui să apară în lumea mai bună de mâine!...

CE ESTE FILOSOFIA?

Filosofia este o viziune totalizatoare asupra lumii, implicând o înţelegere a condiţiei umane[1]. Domeniile filosofiei sunt următoarele:

Ontologia, care răspunde la interogaţii de genul: *Realitatea este de esenţă spirituală sau materială? Există Dumnezeu? În ce constă distincţia corp – minte? Deţin oamenii liber arbitru sau se supun determinismului prezent în natură?*

Gnoseologia, care răspunde la interogaţii de genul: *Este experienţa singura sursă de cunoaştere? Ce face ca unele opinii să fie adevărate, iar altele false? Există întrebări importante la care ştiinţa nu poate răspunde?*

Antropologia filosofică, care răspunde la interogaţii de genul: *Ce este omul? Care este sensul vieţii? Care este specificul naturii umane în rândul celorlalte tipuri de fiinţare?*

Axiologia, care răspunde la interogaţii de genul: *Există o valoare supremă? Care este valoarea primordială a vieţii? În ce constă o valoare cognitivă?*

Etica, care răspunde la interogaţii de genul: *Ce semnificaţie are binele şi/sau răul? După ce criterii trebuie să distingem între acţiunile corecte şi cele greşite din punct de vedere moral? Este plăcerea un criteriu după care descriem o stare de lucruri ca fiind „bună”? Este arbitrară decizia morală?*

Filosofia religiei, care răspunde la interogaţii de genul: *Care este specificul relaţiei dintre credinţă şi raţiune? Ce sunt credinţa religioasă, experienţa religioasă? Poate fi cunoscut Dumnezeu? Cum este posibilă cunoaşterea divinului?*

Filosofia ştiinţei, care răspunde la interogaţii de genul: *Ce particularizează metodele ştiinţei? Există o demarcaţie clară între ştiinţe şi alte discipline, şi unde anume se plasează investigaţii ca istoria, economia sau sociologia? Sunt teoriile ştiinţifice probabile sau au mai degrabă caracterul unor ipoteze provizorii? Pot fi ele verificate sau falsificate? Ce deosebeşte explicaţia adecvată de cea inadecvată? Poate să existe o ştiinţă unificată care să îmbrăţişeze toate ştiinţele speciale?*

Filosofia social-politică, care răspunde la interogaţii de genul: *Unde trebuie trasată distincţia dintre drepturile individuale şi drepturile guvernării? Pe ce se bazează dreptul de a guverna al oricărui suveran?*

Estetica, care răspunde la interogaţii de genul: *Care este scopul artei? Care este rolul sensibilităţii în judecata estetică? Care sunt criteriile care ne permit să etichetăm o operă de artă ca fiind bună/mare?*

Analizând scrierile mele, se poate constata că ele abordează aproape toate domeniile menţionate mai sus, dovedind astfel un caracter filosofic, cu specific spiritualist. Volumul de faţă poartă numele de „Filosofie spirituală”, dar acelaşi tip de demers l-am realizat, în mare parte, şi în celelalte cărţi. Veţi regăsi unele subiecte, importante şi dificile, reluate din diverse perspective şi mijloace stilistice, prinse într-un soi de menghină analitică şi şlefuite până la oglindirea cât mai clară a adevărului, atât cât ne poate fi el accesibil.

[1] http://floringeorgepopovici.wordpress.com/2011/09/19/domeniile-si-genurile-filosofiei/

DIALECTICA SĂNĂTOASĂ

Pe parcursul timpului, am făcut unele afirmaţii tranşante, dar argumentate, care pot veni în contradicţie cu ceea ce susţin unele religii sau autori. Ba chiar, în unele articole personale distanţate în timp, poate că am susţinut chiar eu perspective diferite asupra aceluiaşi subiect. Natura duală a lumii ne împiedică în mod obiectiv să descriem în câteva cuvinte întreaga realitate sau să acoperim dintr-o frază toate adevărurile. Într-o dezbatere dialectică sănătoasă, orice afirmaţie poate fi combătută cu alta antagonică, deseori ambele având propria valabilitate limitată.

Cred că fiecare om trebuie să ajungă singur la propriul adevăr, în urma studierii diverselor scrieri şi păreri, precum şi prin propria sa experienţă de viaţă. A da tuturor o singură cale către adevăr, aşa cum pretind religiile sau sectele, este limitativ şi contraproductiv. De aceea, am dat numeroase citate şi link-uri, pentru ca cei interesaţi să studieze singuri pe mai departe.

În epoca aceasta, este nevoie de diversitate, fiindcă cunoaşterea s-a globalizat şi nu ne mai putem limita la tradiţia străbunilor. E nevoie de o deschidere mintală prin care să cunoaştem lumea şi să culegem nestematele gândirii universale. Poate că de aceea, în ziua de azi, preoţii ortodocşi moderni sunt foarte curioşi să citească şi punctele de vedere opuse dogmelor învăţate la Seminar; oamenii de ştiinţă citesc cu nesaţ lucrările teologice, spirituale şi mitologice; medicii se informează asupra fenomenelor paranormale; călugării, persoanele spiritualizate ies din castelul lor de fildeş şi se informează asupra problemelor sociale şi psihologice ale noii generaţii; oamenii simpli simt nevoia unui salt în conştiinţă, a unei ieşiri din banalitate şi din pragmatismul modern.

Nina Petre explica genial decăderea omenirii astfel: „*Lumea, în general, a devenit atât de pragmatică, încât a ajuns să se sufoce de plictiseală, dând frâu liber manifestărilor extremiste de orice fel*”.

ZEUL PERSONAL

Pe de altă parte, enorma diversitate de opinii accesibile în epoca internetului ne poate dezechilibra şi duce în rătăcire mintală. Studiul trebuie făcut cu o anumită detaşare, de pe o poziţie stabilă; entuziastă, curioasă, dar oricând gata de repliere în faţa unei erori sau pericol.

Atitudinea rece, intelectualistă nu este nici ea suficientă sau eficientă. Trebuie să ajungem să trăim acele adevăruri în care ne decidem să credem. A nu crede în nimic nu poate fi un scop în sine şi nici efectul dorit al unei căutări de o viaţă. Trebuie să ajungem la câteva concluzii ferme, cu rezerva de a fi parţial eronate. Mai mult, trebuie să acţionăm în virtutea acestor convingeri.

Dar credinţa implică anumite riscuri exterioare (sociale) şi interioare (modificări ale personalităţi etc.). Avem nevoie de o anumită ghidare în momentele esenţiale, pentru ca să evităm marile pericole.

Cine ne ghidează? În primul rând, propria intuiţie, dacă o avem. Dar dacă nu avem destulă sau ne părăseşte în momentele critice? Atunci, trebuie să apelăm la o persoană de încredere: duhovnic, guru, maestru, înţelept etc. Îl vom alege pe cel cu care rezonăm sufleteşte cel mai bine, căci părerile lor pot intra în conflict, debusolându-ne şi mai tare.

Iar dacă nu cunoaştem un astfel de ghid spiritual, putem să ni-l creăm, dintr-un sfânt religios sau personaj spiritual căruia să îi cerem sfat şi ajutor ca lui Dumnezeu. Desigur că rugăciunea către Divinitate este oricând binevenită, dar noi, oamenii, mai avem nevoie să ştim că cineva (aproape) ca noi ne înţelege şi mijloceşte pentru noi. Tocmai în acest scop, Dumnezeu permite încarnarea pe Pământ a unor spirite desăvârşite (arhaţi, avatari, tulku, sfinţi, mesia etc.), pentru a ne vorbi desluşit şi a ne fi un reper uman concret istoric, nu doar imaginat. Şcolile orientale vorbesc despre aspectul impersonal al lui Dumnezeu, dar este dificil să ajungi până acolo. Apelul disperat şi încrezător la prietenii din astral este la îndemâna oricui doreşte o ghidare înţeleaptă în această lume înşelătoare.

Să nu uităm nici binefacerile lecturii! Alegându-ne acei autori care ne pot lumina, ţinându-le cărţile la îndemână, vom avea oricând la dispoziţie un izvor de înţelepciune şi chiar o sursa divinatorie. Într-un moment de zbucium sufletesc, deschizând la întâmplare o astfel de carte inspiratoare, vom găsi o posibilă rezolvare sau o mutaţie de conştiinţă.

Nu suntem de acord cu cei care susţin că, cu cât aflăm mai multe, cu atât ne zăpăcim mai mult. Ignoranţa nu e o virtute. Este adevărat însă că există o limită de bun simţ, că trebuie să ne folosim intuiţia pentru a nu ne pierde timpul cu lucruri nefolositoare sau de-a dreptul înşelătoare. După ce ne-am făcut o părere despre ce există în domeniul spiritualităţii pe planetă la ora actuală, este normal să ne alegem câţiva autori sau învăţături preţioase, de care să ne ţinem mai abitir. Cunoaşterea generală nu ne poate dăuna, dar trebuie să avem propriile convingeri esenţiale, ca să nu fim lesne manipulaţi de atâţia profeţi mincinoşi, sau chiar şi numai de părerile insuficient argumentate ale unor persoane de încredere.

CONTRIBUŢII SPIRITUALE

IDENTITATEA DINTRE SPIRIT ŞI SINELE SUPREM

Nu am cunoştinţă ca cineva să fi reunit conceptele principale din Spiritism, pe de o parte, şi cele din şcolile ce vorbesc despre realizarea/revelarea Sinele Suprem, pe de cealaltă parte. Ca multe ale teorii spirituale, cele două merg în paralel, fără a se deranja sau interfera creativ. Nu se contrazic neapărat, dar lasă loc de mari ambiguităţi, pentru că nu se coroborează. De ambiguităţile prezente în teoriile Sinelui Superior profită numeroşi falşi guru din Occident.

Noi oferim suportul acestei unificări teoretice, menţionând cât se poate de clar că Spiritul încarnat este acelaşi lucru cu „Sinele Suprem” („Inima spirituală” etc.) şi nici nu poate fi altcumva. Pe de o parte, Spiritul *dezîncarnat* se supune regulilor lumii spirituale (astrale, cauzale etc.), iar pe de altă parte, ca Sine Suprem în om, Spiritul *încarnat* are anumite calităţi divine, dar încă nu pe toate.

Ca fiinţă complexă, omul conţine dualitatea suflet-Spirit (unii îi spun „mintea divizată”), omul diferenţiindu-se de Spiritul său, cu care poate intra în dialog ca şi cu o altă persoană. După moarte, va rămâne Spiritul unic şi etern, creatură în multe privinţe asemănătoare Creatorului, dar permanent în căutarea perfecţiunii Dumnezeieşti. Omul nu este Spiritul său în totalitate, iar Spiritul nu este Dumnezeu-Tatăl în totalitate. (În limbajul Vedantei, dar contrar afirmaţiilor sale: *Jiva nu este Atman, iar Atman nu este Brahman.*) E la fel de adevărat însă că în om există o părticică de Spirit, iar în Spirit se găseşte o părticică de Dumnezeu, şi numai astfel sunt posibile toate trăirile metafizice...

Experienţele de „conştiinţă extinsă” pot fi considerate ca aparţinând sufletului atras în sferele cereşti sau în Dumnezeire (cu sau fără participarea Spiritului său). În schimb, intuiţia spirituală cotidiană este urmarea legăturii strânse dintre minte şi Spirit, fără nicio trăire psihedelică.

În mod cu totul special, la maeştrii luminaţi, mintea este într-o legătură strânsă cu Spiritul, ceea ce îi umple permanent de extaz, fără niciun motiv aparent. Maestrul Mooji spunea la un moment dat[2]: «*Prea multă dragoste, prea mult spaţiu, prea multă lumină, prea multă sfinţenie, prea multă libertate, prea multă compasiune, prea multă atotcuprindere, prea multă viaţă, prea multă infinitate, prea multă perfecţiune, prea mult Dumnezeu, prea mult, prea mult, prea mult... Dacă mă întrebaţi care este percepţia mea: Prea mult, prea mult. E prea mult adevăr, prea multă fericire, prea multă lumină, prea multă mulţumire, prea multă pace, prea multă bucurie, prea multă veşnicie...*»

DIFERENŢA DINTRE SUFLET ŞI SPIRIT

Multe învăţături, maeştri, autori esoterici occidentali pomenesc despre dualitatea suflet-Spirit. Totuşi, nu diferenţiază clar cei doi termeni ca funcţionalitate psihică. Acest fapt arată că ideea a fost preluată de la înţelepţi antici sau astrali, dar pe parcurs i s-a pierdut sâmburele de adevăr. Se vorbeşte despre perechile: eu inferior şi Eu superior, personalitate şi individualitate, ego şi Sine Suprem ş.a.m.d.

Confuzia comună este că, de obicei, se consideră că nu există decât Spiritul, care, în contact cu realitatea terestră zilnică, are caracteristici de suflet uman (personalitatea), iar în somn sau în experienţele din lumile subtile îşi reia caracteristicile de spirit (individualitatea). Ca şi cum

[2] https://www.youtube.com/watch?v=4Ifz1lX9BKQ

condiţiile exterioare i-ar dicta spiritului statutul esenţial. Aceasta e o eroare fundamentală.

Spiritul nu se identifică nici un moment cu omul în starea de veghe. Spiritul este permanent lucid, ştie cine e şi ce intenţii eterne are. Şi nici sufletul nu devine vreodată spirit complet, nici măcar în stările de transă. Desigur, există un element comun, numit conştiinţă, dar conştiinţa umană este separată de cea spirituală, cel puţin pe parcursul vieţii terestre.

Alţii spun că ego-ul este sinele fals, cu care se identifică adevăratul Sine. Deci ego-ul nu ar fi decât o mască a spiritului. În realitate, omul cu ego-ul personal are propriul său drept divin de existenţă, chiar dacă este o fiinţă tranzitorie.

De suflet se ocupă psihologia. De comunicarea omului cu Spiritul încarnat se ocupă practicile spirituale, intuitive, meditative, de regăsire a esenţei fiinţei. Iar pentru că activitatea sufletească se suprapune permanent cu cea a Spiritului, psihologia şi spiritualitatea au şi o arie comună de cercetare şi aplicare. Într-o clasificare indiană clasică, sufletului i s-ar potrivi aproximativ corpul astral şi corpul mental, iar Spiritului, corpul cauzal.

NELĂMURIRI ŞI REINTERPRETĂRI

Oare plasându-ne sufletul într-o poziţie inferioară Spiritului, nu-l blocăm astfel într-o poziţie fundamental egoistă? Oare punând ferm bariera către Spirit, nu condamnăm sufletul la stagnare?

- Orice teorie operează cu simplificări. A trebuit să demarcăm teritoriile, pentru a le face mai inteligibile. Realitatea este, din fericire, mai fluidă, zonele se întrepătrund.

Teoria noastră nu limitează deloc sufletul, ci îi permite evoluţia. Ceea ce afirmăm este că sufletul din trupul uman nu poate rivaliza niciodată cu Spiritul. Sufletul este o creaţie muritoare care slujeşte Spiritul cel veşnic.

Dar, în situaţii excepţionale, sufletul se poate adăpa la fericirea Spiritului, poate simţi starea Sa plină de graţie, poate vorbi în numele Său. Marii maeştrii spirituali o fac mereu, este starea normală a conştiinţei lor.

- Nicio teorie spirituală ori religie nu garantează că adeptul ei va reduce influenţa egoismului. Acelaşi lucru şi aici: teoria noastră poate fi de mare ajutor doar dacă este corect asimilată în cugetul aspirantului spre lumină.

Totuşi, fiind în acord cu adevărul, va aduce cu siguranţă beneficii spirituale celui care o va lua în serios şi va medita asupra ei. De altfel, dacă vom citi cu atenţie zicerile marilor maeştri, vom constata că ei spun acelaşi lucru, pe care poate că nu l-am înţeles corect până acum.

Gândindu-te mereu că eşti un „suflet rupt de Spirit” nu înseamnă că te auto-condamni sau că îţi interzici accesul către planurile transcendente. Dimpotrivă, sufletul poate experimenta planurile şi stările superioare de conştiinţă, dar numai topindu-se în Spirit.

Meditaţia asupra rupturii fireşti dintre suflet şi Spirit poate avea două urmări benefice alternative:

- Fie te mulţumeşti cu limitele tale omeneşti, ceea ce nu este neapărat un lucru rău. Acest fapt îţi aminteşte mereu că nu poţi avea niciodată totul; că perfecţiunea este un ţel îndepărtat inaccesibil sufletului, ci doar Spiritului; vei înţelege şi accepta relativitatea existenţei umane; nu te vei sminti în ideologii extremiste, vei fi mult mai tolerant cu semenii – suflete imperfecte ca şi tine. Vei fi un om decent, cu bun-simţ, dar şi cu demnitatea unicităţii şi libertăţii de a te manifesta plenar, spre bucuria Spiritului tău.
- Fie te revolţi, încercând să repari ruptura. Ştiind că sufletul tău poate semăna tot mai mult cu Spiritul, vei depune eforturi spirituale, de îmbunătăţire morală şi în toate aspectele vieţii. Te vei ruga mai mult, vei medita, vei face fapte bune, vei fi mai calm şi mai bun, mai cinstit şi mai nobil.

Deci teoria nu te blochează la nivelul ego-ului. Ba mai mult, te fereşte de ispita „ego-ului spiritual", atât de frecventă şi periculoasă în aventura spirituală. Ţi se impune de la început o smerenie esenţială. Ştii că sufletul este muritor, deci nu poate avea ca ţel nici mântuirea veşnică, nici oprirea lanţului reîncarnărilor, nici raiul veşnic sau alte ţeluri propuse de religii. Acestea nu sunt minciuni, dar sunt ţeluri ale Spiritului – comandantul tău iubit.

Care ar fi atunci beneficiile şi motivele implicării sufletului muritor în efortul spiritual-religios cu bătaie pe termen infinit?

Nu deznădăjdui, fiindcă este la fel de adevărat că sufletul, mai exact conştiinţa sufletească, se va bucura de toate realizările viitoare ale Spiritului! Conştiinţa sufletului se va reintegra în Spirit la sfârşitul inevitabil al vieţii. Conştiinţa este nemuritoare, chiar dacă temporar s-a divizat în parte minoritară de suflet şi parte majoritară de Spirit.

Pe scurt, scopul efortului spiritual al sufletului este fericirea! O promisă fericire îndepărtată, ca mobil intelectual, dar şi o fericire imediat simţită, infuzată de Spirit ca o stare de linişte, seninătate, bucurie fără obiect, împăcare cu sine şi cu lumea.

REÎNCARNAREA ŞI CREŞTINISMUL

Am mai realizat un lucru important: am conciliat creştinismul cu credinţa în reîncarnare. Am afirmat în mod repetat şi răspicat faptul că omul nu se reîncarnează, fiind unic şi irepetabil. Nu sufletul se reîncarnează, ci Spiritul. Eroarea teologiei creştine este că a pierdut Spiritul din definirea omului, păstrând doar sufletul. Nu este timpul pierdut însă pentru recuperarea acestei înţelegeri uitate...

Dar şi susţinătorii reîncarnării s-au dovedit destul de inabili în a înţelege subtilităţile creaţiei. Chiar şi sofisticatul budism tibetan (cea mai completă formă a budismului) nu explică foarte clar acest fenomen (cel puţin nouă, occidentalilor). Ce să ne mai mirăm atunci când îi auzim pe

credincioşii new-age sau esoteriştii occidentali vorbind despre reîncarnarea „sufletului”, deşi e vorba întotdeauna de reîncarnarea Spiritului!...

CUNOAŞTEREA VIEŢILOR ANTERIOARE

Regresiile temporale prin hipnoză pot fi uneori periculoase tocmai pentru că induc bietului om nişte false amintiri care nu aparţin sufletului său, ci vin din memoria Spiritului. Desigur că este foarte util să ne aflăm trecutul spiritual, dar nu într-o formă atât de dramatică ca în hipnoză, ce aduce riscul identificării cu personajele trecutului, trăiri paroxistice şi tulburări de personalitate ulterioare şedinţei. Numai un adevărat maestru în hipnoterapie poate conduce o astfel de incursiune pe tărâmul necunoscutului fără a prejudicia sănătatea mentală a pacientului său.

Nici nu mai vorbesc aici despre riscul de a primi informaţii false, deformate sau improprii obţinute prin hipnoză ori prin viziunile meditative pe cont propriu necontrolate, neverificate şi neînţelese. Oare câte persoane care practică meditaţiile sau pretind că au niscaiva abilităţi de clarviziune nu sunt păcălite de viziunile pe care le au?! Simplul fapt că percepi ceva extrasenzorial nu înseamnă că este şi real sau de folos; e nevoie de mult discernământ în acest domeniu alunecos.

Realizând studii karmice în stilul său propriu, fără a angrena niciun efort psihic din partea clienţilor săi, clarvăzătorul telepat Nina Petre ne avertizează că, *„aflând povestea vieţilor trecute ale Spiritului său, omul nu trebuie să se identifice cu ele, ci să îşi privească strămoşii spirituali cu aceeaşi detaşare ca pe cei genetici”* (n.n. – cu detaşare, dar şi cu interes).

Scopurile aflării vieţilor anterioare pot fi multiple, printre care: autocunoaşterea, creşterea autocontrolului, împăcarea cu sine şi cu soarta, dar pot apărea şi ameliorări sau vindecări ale unor afecţiuni psihice sau somato-psihice (de exemplu, depresia). Se capătă o înţelegere filosofică profundă a condiţiei fiinţei umane – creaţie complexă, desfăşurată pe durata a mii şi milioane de ani. Devine evidentă diferenţa naturală de gândire şi simţire dintre suflet şi Spirit, manifestată ca o luptă interioară ori mustrări de conştiinţă. Descoperirea acestei diferenţe justifică raţional necesitatea elevării omului, spre a se apropia de „inima sa spirituală”, în scopul trăirii unificate şi senine**.** Minimizarea discordanţei dintre ego (suflet) şi Sine (Spirit) este baza oricărei practici religioase, indiferent de formele exterioare adoptate.

PRACTICI RELIGIOASE

Există pe planetă multe metode ajutătoare pentru elevare mental-afectivă şi progres spiritual, şi le dau tuturor denumirea generică de YOGA (în semn de respect pentru vechimea, completitudinea,

notorietatea şi eficienţa sistemului indian) – ca fiind efortul disciplinat de îmbunătăţire fizică, emoţională, mentală şi spirituală.

Sri Aurobindo, care în secolul XX a promovat conceptul inovator de Yoga integrală, scria: „... *Disoluţia conştiinţei personale nu este scopul primordial în yoga* (n.n. – nirvana, conştiinţa cosmică, răpirea în Duh, evadarea în tărâmurile astrale cu uitarea condiţiei umane); *primul obiectiv este de a deschide această conştiinţă spre o conştiinţă superioară* (n.n. – deschiderea sufletului către Spirit chiar pe parcursul vieţii de zi cu zi, dobândind intuiţia şi înţelepciunea)...” (Bazele Yoga, capitolul 1, primul citat).

Însuşi Dalai-Lama, deşi este considerat a fi un mare înţelept contemporan şi un model uman, recunoaşte sincer că el nu este decât un călugăr fără capacităţi paranormale. Magia nu are prea multe de a face cu înţelepciunea. Prima oferă doar satisfacţii efemere în lumea fizică, dar a doua garantează o viaţă de apoi eternă minunată...

MODELUL SIMPLIFICAT AL STRUCTURII UNIVERSULUI

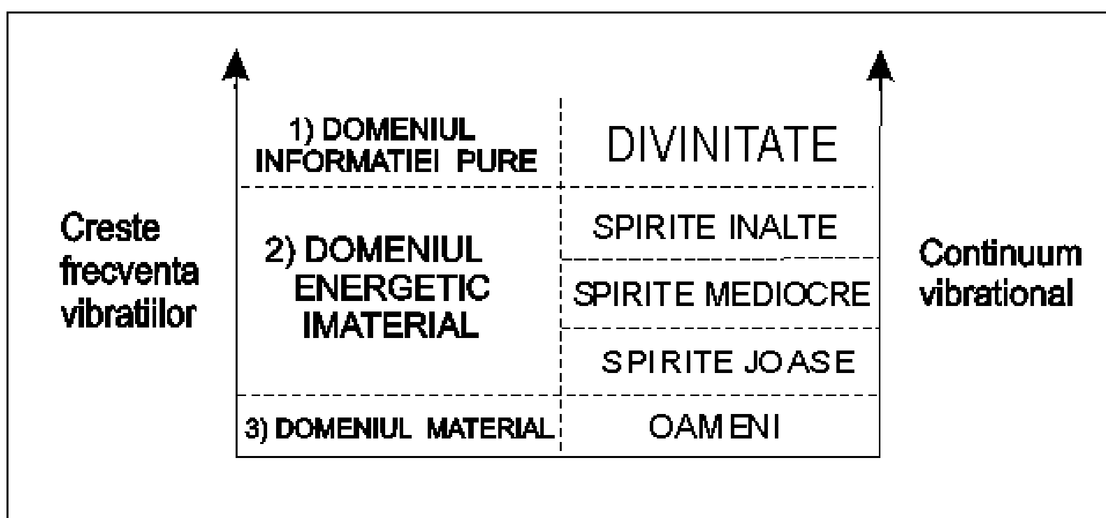
- conform ştiinţei spirituale -

Universul funcţionează pe baza triadei fundamentale MATERIE – ENERGIE – INFORMAŢIE. Informaţia comandă materia, iar energia transformă materia. În ultimă instanţă toate trei se reduc la una şi aceeaşi: ENERGIA. Materia este o energie „densificată", iar informaţia este o energie „rarefiată", invizibilă.

Prin urmare, Universul este format din energie vibraţională cu un spectru continuu şi infinit de „frecvenţe", de la cele mai grosiere, materiale, până la cele rafinate, imateriale. Energia de ordin superior comandă energia de ordin inferior.

Cea mai înaltă vibraţie posibilă aparţine INFORMAŢIEI ABSOLUTE, care poate comanda orice energie din Univers, dar care nu poate fi detectată de pe niciun nivel de energie inferior. Se consideră că această INFORMAŢIE ABSOLUTĂ a generat întregul Univers vibraţional şi o numim DIVINITATE.

Din spectrul tuturor vibraţiilor din Univers am putea delimita trei zone distincte ca „frecvenţă": 1) domeniul material 2) domeniul energetic; 3) domeniul informaţiei pure (vezi figura de mai jos).

OMUL este un agregat biologic coordonat de un SPIRIT încarnat în trupul său. La moartea omului, spiritul redevine LIBER.

SPIRITUL este entitatea inteligentă cea mai avansată din întregul Univers vibraţional. Spiritele diferă între ele prin nivelul energetic de

care aparţin (joase, mediocre, înalte). Orice spirit liber (din domeniul 2) poate vedea orice doreşte din domeniul material (1). DIVINITATEA (3), la rândul Său, poate vedea orice doreşte din domeniul energetic (2) sau material (1). Cele trei domenii sunt suprapuse şi simultane.

Oamenii, aflându-se în domeniul material (1), nu pot vedea şi utiliza domeniul energetic (2) decât cu unele excepţii. Aceste excepţii sunt studiate ştiinţific de parapsihologie. Similar, nici spiritele libere nu au acces, decât cu unele Excepţii, la realitatea superioară a domeniului informaţional pur, divin (3). O asemenea Excepţie, cunoscută oamenilor, este spiritul lui Isus Hristos.

Prin contribuţia sa benefică la progresul Universului, spiritul îşi purifică vibraţiile şi se apropie de nivelul energetic Divin. Faptele bune ale omului grăbesc cel mai mult evoluţia pozitivă a spiritului respectiv încarnat.

1996

„MATERIA ÎNTUNECATĂ” ESTE MISTERIOSUL „ETER”

Astrofizicienii sunt de acord că forţa gravitaţională a materiei observabile din Univers nu este de ajuns să menţină galaxiile în forma compactă pe care o au, fiind necesară o masă a materiei de câteva ori mai mare decât cea cunoscută. Prin urmare, este acceptat faptul că restul forţei gravitaţionale necesare este furnizată de aşa-zisa materie „întunecată” - adică invizibilă (nedepistabilă electromagnetic, ci doar dedusă pe baza calculelor) şi transparentă (care nu interacţionează decât gravitaţional cu materia obişnuită).

Notă: Materia întunecată (în limba engleză, *dark matter*) deţine circa 90% din totalul materiei universului. Un exemplu de particulă specifică materiei întunecate este destul de frecvent pomenita particulă NEUTRINO.

Cu alte cuvinte, materia obişnuită pluteşte într-un ocean de „materie întunecată” (citeşte ETER), cu care nu interacţionează deloc sau doar foarte puţin.

Această constatare ştiinţifică este nici mai mult, nici mai puţin decât o recunoaştere a existenţei ETERULUI (suport al fenomenelor fizice), acceptat teoretic de fizicienii secolului 19, dar imposibil de demonstrat tehnic la acea vreme. Astfel, LUMEA ETERICĂ începe să intre şi pe tărâmul ştiinţei, după ce a fost postulată încă din vechime de către ştiinţa esoterică.

DISTRIBUŢIA MATERIEI ÎN UNIVERS

Tehnica de ultimă oră (observaţii astronomice prelucrate de supercomputere) a putut trasa distribuţia „materiei întunecate” în univers. Galaxiile vizibile au luat naştere în mijlocul acestei „materii întunecate”, astfel că imaginea de mai jos reproduce cât se poate de exact forma Universului.

Notă: În urmă cu sute şi mii de ani, indienii antici spuneau şi ei că „universul este o reţea” (în limba sanscrită, *tantra*). Dar de unde ştiau ei atunci cum arată Universul?

Iată imaginea spectaculoasă a unei secţiuni cu latura de 2 miliarde ani-lumină din Univers, obţinută prin simulare pe computer.

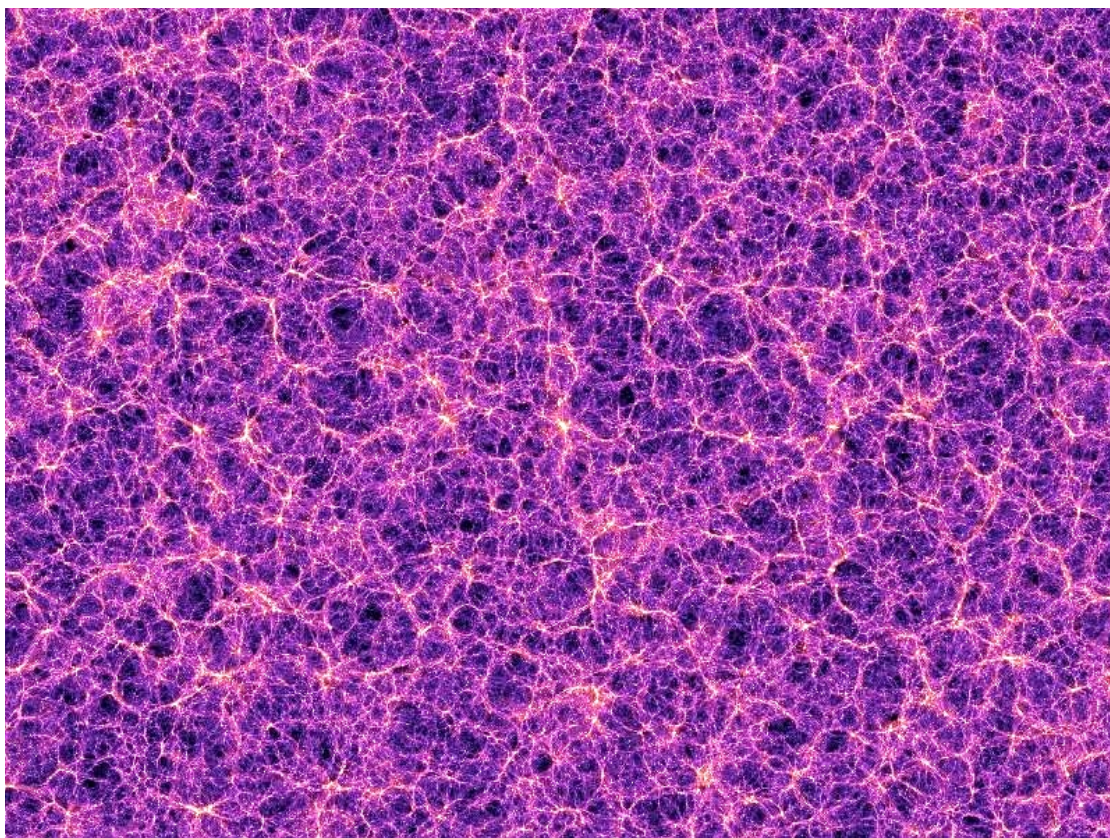

Fig. 1: Fragment din UNIVERS (2 miliarde ani-lumină) [3]

Notă: Citiţi şi vizionaţi *Millennium Simulation* [4], experimentul din anul 2005 în urma căruia s-a obţinut extraordinara imagine a Universului (unde "pc" este prescurtarea de la parsec = 3,25 ani-lumină, iar Mpc înseamnă un milion de parseci)!

Urmăriţi videoclipul cu structura universului [5] şi alt videoclip asociat [6].

Fiecare pixel luminos (sunt peste 3 milioane de pixeli ce compun această imagine) descrie un roi de galaxii (în engleză, *cluster*). Roiurile se aranjează sub formă de filamente, formând o reţea luminoasă în imagine, fiecare conţinând zeci de mii de galaxii şi purtând numele de superroiuri. Filamentele se întind pe distanţe de milioane de ani-lumină în spaţiu.

Notă: Un roi de galaxii conţine între 50 şi 1000 galaxii. O galaxie pitică poate conţine 10 milioane de stele, Calea Lactee are 200 miliarde de stele, Andromeda are 1000 miliarde de stele, iar cea mai mare galaxie depistată are 100000 miliarde de stele. Se estimează că ar fi circa 100 miliarde de galaxii in universul observabil.

Pe scurt, Universul observabil are multe miliarde de galaxii, fiecare galaxie având multe miliarde de stele (cu sistemele stelare aferente, multe fiind similare cu sistemul nostru solar).

Iată un detaliu al imaginii, măsurând câteva zeci de milioane de ani-lumină (fig.2).

---

[3] *Imagine la rezoluţie 2048x1536*: http://wall.alphacoders.com/big.php?i=178694
[4] http://www.mpa-garching.mpg.de/galform/virgo/millennium/index.shtml
[5] https://www.youtube.com/watch?v=FFlzyxSQhTc
[6] https://www.youtube.com/watch?v=JvdL3R7fDL4

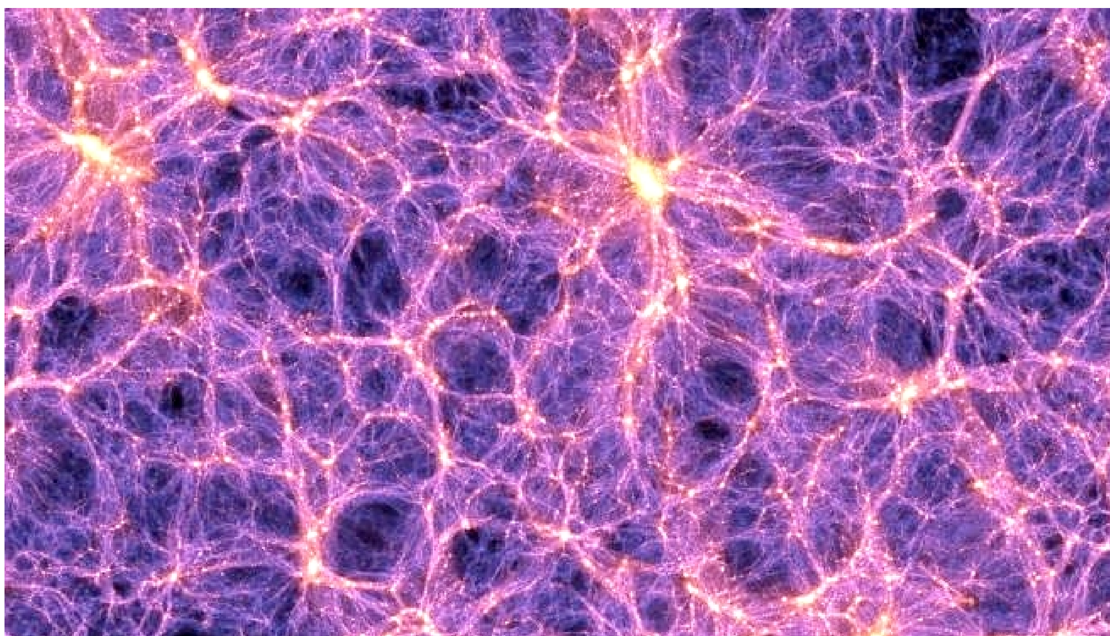

Fig. 2: Fragment din UNIVERS (zeci de milioane ani-lumină)

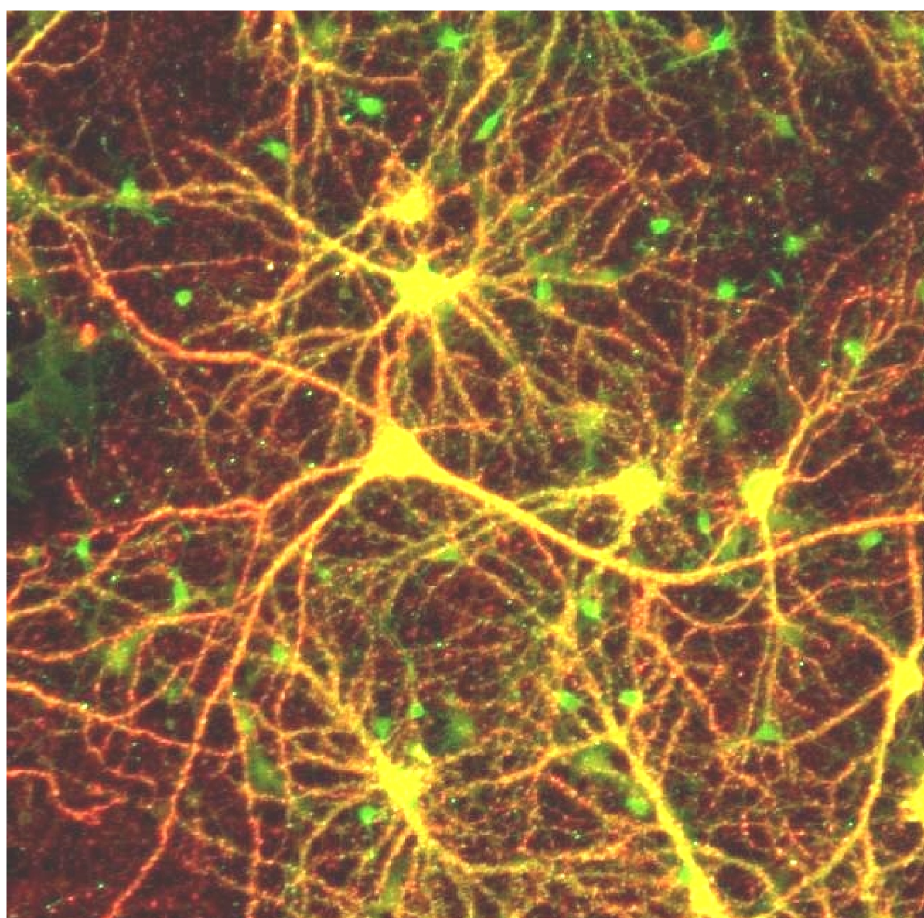

Fig. 3: Reţea de neuroni din creier

ANALOGIA DINTRE UNIVERS ŞI CREIER

Imaginea (fig.2) seamănă şocant de mult cu reţeaua de neuroni din creier (fig.3). Parcă Universul ar fi un Creier gigantic! Sau invers, poate că creierul a fost inventat după modelul Universului... Oricum, este evident tiparul comun celor două sisteme super-complexe.

În fotografia din fig.3 sunt prezentaţi câţiva neuroni şi conexiunile dintre ei. Secţiunea măsoară câţiva micrometri.

Notă: Există circa 100 miliarde de neuroni în creierul uman – câte galaxii sunt în Univers!

Similar cu structura universului, reţeaua de neuroni nu se dezvoltă la întâmplare, din nişte neuroni apăruţi separat, care simt nevoia să se unească! Dimpotrivă, procesul se desfăşoară după o schemă bine definită, urmând nişte trasee eterico-energetice preexistente.

În următoarea imagine (fig.4), mic detaliu din Univers, este prezentat în centru un roi de galaxii (culoarea galbenă), precum şi reţeaua de „materie întunecată" (aici colorată în violet). Secţiunea măsoară milioane de ani-lumină.

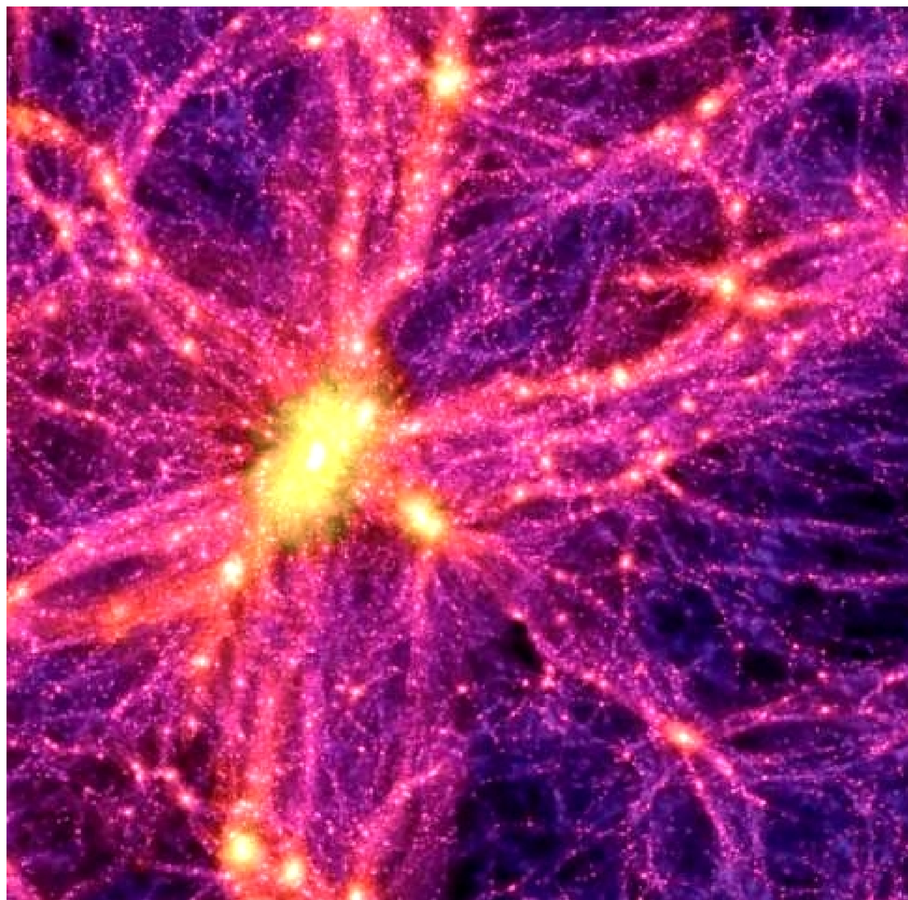

Fig. 4: Fragment din UNIVERS (milioane ani-lumină)

CONCLUZII

Universul material, la scară foarte mare, nu este omogen şi izotrop, ci este alcătuit din noduri şi filamente cu grosimi de zeci de mii de ani-lumină. Ca să ajungi la o planetă aflată, să zicem, la 1 miliard de ani-lumină distanţă nu poţi să o iei de-a dreptul, ci pe ocolite, pe traseele de materie ale macroreţelei galactice.

Această reţea universică nu a putut apare din întâmplare, căci hazardul ar fi creat o structură relativ uniformă în toate direcţiile. Prin urmare, este evident că există un anumit tipar şi schemă de organizare a Universului! Această structură o întâlnim şi în alte sisteme complexe studiate de ştiinţă (cum ar fi creierul), care dovedesc un înalt grad de organizare.

Big-Bang-ul iniţial nu s-a produs într-un singur punct, de unde s-ar fi născut tot Universul! Structura de reţea a Universului ne sugerează că avem de a face, probabil, cu milioane de explozii, produse în nodurile reţelei galactice, care a împrăştiat materia de-a lungul filamentelor. Prin urmare, e vorba de o coordonare macrocosmică a tuturor milioanelor de Big-Bang-uri simultane. Nu putem vorbi de o singură scânteie iniţială care a aprins celelalte noduri de materie, căci distanţele sunt pur şi simplu prea mari între ele.

Notă: Dacă ar fi existat un singur Big-Bang, atunci materia din punctul princeps ar fi fost cea mai veche, iar pe măsură ce ne-am depărta de el, materia ar fi tot mai tânără, în toate direcţiile. Dar acest lucru nu s-a constatat.

Rămâne deci să ne minunăm cum de a fost posibilă coordonarea tuturor exploziilor iniţiale simultan în tot Universul! Şi să ne mai punem şi alte întrebări, încă fără răspuns, de genul:

- Oare pentru extinderea reţelei galactice se produc alte Big-Bang-uri locale, în nodurile de la periferia Universului?
- Când vorbim de expansiunea universului, trebuie să o înţelegem şi ca pe o „îngroşare” a filamentelor galactice, care ocupă treptat tot spaţiul liber dintre filamente?

21 noiembrie 2010

Experimentul de la CERN-Geneva şi „Stăpânul Infiniturilor”

MARELE ACCELERATOR DE PARTICULE SUBTERAN ŞI SUPRADIMENSIUNILE

- Evenimentul care va unifica ştiinţa cu esoterismul -

Foto 1: În interiorul marelui accelerator de particule

Marele experiment de la Geneva a fost repornit. Presa scandaloidă a reînceput isteria: *„Dacă ceva nu merge bine, Europa riscă să fie înghiţită de o gaură neagră! Oare pentru asta s-au cheltuit 1 miliard de euro şi au colaborat 7000 de fizicieni din toată lumea?!”*

Este cel mai costisitor experiment al fizicii, dar cu o miză pe care necunoscătorii nu o înţeleg. S-a spus că experimentul va reface condiţiile imediat ulterioare Big Bang-ului care a creat lumea. *Ei, şi ce?* S-a mai spus că astfel se va valida binecunoscuta teorie a corzilor (string theory). *Mare scofală!* Ei bine, dragi semeni, trebui să ştiţi că teoria corzilor este dragă multor fizicieni, inclusiv lui Stephen Hawking (genialul savant paralizat şi mut), fiindcă ea ar putea explica formarea universului din nimic şi ar cuprinde într-o singură ecuaţie toate fenomenele posibile. Ar fi un eveniment ştiinţific epocal dacă „teoria totului” ar fi confirmată. Se ştie că fizica modernă este alcătuită, în principal, din multă matematică şi imaginaţie. Dar pentru a-şi menţine statutul respectabil de ştiinţă, toate speculaţiile sale trebuie validate prin experimente. Progresul teoretic actual este atât de mare, încât numai un experiment de talia celui care se desfăşoară la Geneva, sub pământ, poate aduce un progres real, atât de mult aşteptat în Fizică.

Dar mai este ceva de adăugat, chiar şi mai important. Teoria corzilor susţine că spaţiul nu are doar 3 dimensiuni (cele cu care suntem obişnuiţi), ci mai multe, cel puţin 9! Este drept că savanţii nu prea ne lămuresc cum arată celelalte 6 dimensiuni, dar acest lucru se poate

corecta cu timpul. Însă ecuaţiile teoriei sunt precise şi clare: spaţiul are nevoie de cel puţin 9 dimensiuni pentru a exista. Nu e niciun dubiu. Prin urmare, dacă experimentul de la Geneva va reuşi, iar teoria corzilor va fi validată, vor trebui rescrise toate manualele de fizică, menţionând negru pe alb că SPAŢIUL ESTE MULTI-DIMENSIONAL. Iată că viziunile scriitorilor de science-fiction prind viaţă şi lumea întreagă va trebui să se obişnuiască cu ideea că există dimensiuni invizibile, în care pot exista forme de viaţă inimaginabile deocamdată.

REVOLUŢIA GÂNDIRII ŞTIINŢIFICE

Mutându-ne atenţia acum în domeniul esoterismului, aici se ştie de mult timp, de mii de ani chiar, că spaţiul este multi-dimensional. Face parte din abc-ul ocultismului că, pe lângă planul fizic, comun, mai există planul sau lumea „eterică”, invizibilă ochiului liber. Dincolo de eteric (adică având o vibraţie superioară) există lumea „astrală”, care este şi mai rafinată; iar dincolo de ea există lumea „mentală”, de o extrem de mare subtilitate. Aceste lumi coexistă în acelaşi spaţiu, fără a se deranja reciproc, ba chiar fără a se observa, fiecare dintre ele ţinând de altă dimensiune, de altă vibraţie fundamentală. În fiecare dintre ele trăiesc fiinţe specifice lumii respective. Aceasta este viziunea esoterică, veche de când lumea. Nu mai este mult, poate câţiva ani, până când Fizica se va pune de acord cu Esoterismul în această privinţă. Aceasta este marea miză ştiinţifică, epistemologică şi spirituală care se joacă acum la marele accelerator de particule de la CERN-Geneva.

Ştiinţa ultimelor decenii a răsturnat paradigma fizicii clasice. Astăzi, chiar şi la nivel de liceu, se învaţă despre mecanica cuantică şi rezultatele sale paradoxale. Se ştie astăzi că lumea atomică, ce stă la baza realităţii noastre aparent „solide”, nu este deloc solidă şi stabilă, cum ne-am fi imaginat. Nu! Distanţele dintre atomi sunt comparabile cu distanţele dintre planete şi sisteme solare. Prin urmare, obiectele „solide” ale lumii materiale sunt alcătuite în proporţie de 99% din... vid.

Alt exemplu: electronii nu urmează nişte traiectorii în jurul nucleului atomic asemenea Pământului în jurul Soarelui. Nu! Electronii apar şi dispar tot timpul în orbitele lor circumatomice. Mai mult, teoria corzilor explică faptul că electronii nu sunt nişte particule, ci rezultatul rotirii în jurul propriilor axe a unor mini-corzi subcuantice...

Alt exemplu, principiul de incertitudine al lui Heisenberg: nu putem cunoaşte decât fie poziţia unei particule subatomice, fie viteza sa, niciodată amândouă în acelaşi timp. Prin urmare, la nivel atomic nu putem avea certitudini, ci doar probabilităţi.

Alt exemplu, dualitatea corpuscul-undă: oricare particulă are asociată o oscilaţie (ba, recent, s-a stabilit că şi obiectele macroscopice respectă acest principiu dual). Prin urmare, lumina poate fi analizată fie ca flux de fotoni, fie ca vibraţii în spectrul electromagnetic. Nu putem spune că lumina este ori particulă, ori vibraţie, ci trebuie să ne mulţumim

cu compromisul de a spune că este amândouă, în funcţie de ce ne interesează...

Un experiment recent a confirmat că două particule cuantice, separate la un moment dat şi trimise în colţuri opuse ale universului, păstrează o legătură simpatetică între ele, indiferent de distanţa care le separă... Şi mai incredibil, experimentele au arătat că particulele cuantice nu acţionează mecanic şi orb, ci dimpotrivă au un rudiment de conştiinţă, putând influenţa experimentele într-un mod semnificativ statistic, interacţionând cu intenţiile experimentatorilor. Sunt doar câteva fapte şi axiome ştiinţifice moderne, care ar trebui să ne dea de gândit...

Aceste principii ale fizicii bulversează modul de gândire newtonian, liniar, pe care îl folosim în viaţa de zi cu zi. Noua paradigmă obligă la reformulări filozofice şi o abordare plină de respect a cunoaşterii esoterice, spre care, neîndoielnic, se îndreaptă gândirea ştiinţifică a secolului 21. Esoterismul oferă şi metode practice de cercetare a dimensiunilor ascunse ale Spaţiului, aşa că fizicienii pot beneficia imens din această conlucrare. La rândul său, cunoaşterea esoterică ar fi validată de ştiinţa oficială, ieşind astfel din conul său de umbră (ocult) şi nemaiputând fi respinsă pe motive religioase, ideologic-materialiste sau semidocte.

VIBRAŢII ŞI INFINITURI

Motto: ...infinituri cuprinse în alte infinituri, precum păpuşile ruseşti...

Studiul micro-universului i-a apropiat pe fizicienii contemporani de celelalte dimensiuni spaţiale, ascunse oricăror instrumente inventate până acum. Fiind infinit de mici, particulele subcuantice au fost găsite întâi cu ajutorul aparatului matematic. Viitorul ne va arăta dacă pot fi şi vizualizate.

Savanţii au observat uimiţi că particulele subatomice fac parte dintr-o lume diferită de cea fizică, au un comportament diferit şi, mai mult, par a avea chiar conştiinţă, una redusă, desigur, dar reală! Particulele cuantice par vii, cu personalitate, comparativ cu cele fizice – care sunt identice şi interschimbabile. Aceasta concordă cu ştiinţa esoterică, ce afirmă că energia subtilă (numită *prana*, *qi*, *eter*) este inteligentă, într-un mod rudimentar. Cei care practică vindecările cu bioenergie ştiu că energia pe care ei o introduc în corpul pacientului merge, ghidată de propria ei inteligenţă, către locurile bolnave, într-un mod ce depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Prin urmare, Fizica descoperă astăzi tocmai enigmaticele particule eterice, despre care savanţii vorbeau încă de acum un secol, fără a avea atunci confirmări experimentale.

Iată un dublu raţionament sintetic: Cum frecvenţa unei oscilaţii este, prin definiţie, invers proporţională cu lungimea sa de undă, rezultă că, cu cât *câmpul* de forţă vibrează mai rapid, cu atât mărimea *particulelor* sale

fundamentale trebuie să fie mai mică (comparabilă cu lungimea de undă). Şi invers, cu cât descoperim *particule* mai mici (numite de fizicieni „cuantice”) şi având proprietăţi evident diferite, înseamnă că ele fac parte dintr-o ALTĂ LUME, numită generic „subtilă”, clădită pe un *câmp* de o vibraţie mai înaltă.

Coroborând Esoterismul cu Fizica, putem trage o primă concluzie importantă. Lumea eterică, mai subtilă ca vibraţie decât cea fizică, este compusă din „particule”, numite azi cuantice (etheroni), mult mai reduse dimensional decât atomii.

Cât de mici sunt etheronii? Să considerăm că electronul este o astfel de particulă eterică.

Notă: Fizica ne spune că curentul electric este un *nor electronic* în mişcare. Clarvăzătorii spun că el apare ca un *flux eteric*. Sunt două perspective diferite care se confirmă reciproc, rezultând că electronii sunt particule eterice. Poate că electronul nu este cea mai mică particulă eterică, dar pentru a scurta speculaţiile, îl vom lua drept referinţă.

De obicei, se consideră că un electron este un punct fără mărime, deşi unele experimente au dat o valoare maximă a electronului de 10^{-22} metri. Ţinând cont că ordinul de mărime al atomilor fizici este de 10^{-10} metri, atunci putem presupune, pentru scopul limitat al acestei lucrări, că un „atom” eteric sau „etheron” ar fi de un bilion de ori mai mic decât un atom fizic (10^{-12}).

Notă: Într-un documentar ştiinţific, un indian nativ american conducea echipa de filmare printr-o pădure. S-au oprit lângă o piatră ciudată, despre care tatăl povestitorului îi povestise în copilărie că, fiind rănit la o vânătoare şi aflându-se în pragul morţii, îi salvase viaţa. Indianul văzuse cum din piatră ieşiseră nişte oameni miniaturali, pitici, care îi oblojiseră rănile. După o zi şi o noapte, indianul îşi reveni complet, răspândind vestea despre „piatra sacră”.

Putem explica această întâmplare (şi multe altele similare din toate tradiţiile pământului) prin faptul că acei pitici (*gnomi*, in tradiţia ezoterică) sunt locuitori eterici, a căror comunitate poate încăpea lejer într-un loc de dimensiunile unei pietre. Deci piatra nu ar fi doar o poartă interdimensională, ci în ea ar putea încăpea o întreagă lume eterică.

În Esoterism se vorbeşte despre suprapunerea, prin interpenetrarea în acelaşi spaţiu, a celor 4 sau mai multe planuri existenţiale, datorită vibraţiilor fundamentale diferite. Gânditorii contemporani au considerat că, dacă cosmosului fizic îi spunem uni-vers, atunci întregii Creaţii multi-dimensionale i se potriveşte numele de multi-vers. Fizica cuantică a înglobat deja paradigma info-energetică. Cărţi precum „Tao of Physics” şi multe altele care i-au urmat au revelat legătura cu Esoterismul şi potenţialul spiritual al ştiinţei moderne.

Citat din *„Autobiografia unui yoghin"*, de Paramahamsa Yogananda, cap.43 – descrierea pe care Sri Yukteswar o face multiversului:

«Întregul univers fizic, deşi pare infinit pentru oameni este, analogic vorbind, precum o mică cabină (nacelă) solidă suspendată la aeronava gigantică a universului astral. Nenumărate sunt, într-adevăr, galaxiile materiale care se găsesc împrăştiate

în puzderia stelelor şi constelaţiilor, dar cu mult mai numeroase sunt galaxiile şi constelaţiile universului astral, ale căror sisteme solare au planete astrale incomparabil mai frumoase şi mai uluitoare decât acelea ale voastre;

Pentru a înţelege lumea mentală-cauzală, ce există la linia de demarcaţie dintre materie şi spirit, ar trebui să se deţină o imensă putere de concentrare mentală, care ar permite să se vizualizeze, închizându-se ochii, atât cosmosul fizic, cât şi cosmosul astral, în întreaga lor imensitate – aeronava astrală luminoasă şi micuţa sa cabină solidă sau fizică – ca existând doar în gândire (care ar fi deci comparabilă, în această alegorie, cu întreaga atmosferă terestră – *n.n.*).»

Cele discutate mai sus în legătură cu raportul dimensional dintre fizic şi eteric poate fi extrapolat la raportul dintre eteric şi astral, apoi la raportul dintre astral şi mental. Prin urmare, dacă atomul ne apare ca fiind infinitezimal în lumea fizică, atunci „etheronul" ar fi sub-infinitezimal, iar „astralonul" (particula elementară a planului astral) ar fi sub-sub-infinitezimal, iar „mentalonul" (particula elementară a planului mentalo-cauzal) ar fi sub-sub-sub-infinitezimal. (În lipsa altor denumiri consacrate, am folosit aceşti termeni ineditţi.) Vorbim deci de infinituri cuprinse în alte infinituri, precum păpuşile ruseşti!

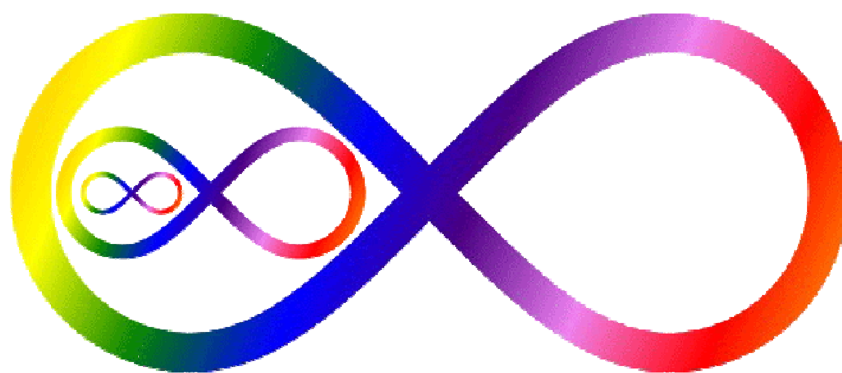

Fig. 1: Infinituri în infinituri

Aici ne cam pierdem... Mintea omenească nu a fost proiectată să jongleze cu infiniturile. Este o sarcină pentru Mintea lui Dumnezeu. DUMNEZEU ESTE „STĂPÂNUL INFINITURILOR". El poate baleia multiversul cu mintea Sa, într-o fracţiune de clipă, de la infinitul mental cel mai mic până la infinitul fizic cel mai mare...

CÂT DE MARE ESTE DUMNEZEU? Dumnezeu nu este creat şi nici material, dar dacă am dori să Îl plasăm undeva în acest model al infiniturilor suprapuse, El ar fi <u>cea mai mică fiinţă</u>, infinit mai mică decât cel mai mic atom mental, nedetectabilă şi de neatins. Dumnezeu este cea mai simplă fiinţă, iar omul, printre cele mai complexe. Complexitatea sa armonioasă îl face pe om o fiinţă frumoasă, dar simplitatea frumuseţii lui Dumnezeu este inegalabilă, este frumuseţe în stare pură, după cum mărturisesc toţi misticii.

Acum, că ne-am trezit a fi atât de „mari" comparativ cu Dumnezeu, un soi de orgoliu pare să ne cuprindă... Dar să nu ne lăsăm copleşiţi de el!

Nu se poate spune că infinitul mare este superior infinitului mic. Acest lucru este uşor de înţeles fie şi numai dacă ne gândim că, în universul fizic, mişcarea şi transformarea corpurilor cereşti gigantice nu e decât rezultatul unor fenomene la nivel atomic. De exemplu, măreţia şi forţa Soarelui e datorată reacţiilor de fuziune nucleară.

Mai mult, legile Esoterismului ne spun clar: planurile mai înalte vibraţional condiţionează şi controlează pe cele mai grosiere. Cum s-ar spune, planul eteric are controlul planului fizic. Este deci invers decât mintea obişnuieşte să raţioneze: cu cât eşti infinit mai mic, cu atât ai o putere sporită asupra infinitului mai mare! Ciudat, nu? Pe măsura inteligenţei divine...

Alt paradox: venind dintr-un plan vibratoriu mai înalt (cu dimensiuni minuscule) te poţi dilata la dorinţă până la dimensiunile planului inferior ca vibraţie, dar posedând dimensiuni mai mari. De exemplu, o fiinţă eterică, relativ minusculă în forma ei originală, se poate extinde până la dimensiunile unui om, dacă vrea neapărat să se facă vizibilă (vezi exemplul de mai sus, cu „piatra sacră" a indienilor americani). Cum reuşeşte asta? Îşi păstrează neschimbat tiparul, matricea legăturilor dintre atomii eterici, dar măreşte distanţa dintre ei în mod proporţional (ceea ce, în matematică, se numeşte „izomorfism").

În ştiinţa străveche Yoga se vorbeşte despre marile puteri supranaturale (*siddhi*) care sunt accesibile conştiinţei yoghinului avansat. Se spune că acesta se poate face mare cât universul sau mic cât atomul. De fapt, este vorba despre Conştiinţa căutătorului spiritual, care poate merge chiar şi mai în profunzimile creaţiei, până la mini-dimensiunile astrale sau chiar cele micro-mentale (prin dedublări astrale şi mentale). Prin urmare, Conştiinţa în starea ei originală, dumnezeiască, are dimensiuni chiar mai mici decât atomii mentali, ea aparţinând lumii spiritului pur. Conştiinţa umană este de natura Spiritului, iar Spiritul este de natura lui Dumnezeu, infinit de mic, dar cu cea mai înaltă vibraţie posibilă.

Am spus că Dumnezeu ar fi cel mai mic punct imaginabil (mai degrabă in-imaginabil pentru mintea omului). Cum oare a creat El atunci infiniturile, mult mai mari decât El? Şi mai ales cum le poate controla de la acel nivel sub-sub-sub-sub-infinitezimal? Acestea sunt întrebări care ne „opresc mintea în loc". Mintea obişnuită nu poate opera cu infiniturile, îi este practic imposibil! Iată de ce suntem datori cu un profund respect şi admiraţie în faţa STĂPÂNULUI INFINITURILOR!

Mintea a inventat cuvântul „infinit" pentru a-şi autodefini limitele cuprinderii sale. Numai Conştiinţa spirituală poate experimenta direct „infinitul", pentru ea nefiind nimic de necuprins, fie mare, fie mic. Am explicat diferenţa dintre minte şi conştiinţă în „*Modelul trinitar al psihicului*". Cu această minte limitată nu putem înţelege inteligenţa divină, chiar apelând la toate computerele din lume. Doar făcând mintea să tacă am putea accede la o inteligenţă superioară (supra-mentală) cu

care să înţelegem Marele proiect cosmic şi locul nostru în el. Dumnezeu poate fi înţeles doar în linişte, în tăcerea gândurilor. Despre supra-mintea astrală şi cea mentalo-cauzală am scris în lucrarea „*Modelul unificator al psihicului normal şi paranormal*".

Notă: Totuşi, cum am putea să intuim ordinele de mărime care descriu acest multivers?

Reluând afirmaţia de mai sus, că lumea eterică ar putea fi „mai extinsă" de 10^{12} (un bilion) de ori decât cea fizică, să abordăm chestiunea numeric. La acest raport, un sistem solar *eteric*, în miniatură, similar cu al Soarelui nostru ar putea fi cuprins în orbita unui atom *fizic*! Calea Lactee *eterică* ar fi de mărimea unui om *fizic*! Iar întregul univers *eteric* (dacă ar fi proporţional cu cel *fizic* observabil) s-ar întinde de la Pământ la Soare. Vă daţi seama cât s-ar mai putea extinde lumea *eterică* până să umple Tot Spaţiul...!

În acest raţionament am folosit următoarele date aproximative: Distanţa de la Pământ la Soare = 10^{10} metri; Diametrul sistemului solar = 10^{13} metri; Diametrul galaxiei = 10^{21} metri; Diametrul universului cunoscut = 10^{30} metri

Acum, între noi fie spus, în percepţia omului obişnuit, oraşul în care el locuieşte este „foarte mare", iar ţara are o dimensiune „gigantică", dacă ar străbate-o la pas. Ce depăşeşte această limită este pur şi simplu ignorat...

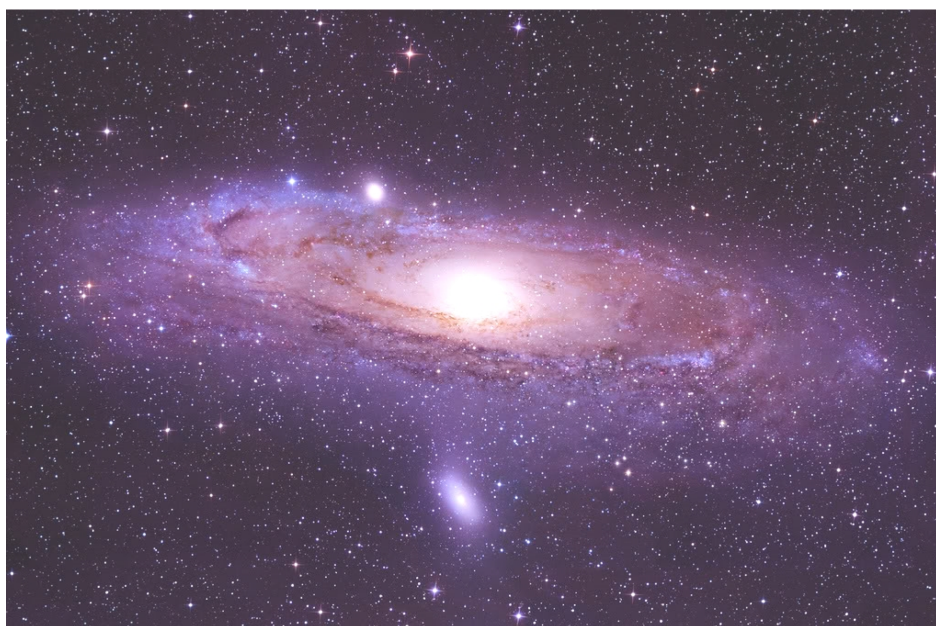

Foto 2: Una dintre sutele de miliarde de galaxii ale universului observabil

Duratele macrocosmice, ca şi distanţele stelare, sunt foarte mari pentru noi. Similar, timpul şi dimensiunile terestre sunt foarte mari faţă de lumile microscopice (unde fiinţele au vieţi foarte scurte). Deducem deci că există o proporţionalitate între spaţiu şi timp, un continuum spaţiu-timp, aşa cum a descoperit şi fizica relativistă.

Cu cât frecvenţa fundamentală a unui plan de manifestare creşte, el aparţinând lumii subtile, cu atât dimensiunile spaţiale şi temporale sunt mai reduse faţă de cele terestre şi umane. Putem verifica acest lucru ştiind că, în vis, câteva secunde terestre sunt de ajuns pentru derularea

unei întregi poveşti, la fel cum se întâmplă şi în alte experienţe paranormale.

Cine a spus că „nu există timp” s-a pripit! Există timp în toate lumile, dar el curge pe scale diferite, chiar incomensurabile. Fără timp, fiinţele n-ar putea evolua, căci timpul este suportul evoluţiei. A crede în ideea SF că momentul prezent este precum un cursor care poate fi mutat în viitor sau trecut este o credinţă eronată. Trecutul este deja arhivat, el neputând fi schimbat, ci doar studiat.

Viitorul poate fi prognozat (cu o anumită precizie) pe baza unui raţionament „superluminic”. Fiinţele din lumea astrală gândesc cu viteze foarte mari pentru noi, ceea ce este natural în acea lume subtilă. Puterea de previziune a spiritelor provine din foarte rapida analiză (aparent instantanee) a unei mari cantităţi de date care acoperă toate evenimentele corelate între ele. Ar fi echivalentă cu prelucrarea de un computer a miliarde de TeraBytes pe secundă, o performanţă încă neegalată. Cu cât prognoza este făcută pe un termen mai scurt, cu atât ea este mai exactă, fiindcă există o şansă mai mică de a interveni factori perturbatori.

EXPLICAREA FENOMENULUI PARANORMAL DE DEMATERIALIZARE

Motto: Ceea ce pare a fi paranormal în ştiinţa despre univers
este cât se poate de natural în ştiinţa despre multivers.

Einstein a demonstrat că masa este echivalentă cu energia, una putându-se transforma în cealaltă. Vibraţia este proporţională cu energia. Vibraţie mai joasă înseamnă energie joasă, deci masă şi dimensiuni mari. Particulele fizice sunt menţinute ca substanţă masivă prin coborârea vibraţiei/energiei eterice. Substanţa fizică este o energie „îngheţată”.

Sunt uimitoare fenomenele de de-materializare, relatate în decursul timpului de diverşi martori de pe tot întinsul globului (aţi auzit de „Experimentul Philadelphia”?). Este poate cea mai clară dovadă că există şi alte dimensiuni ascunse privirii mioape a omului.

În figura de mai jos vom încerca explicarea fenomenului pe baza cunoştinţelor deja acumulate de cititori în paragrafele anterioare. Să luăm exemplul unei molecule de apă, formate dintr-un atom de Oxigen (O) şi doi atomi de Hidrogen (H, H). Apariţia moleculei şi a atomilor componenţi se datorează unei „matrice eterice”, adică unui tipar identic ca formă din dimensiunea eterică, invizibilă. La rândul său, această matrice eterică este generată de o „matrice astrală”, de nivel şi mai înalt.

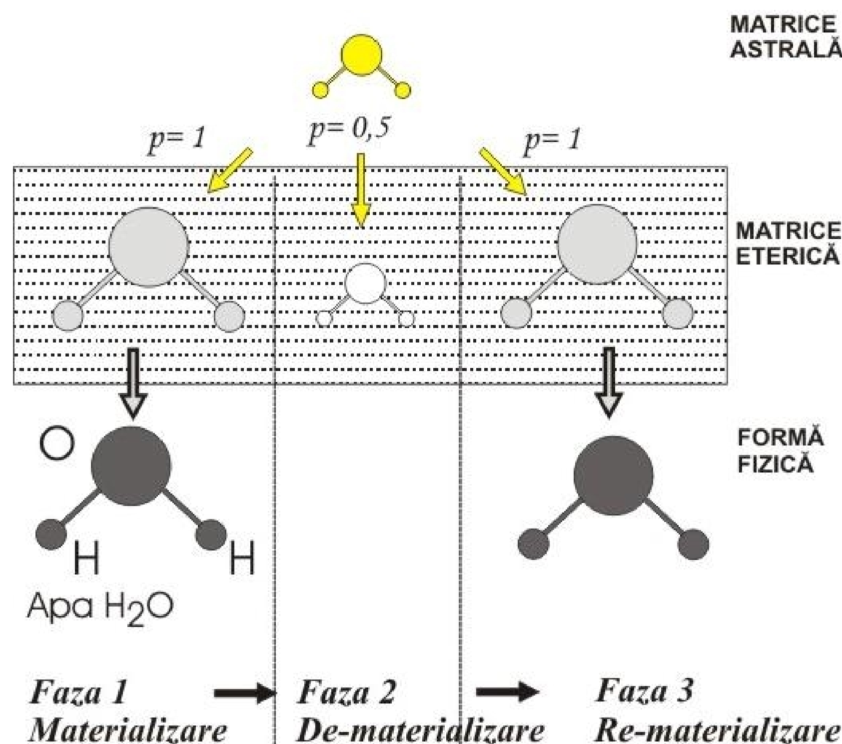

Fig. 2: Explicaţia fenomenului dematerializării şi rematerializării

Faza 1:

Forma fizică apare datorită unei „presiuni creatoare" (*simbolizată p=1*) venită din planurile divinităţii, care face ca multiversul să existe. Această presiune obligă o parte dintre particulele eterice să îşi încetinească vibraţia, transformând energia lor în masă fizică. Fără această presiune creatoare continuă, particulele fizice s-ar „evapora" instantaneu în planul eteric.

Faza 2:

Dacă dorim de-materializarea moleculei de apă, atunci nu avem decât să micşorăm presiunea creatoare (*simbol p=0,5*) până la o valoare la care putem păstra matricea eterică neschimbată, izomorfă, dar fără a manifesta şi particulele fizice aferente. Pentru un observator din lumea fizică, obiectul a dispărut din faţa ochilor.

Faza 3:

Pentru a re-materializa obiectul dispărut (fie în acelaşi loc, fie în alt loc din spaţiul fizic) nu avem decât să readucem presiunea creatoare la valoarea nominală (*p=1*), prescrisă de Marele Proiectant. În acest moment, se vor genera noi atomi fizici sub presiunea planului eteric, care vor reface în detaliu obiectul sau fiinţa care dispăruse pentru moment, fără a-şi pierde funcţionalitatea.

Observaţii

- În timpul fazei 2, matricea eterică devine un obiect concret al lumii eterice, putându-se deplasa la dorinţă în acest plan. Este explicaţia fenomenului de teleportare. Materializându-se la loc, el poate dispare privirii locuitorilor eterici, dar reapare în planul fizic. Datorită vibraţiei

mai înalte din planul eteric, obiectele se pot deplasa în el mult mai repede comparativ cu cel fizic, fără frecare cu aerul sau alte inconveniente gravitaţionale. Navele spaţiale translatate temporar în planul subtil pot călători chiar cu viteze superluminice, coborând apoi în punctul dorit.

- Multe tipuri de particule cuantice recent descoperite sunt extrem de instabile, creându-se şi dispărând fulgerător, spre uimirea savanţilor, care încă nu înţeleg rostul acestui du-te-vino. Practic, constatăm că fenomenele fizice sunt ţesute pe urzeala reţelei eterice.

- Fizica actuală se preocupă tot mai intens de obţinerea energiei din „vid”, adică din eter. Vidul este plin de *prana* (eter), care ne aşteaptă să îi micşorăm vibraţia până la nivelul la care putem colecta energia obţinută şi retransformând-o în alte forme de energie uşor utilizabilă.

- *Sunt oare electronii, protonii şi neutronii stabili şi eterni?* Aceste particule se combină în tot felul de atomi şi molecule, realizează tot genul de reacţii fizice şi chimice, păstrându-şi atributele şi structura. Dar aceasta doar până în momentul când au „nenorocul” de a ajunge în locuri stranii din univers – precum pulsarii, quasarii, găurile negre, acceleratorul de particule de la CERN – unde sunt descompuşi în particule eterice elementare şi reamestecaţi într-o supă creatoare proaspătă. Deci eternitate nu există pentru particulele fizice.

- Se susţine astăzi că gravitaţia este un efect al curburii spaţiului tridimensional într-o a patra dimensiune. Acum ştim că această dimensiune enigmatică există, fiind cea eterică. Prin urmare, levitaţia poate fi obţinută controlând fenomenul gravitaţiei din planul eteric care o generează.

- Înţelepciunea antică hindusă ne învaţă că Dumnezeu manifestă şi susţine permanent Creaţia prin vibraţia primordială AUM. Pentru ca această intenţie să se manifeste, Brahman a creat Spaţiul (unde să se desfăşoare jocul) şi Timpul (în care să aibă loc transformările lumii). Pe baza modelului prezentat în acest capitol putem înţelege că, dacă Divinul ar suspenda pentru o clipă presiunea creatoare ($p=0$), atunci multiversul ar dispare instantaneu. De fapt, tot din bogata tradiţie hindusă aflăm că este posibil ca aşa să se şi întâmple! Conform unor tratate mistico-ştiinţifice, se pare că Divinul emană şi resoarbe în fiecare clipă multiversul. Presiunea sa creatoare nu ar fi deci continuă, ci pulsatorie. Teoretic, acest lucru ar putea fi adevărat, fiindcă la fiecare resorbţie a multiversului, el ar rămâne fixat în memoria divină în toate amănuntele până la următoarea emanaţie creatoare, când îşi reia existenţa din momentul anterior, fără ca fiinţele multiversului să constate această „gaură în timpul divin” prin care au trecut, prin care trec permanent. Deci multiversul ar fi generat de un fel de „lampă stroboscopică”, succesiunea clipelor de existenţă reală fiind determinată doar de fracţiunile în care „se face lumină”... Dar cine poate şti aceste lucruri, decât Dumnezeu!?

25 noiembrie 2009

ADDENDA:

DESPRE DEMATERIALIZAREA UNIVERSULUI

Recente teorii şi descoperiri ştiinţifice vin să argumenteze existenţa câmpului eteric.

Ştire [7]*:*

«Descoperirea bosonului Higgs, la CERN-Geneva, în 2012, este extrem de importantă, deoarece confirmă existenţa câmpului Higgs, un câmp energetic invizibil, prezent în întregul Univers, care conferă masă particulelor.

Asemenea apei, care poate exista şi în stare lichidă şi în stare solidă, câmpul Higgs, care umple întregul spaţiu-timp, poate exista în două stări diferite.

În prezent, câmpul Higgs este la limita inferioară a energiei, iar dacă energia lui va deveni mai intensă, va duce la micşorarea atomilor şi la dezintegrarea nucleilor tuturor atomilor, astfel că hidrogenul va fi singurul element care va mai rămâne în Univers.»

Comentariu:

Savanţii numesc acum materia eterică „câmp Higgs”. Câmpul eteric conferă posibilitatea existenţei lumii fizice, dar, spun savanţii, în anumite condiţii, componenta fizică ar putea dispare, fiind resorbită în câmpul Higgs. Cu alte cuvinte, s-ar dematerializa.

---

[7] http://www.descopera.ro/dnews/13233331-stephen-hawking-se-teme-ca-bosonul-higgs-va-provoca-distrugerea-universului-ce-sustine-celebrul-fizician

LUMI PARALELE - DRAGOSTEA ÎN ASTRAL

Cercetătorii moderni ai dedublării astrale sunt de părere că atunci când conştiinţa se extracorporalizează în planul eteric (care este copia energetică a realităţii fizice), ea poate efectua aşa-zisul „*amor astral*”, care reprezintă o contopire energetică cu fiinţe de sex opus. Ea nu implică folosirea organelor genitale, ci doar o punere în comun a energiilor complementare a celor doi, pe toate nivelele sau doar pe unele dintre ele (mai ales nivelul senzual şi cel afectiv), rezultând o explozie de energie extatică şi o echilibrare benefică amândurora. Se precizează că satisfacţia este mult mai mare decât în cazul unui act sexual fizic.

Sunt binecunoscute aşa-zisele „*vise erotice*”, în care omul visează o astfel de unire cu un partener de sex opus. Aceste vise nu sunt doar nişte plăsmuiri ale unor neuroni excitaţi din creier, ci pot fi urmarea unor contopiri reale în planul eteric, în urma unei „dedublări neconştientizate”. Desigur, este necesară o anumită lipsă ori exces pe unul dintre palierele energetice, pentru ca să fie întrunite condiţiile unei contopiri energetice, altfel ea nu şi-ar avea rostul.

Cazuistica parapsihologică nu duce lipsă de relatări ale unor persoane de sex feminin care susţin că au fost violate de entităţi invizibile masculine. Astfel de relatări de „*viol astral*” există încă din Evul Mediu, entităţile purtând numele de *incubus*, adică demoni ce seduc femeia pentru a-i fura energia, rezultatul fiind dăunător sănătăţii acesteia. Dând la o parte vălul de legendă populară, am putea spune că ar fi vorba, mai degrabă, de un fel de „viol astral cu încuviinţare”. Adică, femeia sau fata nu acceptă conştient actul de contopire, fiind influenţată de prejudecăţile adânc înfipte în subconştient, dar structura sa energetică este aptă şi doreşte fuziunea energetică, pentru a-şi echilibra funcţionarea. Cercetătorii extracorporalizării afirmă că, în dimensiunea suprafizică, dispar sentimentele de vinovăţie relative la actul sexual, atunci când omul se dedublează conştient.

Putem deci considera că sursa erotismului uman se află pe nivelul eterico-energetic al realităţii multidimensionale, pe când sexualitatea animală în vederea reproducerii este legată strict de nivelul fizic.

Deşi avem o denumire folclorică şi pentru demonii sexuali feminini, *succubus*, totuşi, nu s-au prea raportat public astfel de siluiri energetice la bărbaţi (cu excepţia călugărilor), ceea ce justifică explicaţia psihologică şi culturală dată mai sus (bărbaţii având mult mai puţin temerea subconştientă de a face sex în afara moralei convenţionale).

Totuşi, nu putem expedia drept fantezie o tradiţie folclorică de sute de ani, prezentă şi în mitologia românească sub forma „baladei

Zburătorului”, ca şi a altor basme şi legende! Dar dacă astfel de vampiri sexuali există, ei nu se pot contopi decât cu persoane compatibile cu ei. Deci „vina” este împărţită între victimă şi siluitor. În acest caz, victima, dacă vrea să scape de astfel de atentate la pudoare, ar trebui să caute să evolueze spiritual, pentru a nu mai rezona cu energiile mizerabile ale acelei entităţi inferioare. Atunci, contopirile energetice, dacă vor mai apare, vor fi mult mai plăcute, cu parteneri invizibili ce nu îi vor fura energia, ci i-o vor echilibra.

TĂRÂMURILE PARALELE

Marele sfânt indian Ramakrishna a fost o persoană extraordinară. El a folosit ca metodă de explorare astrală activarea completă a chakrelor, cu ajutorul energiei Kundalini.

Cele 7 chakre principale corespund celor 7 planuri paralele importante. Astfel, chakra 1 (Muladhara) corespunde planului fizic; chakra 2 (Swadhisthana), planului eteric; chakra 3 (Manipura), planului astral median; chakra 4 (Anahata), planului astral superior; chakrele 5, 6 şi 7 (Vishuddha, Ajna, Sahasrara), planurilor pur spirituale.

Ramakrishna a zăbovit timp de câteva luni pe fiecare nivel, explorând până la saţietate posibilităţile oferite de ele, trecând apoi la următorul nivel superior, ajungând până la planul Divinităţii Supreme. Cunoaşterea lăsată moştenire de Ramakrishna omenirii a schimbat cursul evoluţiei spiritualităţii de pe această planetă. Viaţa sa a fost o continuă contemplare a lui Dumnezeu, atrăgând vizitele a mii de oameni de toate credinţele şi clasele sociale, toţi simţindu-se înconjuraţi de iubirea divină şi purificaţi lăuntric în prezenţa sa. Printr-o simplă atingere, sfântul putea oferi şi altora starea de extaz divin.

Deşi în planul realităţii fizice sfântul respecta regula yoghină *brahmacharya*, neîntreţinând relaţii sexuale nici măcar cu soţia sa legitimă, Ramakrishna a cunoscut pe de-a-ntregul beţia contopirii sexuale energetice din planul eteric (2). Acolo nu există sentimentul fidelităţii faţă de un partener, nici al geloziei, nici legăminte de castitate.

Totuşi, atragem atenţia că regulile lumii eterice nu se aplică şi lumii fizice! Aici, libertinajul sexual, mai devreme sau mai târziu, este pedepsit de legile implacabile ale planului fizic (având ca urmări posibile: boli cu transmitere genitală, obsesii sau preocupări excesive legate de sexualitate, pervertirea caracterului, depersonalizare etc.). Este mult mai bine, din toate punctele de vedere, să păstrăm o singură legătură de suflet în planul fizic! Cei dornici de multiple aventuri erotice fără obligaţii ar fi mai bine să se instruiască în tehnicile proiecţiei astrale!

După ce a băut cupa erotismului astral, sfântul Ramakrishna a avansat treptat pe toate celelalte nivele şi stări de conştiinţă tot mai rafinate, învăţând caracteristicile fiecăreia şi bucurându-se de fiecare în parte. Beatitudinea trăită în preajma Divinităţii nu se poate descrie în cuvinte şi nici compara cu trăirile de pe celelalte niveluri!

Folosind informaţiile aduse de exploratorii în astral occidentali, putem descrie sumar planurile paralele astfel:

Planul eteric (2) sau „tărâmul aici-acum” este o copie aproape perfectă a realităţii fizice, dar conţinând şi alte fiinţe proprii, cum ar fi *fantomele*, *elementalii* (gnomi, ondine, silfide, salamandre), *formele-gând* mai grosiere (ce influenţează aşa-numitul inconştient colectiv) etc. În lumile subtile, începând cu etericul, spiritul îşi poate modela orice formă trupească doreşte, corpul său fiind oarecum fluid şi plastic. În acest prim nivel subtil se găseşte din abundenţă aşa-numitul „ki greu” sau, simplu spus, *energia vitală* folosită în artele marţiale şi în tratarea bolilor fizice.

Iată nişte demonstraţii incredibile de măiestrie în utilizarea **energiei ki**: John Chang [8], Concurs de arte marţiale non-contact [9].

Planul astral median (3) conţine „tărâmurile culturale şi de credinţe”, zone în care spiritele rezidente construiesc o realitate conformă cu gândurile, dorinţele, obişnuinţele preluate din ultima lor viaţă de om. Acolo există zone creştine, musulmane, hinduse, amerindiene etc., unde spiritul se bucură de promisiunile religiei sau culturii din care a făcut parte omul ce a murit. Un explorator astral care vizitează această dimensiune extrafizică poate să-şi creeze, prin forţa gândului, un decor sau obiecte proprii, dar numai cu condiţia să nu intre în contradicţie cu cadrul unanim acceptat. De exemplu, într-o zonă islamică spiritul nu va putea construi o cruce, căci ea va fi instantaneu dizolvată de câmpul mental general. Aceste tărâmuri au o durată de viaţă limitată şi dependentă de prezenţa nemijlocită a spiritelor care provin din spaţiul cultural respectiv. De pildă, odată cu dispariţia civilizaţiei sumeriene de pe Terra, tărâmul astral corespondent s-a depopulat treptat, până la extincţia sa (fiindcă respectivele spirite s-au reîncarnat pe Pământ în alte culturi).

Planul astral superior (4) conţine „tărâmurile variabile”, fiindcă fiecare spirit rezident îşi construieşte propriul său decor individual. Exploratorul astral care îl vizitează poate adăuga şi el orice element, de comun acord cu rezidentul. Aici începe trezirea la realitatea spirituală, prin înţelegerea faptului că totul este relativ, inclusiv formele exterioare, şi că „*Universul este mental*” (Kybalion).

Planurile mentalo-cauzale, pur spirituale (5, 6, 7) nu mai au niciun decor, nici forme, ci numai spaţiu aparent gol. Entităţile apar doar ca nişte luminiţe într-un spaţiu infinit. Acestea sunt dimensiunile cu adevărat spirituale, nonsenzoriale. Dacă exploratorul astral care vizitează acest plan găseşte un spirit dispus să interacţioneze cu el, acest spirit ar putea să creeze instantaneu forme conform dorinţelor, gândurilor, imaginaţiei exploratorului, ca într-o oglindă a minţii sale. Într-un astfel de plan înalt are loc şi Judecata de Apoi a sufletului, toate evenimentele

---

8 https://www.youtube.com/watch?v=AosohnwiHt8
9 https://www.youtube.com/watch?v=UmEOR6a68OE

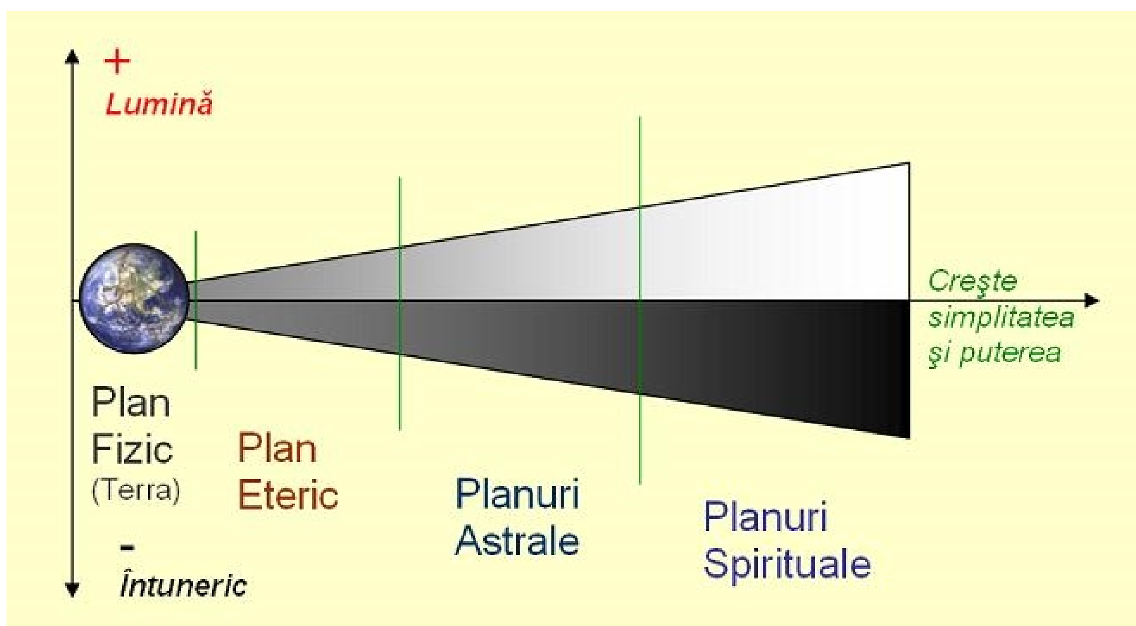
din viaţa fostului om derulându-se pe un fel de ecran exterior, ele fiind de fapt reproducerea a ceea ce se află în memoria profundă a spiritului căruia i se face bilanţul vieţii.

În aceste „tărâmuri spirituale” este important ca exploratorul astral să îşi controleze foarte bine gândurile, căci orice idee capătă instantaneu realitate. Acesta este motivul pentru care aceste planuri superioare sunt inaccesibile spiritului insuficient evoluat: fiindcă el nu se poate abţine să nutrească dorinţe inferioare, lumeşti, ce se vor transforma imediat în realitatea înconjurătoare, ce-l va înfricoşa şi de care nu va şti să scape. Acest lucru ar fi chinuitor pentru bietul spirit căruia îi lipseşte controlul mental şi încă nu s-a purificat îndeajuns. În plus, ar aduce oarece deranj pentru spiritele elevate, cărora le place liniştea şi ordinea... Pentru acel spirit imatur ar fi mult mai confortabil să locuiască într-un tărâm cultural din planul astral median. Acolo lucrurile sunt bine aşezate (mentalizate) de alţii. Nu DUMNEZEU împiedică spiritele să urce oricât de Sus vor ele, ci propria lor neputinţă şi legile obiective ale universului...!

DEMONII ŞI IADUL

Conform axiomei că lumea Întunericului este imaginea în oglindă a lumii Luminii, planurile existenţiale amintite mai sus îşi au câte o replică alcătuită din energii demoniace, malefice. Pe fiecare palier de vibraţie (eteric, astral, mentalo-cauzal) există atât zone divine, cât şi zone satanice, dar ele nu se ating niciodată. Singurul plan unde binele şi răul coexistă este planul fizic al Pământului. Aici, un om în care este încarnat un spirit bun poate fi obligat să trăiască zi de zi alături de un om ce posedă un spirit demoniac, deşi cei doi sunt incompatibili spiritual. Este o situaţie des întâlnită în anumite cupluri maritale sau în colective umane. În planul eteric ne putem întâlni cu fiinţe sau energii neplăcute, dar le putem uşor evita. Începând cu planul astral, şi cu atât mai mult în planurile spirituale, separarea celor două tipuri de energii antagonice este totală, iar contactul întâmplător este imposibil. Excepţie fac încercările spiritelor bune de a coborî în „iad”, pentru a salva sufletele care încă mai poartă în ele o fărâmă de lumină şi speranţă.

O imagine simbolică a tărâmurilor vibratoare antagonice poate fi cea de mai jos. Lumea binelui este pozitivă şi tot mai luminoasă, iar cea a răului este negativă, tot mai întunecată, pe măsură ce nivelul creşte ca *simplitate* şi *putere*. Ele se ating în planul fizic, dar se despart tot mai mult, chiar total, cu cât ne apropiem de planurile spirituale. Dumnezeu este polul pozitiv, iar Satan este polul negativ al manifestării cosmice. În Divinitate există unire şi armonie, Satan îşi conduce supuşii prin teroare.

Antagonismul celor două Lumi, pe toate planurile
(Lumina vs. Întunericul spiritual)

Ce se întâmplă cu sufletele oamenilor la moarte, în care direcţie vor merge: în sus sau în jos? Găsim răspuns la această întrebare în scrierea „*Viziuni în lumea spiritelor*”, de Sundar Singh, un sfânt indian creştin. Iată un scurt citat semnificativ:

«Am văzut atunci că din toate părţile, mii şi mii de suflete soseau necontenit în lumea spiritelor, şi toate erau însoţite de îngerii şi spiritele bune care le conduceau încă de pe patul morţii. Spiritelor rele nu li se permitea să se apropie de ele, ci stăteau departe şi priveau neputincioase. De asemenea, am observat că spiritele bune nu însoţeau sufletele celor care într-adevăr fuseseră răi. În jurul lor erau doar spirite rele, care îi însoţeau încă de pe patul morţii, în timp ce îngerii, tot la fel, stăteau deoparte şi urmăreau, în anumite situaţii, să împiedice spiritele rele de a da cale liberă pornirilor lor, prin care încercau să le facă rău acestora. Aproape imediat, spiritele rele conduceau aceste suflete către întuneric, pentru că, atunci când fuseseră în trup, permiseseră ca în mod repetat spiritele rele să le influenţeze către rău şi au acţionat chiar malefic.

Îngerii nu împiedică niciodată voinţa liberă a vreunui suflet, ci îl lasă să acţioneze aşa cum el doreşte. El este întotdeauna liber să aleagă. De asemenea, am văzut acolo multe suflete, care sosiseră mai târziu în lumea spiritelor, fiind însoţite atât de spirite bune cât şi rele, precum şi de îngeri. Dar nu după mult timp, tendinţa fundamentală a vieţii lor a început să se arate şi ei s-au separat, cei buni la cei cu caracterul cel bun, cei răi la cei răi şi, până la urmă, distincţia a fost creată.» (*Visions of the Spiritual World*, by Sadhu Sundar Singh)

25 august 2011

MOARTEA MORŢII ŞI DESĂVÂRŞIREA

- impresii după lectura cărţii omonime scrise de Ilie Cioară -

VIAŢA SPIRITELOR ÎN PURGATORIU

Cartea „Moartea morţii şi desăvârşirea", scrisă de iluminatul român Ilie Cioară, ne oferă o experienţă psihologică şi spirituală foarte puternică. Este un adjuvant pe calea spre iluminarea spirituală.

De obicei noi, oamenii, considerăm că viaţa noastră cotidiană are numeroase hibe. O vedem mai mult ca pe o colecţie de necazuri şi probleme ce ne răpesc liniştea, oferindu-ne mult prea rar momente scurte de fericire. Şi mai credem că, odată cu trecerea noastră în lumea drepţilor, toate tulburările noastre vor lua sfârşit pe vecie.

Descrierile călătoriilor astrale ale lui Ilie Cioară ne cam întorc pe dos aceste credinţe. Ni se pare acum că viaţa de om este o frumoasă vacanţă, unde lucrurile sunt bine aranjate. Vedem cum chinurile psihice ale unor spirite după moartea fizică par a nu avea soluţie, spre deosebire de viaţa umană, unde se găseşte mereu o salvare. Odată plecat „dincolo", paleta alegerilor se restrânge drastic la ceea ce ai acumulat în viaţă, prin faptele şi gândurile tale.

Problemele sunt realmente dramatice pentru cei care şi-au făcut de cap prin apucături degradante, fără a ţine cont de morală, de bun-simţ ori de indicaţiile binevoitoare şi înţelepte. Spiritele acelea se simt foarte rău, chinurile lor construindu-le un mediu aproape infernal. Prejudecata comună este aceea că sufletele ar fi trase de demoni în iad în pofida voinţei lor, într-o luptă nedreaptă şi inegală. Fals! Iadul este chiar starea sufletului când voinţa de îmbunătăţire este slabă sau inexistentă. Infernul este mediul astral creat instantaneu de păcatele sufletului. De aceea, nu greşesc prea mult cei care spun că iadul şi-l face omul.

Înţelegem din această lectură educativă că avem o mare şansă la autodepăşire cât încă mai suntem în trup. Aici nu ne obsedează nimeni cu reproşuri morale zi şi noapte, până înnebunim de suferinţă psihică. Aici ne putem lesne îndrepta greşelile, curăţindu-ne astfel karma imediat. Aici avem ocazia tot timpul să ne îmbunătăţim caracterul, să ne optimizăm în toate împrejurările, ba chiar să realizăm salturi evolutive enorme, imposibile în lumea astrală.

Ne smerim când ne dăm seama că mofturile, ţâfna, pretenţiile noastre exagerate sunt ridicole prin comparaţie cu realitatea cruntă care ne-ar putea întâmpina „dincolo" dacă nu-i dăm ego-ului nostru „peste bot" acum, cât încă dispunem de toate mijloacele mentale şi voliţionale. Defectele noastre ne vor urma în astral, luând proporţii monstruoase şi căpătând forme vizibile şi foarte deranjante. Cum spune Sfânta Evanghelie, pe drept cuvânt, ne-ar putea aştepta *„plânsul şi scrâşnirea*

dinţilor". Prin urmare, lupta cu defectele personale trebuie dusă acum şi aici, cât încă avem liniştea şi ocaziile de a ne spori duhovniceşte. „Dincolo" nu vom mai avea nici voinţa şi nici posibilităţile din lumea terestră. Să profităm deci de clipele noastre ca oameni în carne şi oase, să ne bucurăm cât încă mai participăm la această excursie pe Pământ, să muncim spiritual cu plăcere, ştiind că aici ne este mult mai uşor să fim buni decât dacă vom duce în suflet răutatea în „viaţa de apoi"! Această viziune smerită este o mare binecuvântare şi un prilej de purificare oferit de cartea iluminatului român Ilie Cioară.

Descrierea pe care autorul o face purgatoriul astral este atât de vie şi clară, încât ne convinge de motivul avertizărilor metaforice ale lui Isus:

> «Acum, dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le şi leapădă-le de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viaţă şchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare şi să fii aruncat în focul veşnic. Şi dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l şi leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viaţă numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii şi să fii aruncat în focul gheenei.» (Matei 18:8,9)

Noi ştim că, obiectiv vorbind, nimic nu este veşnic, nici chiar „focul gheenei". Totuşi, suferinţele acelor suflete nenorocite ţin clipă de clipă şi par a nu se mai sfârşi – subiectiv, ele durează o eternitate. Este impresionant să vedem, precum Ilie Cioară în dedublările sale astrale, că sufletele oamenilor pe care i-am cunoscut au ajuns într-o stare dureroasă, din care nu putem să-i scoatem. Cel mai mult contează propria dorinţă a spiritului respectiv de a se înălţa spre Dumnezeu, dar, „dincolo", această putere de a dori depinde ea însăşi de karma acumulată prin faptele şi gândurile din timpul vieţii. De aceea, timpul petrecut în purgatoriu depinde de cum s-a comportat şi de atitudinile omului respectiv. Putem fi şocaţi de faptul că indivizi respectaţi de societate în timpul vieţii ajung, pe tărâmul astral, să fie chinuiţi, neputincioşi, ruşinaţi. Criteriile şi valorile din lumea terestră nu mai sunt valabile acolo. Ceea ce noi considerăm ca fiind vini mărunte se pot adeveri ca fiind mari păcate, cu pedepse pe măsură.

Mândria, trufia, îngâmfarea, orgoliul este cel mai mare păcat al omului. Orgoliul cel mai uşor sporeşte prin laudele semenilor. Partea bună a laudei este că ne motivează să facem performanţă (aspect individual) şi ne aduce demnitate (aspect social). Din punct de vedere spiritual, partea proastă a laudei este că ne întăreşte ego-ul. Putem evita acest risc dacă ne gândim imediat la ceea ce mai avem încă de făcut (întotdeauna mai este loc de perfecţionare!), la semenii cu realizări incomparabil mai mari decât ale noastre (pe lângă ei, suntem nişte pigmei!), la realitatea spirituală pe care abia o întrezărim timizi (infinit mai mare şi mai bogată decât mărunta lume omenească!).

Un frumos exerciţiu de umilinţă şi dilatare mentală ar fi cel de a contempla uimitoarele imagini ale spaţiului cosmic, obţinute cu cele mai puternice telescoape [10].

---

[10] http://hubblesite.org/gallery/album/
http://www.spacetelescope.org/images/

Văzând cât de neputincioase sunt unele suflete ale defuncţilor apropiaţi, parcă ne piere dorinţa de a contacta morţii, ca să ne dea sfaturi. Ce ajutor să primim de la nişte amărâte de spirite?! Degeaba aparţin oamenilor pe care i-am cunoscut, dacă nivelul lor evolutiv este ca vai de el! Au nişte atitudini şi idei copilăreşti, absurde sau nepioase. Cu totul altceva ar fi să apelăm sfioşi la sprijinul Marilor Lumini ale Universului, care însă sunt mai pretenţioase cu cei care Le caută... Dar un om sincer în strădania spre mai bine va fi ascultat mereu şi va primi suport divin necondiţionat.

Pe Pământ, toţi părem egali, dar în astral diferenţele sunt clare, prin faptul că nu împărţim acelaşi teritoriu vibratoriu şi nu avem aceleaşi puteri spirituale. Metaforic vorbind, cei buni stau fericiţi la soare, iar cei răi stau la subsol, pe întuneric. Cei din urmă îşi elimină energia negativă prin suferinţă. Formele astrale de care spiritul se înconjoară sau prin care se manifestă sunt întotdeauna simbolice, în deplin acord cu starea spiritului respectiv.

Cartea ne convinge că avem nevoie să invocăm ajutorul divin, spre a ne arăta calea cea bună şi a ne ajuta să ne alungăm ignoranţa spirituală. Altfel, mari ispite ne pot face să cădem moral şi să nu mai înţelegem ce e bine şi ce e rău, afundându-ne ireparabil spre chinurile Judecăţii de apoi.

Spune autorul: «Orice dovadă trimisă de Cer pământenilor le creează acestora o obligaţie. Mă obligă în primul rând pe mine, instrumentul prin care se transmite. Obligă apoi pe cei cărora li se adresează în mod direct. Şi, în sfârşit, creează obligaţii şi pentru cei care citesc această carte. Aflând toate acestea, ni se cere nouă, tuturora, o mai mare atenţie în viitor asupra comportării şi activităţii noastre, spre a curăţi tot mai hotărât zgura imperfecţiunii.»

Şi mai adaugă el: «Responsabilitatea creşte în măsura în care cunoştinţele în acest domeniu se înregistrează în depozitul memoriei. Este mai bine să nu ştim, decât să negăm sau să dispreţuim adevăruri la care momentan nu avem acces.»

FERICIREA OMENEASCĂ

Lumea este imperfectă, o ştim cu toţii. Dar să nu ne mai tot plângem de asta – vai, cât de loviţi suntem, bieţii de noi, de nedreptăţi sau lipsuri! – ci să fim bucuroşi cu bucăţica noastră de realitate! Cel mult să spunem aşa, cu obiectivitate şi detaşare: săracul ego-ul nostru, câte mai îndură el! Niciodată nu vom găsi perfecţiunea în lumea materială, nu ne aşteaptă multe prilejuri exterioare de bucurie. Şi bogaţii plâng, nu-i aşa?! De fapt, chiar dacă apar stări de fericire, ele nu durează mult. Mintea egotică este mereu agitată şi vrea mereu altceva. Ea este construită pentru a face mereu câte ceva.

Fericirea adevărată este ideală, deci aparţine lumii ideale (spirituale). Să fim mulţumiţi că existăm pur şi simplu, că avem un corp cu care putem să acţionăm şi să ne autodepăşim limitele! Fericirea apare în starea contemplativă de a fi, care însă poate fi prelungită şi în

activităţile curente. Noi alergăm în lumea largă după himere ce ne promit satisfacţii şi realizări materiale, dar fericirea nu vine din exterior! Desigur, putem înfăptui lucruri utile sau măreţe, dar să le oferim cu detaşare lui Dumnezeu şi semenilor... Decât să fim obsedaţi de satisfacţii personale, care oricum nu vor dura, mai bine să dorim şi să acţionăm spre binele tuturor, ceea ce ne va mări karma bună şi fericirea!

Isus spunea că „numai devenind precum copiii mici putem intra în Împărăţia lui Dumnezeu" (Matei 18:3). Sensul acestei comparaţii este multiplu: - să fim smeriţi precum copiii în lumea celor mari, căci şi noi suntem neştiutori ale legilor universului, trufaşi în ignoranţa noastră; - să fim sinceri (deci şi oneşti), căci minţindu-i pe alţii, întâi ne păcălim pe noi înşine; - să ne păstrăm sensibilitatea de a ne lăsa uimiţi şi amuzaţi de lucrurile simple; - să credem şi să ascultăm Părinţii (spirituali), înainte de a putea verifica pe cont propriu adevărul sfaturilor lor binevoitoare; - nu în ultimul rând, să fim mulţumiţi cu ce avem şi unde ne aflăm. Copiii mici, dacă au hrană, adăpost, afecţiune şi linişte sufletească, atunci sunt fericiţi oriunde. La fel şi noi, având din toate acestea în proporţie satisfăcătoare, putem fi fericiţi astăzi cu puţinul nostru. «*Nu vă îngrijoraţi, dar, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.*» (Matei 6:34) În acest sens, putem lua exemplu şi de la acele rare persoane iluminate de Dumnezeu, care au dovedit că pot fi fericite chiar şi în ipostaze extrem de grave, dificile, chiar tragice, în lipsuri şi nevoi. Cine îşi amână fericirea pentru ziua ipotetică în care va avea de toate, nu are parte de ea nici acum, nici când va avea lucrurile materiale dorite.

Cartea „Moartea morţii şi desăvârşirea" este puternic încărcată spiritual, aducându-ne în inimă, cel puţin pentru câtva timp, smerenia sinceră. Iar această smerenie ne generează mulţumirea. Aceasta din urmă are un nume special în *Niyama* (regulile etice din yoga): *santoşa*. Este o mare calitate, spre care trebuie să tindem de la începutul (ca aspiraţie şi strădanie) şi până la sfârşitul (ca realizare excelentă) căii spirituale pe care mergem fiecare. Când simţim o nemulţumire oarecare, să ne aducem aminte de cuvântul magic „mulţumire" sau altul sinonim. *Santoşa* se obţine prin DETAŞAREA de mecanismele de funcţionare ale ego-ului şi prin ATENŢIA binevoitoare faţă de realitatea înconjurătoare şi din noi înşine. O „mantră" foarte de folos în păstrarea mulţumirii lăuntrice este fraza înţeleaptă creştină „Domnul a dat, Domnul a luat". De fiecare dată când ne învingem pornirile egotice (nu doar cele manifestate în exterior, ci şi emoţiile, dispoziţiile neplăcute), suntem gratificaţi pe neaşteptate cu o satisfacţie spirituală, ca o detensionare plăcută.

Să ne bucurăm, aşadar, de fiecare clipă petrecută pe Pământ, mai ales de clipele obişnuite (care formează marea majoritate a vieţii noastre), când fiecare lucru simplu ne impresionează adânc şi ne face să vibrăm intens, ca în preajma unei capodopere universale! Aceasta este fericirea de a trăi, care poate fi atinsă numai prin spiritualitate.

DEDUBLAREA ASTRALĂ

În scrierile esoterice se spune adesea că sufletul tuturor oamenilor iese din corp pe timpul somnului, călătorind pe tărâmurile astrale, unde are diverse experienţe interesante. Pe de altă parte, se vorbeşte despre fenomenul dedublării sau proiecţiei astrale, pe care îl trăiesc doar un număr redus de oameni. Se naşte deci întrebarea: călătoriile astrale sunt disponibile oricui sau, dimpotrivă, doar anumitor oameni care au această abilitate specială?

Pentru a rezolva această nelămurire firească, voi apela la TEORIA CONŞTIINŢEI DUALE, pe care am propus-o în lucrările mele. Pe scurt, ea postulează că în om coexistă atât conştiinţa umană, cât şi conştiinţa spirituală. Pe timpul vieţii, cele două sunt separate, comunicând permanent, automat, dar imperfect. La moarte, cele două se reunesc, redevenind o singură conştiinţă, cea a spiritului etern. Fenomenul dedublării reproduce, la scară redusă şi reversibil, ceea ce se întâmplă la moarte şi la naştere. Din perspectiva conştiinţei însăşi, numele de „dedublare" pare a fi nepotrivit, mult mai justificat fiind cel de „reunificare". Să detaliem explicaţiile.

SOMNUL

După ce omul adoarme, spiritul se desprinde de corp, plecând în lumea astrală, păstrând legătura cu trupul prin „cordonul de argint" (care este un flux de particule astrale provenind din învelişul corespondent al fiinţei umane). În acest timp, conştiinţa umană rămâne în trup (sau foarte uşor detaşată de el), dar în stare amorţită, primind semnale doar când omul visează. Câteodată, visul este o traducere (inexactă) a unor informaţii transmise de spiritul ce călătoreşte sau tocmai s-a întors din voiajul astral. De cele mai multe ori însă, visul este un simplu produs al minţii care îşi ordonează materialul psihic adunat peste zi, prezentat conştiinţei umane sub o formă simbolică sau chiar fără sens.

Trebuie menţionat că întotdeauna (atât în starea de veghe, cât şi în cea de somn a omului) spiritul se simte perfect liber, cu o conştiinţă foarte clară, amintindu-şi în permanenţă vieţile sale anterioare, misiunea sa spirituală şi contactele pe care le are cu alte spirite ale universului. În schimb, toate acestea rămân ascunse conştiinţei umane – după cum putem depune mărturie cu toţii.

MOARTEA ŞI JUDECATA DE APOI

În mod obişnuit, timp de zeci de ani, conştiinţa umană nu a părăsit niciodată trupul fizic, necunoscând decât starea de veghe şi cea de somn (cu sau fără vise). La moarte, spiritul părăseşte corpul, iar conştiinţa umană se uneşte cu conştiinţa spirituală, formând o unitate absolută. Prin faptul că mintea spiritului preia în întregime imensa minte umană, spiritul se încarcă cu nişte acumulări psihice foarte grele, care practic îi obnubilează conştiinţa. Spiritul se simte acum ca şi cum ar fi omul

respectiv, uitând aproape complet identitatea sa spirituală. Această stare de confuzie copleşitoare se menţine câteva zile sau săptămâni, până la dizolvarea naturală a învelişului astral de origine umană. În cazurile mai grave, confuzia de identitate a spiritelor imature poate dura ani de zile.

Odată cu părăsirea definitivă a corpului fizic, începe etapa purgatoriului (sau bardo) pentru spiritul eliberat de corp. În această perioadă are loc şi Judecata de Apoi. Aceasta constă din mai multe momente când spiritul este adus în faţa unor Juraţi angelici, care îl îndeamnă binevoitori să privească retrospectiv la viaţa care tocmai s-a încheiat şi să tragă concluziile fireşti. Spiritul trebuie să conştientizeze faptele bune şi cele rele din perspectiva legităţilor universale – pe care fie le cunoaşte deja, fie îi sunt prezentate în mod repetat de Îngerii judecători, până le înţelege şi le asimilează. Judecata de Apoi este deci o autojudecată a divinităţii interioare, dar cu sprijin exterior. Este în interesul spiritului să o termine cât mai rapid, iar aceasta depinde exclusiv de el.

Pe măsură ce înţelege toate acestea, spiritul se eliberează de bagajul psihologic uman. În finalul perioadei purgatoriului, la ultima înfăţişare înaintea Judecătorilor divini, spiritul este eliberat. Acum poate reîncepe activităţile sale interesante de spirit liber şi chiar să caute nerăbdător un nou prilej de reîncarnare în corp uman, pentru a pune în practică lecţiile învăţate la Judecată. Spiritul ştie că doar corectându-şi karma negativă poate să crească în rang, căpătând puteri angelice şi o mai mare radiaţie divină.

Citind, recitind aceste informaţii, înţelegându-le şi memorându-le, vă veţi ajuta propria eliberare rapidă de confuzia morţii, atunci când veţi părăsi planul fizic. Aceasta este una din mizele importante ale educaţiei spirituale.

DEDUBLAREA SAU PROIECŢIA ASTRALĂ

Dedublarea astrală este o stare intermediară între somn şi moarte. Se aseamănă cu somnul prin faptul că durează o perioadă limitată, după care omul îşi revine la starea de veghe. Se aseamănă cu moartea prin aceea că un fragment din mintea umană (nu toată) este preluată de spirit în voiajul său. Prin această asimilare a minţii umane în mintea spiritului, spiritul se consideră a fi o conştiinţă umană, cu toate limitările sale psihologice. Din acest motiv, relatările celor care se dedublează păstrează caracteristicile personale, desigur îmbogăţite cu fenomenele inerente spaţiului şi legităţilor astrale.

Dedublarea poate surveni în trei moduri distincte:

1 - Prin talent nativ şi har destinic, când fenomenul debutează spontan la o anumită vârstă.

2 - Prin traumă fizică, când se produce accidental o reconfigurare a întregii structuri energetice a corpului, cu dobândirea abilităţii de a efectua proiecţia astrală în mod voluntar.

Aici ar intra şi experienţele de moarte clinică, chiar dacă dedublarea nu se va mai repeta niciodată ulterior.

3 - Prin antrenament parapsihologic. Există diverse metode, de la cele antice până la cele mai moderne tehnologii, cu sau fără instructor. Nu recomandăm nimănui forţarea obţinerii unor rezultate cu aceste metode artificiale dacă nu se constată o anumită înclinaţie sau abilitate naturală! Mai subliniem obligativitatea invocării unui sprijin spiritual divin înainte de a se încerca o asemenea cascadorie psihică!

POSEDARE ŞI WALK-IN

Există riscuri reale de posedare (preluarea controlului de către un spirit străin) sau moarte (imposibilitatea de reîntoarcere în trup). Ilie Cioară avea mereu alături, invizibil, un însoţitor-ghid divin protector. Iată ce avertizează autorul, deşi el a practicat dedublarea timp de aproape 60 de ani:

«Prin anul 1927, un învăţător dintr-o comună, urmând indicaţiile date de o revistă spiritualistă în legătură cu fenomenul dedublării, a trăit o experienţă nenorocită. Omul a înnebunit şi a fost internat în spital timp de un an de zile. După care, într-o noapte, s-a însănătoşit brusc, spre stupoarea medicilor care l-au tratat.

Şi acum, iată destăinuirea acestui învăţător, după însănătoşire: *„La un moment dat am reuşit să mă desprind de corp. În clipa aceea, o entitate care mă aştepta, s-a aruncat asupra corpului meu şi l-a ocupat. Din acea clipă, am rămas tot timpul în jurul corpului, până într-o noapte, când intrusul, fiind antrenat de un vis, m-a lăsat fără voia lui să-mi ocup ceea ce-mi aparţinea!"*

Acesta era aşa-zisul diavol: un fost pământean, spirit slab evoluat, care a trăit printre noi şi care vroia cu orice preţ să-şi continue viaţa de deşertăciuni a acestei lumi.»

Întrebare şi răspuns:

- *De ce a înnebunit acel experimentator imprudent?*

- Spiritul intrus (probabil, inferior) a găsit o minte umană deja formată (probabil, superioară), la care nu a putut să se adapteze. Din cauza acestui conflict psihic, comportamentul omului nu era coerent. Pentru orice medic, era un semn clar de nebunie. Un spirit superior nici măcar nu ar fi încercat să ia loc forţat în trupul unui confrate dedublat.

Dar dacă mintea veche şi spiritul nou ar fi compatibile, atunci substituţia spiritului ar putea trece neobservată de străini, doar cei apropiaţi fiind capabili să depisteze unele diferenţe comportamentale. De data acesta, ar fi vorba de fenomenul „walk-in", desigur, numai de comun acord între spirite.

Un caz ce se poate încadra la categoria „substituire de spirit" (engl., *walk-in*) este al actorului Dragoş Pâslaru [11]. După ce s-a trezit din comă, el a decis să renunţe la carieră, familie (soţie şi copil mic) şi să se călugărească, sub numele de Părintele Valerian. Era foarte decis să-şi

[11] http://www.cancan.ro/showbiz/showbiz-intern/fosta-sotie-a-lui-dragos-paslaru-si-a-amintit-momentul-in-care-sotul-ei-i-a-comunicat-ca-e-hotarat-sa-se-calugareasca-a-luat-decizia-de-unul-singur-asta-a-simtit-215524.html

schimbe radical viaţa: *„Nu a vorbit cu noi, nu s-a consultat cu nimeni. Pur şi simplu m-a anunţat care îi este decizia, care îi va fi calea. Era foarte sigur că asta vrea, că asta trebuie să facă"*, atestă fosta sa soţie.

A procedat diferit faţă de cei care au suferit o experienţă în preajma morţii (engl., *Near-Death Experience*), care – păstrându-şi continuitatea conştiinţei şi a identităţii – au decis să se întoarcă la viaţă pentru că mai aveau ceva de terminat aici, de obicei în legătură cu familia, prietenii şi pentru a răspândi un mesaj de speranţă tuturor. Înainte de accident, Dragoş Pâslaru era *„foarte haios, absolut OK, foarte dinamic. Nu dădea semne de călugăreală, nu mi-l imaginam să stea cu cărţi sfinte în mână"*, spune Szobi Cseh.

Iată deci unul din cazurile de transformare totală a personalităţii după revenirea din comă. El nu poate fi explicat decât prin substituirea spiritului iniţial, care îşi terminase misiunea pământească, cu un altul având o cu totul altă personalitate şi intenţii. Acesta din urmă dorea să folosească vehiculul terestru devenit disponibil pentru a-şi finaliza o misiune anterioară, întreruptă probabil prematur (în acest caz, viaţa monahală). Aşa putem explica şi mărturisirea ciudată a Părintelui Valerian: *„Eu mă rog în fiecare noapte să nu mor în somn. Şi îi mulţumesc Lui în fiecare dimineaţă pentru acest lucru"*. Aproape oricine şi-ar dori să moară în somn, fără durere sau teamă. Nu însă şi călugărul, care intuieşte ce lucruri teribile se pot întâmpla „în somn". Chiar spiritul Părintelui Valerian s-a încorporat într-un astfel de moment şi acum are o frică subconştientă să nu păţească la fel: să nu fie, la rândul lui, înlocuit de un alt posibil spirit!... Desigur, teama aceasta nu este justificată logic sau spiritual, dar nu putem să-i comandăm subconştientului, care are mecanismele sale instinctuale greu de înţeles şi controlat. Probabil că numai aducerea la lumina conştiinţei a acestor lucruri i-ar putea linişti temerea călugărului.

EFECTELE DEDUBLĂRII

Dintre efectele dedublării constatate de Ilie Cioară amintim:

- Corpul primeşte o hrană energetică de valoare superioară, vioiciune şi odihnă neobişnuite.

Explicaţie: Spre deosebire de starea de somn, în care doar spiritul părăseşte corpul, prin dedublare, este preluată o parte mai mare din învelişul astral, care se împrospătează masiv din oceanul cosmic de energie.

- Amintirea experienţei astrale se păstrează mult mai bine decât în cazul viselor.

Explicaţie: Amintirea visului necesită un transfer de la spirit la memoria umană, care se face cu pierderi mari de informaţie şi în condiţii deranjante (apariţia simultană a senzaţiilor şi amintirilor intense ale realităţii fizice). În schimb, experienţa astrală are loc chiar în faţa fragmentului de minte umană dotat cu memoria corespunzătoare.

Înregistrarea amintirilor evenimentelor din timpul dedublării este directă şi rafinată, fără a fi perturbată de realitatea fizică.

- La revenirea în trup, o mare bucurie inundă sufletul.

Explicaţie: Bucuria este un alt efect al calităţii superioare a energiei primite. De asemenea, pe lângă starea de regenerare provocată de orice călătorie – cu atât mai mult pe teritorii interzise muritorilor – se mai adaugă sentimentul de recunoştinţă şi smerenie că avem şansa de a trăi pe această planetă.

Spune autorul: «Ceea ce înainte îmi provoca amărăciune, suferinţă, revoltă şi ură, acum, în noua viziune, mă umplea de bucurie.»

- Treptat, dispare teama de moarte, constatând nemijlocit dualismul fiinţei: de o parte corpul, de alta, sufletul. Avantajul înţelepciunii: Nu te mai temi de moarte, dar în acelaşi timp te bucuri şi mai mult de viaţă.

«Marea descoperire a nemuririi sufletului m-a determinat să pun în vârful preocupărilor mele nevoia de purificare a propriului suflet.» (Ilie Cioară)

TEORIA CONŞTIINŢEI DUALE

TEORIA CONŞTIINŢEI DUALE, un concept total inedit, ridică o anumită dificultate de înţelegere. Cum poate conştiinţa să se dividă în două părţi independente – una spirituală şi alta umană – ca şi cum am tăia un calup de brânză?! Dar ce altă explicaţie oferă cei care nu pot trece de acest blocaj intelectual?

Nu au o alternativă mai coerentă, ci doar un principiu tacit acceptat de esoterişti. Iată în ce constă el: Se presupune, aşadar, că ar exista o SINGURĂ conştiinţă şi anume cea a spiritului-om, care trece din realitatea fizică în cea astrală şi invers, în cicluri diurne. Spiritul, când intră în corp, suferă o amnezie a condiţiei sale divine.

Să acceptăm deci – ca ipoteză – că spiritul se află acum în corp, total inconştient faţă de realitatea spirituală şi de calităţile sale divine, neştiind de nimic altceva decât despre chestiunile pur omeneşti. Ce îl face atunci să părăsească trupul când survine adormirea? Este logic că trebuie să intervină un „factor-X" exterior care îl soarbe în afară, fără ştiinţa sau acceptul spiritului-om. Acest element extern este atât de misterios, încât nici măcar nu este pomenit de esoterişti, fiindcă nu au găsit nicio referinţă sau indiciu despre el şi nici un posibil raţionament metafizic. Poate că „factorul-X" exterior nici nu există şi teoria pe care o analizăm este falsă! Rămâne deci provocarea adresată celor care o susţin de a defini „factorul-X", pentru a-şi valida teoria conştiinţei UNICE, deocamdată nedemonstrată logic.

În schimb, teoria conştiinţei DUALE (conştiinţă umană în paralel cu conştiinţa spiritului) ne lămureşte imediat:

- Spiritul nu îşi uită niciodată natura divină; iar mintea umană nu are cum şi de ce să-şi amintească vieţile anterioare, de exemplu, fiindcă această cunoaştere aparţine în exclusivitate spiritului. Pe timpul

fenomenului cu totul extraordinar al dedublării însă, spiritul este năucit temporar de asimilarea unui fragment din mintea umană grosieră.

- Factorul-X este interior, este chiar voinţa liberă a spiritului perfect lucid, care voieşte să-şi viziteze vechile cunoştinţe astrale.

Teoria noastră explică şi multe alte fenomene paranormale, aşa cum am prezentat în lucrarea *„Conştiinţa umană, între minte şi spirit”*. Această teorie nu este doar rezultatul imaginaţiei autorului, ci se bazează pe indicii serioase primite direct din lumea spiritelor. O variantă mai complexă puteţi citi în „Modelul psihicului uman normal şi paranormal”.

Un alt punct slab al ipotezei conştiinţei UNICE a spiritului-om este că acea teorie nu explică diferenţa dintre dedublarea astrală şi somnul obişnuit – fiindcă în ambele cazuri spiritul-om iese din corp, în primul caz, conştient, iar în al doilea, inconştient. Ce anume face diferenţierea? Nu ni se oferă nicio explicaţie... Să ne amintim şi pasajul de mai sus, în care aflăm despre posibilitatea ca, în cazul dedublării astrale, un alt spirit să ia locul spiritului ce îşi părăseşte corpul. Ei bine, dacă nu există diferenţe, am putea crede că acelaşi risc ar exista şi în cazul somnului normal, aşteptându-ne ca fenomenul de posesiune spiritistă să fie o regulă generală, toţi oamenii fiindu-i supuşi în fiecare noapte. Evident că acest lucru nu se întâmplă. Prin urmare ipoteza iniţială, conform căreia ar exista o SINGURĂ conştiinţă ce iese zilnic din trup, este invalidată şi de data aceasta.

Un altfel de argument, neaşteptat, ţine de teologia creştină ortodoxă (dacă vrem să ţinem cont de ea). Aceasta a condamnat ca erezie teoria monofizismului. Mono-fizis înseamnă o „singură fire”, monofiziţii susţinând că firea omenească a lui Isus Cristos a fost absorbită de firea sa divină, asemenea unei picături de apă în imensitatea oceanului. În termenii noştri, ar însemna că există o singură conştiinţă spirituală – de obicei adormită, letargică atunci când se află în trupul uman – care, doar în cazul omului Isus, a devenit perfect conştientă de divinitatea sa. Ideea apare şi în alte tradiţii spirituale orientale, preluată fiind ulterior de curentele esoterice şi new-age. Dar această teză a fost ferm contrazisă de teologia ortodoxă oficială, care susţine că firea omenească şi cea divină îşi păstrează integralitatea, fiind unite într-o singură persoană (die-fizitism). Decodificând: conştiinţa umană şi cea spirituală sunt diferite, ele coexistând în aceeaşi fiinţă, dar având perspective diferite. Desigur că discuţia teologică este greoaie şi poate inutilă, dar, dincolo de conceptele învechite (studiate doar de erudiţi şi înţelese numai de ei), iată că putem găsi şi scântei de inspiraţie genială în filosofia ortodoxă, neîntâlnite în alte tradiţii.

Deşi nu face obiectul acestui articol, putem totuşi să găsim şi partea de adevăr a monofizismului: Firea omenească a marelui iluminat Isus a fost absorbită de firea sa divină, aşa cum s-a întâmplat şi cu alţi mari iluminaţi pe care i-a cunoscut planeta. E vorba de comuniunea perfectă dintre mintea umană şi spiritul foarte înalt încarnat în acel om.

14 aprilie 2012

CUNOAŞTERE ŞI ÎNŢELEPCIUNE

IGNORANŢA

În iudeo-creştinism păcatul originar a fost dorinţa de a cunoaşte; cunoaşterea este obţinută prin pierderea fericirii (alungarea din Paradis). Această alegorie ne arată că omului îi este permisă cunoaşterea, dar cu preţul unei suferinţe.

În schimb, în hinduism şi budism păcatul primordial al omului este ignoranţa (*avidya*, sanscr.). Cunoaşterea, adică îndepărtarea ignoranţei, devine posibilă doar prin eliminarea reziduurilor mentale karmice (*samskara*, sanscr.). Acest proces este unul îndelungat şi plin de sacrificii, fie inconştient (de-a lungul a sute de încarnări), fie conştient asumat (în căile spirituale), fie printr-o viaţă ireproşabilă, dificil de dus.

Deşi viziunea mitică şi cea yoghină par contradictorii, ele sugerează o concluzie comună, aceea că omul poate şi trebuie să cunoască realitatea, dar cu preţul suferinţei. O suferinţă fizică, dar mai ales psihică.

CUNOAŞTEREA

Cunoaşterea este relativă. Înţelegând că adevărurile accesibile la un moment dat sunt relative înseamnă a lua ştiinţă de ignoranţa noastră mai largă. Procesul cunoaşterii este nesfârşit, chiar şi pentru Spiritele evoluate. Infinitatea necunoaşterii atestă clar, uimindu-ne, măreţia Creatorului Divin... În această direcţie, învăţăturile tibetane ne transmit: Înţelepciunea *transcendentă* este cea care trece dincolo de înţelepciunea „comună”, înseamnă a nu mai fi legat de concepţiile lumii (iluzorii), a înţelege că ele nu au decât o valoare RELATIVĂ.

Ceea ce şcolile spirituale proclamă a fi ţelul final al ucenicului (nirvana, satori, iluminare, mântuire, samadhi etc.) nu este decât un mijloc de a dobândi o cunoaştere mai subtilă a lumii. Printr-o mirabilă transformare, mintea purificată intră atunci în joncţiune energetico-informaţională integrală cu spiritul, pierzându-şi temporar încătuşarea ego-ului...

Ce înseamnă cunoaşterea transcendentă, supramentală, a Adevărului absolut? Este starea firească în care se află Spiritele Superioare. „Iluminatul” priveşte lumea aproape de modul în care o fac Spiritele libere evoluate. Repetând experienţele de „iluminare”, ele intră în reflex, iar starea poate fi evocată la dorinţă, fără efort.

Viziunea spiritelor asupra vieţii oamenilor şi a vieţii, în general, diferă fundamental de a noastră. Panorama schimbărilor permanente sociale şi psiho-mentale le îndreptăţesc să ne considere drept nişte

„agregate" efemere, manipulabile de către diverse influenţe. În acelaşi timp, spiritele se agită permanent, din dorinţa de a se implica în viaţa oamenilor. Poate de aceea, calea budistă proclamă că „nirvana (vacuitatea) este tot una cu lumea formelor", ele coexistând. În mod paradoxal, discipolul aspiră la starea inefabilă de spirit, iar spiritele aspiră la puterea de acţiune în plan material a oamenilor...

„Iluminarea" este, în primul rând, CLARITATE MENTALĂ, este luciditatea provenită atât din cunoaşterea condiţiei umane, cât şi a spiritelor. Iluminatul înţelege că, oricât de minunată ar fi starea de zeu (spirit evoluat), odată dobândită, te îndeamnă cu blândeţe să redevii om, dar un om extraordinar, precum zeii. De aceea, nirvana este doar un mijloc de a dobândi înţelepciunea supremă, a întrepătrunderii dintre cele două lumi. Unii îi mai atribuie acestei stări dobândirea Adevărului Absolut, care este doar un nume pentru starea de siguranţă şi putere, inaccesibilă pe calea mentală a adevărurilor discutabile. În fond, acest „Adevăr Absolut" nu se identifică cu Adevărul Total, care este privilegiul unicului Dumnezeu !

CĂILE SPIRITUALE

Căile spirituale nu produc fachiri, ci iluminaţi. Puterile paranormale pot surveni, sau nu, în funcţie de puterea lăuntrică, de înzestrările native sau de misiunea spirituală. Un iluminat are avantajul că-şi va folosi capacităţile suprasenzoriale pentru binele oamenilor şi slava lui Dumnezeu, fără a cădea în sclavia orgoliului şi egoismului, exacerbate la magicieni şi fachiri.

Există şi căi anti-spirituale (dirijate de spiritele satanice), ce pot conduce la o anumită putere mentală, dar cu efecte antipurificatoare. Discipolul ajunge să cunoască starea degradantă a spiritelor inferioare şi să o manifeste în viaţa de om. „Iluminarea" magicienilor negri este, de fapt, o „întunecare", căreia îi urmează dorinţa de a face numai rău semenilor (deseori mascată de filistinism şi vorbe mincinoase).

Orice cale spirituală valabilă caută să producă ÎNŢELEPŢI. Dacă ei nu apar, atunci nu este valabilă, sau sensul ei, iniţial corect, a fost pervertit. Căile spirituale sunt doar nişte posibilităţi de a accede la înţelepciunea maximă. Apar unele noi, iar altele dispar în legendă... Să fim liniştiţi, Divinul se va îngriji mereu ca oamenii ce le caută să găsească învăţături pentru înţelepciune !

Câteva repere în căutarea sapienţială

- Nu suprimarea dorinţelor e calea înţeleptului, ci purificarea dorinţelor. Adică, păstrarea dorinţelor normale, fireşti, odată cu eliminarea tendinţelor răutăcioase, perverse, dăunătoare vieţii şi binelui.

- Nu înseamnă că ţi-ai purificat ego-ul dacă te laşi călcat în picioare, pradă voinţelor puternice sau agresive ale celor din jur. Adevărata purificare mentală se face în paralel cu întărirea personalităţii umane, o personalitate voluntară, care se afirmă liber între semeni, dar care nu le doreşte răul şi nu acţionează pentru a-i umili.
- Nu întotdeauna o voinţă puternică, dublată de înţelepciune, vrea să-şi schimbe destinul. De ce să schimbi un destin bun ? Întâi află-ţi harta vieţii, ca apoi să cârmeşti dibaci printre stâncile ameninţătoare ale necazurilor.
- Felicitări dacă aţi avut viziuni spirituale şi stări de unificare a fiinţei cu Cosmosul ! Totuşi, revenind din planurile superioare la eu-l dumneavoastră separat, readaptaţi-vă unui trai supus „ciocnirilor”. Experienţele metafizice pot stimula evoluţia spirituală, dar progresul se obţine prin viaţa curată de zi cu zi, viaţa omenească normală.
- Rudolf Steiner: *«Cine nu-şi dezvoltă de la început o putere de judecată sănătoasă, ca temelie a disciplinei sale spirituale, acela îşi va dezvolta facultăţi suprasensibile care percep lumea spirituală greşit şi neprecis. Când cineva porneşte de la o structură sufletească imorală, contemplările lui vor fi ca ameţite, ca împrejmuite de negură, iar orice ne-ar relata el, n-ar avea nici o importanţă.»*

KARMA

După ce ai urmat o cale spirituală cu succes sau ai dus o viaţă ireproşabilă, poţi, în următoarele vieţi şi punând în practică virtuţile pe care le-ai asimilat deja, să îndeplineşti misiuni de marcă, funcţii importante pentru vieţile oamenilor. Nenumărate persoane deosebite, rafinate, inteligente, bune, culte, au în spate un imens bagaj karmic, o mare experienţă de vieţi la rândul, care i-a cizelat prin încercări şi suferinţe, ca abia acum să manifeste, în toată splendoarea lor, minunate virtuţi şi calităţi rare.

Există un lanţ nesfârşit de cauze şi efecte. Învăţăturile tibetane specifică :

«Efectul nu este niciodată produsul unei singure cauze, ci al mai multor cauze de puteri diferite. Chiar dacă am cunoaşte toate cauzele la un moment dat, în momentul imediat următor aceste cauze vor fi suferit deja modificări, în urma contactului cu alte cauze-forţe. Efectele pe care le-am calculat iniţial vor diferi de cele reale. Determinismul absolut nu ne este la îndemână, ci doar domeniul probabilităţilor.»

(după Alexandra David-Neel)

Chiar dacă viitorul va rămâne un semn de întrebare, despre trecut putem fi mai categorici. O cercetare ştiinţifică a trecutului spiritual, prin regresie karmică sau diverse alte metode paranormale, poate aduce o soluţie, sau măcar o explicaţie, la problemele oamenilor. Câteva exemple:

- Un copil manifestă ALERGIE RESPIRATORIE. Ea este provocată de sinergia a două cauze: 1) transmiterea ereditară a acestei sensibilităţi de la un stră-străbunic; 2) sensibilitatea pulmonară contactată de perispirit în urma decesului prin înecare, în încarnarea anterioară.
- Un tânăr are ALERGIE RESPIRATORIE rebelă. Ea îşi are cauza în viaţa anterioară, când spiritul fusese încarnat într-o femeie care exagera cu mirositul florilor.
- Cineva reclamă că are mereu GHINION. Acesta e provocat de un blestem strămoşesc şi întreţinut de un spirit malefic. Un strămoş al pacientului era foarte rău cu vecinii, care au făcut o rugăciune colectivă neîntreruptă de 7 zile, ca să fie pedepsit. Blestemul a acţionat şi asupra vinovatului, dar şi asupra familiei sale, perpetuându-se (datorită imensei energii antrenate) asupra întregii linii masculine a generaţiilor următoare. Suferindului i s-a recomandat să îndepărteze spiritul malefic prin injoncţiunea *„Piei, Satano!”* şi prin semnul crucii, atunci când „ghinionul” se manifestă.

ELIBERAREA TOTALĂ DE KARMĂ

Eliberarea totală de karmă este un mare eveniment, încununarea unei evoluţii de mii şi zeci de mii de ani, cu mari suferinţe şi imense acumulări spirituale. Când această fiinţă moare pe Pământ sau pe altă planetă, este o mare sărbătoare în toate sferele cosmice, pentru că se apropie venirea în slavă a unui alt Spirit Superior, deci are loc o întărire a forţelor Binelui din Univers.

Din fericire pentru pământeni, există şi spirite deosebit de înalte, care, numai din dragoste pentru oameni, acceptă riscul să se încarneze din nou ca fiinţe umane, deşi nu mai erau obligate de karmă. Acesta este un risc imens şi greu de evaluat de minţile noastre. Exemplul de referinţă este întruparea lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Ca şi momentul Său final, pe cruce, încarnarea Marelui Spirit şi întreaga Sa viaţă a fost un continuu sacrificiu. Oare câte dureri sufleteşti încerca zilnic Marele Învăţător, în contact cu persoane inferioare, grosiere, răutăcioase, malefice...?!

Astfel de oameni extraordinari au existat şi vor exista mereu, de câte ori Divinul va încuviinţa întruparea lor. Se nasc cu o misiune sfântă, pe care o duc la bun sfârşit cu orice preţ, cu ajutorul şi îndrumarea lui Dumnezeu. Aceste înalte Spirite renunţă la spaţiul spiritual superior, unde nu-i ameninţă nici o primejdie, nici o grijă de subzistenţă, unde dragostea divină îi împresoară permanent. Şi, ce găsesc pe Terra? Grija continuă de a te menţine viu şi nevătămat, lupta cu duşmanii, semeni egoişti, lacomi şi mici la suflet, batjocorirea valorilor Binelui, Frumosului şi Adevărului. Şi riscul ca ei înşişi să fie deturnaţi pe un drum alături de calea regească, reîncărcându-şi bagajul karmic. În momentul potrivit ei

vor şti însă ca, printr-un mare efort de voinţă şi sacrificiu de sine, să-şi cureţe rapid toate micile pete, inevitabil acumulate de-a lungul vieţii pământeşti. Poate că aşa am putea explica de ce sfinţii şi înţelepţii primesc cu atâta seninătate dureri şi lovituri nedrepte. Ei intuiesc că mântuirea cere parcurgerea unui drum lung, presărat deseori cu obstacole şi chinuri. Iar unii chiar vor să moară ca mucenici pentru Dumnezeu...

Suntem datori cu o singură moarte. Unii dintre noi se tem, adevărat, de moarte. Mulţi nici nu-şi pot imagina că vor muri vreodată. Dar toţi ne temem de dureri, de chinuri. Diferenţa stă în modul cum le răbdăm... Înţeleptul trăieşte cu seninătate în lume, dar se bucură s-o părăsească la sorocul cuvenit. Ştie că nimic nu-i permanent în Univers: viaţa sa de om, dureroasă şi efemeră, va fi înlocuită de cea de spirit înalt, eternă şi beatifică. Ştie că va mai avea prilejuri de încarnare, ştie că va avea suficient timp de odihnă şi fericire spirituală. Ştie că are marea şansă să joace în Jocul tainic şi magnific al Divinului, pe care îl descoperă uimit, încetul cu încetul, pe scara infinită a timpului...

1996

SPIRITUALIST SAU SPIRITIST?

Spiritualismul este curentul filosofic antinomic materialismului. Toate religiile şi cultele sunt spiritualiste, propovăduind că omul are un suflet care supravieţuieşte morţii corpului fizic. Profund înrădăcinată în om, această credinţă îşi dispută întâietatea cu aşa-zisul materialism, ce pune în centrul Universului gândirea umană, limitată şi limitativă. El cere mereu dovezi despre viaţa de Apoi, iar când le primeşte, le respinge ironic. Luat în serios, materialismul este o concepţie nihilistă, dezintegratoare a psihicului uman, considerând că viaţa şi universul sunt rodul întâmplării, care n-au nici un rost sau finalitate.

Admiţând că sufletul (sau spiritul) este nemuritor, nu mai avem decât o jumătate de pas până la a recunoaşte că este posibilă intrarea în legătură cu sufletele defuncţilor. Ceea ce religiile primitive chiar o pun în practică. Iar marile religii o fac şi ele, dar mai „cu perdea”. În acest punct, din concepţia spiritualistă se desprinde ramura mai radicală, spiritismul. Acesta caută să înţeleagă şi să aplice principiul comunicării între lumea materială şi cea spirituală. Spiritismul ştiinţific este datat relativ recent (are o vechime de circa 150 ani), dar fundamentele sale sunt cunoscute de mii de ani. Le regăsim în curentele religioase orientale şi în multe altele... Spiritismul nu este însă agreat public de teologia spiritualistă a marilor religii monoteiste actuale. De unde provine schisma ?

Teologia creştină afirmă că spiritul se naşte odată cu conceperea embrionului uman, vehiculul său material. Spiritismul afirmă că spiritul există din negura timpurilor, fiind creat de Dumnezeu în afara materiei. Teologia creştină susţine că, după moartea corpului, spiritul va vieţui veşnic în lumea de Apoi. Spiritismul, în schimb, susţine că spiritul se va mai întrupa de mai multe ori ca om, până în momentul când va fi evoluat suficient ca să nu mai sufere vreo experienţă terestră.

Acestea sunt diferenţele esenţiale care pun spiritualismul creştin şi spiritismul modern pe poziţii aparent ireconciliabile. Deşi susţinem cu toată forţa concepţia spiritistă, trebuie să recunoaştem avantajele celeilalte poziţii. Astfel, un teolog creştin are răspunsul de-a gata la întrebări dificile, precum: *„Când a fost creat spiritul?”*, *„Dacă spiritul se reîncarnează, înseamnă că îi dispare personalitatea anterioară? Noua naştere este a doua moarte?”*, *„Dacă personalitatea nu e veşnică, înseamnă că existenţa omului după moarte este o iluzie?”*...

Aici am atins o problemă subtilă şi sensibilă, fie pentru că nu prea a fost explicată, fie pentru că ne este mai greu s-o acceptăm. Avem cu toţii intuiţia că moartea nu este decât o treaptă către altă existenţă, dar oare ce fel de existenţă? Când ne gândim la supravieţuirea noastră după moarte, ne închipuim că măcar personalitatea, dacă nu şi corpul, într-o formă schimbată, va continua să dăinuie. De fapt, aşa şi este la început, în prima etapă. Urmează însă un proces destul de rapid de transformare

a personalităţii, în sensul îndepărtării graduale a obiceiurilor şi ideilor eronate din punctul de vedere al legilor divine. Aceasta n-ar trebui să ne sperie, căci şi în timpul vieţii fizice personalitatea ni se cizelează, se transformă, de la tinereţe până la bătrâneţe. Întotdeauna ne identificăm cu personalitatea prezentă, fără a ne pierde însă identitatea ca persoană. Aşa e şi după moarte, nu ne pierdem identitatea, dar ne perfecţionăm personalitatea.

În momentul reîncarnării, s-ar părea că identitatea de sine dispare. Nu mai ştim cine am fost, ce am făcut, ce am ştiut şi reluăm procesul lent de formare a unei noi personalităţi. Este truda elementelor Naturii şi, mai ales, a spiritului de a construi şi a reconstrui viaţa umană. Oare, de aici să se fi inspirat mitul lui Sisif ...?

Într-adevăr, personalitatea umană nu este veşnică în sine, dar ea impregnează personalitatea spiritului etern. Toată experienţa omului nu se pierde, ci îmbogăţeşte spiritul. Cât despre identitatea de sine, ea ne este dată tocmai de spiritul din noi. Ca dovadă, persoanele „posedate", cu personalitate dublă, îşi schimbă identitatea când sunt în posesia unui alt spirit. Dar noi suntem obişnuiţi să ne identificăm cu mintea noastră. Când însă dormim, ce se întâmplă, dispărem? Nu, nu mintea ne dă identitatea de sine, ci altceva, care, hai să acceptăm, este spiritul din noi!

EVOLUŢIA SPIRITUALĂ

Deseori putem citi sau auzi despre „evoluţia spirituală". Cei mai mulţi se referă la evoluţia morală şi mintală a omului. Alţii, la dobândirea unor calităţi paranormale. Ei înţeleg că practicarea austerităţilor, tehnicilor psiho-somatice, meditaţiile, studierea unor doctrine, toate acestea îi ajută să-şi ascută simţurile, gândirea, intuiţia, sănătatea. Numai că nu întotdeauna spiritul omului are ceva de câştigat de aici. Singur spiritul ştie cel mai bine ce ar trebui să facă sau să suporte omul pentru ca el, spiritul, să se purifice şi să evolueze.

Prin urmare, practicile sunt cu adevărat spirituale doar dacă ele îl ajută pe om să recepţioneze mai clar dorinţele spiritului său şi să acţioneze în viaţă conform lor. Din păcate, există multe capcane care îl pândesc pe adeptul unei discipline esoterice. Nu întotdeauna el îşi dezvoltă personalitatea în mod armonios, ci exagerează într-un sens sau altul, ceea ce îl îndepărtează de idealul propus.

Deci, pe de o parte, este posibil ca omul să-şi amplifice anumite capacităţi personale, dar acestea ar putea fi în dauna spiritului său în încarnarea prezentă. Pe de altă parte, spiritul poate avea în vedere anumite fapte, sacrificii sau alegeri, pe care omul, plin de prejudecăţi despre ceea ce crede el că înseamnă „spiritualitate", nu le va face.

SPIRIT ŞI PERSONALITATE

Spiritul are uneori, sau deseori, păreri diferite de cele ale minţii. Orice om normal poate avea momente sau perioade când nu este în acord cu glasul conştiinţei sale. De unde aceste identităţi diferite, de parcă omul ar fi construit din fragmente disparate ?

Spiritul este acelaşi şi înainte, şi după încarnare, şi după ieşirea din trup. Odată cu încarnarea într-un embrion, se creează o minte omenească nouă (tri-etajată în planurile fizico-eteric, astral şi mentalo-cauzal), ce dobândeşte o relativă autonomie. <u>Orice alcătuire de materie subtilă se ordonează în jurul unui nucleu; cu cât alcătuirea e mai complexă, cu atât „centrul” este mai inteligent. Toate fiinţele (vii sau nevii) sunt conduse de către un spirit, mai mult sau mai puţin evoluat.</u>

<u>Autonomia minţii este relativă</u>, mintea nu se manifestă coerent în somn (când spiritul e plecat din corp). Mintea are nevoie de lumina spiritului pentru a o anima. Deşi mintea pământeanului comun este cam rebelă faţă de spirit, numai acesta din urmă o poate pune în funcţiune. În timpul somnului, mintea fizică rămâne ataşată creierului, generând visele – uneori ca răspuns la mesajele trimise de spirit din călătoriile sale. Dar cum să interpretăm senzaţiile descrise amănunţit de pacienţii ieşiţi din moarte clinică: ridicarea corpului energetic (copia corpului fizic), intrarea în „tunel”, entitatea radioasă plină de iubire, peisajul paradisiac, mesajul divin...? De data aceasta, ieşirea corpului energetic se face şi cu preluarea minţii fizice (alcătuită din substanţă eterică densă), ce conţine memoria fizică şi întreaga personalitate a omului material.

La fel, şi la moartea ireversibilă, personalitatea rămâne integrală cele câteva zile până la dizolvarea corpului eteric şi minţii fizice (formată din materie eterică). <u>Acestei perioade privilegiate, când mintea cunoaşte o stare de libertate şi putere nemaiîntâlnite, i se adresează tehnicile yoghine de atingere a stării de „nirvana”, specificate în Cartea Morţilor Tibetană, ca şi în alte tradiţii.</u> Dacă însă omul nu a fost instruit în prealabil sau dacă nu vrea să renunţe la impulsurile grosiere, aceste câteva zile de plenitudine trec pe nesimţite şi natura îşi urmează cursul firesc. În mod natural, personalitatea se restrânge treptat în mintea astrală, iar, după câteva luni, rămâne doar cea a spiritului... Vom considera drept „cazuri speciale” acele spirite încă rămase ancorate în realitatea materială, adică fantomele.

Cu cât mintea este mai blocată şi mai densă, se accentuează gradul ei de auto-centrare, pierzând treptat simţul firesc al subordonării către Centrul spiritual. De aici, evidenta distincţie dintre minte şi spirit. Numai în cazul sfinţilor cu o minte super-rafinată, ea receptează spontan toate gândurile spiritului. Mintea şi spiritul gândesc la fel, iar sfântul poate spune: Eu sunt Spirit. Totuşi, mintea sa îşi păstrează calităţile intrinseci, pentru a se putea orienta în detaliile concrete ale lumii. Se confundă numai Voinţa şi Conştiinţa de Sine.

Mintea fizică, ca şi cea astrală şi cea mentalo-cauzală, are propriul său sentiment al individualităţii (*asmita*, sanscr.). El trebuie diluat într-atât încât auto-sacrificiul ego-ului în favoarea spiritului să nu pară dureros. „Distrugerea ego-ului”, ideal proclamat de unele căi spirituale, nu este un act de voinţă, ci un proces îndelungat de purificare a structurilor mentale. Nu suprimarea dorinţelor este calea înţeleptului, ci purificarea lor; adică păstrarea dorinţelor fireşti, personale, dar eliminând tendinţele răutăcioase, perverse, dăunătoare binelui şi vieţii. Mintea purificată, rarefiată, devine oglinda fidelă a spiritului, pierzându-şi apetenţa pentru eroare, păcat, acţiuni contrare voinţei spirituale. Ea va alege spontan doar ceea ce vine să îndeplinească planurile spiritului.

„Alungarea din Paradis” este chiar dobândirea minţii fizice (dense), care îl separă pe om de spiritul său. „Mărul cunoaşterii” este nevoia de a cunoaşte lumea prin intermediul minţii fizice. Procesul încarnării spiritelor semnifică „păcatul primordial”. El rămâne „păcat” doar dacă mintea îşi păstrează aspectul grosier, dar devine „mântuire”, sau „iluminare”, când ea se rafinează foarte mult. În schimb, când omul este egoist, mintea se centrează pe aspectele strict materiale, pierzându-şi contactul necesar cu spiritul.

Ca să exemplificăm cum poate o minte densă să pervertească adevărul, iată o posibilă interpretare a învăţăturii spirituale de mai sus, într-o optică deformată: „*Omul este înrobit de spiritul său şi este sacrificat pentru interese duhovniceşti. Omul e vulnerabil, iar suferinţele sale nu-l interesează pe nemuritorul spirit. Spiritul îşi are motivele sale ascunse pentru care omul nu e lăsat să-şi trăiască viaţa aşa cum doreşte şi i se retează plăcerile vieţii; numai spiritul, singur, beneficiază, iar omul rabdă şi îi trece viaţa...*” Aceasta este o viziune trunchiată a realităţii, pentru că, în fond, personalitatea umană este strâns împletită cu cea a spiritului. Ca dovadă, în cazurile de posesiune demonică sau de personalitate dublă, un alt spirit preia temporar funcţiile de comandă ale minţii suferindului, iar atunci survine pierderea memoriei, schimbarea felului de a fi şi a gândi, chiar modificarea fizionomiei, cu reluarea acestora după ieşirea din „transă”, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Prin urmare, individualitatea omului este dată de spiritul care locuieşte în el, dar mintea sa, limitată la preocupările lumeşti, nu are puterea şi fineţea de a sesiza realităţile subtile. Ca o ieşire din acest impas existenţial, anumiţi yoghini recomandă celor interesaţi să practice meditaţia introspectivă. Repetând mental întrebarea *„Cine sunt eu?”,* discipolul ar putea avea, la un moment dat, revelaţia propriului Sine – starea de *samadhi*. Ca ecou al frământărilor sale autentice, practicantul ar putea simţi o stare de expansiune în infinit, fericire indescriptibilă, iubire a tuturor fiinţelor şi lucrurilor, înţelegerea conexiunii universale dintre fapte şi urmări etc. Este numai o exemplificare parţială, de scurtă durată, a stării de spirit pur şi etern. Abia de atunci încolo începe cu adevărat cunoaşterea a ceea ce este SPIRITUL...

FERICIREA – ÎMPĂCAREA CU PROPRIA CONŞTIINŢĂ

„Ce este fericirea?”, „Cum s-o dobândim şi s-o păstrăm?”, sunt întrebări perene, rămase fără un răspuns mulţumitor şi definitiv. Şi aceasta pentru că întrebările sunt prost puse...

Ne naştem fără să o fi cerut, în condiţii care nu depind de noi, şi murim fără a înţelege de ce, lăsând în urmă părerea că „viaţa este deşertăciune”.

Învăţăturile spirituale ne dezvăluie că omul este un agregat de elemente diferite, combinate sub impulsul unor cauze diverse. Una din cauzele ascunse este bagajul karmic, adunat de spirit în existenţele anterioare, care uneori ne poate da răspuns la interogaţia „*De ce mi se întâmplă asta tocmai mie?!*”. Omul, ca orice obiect al lumii relative, nu are consistenţă prin sine, ci este o creaţie în perpetuă mişcare şi transformare, coordonată de spiritul propriu.

Pentru a afla fericirea, mult mai util ar fi să ne gândim „*Ce să fac pentru ca spiritul meu să fie mulţumit?*”. Astfel, ne-am pune necondiţionat în slujba stăpânului fiinţei noastre, cauza principală a vieţii, cel care ne dă coerenţă şi individualitate. Secretul fericirii, preconizat de orice cale spirituală, este renunţarea la căutarea excesivă a plăcerilor şi fericirii personale, în favoarea unui comportament non-egoist, dedicat scopului profund al spiritului încarnat. Punerea în armonie cu spiritul, împlinirea misiunii pe care şi-a asumat-o spiritul pentru această încarnare, aceasta este cheia fericirii omului...

Fără a deveni masochist, fără a şoca pe nimeni, fără a-ţi pierde minţile, poţi fi fericit, chiar dacă îţi subminezi micile sau marile plăceri egoiste. Dacă cineva merită să i te dedici, atunci acela este propriul spirit, care îţi va perpetua existenţa în eternitate. Lui să-i slujeşti, lui să i te sacrifici, fericirea lui să o doreşti – şi vei fi recompensat cu fericire.

Fericirea este împăcarea cu propria Conştiinţă.

Scopul oricărui spirit superior este în deplin acord cu Voinţa şi Iubirea Divină. Urmărind Plăcerea lui Dumnezeu, îţi mulţumeşti spiritul. Slujindu-ţi spiritul, Îl bucuri pe Dumnezeu. Aceasta este legătura esenţială şi indestructibilă dintre religii şi spiritualitate.

Să nu ne amorţim însă vigilenţa! Adoptând mecanic nişte norme şi idei spirituale, aplicându-le fără discernământ, fără dorinţa sinceră de a nu încălca legile universale, nu vom evolua, dimpotrivă. Egoismul spiritual ne îndepărtează de Divinitate cu viteza luminii !

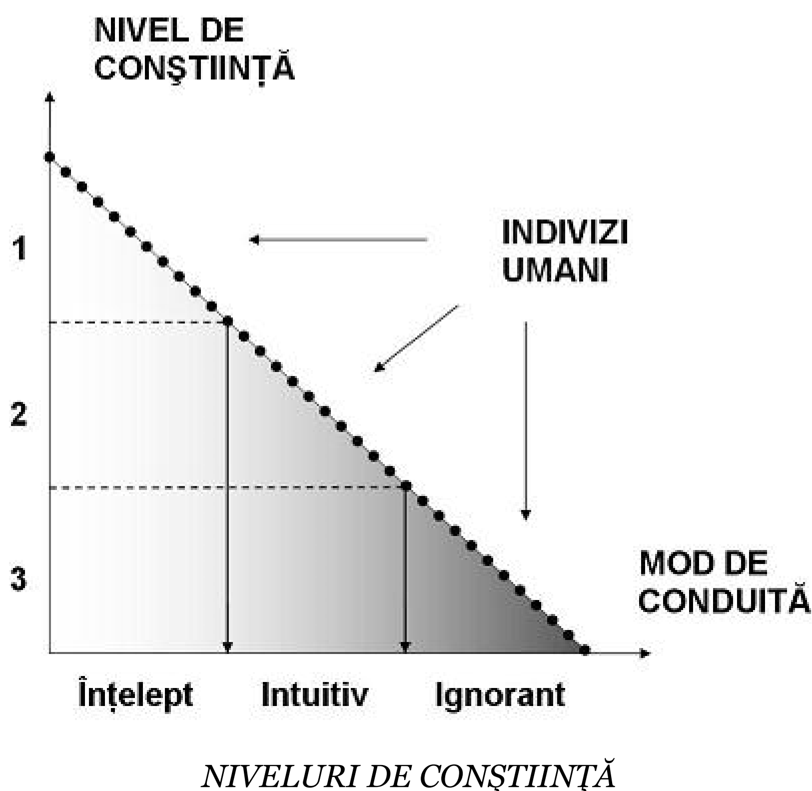
2000

RELAŢIA DINTRE CONŞTIINŢĂ ŞI CONDUITA SPIRITUALĂ

Dintr-un punct de vedere spiritual foarte înalt, tot ceea ce există în Univers este manifestarea Divinităţii. Oamenii şi celelalte fiinţe din univers pot fi asemănaţi cu valurile de pe suprafaţa oceanului. Cu cât valul este mai înalt, cu atât egoul individului este mai mare; înţelepţii ar fi doar mici încreţituri pe luciul mării. Chiar şi valurile înalte sfârşesc – după o lungă evoluţie - prin a se uni cu oceanul din care s-au înălţat, şi de care, de fapt, nu s-au separat niciodată.

De aceea, putem analiza viaţa şi psihicul omului ca ipostaze ale Divinităţii, care Se caută pe Sine Însăşi.

Desenul de mai jos sugerează legătura dintre cele 3 *nivele* de conştiinţă ale omului (propuse de noi), *conduita* sa generală şi *calitatea* acţiunilor sale (raportată la idealul absolut: de a avea eficienţă maximă, în sensul sprijinirii Planului Divin la nivel local).

NIVELURI DE CONŞTIINŢĂ

NOTĂ: Aceasta este o schemă simplificată. Există nenumărate trepte intermediare şi combinaţii posibile.

<u>Nivelurile</u> de conştiinţă corespund accesului psihic la lumile invizibile: 1) lumea spirituală, 2) lumea mentală, 3) lumea astrală. <u>Înţeleptul</u> accede la toate cele trei niveluri, iar <u>intuitivul</u> doar la două dintre ele. Intuitivul e numit aici aşa pentru că are <u>intuiţia existenţei Creatorului</u>. <u>Ignorantul</u> spiritual este sclavul dorinţelor şi afectelor sale.

Legea progresului face ca orice om să-şi poată ridica vibraţiile către zonele superioare, spirituale. Un nivel inferior poate fi controlat de pe nivelul imediat superior.

ACŢIUNI DEDICATE RIDICĂRII NIVELULUI DE CONŞTIINŢĂ

Sunt 3 tipuri de acţiuni realizabile de om pentru comuniunea cu Dumnezeu, conform tradiţiei hinduse. Ele se pot angrena de pe oricare nivel de conştiinţă, dar sunt recomandate pentru fiecare nivel în parte:

1. Raja-yoga (tehnici meditative) – cuvânt-cheie: meditaţie. Acţiune pur spirituală – omul are acces direct la conştiinţa divină.

2. Bhakti-yoga (ritualuri devoţionale religioase) sau Jñana-yoga (filosofia spirituală) – cuvânt-cheie: dedicaţie. Acţiune religioasă – omul desfăşoară activităţi speciale dedicate apropierii de conştiinţa divină.

3. Karma-yoga (acţiunea dezinteresată, altruistă, dedicată binelui general) – cuvânt-cheie: implicare. Acţiune fizică – omul îndeplineşte activităţi obişnuite**.**

Karma-yoga poate fi realizată conştient şi foarte eficient numai de persoane de pe nivelul de conştiinţă 2 şi mai ales 1. Totuşi, este singura metodă uşor accesibilă persoanelor obişnuite (fără tendinţe mistice, religioase sau filosofice), dar mai apropiate de zona intuitivă. Prin karma-yoga omul reuşeşte să devină canalul de manifestare a voinţei divine, servind Planului lui Dumnezeu. Un exemplu ar putea fi acţiunile „eroice" ale unor persoane presupus „banale".

MANIFESTĂRILE DIVINITĂŢII PRIN OM

Cele 3 tipuri de manifestări ale divinităţii prin oameni (conduitele spirituale) sunt în corespondenţă cu cele 3 niveluri de conştiinţă:

Conduita înţeleaptă (pur spirituală): La nivelul cel mai înalt la care poate accede, omul se identifică, mai mult sau mai puţin profund, cu Conştiinţa Divină. Dumnezeu este o parte din sine, Sinele omului e o parte din Dumnezeu. Lumea e privită ca o singură fiinţă. Omul este un colaborator apropiat al lui Dumnezeu, un co-creator. Înţeleptul poate spune fără să exagereze: „*Gândurile şi sentimentele mele sunt dedicate Divinului. Prin acţiunile mele fac Voia lui Dumnezeu*".

Conduita intuitivă (religioasă): La nivelul cel mai înalt la care omul poate accede, Dumnezeu este văzut din exterior, de neatins, atotputernic. Celelalte fiinţe sunt văzute separat, dar ca nişte fraţi, mai buni sau mai răi. Omul este un supus al lui Dumnezeu. Intuitivul poate spune: „*Mă străduiesc să Îl iubesc, înţeleg, admir pe Dumnezeu. Încerc să respect legile universale, prin fapte bune şi corecte*".

Conduita ignorantului (egoistă): Pentru el, Dumnezeu nu există. Omul se crede centrul universului. Ignorantul spiritual ar spune: „*Acţiunile mele mă slujesc doar pe mine. Doar o viaţă are omul. Nu mă interesează ce este dincolo de moarte – până nu văd, nu cred*". Nu toţi

cei care se declară atei aparţin acestui nivel 3. Dintre cei care se declară liber-cugetători, mulţi au o credinţă intimă ascunsă şi clară în Divinitate (nivelul 2), dar resping formalismul religios.

CALITATEA ACŢIUNILOR

Calitatea acţiunilor omului diferă în funcţie de nivelul de conştiinţă atins de el. În desenul de mai sus, calitatea acţiunii este simbolizată de nuanţa de gri (*negru*-joasă, *alb*-înaltă). Acţiunile din planul material-fizic, precum şi cele religioase sunt mai mult sau mai puţin integrate în conştiinţa divină (diferite nuanţe de gri), în funcţie de nivelul de conştiinţă de la care sunt abordate. Cu cât ne depărtăm de conduita înţeleptului, iubirea şi inteligenţa divină, precum şi acţiunile în armonie cu planul divin devin tot mai vagi, mai incomplete (culoarea albă se estompează, căpătând nuanţe de gri)

Uneori, dar nu oricând, se constată că manifestările unor ignoranţi spirituali se armonizează cu voinţa divină. Ei sunt atunci „manipulaţi" de inteligenţele superioare invizibile să acţioneze, fără să-şi dea seama, în sensul dorit de Divinitate. Ideal ar fi ca, mereu, oamenii să răspundă la voinţa Divinităţii, transmisă prin spiritele înalte, îngerii păzitori. Societatea ar avea imens de câştigat, lumea devenind un loc fericit pentru toţi.

Nu toţi oamenii însă răspund pozitiv la această influenţă benefică. Există şi o influenţă opusă acesteia, demonică, cu care rezonează mai bine destui. De aici rezultă acţiunile violente, suferinţele, durerea, revolta împotriva Divinităţii (când, de fapt, s-ar cuveni o revoltă împotriva demonilor!)... Iar societatea are imens de pierdut, lumea fiind locul ispăşirii noastre.

28 iulie 2008

SUNT *SCEPTIC*, DAR MĂ TRATEZ...

Gândirea este o activitate psihică permanent dubitativă. Finalitatea gândirii sunt însă concluziile, îndoiala fiind doar mijlocul obţinerii lor. Dacă ele lipsesc, ca în cazul scepticismului, poate apare inconfortul şi deciziile absurde în situaţii critice. Gândirea este mobilă, iar scepticismul este doar o fază primară a gândirii.

Ca atitudine cvasi-permanentă, scepticismul se opune credulităţii. Dacă ultima trage concluzii fără a verifica vreodată ipotezele, primul lansează continuu ipoteze fără a ajunge vreodată la concluzii. Evident că sunt două extreme care reflectă abateri faţă de actul de gândire corect.

În ştiinţă, scepticismul este sănătos, dar el nu durează prea mult, ci până la confirmarea sau infirmarea ipotezelor iniţiale. Ulterior savantul înlocuieşte scepticismul cu convingerile sale, dobândite în urma analizei riguroase a faptelor. Rezultatele ştiinţei se prezintă publicului drept convingeri, niciodată ca interogaţii sau îndoieli.

Influenţată poate de atitudinea onoraţilor savanţi, societatea a preluat această poză, dar într-un mod denaturat, necritic, de genul „*este* cool *să fii sceptic*”. Declarându-se mândru ca fiind „sceptic”, omul neinstruit consideră că astfel se afirmă în faţa celorlalţi ca un om inteligent, incredul, nesuperstiţios, fără prejudecăţi, realist, neinfluenţabil, macho etc. Este mai mult o armă cu care să-şi impună egoul în mediul social.

Devine însă o sabie cu două tăişuri atunci când el confundă scepticismul cu materialismul, pretinzând că gândirea sănătoasă se bazează numai pe evidenţe concrete, materiale. Ca şi cum gândirea nu ar fi de folos decât în chestiuni palpabile şi nu ar putea fi validată decât în modul primitiv, cum se adresează Divinităţii poetul „*Vreau să te pipăi şi să urlu: este!*”. De fapt, procesul gândirii este pur informaţional, iar sfera sa de cuprindere depăşeşte cu mult partea concretă, acoperind şi domenii ce nu au legătură directă cu grijile subzistenţei, dar care sunt esenţiale pentru progresul umanităţii (arta, filosofia, muzica, teoriile ştiinţifice etc.).

Atunci când vine vorba despre fenomenele paranormale, spiritualitate, experimente parapsihologice, a devenit o modă să te declari „sceptic”. Unii „skeptics” chiar au lansat un curent de gândire pseudo-ştiinţific care denigrează orice dovadă prezentată în sprijinul teoriilor despre paranormal. Le anulează din start, fără drept de apel. Se pare că această modă a respingerii apriorice a evidenţelor spirituale, imateriale, prinde foarte bine la persoanele ignorante sau semidocte între-ale ştiinţei, sau la savanţii specializaţi într-un domeniu restrâns, sau la oamenii cu o moralitate îndoielnică (ce se tem de mustrările de conştiinţă pentru faptele lor egoiste şi corupte).

Tragem aici un semnal de alarmă cu privire la această eroare de gândire ce se manifestă la unii semeni de-ai noştri. Iată definiţia de dicţionar: *Scepticism = concepţie care pune la îndoială posibilitatea cunoaşterii veridice a realităţii lumii exterioare sau, în general, a oricărei cunoştinţe certe, punând accentul pe caracterul relativ incomplet şi imprecis al acesteia. Atitudine de neîncredere, de îndoială faţă de cineva sau de ceva.* (DEX)

Prin urmare, scepticismul afirmă imposibilitatea cunoaşterii în general, atitudine cunoscută şi sub numele de agnosticism. Este o atitudine complet opusă spiritului ştiinţific, care, dimpotrivă, vrea şi poate să cunoască lumea. Apoi, neîncrederea permanentă poate avea cauze patologice, ca în paranoia. Mai mult, un om nu-şi poate menţine tonusul psihic decât dacă are anumite certitudini, pe care îşi construieşte restul vieţii interioare. Îndoiala, ca metodă gnoseologică, nu se aplică programatic în viaţa de zi cu zi, unde omul se bazează pe un set de idei colective, instincte, dar şi scheme mentale achiziţionate în timp şi intuiţie, care îl ghidează automat în hăţişul fluxului imens de informaţii ce îi bombardează clipă de clipă mintea.

Este important de menţionat că „scepticul" nu pune la îndoială decât fenomenele paranormale, dar nu se gândeşte deloc să analizeze cu atenţie cât de juste sunt concepţiile materialiste, faţă de care manifestă o credulitate completă. De fapt, el este un credincios al „religiei" materialiste, care neagă orice realitate nepalpabilă. „Scepticul" este un credul îmbrăcat în halat de laborator.

Deşi vrea să ne arate dispreţul său faţă de superstiţii şi cât de puternic este el, în realitate „scepticul", din teamă faţă de necunoscut, foloseşte ritualul primitiv al batjocoririi paranormalului şi denigrării celor care îl susţin cu probe. Este „sceptic", adică se teme de necunoscut.

Deşi vrea să pară inteligent şi cult, în realitate „scepticul" este un ignorant într-ale ştiinţei spirituale şi metodelor de studiu parapsihologic, precum şi al rezultatelor remarcabile obţinute până acum de cercetătorii domeniului. Este „sceptic", adică nu poate să înţeleagă.

Deşi se dă drept un om greu de convins, în realitate „scepticul" este un om uşor influenţat de opinia majorităţii populaţiei, necunoscătoare într-ale parapsihologiei, neavând forţa să gândească independent. Este „sceptic", adică merge cu turma.

Deşi pozează într-un om cu picioarele pe pământ, în realitate „scepticul" nu este realist, fiindcă nu înţelege că nu are unde să fugă din calea fenomenelor paranormale, care ne însoţesc vieţile tuturor, de la naştere până la moarte. „Paranormalul" este doar numele dat zonelor albe de pe harta cunoaşterii ştiinţifice, dar el nu este imaginar, ci cât se poate de real, obiectiv, inseparabil de existenţa universală.

Conform argumentelor de mai sus, a fi „sceptic" nu este chiar onorant, ba chiar ne aminteşte de o comedie franţuzească celebră „*Je suis timide mais je me soigne*". Data viitoare, când ne găsim în faţa unor evidenţe paranormale şi nu ştim ce să credem, poate că ar fi bine să rostim până la capăt: „Sunt sceptic, dar mă tratez...".

14 octombrie 2009

ADEVĂR ŞI ADEVĂRURI

1

Nu mă pot eticheta a fi altfel decât un „liber cugetător spiritualist”.

Nu doresc ca prin aderenţa comodă la anumite credinţe să girez şi greşelile lor inevitabile. Studiind mai multe tradiţii, căi spirituale, autori, metode şi cercetări prinse într-un sistem spiritual, am observat că fiecare conţine şi câte un aspect eronat. Nu doar ca exprimare inadecvată sau ambiguă, ci chiar ca şi concept în sine. Şi m-am întrebat de ce Dumnezeu permite aceasta. Cum de căile care conduc practic spre perfecţiune se pot baza pe o teorie imperfectă?

Desigur, cel mai la îndemână răspuns ar fi acela că gândirea omenească este limitată şi întotdeauna se vor strecura omisiuni, excese. În plus, nu se poate concepe o teorie care să mulţumească atât pe începător, cât şi pe avansat. Sursele de erori sunt nenumărate: confuzia dintre limbajul metaforic şi cel realist (realitatea subtilă, fiind fluidă şi multistratificată, se pretează la limbajul polisemantic şi poetic), consemnarea greşită de la sursă, traducerea inexactă, aportul „binevoitor” al urmaşilor ce nu pot ieşi din clişee etc.

Dar eu mă refeream la greşeli grosolane, ca o cireaşă stricată pe tortul miresei. Iată câteva exemple la îndemână: budiştii nu cred în Dumnezeu, creştinii cred în învierea trupului fizic, musulmanii discută de războiul sfânt, mozaicii nu discută legea talionului, hinduşii susţin că epoca decăderii (Kali-yuga) se întinde pe sute de mii de ani, spiritiştii tradiţionalişti confundă sufletul cu spiritul, shaktiştii spun că există 10 Mari Zeiţe Cosmice, dar descriu numai 9 etc. Chiar şi filosofii independenţi au câte o idee trăsnită, sau mai multe... Oare Înşelătorul stă cu ochii pe toţi, să le bage câte o strâmbă?

Un răspuns îndrăzneţ ar fi acela că Dumnezeu încurajează inovaţia. Defectul foloseşte succesorilor pentru a pava o altă cale, în parte identică cu precedenta, dar având un suflu nou. Tradiţiile se prăfuiesc, uimirea se transformă în rutină. Revitalizarea poate veni din critica constructivă, o adaptare la noile condiţii de cultură şi civilizaţie, mereu schimbătoare. „Călcâiul lui Ahile” al sistemului doctrinar este ancora de care se poate agăţa inovaţia, progresul. Dumnezeu vrea ca jocul cosmic să continue la infinit, să fie mereu ceva de făcut şi de descoperit. Creativitatea Sa este nemărginită şi nu-i plac ideologiile închise, etanşe, pretins perfecte şi complete – fiindcă aşa ceva nu poate exista într-o realitate divină mereu în mişcare, în expansiune, unde fiecare clipă aduce o înnoire...

În concluzie: nu-ţi face idol din nicio teorie, dogmă, învăţătură sacră, căci doar trăirea personală practică te poate apropia de adevăr treptat, treptat, pe măsura înţelegerii tale! Găseşte Marele Adevăr din spatele cuvintelor sau noţiunilor, intuieşte realitatea de dincolo de minte! *Mintea minte*! Exprimarea lingvistică este imperfectă, neterminarea

turnului din Babilon asta ne sugerează: că nu poţi explica infinitul prin finit, realitatea complexă, printr-un edificiu de cuvinte.

Marii înţelepţi şi marii iluminaţi au preferat mereu să tacă despre Dumnezeu mai mult decât să vorbească despre Dumnezeu.

2

Adevărul este o cucerire individuală.

Nu poţi găsi adevărul în colectiv. Orice adunare pe criterii ideologice îţi va impune nişte limite, nişte cenzuri ale grupului. Dacă încerci să le depăşeşti, eşti avertizat, amendat sau exclus. Nu poţi gândi independent cât timp ţii cu dinţii de avantajele trecutului. Te-au satisfăcut şi pe tine, ca pe ceilalţi. Dar azi vrei să înţelegi mai mult şi ai nevoie de libertatea cugetului. Grupul nu-ţi va permite nicio derogare de la regulile „unanim" acceptate şi verificate. Ce este unanim, nu acceptă discuţii sau îndoieli. Oricât de bun şi amabil ai fi, te vor muşca colţii intoleranţei celor care până deunăzi ţi-au fost „fraţi". Dorinţa de conservare a trecutului se amplifică proporţional cu mărimea comunităţii. Cu cât grupul e mai mare, presiunea psihologică creşte, iar progresul ideatic devine imposibil.

Numai cei cărora nu le este frică să înfrunte singuri necunoscutul pot aduce lumina cunoaşterii. Apoi îi vor urma treptat cei mai curajoşi, dar majoritatea încă vor rămâne devotaţi lucrurilor sigure. Nicio asociere, în numele oricăror idealuri nobile nu face excepţie: dacă îţi vei dori confortul turmei, îţi vei înăbuşi dorinţa de adevăr, vei face compromisuri de gândire. Ar putea face o excepţie (parţial) domeniile care încurajează inovaţia: arta, divertismentul, ştiinţa. Cele mai supuse conservatorismului sunt domeniul social, politic, religios.

Renunţă la protecţia grupului şi vei putea fi liber să cugeţi, făcând progrese remarcabile spre adevăr, chiar dacă gândirea liberă este adeseori sinuoasă, cu reveniri, poticniri!

3

Fiecare om are dreptul la propria sa libertate de gândire, care îl va conduce la propriile sale adevăruri. Nimeni nu are dreptul să i le renege, chiar dacă sunt evident incomplete. Le-a obţinut prin propriile eforturi, le merită şi le va apăra. Dacă le-a cucerit singur, trebuie să i le respectăm – înseamnă că de ele are nevoie în actuala etapă a dezvoltării sale. Este un luptător pentru adevăr şi trebuie respectat pentru asta. Ai încredere în el că-şi va continua lupta de a-şi lărgi orizontul şi va ajunge poate la aceleaşi opinii cu tine, mai târziu! Dar acum lasă-l să se bucure de revelaţiile personale, de ele are nevoie acum! Adevărul uman are multe faţete, fiecare om le vede pe ale sale, iar cu timpul le va vedea şi pe cele ale colegilor sau duşmanilor.

Dar într-un grup, toate acestea nu mai sunt valabile. Adevărul unuia trebuie înghiţit de toţi, dogma e mai comodă şi nici nu trebuie să te străduieşti intelectual, decât să memorezi ce au gândit alţii. Dimpotrivă,

dacă te arăţi prea curios şi pui întrebări incomode, vei fi rău văzut. Ei bine, asemenea adepţi, care îţi servesc adevărul pe tavă ca să-l înghiţi pe nemestecate, nu merită respectul tău şi pot fi criticaţi sau ignoraţi fără jenă, dacă ai destulă forţă să-ţi asumi oprobriul grupului.

Fiecare om are misiunea lui pământească. Fiecare adept are misiunea lui spirituală. Nu este cazul să se compare mereu cu ceilalţi adepţi, ca la şcoală. Spiritualitatea este o întrecere cu tine însuţi. Nu e nevoie să semeni cu nimeni. Mulţi discipoli avansaţi ai unor mari maeştri au avut propria cale şi personalitate distinctă de a învăţătorului. Nu urmări să ai aceleaşi experienţe spirituale cu nimeni, deşi unele pot semăna!

4

Marii gânditori au fost inovatori, prin asta au rămas în istorie. Un gânditor care respectă canoanele tradiţiei poate fi cel mult un bun profesor, dar nu un creator de idei. Fii propriul tău geniu, găseşte-ţi ideile tale originale, ele te reprezintă în acest moment al evoluţiei tale, sunt rodul zbuciumului tău! Fii un mare gânditor la nivelul tău, depăşeşte dogmele, paradigmele, regulile rigide cu care ai fost înconjurat! Când ideile s-au solidificat, deja au murit. Gândirea trebuie să fie mobilă precum aerul. Poţi fi un geniu în cercul tău de prieteni, colegi, asociaţi, pur si simplu având curajul de a descoperi şi exprima public mai mult decât ei. Poate te vor ridiculiza, când nu vor dori să pară mai proşti decât tine; poate te vor umili, când se vor simţi inferiori; poate te vor ameninţa, când le va fi frică de puterea ce o ai asupra lor. Dar dacă vei rezista presiunii mediocrităţii şi vei gândi liber, vei fi fericit! Fericit, dar singur în mulţime. Nimeni nu te va ovaţiona, nu vei găsi *recunoaşterea*, dar *cunoaşterea* îţi va da putere. Depăşind obstacolele, învingându-ţi obişnuinţele şi teama, vei deveni un lider de opinie.

Iar atunci când vei ajunge în culmea gloriei, nu-ţi pierde curajul de a-ţi schimba opiniile şi a-ţi părăsi vechile credinţe, cucerite cu greu! Aceasta ar fi suprema dovadă a curajului de a urma adevărul până în cele mai ascunse tainiţe ale realităţii... Păstrându-ţi independenţa chiar faţă de clubul ce l-ai creat tu, te vei dovedi puternic. După un timp, s-ar putea să revii cu completări sau contraziceri ale tezelor iniţiale, căci aşa este mersul în spirală al progresului. Nu îţi transforma ideile în statui, în dogme eterne! Aşa se cam întâmplă, din păcate: ideile ce au fost bune pentru o etapă devin idoli la care se închină epigonii şi cei incapabili de inovaţie. Apar obiectele tabu, cultul strămoşilor, superstiţiile.

Progresul societăţii este adus de oamenii care au curajul să rămână singuri în faţa tuturor, apărându-şi ideile şi, mai ales, libertatea de gândire. Geniile au fost întotdeauna neînţelese, cel puţin la început. Este colosală inerţia mentalităţilor, prejudecăţilor, uneori dincolo de puterea de îndurare a unui geniu sensibil. Pe unii i-a distrus nesimţirea, indiferenţa, duritatea inerţilor majoritari...

16 octombrie 2010

EXTAZUL MISTIC, PENTRU MIRENI

În ultimii 40 de ani, psihologia transpersonală a observat, clasificat şi chiar experimentat *stările modificate de conştiinţă*. Dacă psihologia clasică a plecat mai ales de la studiul stărilor *patologice* ale unor bolnavi psihic, în schimb psihologia transpersonală a plecat de la studiul stărilor psihice specifice unor oameni perfect *sănătoşi* (yoghini, mistici, clarvăzători, magi etc.). Ceea ce se poate spune astăzi cu certitudine este că oamenii, pe lângă starea lor obişnuită de veghe, pot trăi şi stări de expansiune a conştiinţei, extrasenzoriale, cu totul ieşite din comun, care păstrează sănătatea mentală, ba chiar adăugând noi abilităţi şi cunoştinţe.

La început, psihologii transpersonali au experimentat cu substanţe halucinogene pentru inducerea unor stări de transă. Deşi s-au grăbit să le numească „extaz”, totuşi ele erau mult inferioare, foarte departe de ceea ce au relatat misticii tuturor timpurilor, respectiv stările de „extaz mistic”. Denumirea de mistic se impune tocmai pentru a diferenţia calitativ cele două tipuri de experienţe: cele induse *artificial* (sub supraveghere medicală) şi/sau cu un ambitus *redus*; respectiv cele obţinute *natural* (ca răspuns al Divinităţii la invocarea sinceră a devotului). În prezent, aceste substanţe nu se mai folosesc, preferându-se tehnicile spirituale împrumutate şi adaptate din patrimoniul oriental.

În psihologia transpersonală se vorbeşte despre conştiinţa cosmică ca fiind acea stare în care omul îşi pierde identificarea cu micul său ego, mica sa personalitate, devenind una cu toate fiinţele şi obiectele universului. Iată deci că ştiinţa psihologiei a ajuns să descopere prin observaţii, statistici şi experimente ceea ce ştiinţa yoga cunoaşte de mii de ani. În YOGA, această stare se numeşte samadhi (extaz mistic), fiind definit în mod concis ca starea în care „cunoaşterea, cunoscătorul şi cunoscutul devin una”.

Plecând de la această definiţie abstractă şi ciudată, vom încerca să explicăm pe înţelesul oricui ce este extazul mistic. Din start trebuie să spunem că extazul poate fi intuit cu ajutorul imaginaţiei numai parţial, ca prin ceaţă. Aceasta pentru că el este o stare în care mintea funcţionează la cu totul alţi parametri sau nu mai funcţionează deloc. Extazul trebuie trăit pentru a fi înţeles, nu doar gândit. Şi totuşi, pentru ca extazul mistic să nu mai fie privit ca o „abureală”, sau „inconştienţă”, sau „halucinaţie” de către cei care nu l-au trăit încă, pentru a impune respectul cuvenit marilor personalităţi spirituale care ne-au onorat planeta cu prezenţa lor, facem o tentativă de a-l defini cât mai simplu.

Definiţie: „Cunoaşterea” este procesul prin care un om „cunoscător” primeşte informaţii despre un obiect exterior, „cunoscutul”.

Deci cunoaşterea este o triadă compactă, care nu poate fi fragmentată în componentele sale. Totuşi, stările de extaz tocmai asta fac, printre multe altele: sparg triada cunoaşterii, până la disoluţie. Tocmai pe această bază vom defini cele trei tipuri esenţiale de extaz.

CELE TREI TIPURI DE EXTAZ MISTIC

1.

În starea de conştiinţă cosmică (despre care există numeroase relatări atât în scrierile religioase, cât şi în protocoalele psihologiei transpersonale), omul îşi extinde conştiinţa la nivelul unei comunităţi, sau a ţării, sau planetei, sau galaxiei, sau întregului univers, pierzând identificarea cu personalitatea sa egotică mărginită.

Oare câţi dintre noi nu s-au gândit aşa, măcar o dată în viaţă: *„Cine aş fi fost dacă m-aş fi născut din alţi părinţi, în altă ţară?”*. Simpla punere a problemei arată că undeva, în adâncul nostru, există intuiţia diferenţei fundamentale ce există între Conştiinţa noastră şi Personalitatea noastră (al cărei sediu îl putem plasa în Minte). Personalitatea este modificată de mediul în care ne naştem şi trăim, de mersul vieţii. În schimb, Conştiinţa este acel martor interior tăcut care ne oferă un altfel de identitate, independentă la schimbările exterioare la care este supus egoul nostru, o identitate spirituală. În acest context putem deci echivala noţiunile de „ego”, „minte”, „personalitate”.

Revenind la subiect, în primul tip de extaz, conştiinţa umană se scutură de încărcătura sa strict personală, iar cunoscătorul nu mai este un „om”, ci devine o conştiinţă pură.

În acest sens, putem spune că din triada cunoaşterii dispare „cunoscătorul”. Rămâne doar „cunoaşterea” unui obiect de „cunoscut”.

2.

Unii oameni au experimentat o stare şi mai profundă, mai înaltă. Primele două stări se încadrează în categoria numită în yoga savikalpa samadhi. În faza anterioară, conştiinţa pură primea informaţii despre obiectul de cunoscut sub o formă mentală. De data aceasta, conştiinţa pură nu se ţine deoparte de obiect, ci se identifică cu el. Prin urmare, informaţiile nu mai parvin pe cale mentală, ci direct, prin trăire. Cunoaşterea nu mai este mediată de mental, ci este directă, nemijlocită. Pentru că *alegerea* obiectul de cunoscut se face prin intermediul minţii, aceasta încă îşi mai păstrează un rudiment de influenţă asupra conştiinţei.

În acest moment putem spune că din triada cunoaşterii dispare şi „cunoaşterea”.

Ca să înţelegem diferenţa dintre cele două moduri de cunoaştere, vom folosi următoarea analogie. Putem afla multe lucruri despre un personaj istoric lecturând cărţi scrise despre el. Aceasta ar fi cunoaşterea

mediată. Dacă însă suntem nişte actori care jucăm acel rol, ne vom identifica total cu personajul istoric respectiv, prin empatie. Cunoaşterea devine *nemediată*, trăită.

3.

Ultima, cea mai înaltă formă de extaz este numit nirvikalpa samadhi sau extazul transcendental, absolut. După cum vă aşteptaţi, din triadă va dispare şi „cunoscutul". În această fază, conştiinţa pură (1) se identifică (2) simultan cu toate (3) obiectele şi fiinţele lumii. Universul devine un singur corp perfect ştiut. Nu mai este nimic de aflat, nimic de obţinut, nimic de făcut. Nici urmă de minte. Pace totală. Fericire supremă. Dumnezeul absolut.

Să recapitulăm etapele disoluţiei triadei cunoaşterii, în cele trei tipuri de extaz mistic:

1. *Cunoscătorul* nu mai este un ego separat de lume, ci o conştiinţă pură, dilatată cât universul.
2. *Cunoaşterea* nu mai este mediată de mental, ci trăită prin identificare cu obiectul.
3. *Cunoscutul* nu mai este format dintr-o multitudine de obiecte separate, dintre care trebuie ales unul, ci apare ca unitar.

La aceste trei tipuri fundamentale, unii mai adaugă al patrulea tip, în care extazul transcendental este trăit permanent în viaţa curentă de om, nu doar în meditaţiile contemplative realizate în izolare. Astfel de persoane incredibile au existat în realitate. De exemplu, Isus Cristos (1 - 33 D.C.), Adi Shankara (788 – 820 D.C.), Ramakrishna Paramahamsa (1836 – 1886 D.C.), Ma Ananda Moyi (1896 -1982 D.C.) şi alţii, fie-le slăvită amintirea!

«Odată, nişte adepţi din Benares şi-au propus sa testeze un yoghin. Auziseră despre el că era un înţelept care trăise starea de Samadhi. Cunoscând scripturile, care afirmă „Cunoscătorul lui Brahman cunoaşte totul" – au plecat să îl testeze. Yoghinul a acceptat. Adepţii i-au cerut să le arate cum se face un pantof. Yoghinul le-a arătat metoda corectă şi trebuie spus că nu practicase această meserie, nici nu o învăţase de la altcineva. Apoi l-au întrebat: „Ce gust au materiile fecale?" „De ceapă" — a răspuns el. Apoi au ales o plantă din pădure şi i-au cerut să-i precizeze numele şi toate proprietăţile. Din nou au primit un răspuns corect. V-am spus aceasta doar pentru a înţelege că cel care a realizat Samadhi cunoaşte, cu adevărat, totul despre toate subiectele, în detaliu. El poate vorbi în orice limbă doreşte. Cunoaşte toate ştiinţele. Scrierile sacre spun: „Care este acea stare, o, Bhagavan, prin a cărei cunoaştere toate devin cunoscute?" El cunoaşte trecutul, prezentul şi viitorul, pentru că a transcens timpul, atingând cea de-a patra stare: Turya.

Samadhi este cea mai înaltă realizare din yoga. Prin purificare, îndepărtarea tuturor tendinţelor şi obişnuinţelor negative, prin trezirea şi amplificarea calităţilor, prin practica codului etic şi moral, a asanelor, a tehnicilor de Pranayama, a interiorizării, a concentrării şi a meditaţiei, aspirantul urmăreşte să atingă starea de Samadhi. Ea va apare prin practica perseverentă şi va deveni o prezenţă zilnică. În

discipol se va naşte o stare de bucurie interioară şi de aşteptare nerăbdătoare a orelor dimineţii în care, în meditaţie, va savura dulceaţa plină de nectar a extazului, care îl va însoţi apoi întreaga zi, în timpul activităţilor sale obişnuite. Cititorul trebuie să fie conştient că extazul divin, Samadhi, este culmea căutării spirituale a omului. Aşa cum bogăţia minelor din Golconda nu este accesibilă oricui, tot astfel bogăţia spirituală a acestui extaz nu poate fi obţinută de oricine. Este o stare ce trebuie aprofundată sistematic, zi de zi, din ce în ce mai mult.»

citat din „SAMADHI YOGA", de Swami Shivananda, pag.13,14

CONSILIILE ÎNŢELEPŢILOR VOR CONDUCE LUMEA

Până acum, trăirea acestor stări paroxistice a fost rezervată foarte puţinor oameni, celor aleşi. Prin urmare, oare la ce ar putea folosi aceste informaţii mireanului, cititorului acestor rânduri?

- În primul rând că nu poţi şti niciodată dacă nu cumva şi tu vei face parte dintre „aleşi".

- În al doilea rând, ceea ce a fost valabil în trecut, poate să se schimbe în viitor.

Ne putem imagina un viitor mai bun, în care la o anume facultate EXTAZUL să fie materie de colocviu, iar situaţia şcolară să se încheie prin proba practică. Cine poate intra în extaz trece examenul, iar cine nu poate intra în extaz, va rămâne corigent, de râsul curcilor...

- În al treilea rând, o societate mai bună, mai organizată, mai frumoasă nu se poate imagina decât introducând conceptul de „Consiliu al înţelepţilor". El a fost cunoscut şi folosit în societăţile primitive sub numele de „sfatul bătrânilor".

Un viitor sistem politic progresist ar trebui să se bazeze pe câteva idei-forţă: omul potrivit la locul potrivit, egalitate în şanse, promovarea valorilor, colaborarea în locul competiţiei, nimic fără Dumnezeu... Atunci, deciziile importante vor fi luate de *Consiliile Înţelepţilor* şi vor fi cele mai bune.

Acolo unde un grup de înţelepţi ar putea greşi, cu atât mai puţin s-ar descurca o grămadă de indivizi manipulaţi să voteze după interesele politicienilor (cum se face acum, în „democraţie").

Dar cum îi selecţionezi pe cei înţelepţi? Profilul uman al candidatului ar putea fi definit tocmai prin ceea ce am scris mai sus. Cu alte cuvinte, nu va putea fi considerat eligibil pentru Consiliu decât cel care a dovedit că are „linie directă" cu Dumnezeu, adică poate intra la voinţă într-una din cele trei stări de extaz mistic. Cu cât extazul va fi mai înalt şi mai stabil, cu atât înţeleptul va avea şanse mai mari de a face carieră ca „decident politic". Făcând această dovadă, el poate garanta că deciziile sale vor fi aproape întotdeauna în acord cu cea mai înaltă cunoaştere divină, deci vor fi optime pentru comunitatea umană pe care o slujeşte.

După cum aţi observat, nu am pus deloc accentul pe beatitudinea, preafericirea care însoţeşte starea extatică, fiindcă nu am dorit să sugerez cumva vreo plăcere egotică. Extazul este o stare dificil de obţinut tocmai fiindcă solicită renunţarea la egoism. Altfel, este o stare naturală minunată, pe care Dumnezeu vrea să o dăruiască cât mai multor oameni. Numai năravurile proaste ale noastre sunt cele care ne ţin departe de fericirea adevărată. Am luat în discuţie ceea ce este relativ mai uşor de obiectivat, şi anume cunoaşterea. Desigur că intrarea în *samadhi* poate fi verificată numai de maeştri care ating ei înşişi aceeaşi stare. Aceştia vor forma un corp profesoral la facultatea amintită mai sus, care vor pregăti tinerii cu potenţial spiritual spre a deveni politicieni de frunte ai lumii.

Dacă aceste idei vi se par cumva „utopice”, atunci înseamnă că Însuşi Dumnezeu este niţeluş cam „utopic”. El a creat lumea pentru ca fiinţele să fie fericite, asemenea Sieşi. Dacă ele nu sunt, desigur că vina este a lor. Doar că unii îi reproşează Creatorului: *„De ce nu ne-a creat perfecţi, ca să nu suferim?!”* Se insinuează că, la începuturile lumii, El ar fi sperat cu naivitate că noi, fiinţe *imperfecte* ce suntem, vom alege mereu varianta *perfectă*, spre a fi fericiţi. Ceea ce este echivalent cu a spune că El a creat lumea după un proiect „utopic”, nerealist. Ce părere aveţi de această interpretare?

Răspunsul meu este că Creatorul ne-a oferit libertatea de a alege şi a acţiona. Libertatea este cel mai mare cadou, care depăşeşte de departe orice suferinţă pe care ar putea-o atrage alegerile greşite. Suferinţa este metoda de a ne îndrepta către mai bine. Viaţa îi este dată omului nu neapărat ca el să fie fericit un *număr limitat de ani*, ci ca ea să fie o şcoală plină de învăţăminte pentru spiritul din om, pentru a atinge fericirea *eternă*. Din această perspectivă, Dumnezeu nu este deloc utopic, ci cât se poate de pragmatic. La fel de pragmatic pe cât sper că se va dovedi a fi, peste un timp, şi acest articol.

8 ianuarie 2010

PRECUM ÎN CER...

„Facă-se Voia Ta, precum în Cer, aşa şi pe Pământ!” Această frază din rugăciunea împărătească nu este un gest de resemnare a omului în faţa fatalităţii. Ea nu spune „Facă-se Voia Ta, nu a mea!” Sensul său este cu totul altul. Cuvintele cheie sunt aici „*precum în Cer*”.

Lumea spirituală este foarte bine organizată. Spiritele de acelaşi rang au locuri special rezervate, astfel încât cele de rang diferit nu se amestecă. Numai dacă entităţile superioare doresc acest lucru, ele pot coborî în spaţii cu vibraţie inferioară. Însă spiritele inferioare nu au acces la zonele de sus. Fiecare spirit aparţine de o ierarhie şi respectă indicaţiile celor cărora le sunt subalterne. Ascultarea este benevolă, deşi numai fiinţele imature, neevoluate îşi permit mofturi şi acţiuni după bunul plac. Dar acestea nu au putere destulă să aducă prejudicii majore lumii. Majoritatea spiritelor au conştientizat importanţa ascultării de înţelepciunea îngerilor, care, la rândul lor, respectă Voinţa Divinităţii. Cu cât sunt mai evoluate, spiritele sunt mai puternice, dar şi mai smerite în faţa Puterii şi Înţelepciunii Supreme a lui Dumnezeu.

Prin contrast, lumea fizică, a Pământului, este supusă influenţelor antagonice, astfel încât nu se poate spune că viaţa pe Pământ este perfect organizată. Dar acest fapt este explicabil. În nici un caz nu este vina lui Dumnezeu pentru haosul de aici!

INFINIT ŞI COMPLEXITATE

Fiecare fiinţă biologică, începând cu cele mai mici, celulele, este un ansamblu foarte complex. Omul este o fiinţă supercomplexă. Societatea este şi ea un sistem hipercomplex. Din dorinţa de a ordona această realitate copleşitoare, s-au constituit multe ştiinţe, fiecare disciplină analizând un subsistem, o fărâmă de realitate.

Unitatea elementară a naturii nu este atomul, ci spiritul. Spiritul este cea mai simplă fiinţă şi punctul de pornire în construirea fiinţelor complexe. Chiar şi cel mai mic sistem fizic posedă cel puţin un spirit care îl clădeşte, îl conduce şi supervizează. Din treaptă în treaptă, sistemele câştigă în complexitate, iar spiritul responsabil este de un rang tot mai înalt. Fiecare element al oricărui sistem este tot un sistem.

Putem corela noţiunea de complexitate cu cea de infinit. După cum noi, oamenii, nu putem înţelege infinitul (el fiind definiţia pentru ceea ce depăşeşte posibilitatea minţii noastre de cuprindere *cantitativă*), tot aşa nu putem măsura complexitatea, extensia *calitativă* a creaţiei universale. Complexitatea este marea taină a Divinităţii, modul Său de creaţie. De la micul spirit, cărămida esenţială a universului subtil şi fizic, până la marele Cosmos inimaginabil de măreţ, munca şi plăcerea lui Dumnezeu este de a crea continuu sisteme tot mai mari şi mai complexe, cu care umple infinitul. În acest context, putem presupune că Dumnezeu este, în

mod absolut, cea mai simplă fiinţă care există, punctul de plecare al Creaţiei infinit de complexe. Faţă de El, orice spirit pare a fi foarte complex (fiindcă i se adaugă şi un „perispirit”). Şi totuşi, Dumnezeu are un control deplin asupra întregii Sale Creaţii.

MANAGERIATUL DIVIN

Din păcate, planeta noastră *pare* scăpată de sub acest control. Tocmai de aceea a rostit Isus fraza *„Facă-se Voia ta, precum în Cer, aşa şi pe Pământ!”* Este o invocare a Înţelepciunii Divine de a Se pogorî cu toată Forţa în această lume fizică. Sensul evoluţiei planetare este unul ascendent, în ciuda unor impasuri, distrugeri şi scurte regresii zonale. Geea, planeta-mamă, devine tot mai sofisticată tocmai datorită speciei umane, care o influenţează determinant.

Sensul vieţii fizice este aducerea ei, într-un viitor îndepărtat, la o perfectă maleabilitate şi urmare a intenţiilor spiritelor divine. Asta se întâmplă deja în lumea spirituală, unde dorinţele capătă realitate instantaneu. Lumea fizică se caracterizează prin multă inerţie şi rigiditate, forme fixe, schimbare greoaie. În alte părţi ale cosmosului există lumi fizice mult mai fluide, dar lumea Pământului este foarte rigidă. Este o adevărată provocare pentru spiritele divine să o transforme în locul ideal pentru vieţuire, din perspectiva lor.

Cu siguranţă, avem nevoie de o organizare divină a lumii oamenilor, care şi-au dovedit incapacitatea de a o gestiona spre binele general! Desigur, cohorte de spirite binevoitoare asistă vieţile oamenilor. Îngerii păzitori şi cei lucrători nu prididesc să vegheze, ajute, sfătuiască. Totuşi, omul este o fiinţă complexă, deci imprevizibilă. El este supus la multe influenţe, nu toate spre binele lui şi al semenilor săi. Până acum, influenţa spiritelor inferioare, involuate asupra omului a fost predominantă, iar efectele negative le vedem cu toţii în jurul nostru.

COMPLEXITATEA OMULUI

Spiritele libere binevoitoare simt un mare respect şi admiraţie pentru oameni, fiindcă ei constituie în sine şi controlează sisteme biologice şi sociale foarte complexe. Au putere de influenţă şi schimbare în lumea fizică, ceea ce spiritele libere au doar în măsură redusă şi numai cu aprobare superioară.

De exemplu, se cunoaşte faptul că un spirit superior se poate face vizibil într-o formă fizică. Este ceea ce a înfăptuit spiritul lui Isus, prin aşa zisa „înviere”, când le-a apărut apostolilor. Tot aşa a „înviat” şi Sri Yukteswar, guru-l lui Yogananda. De fapt, este o mare diferenţă între un om real şi o materializare din atomi astrali, care este temporară şi poate să nu deţină organe interne funcţionale, doar exteriorul părând real. Un om real, în carne şi oase, care slujeşte Ierarhia Cerească este foarte util pe Pământ!

Lumea spiritelor este mai uşor de organizat decât cea a oamenilor, pentru că ele sunt mult mai simple decât aceştia din urmă. Atât de

complex este omul, încât pare o minune că funcţionează coerent, el fiind de fapt un conglomerat de fiinţe şi centre de decizie. Îngăduinţa, toleranţa spiritelor faţă de el este de înţeles, conştiente fiind de importanţa acestei măreţe fiinţe unice pentru lumea fizică unde el acţionează.

Omul are nu una, ci cel puţin 5 conştiinţe independente, care conlucrează sinergic. Ele sunt: conştiinţa fizică, conştiinţa vitală, conştiinţa astrală, conştiinţa mentală şi conştiinţa spirituală. Fiecare are funcţii distincte, specifice domeniului de care răspund. Noi ne identificăm întotdeauna cu conştiinţa fizică. Celelalte 4 fac parte din aşa-zisul inconştient, fiindcă ies din domeniul conştienţei fizice, dar ele sunt pe deplin conştiente. Conştiinţa vitală răspunde de integritatea şi funcţionarea ireproşabilă a organismului. Conştiinţa astrală – de emoţii şi gânduri concrete, cea mentală – de gânduri abstracte, iar etajul suprem este Spiritul de natură divină.

Activitatea mentală este un proces pe care nu îl înţelegem şi rareori îl putem controla conştient. Comparând mintea cu un computer, conştiinţa fizică ar putea fi socotită operatorul. De fapt, mai există un operator invizibil care dă majoritatea comenzilor. Conştiinţa fizică abia dacă are timp să deschidă computerul sau să aleagă programul cu care va lucra. Restul comenzilor intermediare sunt date ultrarapid de supra-conştient (incluzând aici conştiinţele astrală, mentalo-cauzală şi spirituală). Ideile şi raţionamentele ne sunt date de-a gata, deja ordonate. Conştiinţa noastră doar explicitează raţionamentul sau inspiraţia, dar într-un ritm de melc...

Spiritele inferioare sunt invidioase pe oameni, fiindcă ele nu au privilegiul de a fi încarnate, şi de aceea nu ne putem aştepta la nimic bun şi valoros din partea lor în relaţia cu noi, cei întrupaţi. Numai spiritele elevate invizibile ne oferă întotdeauna cele mai bune sfaturi şi îndrumări subtile, dar ne respectă liberul arbitru, ştiind că viaţa de om nu este aşa de simplă ca cea de spirit. Aici, pe Pământ, avem de înfruntat multe provocări exterioare şi interioare. Trebuie să acceptăm limitele fizice şi psihice ale omului, slăbiciunile şi sensibilităţile sale insurmontabile. El este o construcţie foarte complexă, dar încă perfectibilă. Mai e mult de lucru la evoluţia speciei umane terestre, poate milioane de ani de acum încolo.

Viaţa în formă umană este un privilegiu pentru un spirit încarnat. Sunt zeci de miliarde de spirite de rang uman în jurul Pământul, dar doar 7 miliarde au astăzi acces la viaţa umană. Poate că viaţa pe Terra nu este ideală, precum cea din sferele spirituale, dar este o adevărată provocare pentru spiritele încarnate, pe care ele o acceptă cu plăcere şi interes. Foarte multe spirite se întrec să intre într-un embrion uman, deşi ştiu că le aşteaptă mari încercări.

În nici un caz sufletul omului nu este doar un spirit care şi-ar fi adăugat temporar „hainele” fizice peste cele astrale! Sufletul este o alcătuire nouă, mult mai complexă decât spiritul care îl animă. Sufletul

supervizează un sistem hiper-complex: corpul uman, gândurile şi emoţiile. Iar spiritul încarnat supraveghează supervizorul. Acest spirit divin este la fel de conştient, inteligent, şi când copilul abia se naşte, şi la vârsta deplinei sale maturităţi, şi în clipa morţii. Iată diferenţa majoră dintre suflet şi spirit. Formula de salut indian „*Namaste!*" arată respectul pentru spiritul încarnat în omul din faţa noastră şi, prin ecou spiritual, faţă de persoana fizică, purtătoare inconştientă de sacralitate şi de complexitate divin creatoare.

ÎNVIEREA DINAINTE DE MOARTE

Copleşiţi de uimire în faţa complexităţii vieţii, închinăm slavă Inteligenţei Universale. Dar nu ne putem opri să întrebăm: *cum? o fiinţă atât de dificil de construit, să fie distrusă aşa de uşor?! Atâta efort creator, în van?!* Dar nu-i nimic! creaţia continuă, prin Voinţa lui Dumnezeu de a perpetua viaţa, şi noi fiinţe iau naştere mereu. Motivul spiritual al apariţiei vieţii fizice este antrenarea capacităţii spiritului de a conduce un astfel de vehicul uman. Viaţa biologică este terenul de luptă, joacă şi experimentare al spiritelor. Dar nu trebuie pierdută din vedere nici viziunea fizică de ansamblu, care urmăreşte perfecţionarea tot mai înaltă a formelor biologice complexe. Acesta este un ţel pe termen foarte, foarte lung.

Moartea este un sfârşit definitiv al omului. Este adevărat că esenţa sufletului (conştiinţa) nu se distruge, dar restul ansamblului uman se descompune, substanţele componente reintră în circuitul naturii. Când ne moare cineva drag, este o mare pierdere pentru cei rămaşi în viaţă, chiar dacă spiritul mortului trăieşte undeva, neştiut. Ca spiritualişti, trebuie să înţelegem şi această viziune pur umană. Este de înţeles frica sufletului de moarte, de aneantizare. Ea poate fi înlăturată numai prin dez-identificarea de trup şi personalitatea efemeră, prin apropierea de viziunea eternităţii, încă de pe timpul vieţii terestre. Prin practica spirituală nu doar ne eliminăm frica de moarte, ci mai ales dobândim seninătate şi o mai mare bucurie în trăirea clipei. Ne dăm seama mai bine de avantajele practicii spirituale abia când o întrerupem fortuit şi tânjim la pacea sufletului dinainte...

O lume complicată nu poate fi condusă divin decât de oameni care şi-au „realizat Sinele". Asta ar însemna că ei sunt în perfectă rezonanţă, comuniune, unitate cu spiritul divin încarnat în ei. Abia atunci va fi adusă lumea la ordinea divină. Dacă personal nu am simţit încă nevoia să ne trezim la înţelepciune, înseamnă că nu am primit Graţia Sinelui...!

DE CE NU PRIMIM CU TOŢII GRAŢIA SINELUI?

De ce nu ies campioni toţi sportivii? Sau de ce nu toţi oamenii sunt sportivi? Sinele nu este acelaşi la toţi oamenii, deci nici Graţia nu este aceeaşi. Spiritele diferă foarte mult între ele: unele sunt foarte evoluate, la ultimele încarnări fizice, altele abia încep lanţul reîncarnărilor şi nu au experienţă. Oricum, este cert că fără aportul spiritului interior, omul nu

va fi interesat de chestiunile spirituale, fiindcă pur şi simplu nici primul nu le prea înţelege. Metafizica este imposibil de priceput fără intuiţie spirituală. Spiritul face întotdeauna primul pas către suflet, nu invers. *„Nu te-aş căuta dacă nu te-aş* (citeşte *„m-ai*" – n.n.) *fi găsit deja*", spune un dicton sapienţial.

În cazul spiritualităţii autentice, au loc simultan două procese opuse şi complementare. 1 – Sufletul tânjeşte către dezlimitare, percepţii extrasenzoriale, călătorii pe tărâmuri paradisiace, eliberare de constrângerile fizice. 2 – Spiritul capătă o influenţă mai pregnantă asupra lumii concrete fizice (prin intermediul omului), ceea ce îl mulţumeşte foarte mult. Spiritul nu poate căpăta această influenţă decât dacă se apropie de suflet (şi invers), fapt care conferă sufletului intuiţie remarcabilă, experienţe inefabile, viziuni inimaginabile...

Am separat în mod didactic sufletul de spirit, dar în realitate ele funcţionează sinergic şi trăiesc osmotic, unul prin altul. Nu îi putem separa, dar nici identifica total. Sunt etaje separate ale construcţiei foarte complexe care este omul. Noi, ca suflet, ar trebui să ne identificăm şi unim cu spiritul, dar realizarea acestei performanţe necesită un efort de autocunoaştere. Până la obţinerea rezultatului ideal, ar fi bine să ne subordonăm cu plăcere intenţiilor binevoitoare ale spiritului nostru şi să căutăm să-l înţelegem. Este deci mai bine să acceptăm configurarea noastră psihică duală, fiindcă astfel căpătăm şi forţă, şi smerenie.

Nu e păcat să ne bucurăm de satisfacţiile vieţii umane obişnuite, dar ar fi păcat să nu băgăm în seamă Sinele nostru divin dinlăuntru, o fiinţă foarte sensibilă şi iubitoare, în acelaşi timp fermă şi detaşată, în contact cu Dumnezeu şi conştientă de legile universale.

«Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie să fie obținut. El este deja în noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să eliminăm ideea „eu nu L-am realizat". Liniștea și pacea înseamnă Realizarea Sinelui. Nu există nici un moment în care Sinele să nu fie prezent. Atât timp cât mai există îndoieli sau avem sentimentul că nu L-am realizat, trebuie să facem eforturi susținute pentru a elimina complet aceste gânduri. Ele sunt cauzate de faptul că realizăm o confuzie între Sine și ceea ce nu este Sinele. Atunci când aceasta din urmă dispare, Sinele rămâne singur. Pentru a-I face loc, este suficient să elimini din mintea ta aglomerația. Nu este nevoie să aduci spațiul necesar luându-l din altă parte.» (Ramana Maharishi)

18 august 2011

DEFINIREA PSIHO-SPIRITOLOGIEI

În lucrarea mea „*Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal*" am sugerat introducerea denumirii de „orto-psihologie", în vederea extinderii domeniului actual al ştiinţei psihologiei. „Orto-psihologia ar putea să fie definită ca ştiinţa ce studiază psihicul şi spiritualul, normalul, anormalul şi paranormalul uman" (cap.2.6). Totuşi, considerăm că termenul de „psiho-spiritologie" ar fi mai adecvat, ca o recunoaştere a faptului că fundamentul psihicului uman este, de fapt, spiritul.

Poate că în universităţile Pământului, nu peste mulţi ani, se va studia o ştiinţă nouă, aflată abia la început astăzi, pentru care propunem numele de spiritologie (*ştiinţa spiritelor*: despre viaţa şi lumea spiritelor). Baza acestei ştiinţe este constituită din informaţiile transmise mediumnic, începând cu mijlocul secolului XIX (de când datează doctrina spiritistă) până în prezent, când asistăm la o multiplicare a acestora (de unde şi necesitatea de a fi preluate cu discernământ). În site-ul www.spiritus.ro şi cărţile scrise de Nina Petre puteţi citi mesaje spiritiste care adaugă informaţii interesante la zestrea bogată a acestui tip de cunoaştere. Spiritologia este o ştiinţă vastă cât universul, pentru că orice eveniment sau transformare implică aportul spiritelor.

Ca o subdisciplină a spiritologiei, studiul *spiritelor încarnate* se ocupă cu legităţile conştiinţei umane multidimensionale (pe cele trei paliere: subconştient, conştient, supraconştient), iar această disciplină de mare sinteză se poate numi psiho-spiritologie.

Psiho-spiritologia ar acoperi domeniul reprezentat actualmente de spiritualitate (cunoaşterea lumilor invizibile prin religie şi esoterism; în care omul se apropie *voluntar* de Dumnezeu) şi parapsihologie (studiul ştiinţific al fenomenelor paranormale; în care omul se apropie *involuntar* de Dumnezeu, prin Creaţia Sa).

NOTĂ: Denumirea de *parapsihologie* este criticată uneori sub aspect formal, pe motiv că fenomenele studiate de ea nu sunt exclusiv ale psihicului uman. Este unul din motivele pentru care parapsihologii americani au exclus din sfera preocupărilor lor unele fenomene paranormale cum ar fi: răpirile de persoane realizate de către extratereştri, criptozoologia (animale ciudate, „imposibile"), combustia umană spontană, OZN-urile. Alt motiv ar fi că acestea sunt fenomene absolut spontane şi imposibil de studiat în condiţii controlabile. Nu pot fi lăsate în afara parapsihologiei fenomenele de transfer de energie şi informaţie între regnuri, cum ar fi comunicarea oamenilor cu plantele. În ce priveşte comunicarea între particulele elementare ale materiei, observată în fizica cuantică, nu este necesar şi nici suficient să o introducem în domeniul parapsihologiei, ci ea reclamă introducerea unui nou model teoretic general, al conştiinţei universale.

Trei categorii distincte ale psiho-spiritologiei ar fi karmologia, proiectologia şi egologia, iar enumerarea ar putea continua.

⭐ Karmologia se ocupă cu studiul evoluţiei spiritului din perspectiva existenţelor multiple, prin reîncarnarea succesivă a acestuia în diverşi oameni. Accentul se pune pe studiul interacţiunii karmei şi intenţiilor spiritului (inefabil şi etern) cu viaţa omului (concret şi efemer).

În această zonă poate fi inclus şi Studiul karmei şi destinului, realizat de parapsihologul Nina Petre.

⭐ Proiectologia este domeniul care studiază aşa-zisa „proiecţie astrală" (de unde îi vine numele), cunoscută şi sub numele de dedublare, răpire în duh. Ea constă în părăsirea perfect lucidă a corpului fizic de către conştiinţă (împreună cu „dublul" energetic al corpului), care va călători în dimensiuni extra-fizice, spirituale, de unde va culege învăţăminte şi experienţe foarte vii. În lume există la ora actuală institute specializate în dedublare dirijată, cum ar fi *Institutul Monroe*[12] sau *Academia Internaţională a Conştiinţei*[13]. Conform acestora, beneficiile experienţelor realizate în afara corpului fizic (*out-of-body experience*, prescurtat OBE) includ: eliminarea fricii de moarte, amplificarea abilităţilor parapsihice, o mai bună înţelegere a scopului vieţii şi preţuirea ei, abilitatea de a comunica cu alte conştiinţe nonfizice (spirite), apropiere sufletească de oameni şi dorinţa de a-i ajuta.

⭐ Egologia se ocupă cu studiul ego-ului neiluminat, ca sursă principală de conflicte şi suferinţe pentru individ. Spre deosebire de unele abordări psihologice similare (cum ar fi *psihologia cognitivă*, unde se pune accent pe autoobservaţie, autoanaliză şi autocontrol, fără a se face referiri la Sinele Observator), în egologie se vorbeşte explicit de necesitatea diminuării influenţei ego-ului în favoarea manifestării libere prin om a Sinelui spiritual, purtătorul identităţii reale a omului şi a calităţilor sale morale.

Reprezentanţi celebri sunt Eckhart Tolle şi Ramana Maharishi.

NOTĂ: Considerăm util să amintim aici de existenţa termenului similar de EGONICĂ, creat de profesorul român de yoga Mario Sorin Vasilescu. Conform autorului: „Egoismul este falsa noastră idee despre ego, iluzia pe care ne-o facem despre acesta. Altfel spus, egoismul este patologia, este maladia ego-ului, nu starea sa naturală. Egonica este ştiinţa identificării a ceea ce este real / ireal în ego şi, implicit, a dizolvării ego-ului, dar nu la modul distructiv, ci exact prin eliminarea imaginii false."

Iată câteva caracteristici ale omului ALTRUIST, care şi-a depăşit limitările egotice:

- Are o inteligenţă emoţională activă. Nu este indiferent la soarta celuilalt, nu tolerează nedreptatea, cinismul, suferinţa şi nu poate fi complice cu ele.

[12] http://www.monroeinstitute.org/
[13] http://www.iacworld.org/

- Îşi gestionează stările interioare, înţelegându-şi şi controlându-şi maniile, fricile, pacificându-şi angoasele, pentru un trai armonios.
- Are conştiinţa apartenenţei la un univers mai vast, unde îşi are locul şi misiunea sa. Îşi aduce aportul conform potenţialului şi competenţelor în direcţia rostului universal.

Iar aici, câteva caracteristici descoperite de psihologul Abraham Maslow la personalitatea ARMONIOASĂ, împlinită, "auto-actualizată", a celui care ştie să-şi folosească plenar resursele interioare:
- Tolerează incertitudinea.
- Este spontan în gândire şi iniţiative.
- Este centrat pe problemă, nu pe persoana şi interesul său personal.
- Are un bun simţ al umorului.
- Rezistă la îndoctrinare, fără a fi însă anarhist sau critic „de profesie".
- Este preocupat de binele omenirii.
- Înţelege profund multitudinea de experienţe ale vieţii.
- Preferă să aibă relaţii adevărate şi profunde cu un mic număr de oameni, decât superficiale cu mulţi.
- Îşi păstrează un punct de vedere obiectiv.

Misticii tuturor religiilor împărtăşesc aceleaşi experienţe iluminatorii (stări de conştiinţă modificată). O descriere mai mult decât simplificatoare le-ar putea clasifica astfel:

Etapa 1: Expansiunea conştiinţei până când ego-ul devine egal cu universul, fiind distribuit în mod egal şi nepărtinitor tuturor fiinţelor.

Etapa 2: Întâlnirea cu Dumnezeu cel Absolut, unde orice urmă de ego dispare temporar.

Odată reîntorşi la starea de conştiinţă normală, marii înţelepţi ne garantează că ego-ul nu este singura şi ultima formă a identităţii noastre, îndemnându-ne să căutăm ce se află dincolo de el. Pe experienţele lor şi ale discipolilor lor se bazează egologia, ca şi pe intuiţia spirituală a fiecărui căutător sincer. Diminuarea influenţei ego-ului nu este o regresie la un stadiu infantil timpuriu (când ego-ul abia se coagula), ci dimpotrivă, un stadiu evolutiv superior al fiinţei umane, spre care se îndreaptă lent civilizaţia pământeană (botezat de unii drept *homo sapiens serenissimus*).

Cine doreşte să găsească panaceul suferinţelor psihice (în afara afecţiunilor psihiatrice grave) ar trebui să îl caute în egologie.

Psihologia transpersonală studiază aceste stări speciale ale omului sănătos, postulând şi ea conştiinţa trans-egotică, care marchează viaţa omului armonios, altruist, integrat în legităţile cosmice.

CONŞTIINŢA UMANĂ
în lumina psihologiei şi a psiho-spiritologiei

Motto: «Atunci când se vorbeşte despre conştiinţă,
fiecare ştie imediat, din experienţă,
despre ce anume este vorba.» (Sigmund Freud)

DEFINIŢII ALE CONŞTIINŢEI

Psihologia este extrem de interesată de noţiunea de „conştiinţă”. Diferiţi autori au considerat subiectul din diverse puncte de vedere. Nu fără a aprecia strădania atâtor savanţi pentru deţelenirea unei zone nelămurite suficient şi esenţiale pentru psihologie, vom prezenta şi propriul nostru punct de vedere, dorit a fi cât mai concordant atât cu datele spiritologiei, cât şi cu cele ale psihologiei, nuanţat şi cu tuşe filosofice specifice.

Conştiinţa poate fi înţeleasă din mai multe perspective:

În primul rând, conştiinţa este starea de CONŞTIENŢĂ, vigilenţă, veghe, diferită de alte stări de conştiinţă ordinare sau modificate (somn, vis, transă, extaz etc.).

În al doilea rând, conştiinţa este procesul psiho-cognitiv al ATENŢIEI.

În al treilea rând, conştiinţa este subiectul cunoscător, EUL.

În al patrulea rând, conştiinţa este zona de acces a atenţiei, respectiv CONŞTIENTUL, diferit de zonele subconştiente sau inconştiente.

Între cele patru perspective există numeroase interferenţe şi condiţionări.

CONŞTIINŢĂ ŞI CONŞTIENŢĂ

Starea de veghe, de *conştienţă*, este proprie minţii aflate între două stări de odihnă. Procesul de conştientizare (prin activarea scoarţei cerebrale de către Sistemul Reticulat Aferent Ascendent – prescurtat SRAA - din trunchiul cerebral) este declanşat de către spiritul-conştiinţă, care se întoarce în corpul uman dintr-o scurtă excursie (în care mintea s-a odihnit, a visat etc.). Din perspectiva neurologică, alternanţa somn-veghe ar fi dictată de o parte a trunchiului cerebral, ca urmare a semnalelor organismului că este obosit-odihnit. Noi credem însă că starea de conştienţă a minţii este provocată de Conştiinţa spirituală, reîntoarsă în locul său natural de şedere corporal – trunchiul cerebral. Prin aceasta, încercăm să punem de acord datele ştiinţei cu revelaţiile spirituale.

Biologul spune că SRAA declanşează conştienţa minţii. Psiho-spiritologul spune că conştiinţa spirituală activează SRAA. Nu este nici o contradicţie, ci o completare. Conştiinţa spirituală este cauza funcţională a conştienţei. *Conştienţa* este un proces orientat de către *Conştiinţă*.

CONŞTIINŢA PRE-REFLEXIVĂ

Unii psihologi definesc conştiinţa drept capacitatea de a relata, a conceptualiza lucrurile de care eşti conştient. Credem că aceasta este o limitare a sensului pe care îl poate lua acest termen. În mare, conştiinţa poate fi împărţită în două categorii, conform stadiului actual al cercetărilor ştiinţifice, în paralel cu tradiţiile spirituale vechi de mii de ani:

Conştiinţă pre-reflexivă	Conştiinţă reflexivă
Conştiinţă primară (fără eu)	Autoconştiinţă
Există şi la animalele superioare	Există doar la om
Reprezentări concrete (Jean Piaget)	Reprezentări formale, priza de conştiinţă
Manas (astral inferior) – gândire concretă. Zona *nama-rupa*	Vijnana (astral superior) – gândire abstractă. Zona *arupa*
Psihic (prin definiţie neconştient)	Psihic + conştiinţă
Conştiinţă pre-egotică (Ken Wilber)	Conştiinţă egotică

Datele actuale ale ştiinţei disting între a) conştiinţa pre-reflexivă (când nu e implicată conştiinţa reflexivă, superioară), eul instinctiv al organismului, care îl diferenţiază de altul, îi asigură identitatea şi integritatea; b) conştiinţa reflexivă, umană, prin care apare Eul cunoscător al faptului că deţine cunoaşterea lumii înconjurătoare.

După opinia noastră, Conştiinţa este unică, putând fi definită ca identitatea de sine, individualitatea fiecărei fiinţe, oricât de mărunte. Manifestarea sa în planul mintal are însă grade de influenţă, la om şi animale, ca şi orientări diferite. Când mintea are doar un rol operativ, de integrare superioară a fiinţei în mediu, conştienţa este orientată spre exterior. În cazul omului, conştienţa se poate orienta şi în interior, asupra instrumentului mintal însuşi. Marii mistici şi iniţiaţi îşi pot împărţi atenţia înspre lumea externă şi spre minte (ca oricine), dar simultan (în plus) şi spre Conştiinţa spirituală, astfel încât acţiunile lor sunt mereu inspirate de Spirit. (Scuzaţi pleonasmul: „in-spirarea" înseamnă că informaţia vine de la „spirit", nu-i aşa?!)

CONŞTIINŢA NON-UMANĂ

«Faptul de a deveni conştient este pentru mine
un act psihic particular, distinct şi independent de apariţia unui gând
sau a unei reprezentări» (Sigmund Freud)

Oare putem fi siguri că animalele nu au şi ele momente de reflexie? Şi, mergând în jos pe scara evoluţiei, la ce nivel putem spune că dispare conştiinţa pre-reflexivă? Odată cu dispariţia sistemului nervos? Admiţând independenţa conştiinţei de structurile materiale, putem admite că orice formă de viaţă deţine o minimă conştiinţă, care îi oferă şi identitatea de sine. Astfel ne putem explica faptul că plantele au o Conştiinţă a realităţii nemediată de un psihic viguros structurat – conştiinţa vegetală fiind foarte pură, lipsită de egoism, de dorinţa de a distruge alte organisme pentru a supravieţui (plantele carnivore sunt o excepţie inter-regn). Plantele au propria lor inteligenţă[14].

Putem, de asemenea, postula şi diferenţierea dintre Conştiinţe. Nu numai gradul de penetrare a Conştiinţei în materia mintală, nu numai complexitatea neuronală, ci chiar gradul diferit de evoluţie a Conştiinţelor diferenţiază fiinţa umană de cea animală. Psihicul evoluează împreună cu spiritul asociat. Spiritul uman se poate manifesta doar într-un psihic superior, uman. Evoluţia este simultană şi se face prin interacţiunea celor două paliere existenţiale.

Inteligenţa artificială poate dispune de o conştiinţă proprie? Teoretic, ar fi posibil ca un spirit să se aşeze la „pupitrul de comandă" al procesorului computaţional. Practic însă, credem noi, inteligenţa artificială actuală este prea rudimentară pentru a fi preluată de un spirit cu adevărat inteligent, de tip uman. Ea nu este nici măcar la nivel de insectă. Nu suntem de acord cu credinţa funcţionalist-behavioristă că inteligenţa artificială ar putea simula toate aspectele funcţionale ale minţii. Motivul e clar: nu se poate simula prezenţa conştiinţei, ci doar a proceselor psihice (în cel mai bun caz).

CONŞTIINŢA COPILULUI

Conştiinţa de sine apare pe la vârsta de 9 luni, sub forma geloziei, şi pe la 14 luni, sub forma fricii de străini (H.Wallon). Până în jurul vârstei de 7 ani (când va putea să discearnă total între cel care acţionează şi cel care suportă), copilul păstrează o anumită confuzie între sine şi celălalt. Vorbeşte despre sine numindu-se la persoana a treia singular – cum ar face-o probabil şi animalele superioare, dacă ar putea vorbi – reflexivitatea fiind în curs de elaborare.

Cum putem explica acest lucru prin prisma psiho-spiritologiei?

O confuzie, atât de îndelungată, între sine şi lume ne poate sugera concluzia filosofică că mintea copilului este impregnată de caracterul

[14] http://www.monitorulexpres.ro/?mod=monitorulexpres&a=citeste&p=tematic&s_id=28778

universal al conştiinţei spirituale, de efuziunea spiritului. Aceeaşi explicaţie o putem da şi pentru percepţiile extrasenzoriale sau amintirile din viaţa anterioară, prezente la copii până la 6-7 ani. Mintea, în curs de structurare, este mai permeabilă la influenţa spiritului. (Neurologia ne spune că, la vârsta de 3 ani, copilul are de două ori mai multe legături sinaptice decât adultul. Prin nefolosire, unele dispar. Oare orice copil poartă cu el sceptrul de geniu?)

Odată cu încheierea primului ciclu de 7 ani (şi chiar mai puţin) mintea se închide în sine, devine relativ autonomă faţă de spirit. S-a constituit al doilea rege al fiinţei umane – Ego-ul. Arogarea alternativă a autorităţii între cei doi „regi" face parte din drama condiţiei umane. Ego-ul este o instanţă autonomă funcţional, dar cu o falsă identitate. Identitatea reală este exclusiv a Conştiinţei. Mintea egotică nu este liberă, ci doar imprevizibilă şi manipulabilă de diverse influenţe psihice. Libertatea adevărată este doar atributul Spiritului.

Prin analogie cu o maximă celebră a biologiei, putem spune că şi în dezvoltarea minţii copilului „*ontogeneza repetă filogeneza*". Ne referim la geneza lumii în hinduism: Spiritul Unic a dorit să se multiplice, iar singura posibilitate de a diferenţia unicitatea transcendentă era apariţia materiei create; la început a fost Unul, care ulterior s-a dedublat... Mintea incipientă a copilului reflectă unicitatea esenţială a lumii, iar structurarea sa ulterioară reflectă diferenţierea.

CONŞTIINŢA ŞI ATENŢIA

În legătură cu actul atenţiei, trebuie să spunem că atenţia se poate educa conştient, se poate amplifica, se poate dirija fie către exteriorul fiinţei, fie către procesele mintale, fie către pauza dintre gânduri.

Astfel, în meditaţia Vipassana, lăsăm gândurile la periferia atenţiei, pe care o dirijăm către vidul dintre gânduri. Aceasta poate duce eventual treptat la intuirea Conştiinţei spirituale, care este un martor tăcut, adevăratul subiect cunoscător. Rezultatul sublim al meditaţiei este revelarea Sinelui, care preia conducerea minţii, devenite disponibile.

Primul pas în meditaţie este eliminarea gândurilor din minte. Al doilea este păstrarea dinamismului, lucidităţii, evitând pierderea conştienţei. Al treilea pas este mai misterios şi nu-l putem explica decât ca fiind preluarea minţii de către Conştiinţa martor trans-personală.

O variantă de meditaţie este urmărirea fluxului respiraţiei, ca tehnică de abatere a atenţiei de la gânduri, care treptat se sting în intensitate, iar mintea rămâne goală.

În tradiţia tibetană se prescriu metode de lărgire a atenţiei în viaţa de zi cu zi, până la a deveni atenţi la absolut tot ce facem sau se petrece în jur. La fel şi în artele japoneze, contează atenţia acordată detaliilor, activitatea în sine, nu atât finalitatea acţiunilor. Maestrul Gurdjieff punea de asemenea accent pe atenţia acordată activităţilor zilnice. „*Omul este*

adormit, omul este o maşină”, spunea el. O percepţie vie, proaspătă se poate abţine prin cultivarea atenţiei continue.

EGO ŞI SPIRIT

Vorbind de subiectul cunoscător, există doi subiecţi. Primul este EGO-ul, falsul subiect, iar al doilea este SPIRITUL, adevăratul Eu. Orice conştiinţă, chiar cea pre-reflexivă a animalelor este sinonimă cu existenţa unui ego, care separă realitatea între Interior (eu) şi Exterior (lume). La om, ego-ul a ajuns la o dezvoltare maximă, devenind reflexiv, autoanalitic, putând deci să-şi aroge orice fel de statut, fiindcă se consideră atotstăpânitorul universului ideilor.

Psiho-spiritologia aduce un plus de clarificări asupra acestei chestiuni de mare fineţe. Ego-ul este un ecou, o reproducere imperfectă, cu mijloacele grosiere specifice minţii, a Conştiinţei spirituale, luată ca model, dar totodată renegată. Este adevărat că instrumentul mintal este indispensabil, dar mintea devine funcţională doar când este luminată de Spirit. Mintea este pornită, activată, de venirea Spiritului în corp, iar apoi poate funcţiona relativ autonom. Spiritul vitalizează, trezeşte mintea la figurat, dar şi la propriu (conştienţa este activată de SRAA). Faptul că există neînţelegeri, disocieri (şi mai rar o profundă simbioză) între Conştiinţa de sine şi mintea egotică arată ca apar erori de transmitere energo-informaţională (ocazionale sau permanente) între cele două instanţe. La modul ideal, ego-ul mintal nu ar trebui să nege existenţa Spiritului guvernor, dar majoritatea oamenilor chiar asta fac. În cele mai multe cazuri conştiinţa ego-ului îşi arogă supremaţia fiinţei umane.

CONŞTIENT ŞI INCONŞTIENT

Referindu-se la conştient, Hirst spunea că *„poţi fi conştient de lucruri la care nu eşti neapărat atent*”. Aici este vorba de fapt despre subconştient, care înregistrează mai multe informaţii senzoriale decât suntem conştienţi, putându-le reda la o cerere ulterioară din partea conştientului. Afirmaţia sa se referă la readucerea sub lupa atenţiei a conţinuturilor subconştiente, care sunt uşor disponibile.

În legătură cu vasta problematică a inconştientului, Jung era convins că seamănă izbitor de mult cu ceea ce numim conştient. ...

În psihoterapie, conştientizarea cauzelor inconştiente ale conflictelor interioare este suficientă să vindece unele cazuri patologice. Aceasta se poate explica prin foamea de sens a omului, care este tensionat să înţeleagă rostul şi cauza suferinţei sale. Altă explicaţie ar fi dominarea cauzelor profunde din zona astrală inferioară (de unde emerg tensiunile nevrotice şi psihotice), emoţională, cu ajutorul echipamentului mental, conştient. Se ştie că uneori numai voinţa de a nu te supune tendinţelor inconştiente nu este suficientă (se spune că „imaginaţia domină voinţa”), în acest caz fiind nevoie de conştientizarea cauzelor profunde (depistarea

traumelor, a evenimentelor din istoria personală care au lăsat urme adânci în psihic). Odată cunoscute cauzele, omul se linişteşte treptat, sau ca prin farmec, găsind „veriga lipsă” a condiţionărilor sale comportamentale şi motivaţionale.

Dorinţa de a descoperi cauzele tendinţelor inconştiente care ne chinuiesc sau ne guvernează (prin psihanaliză, karmologie) poate avea şi o altă explicaţie decât găsirea sensului ascuns. *„Căutaţi adevărul şi adevărul vă va elibera!”*, spunea Isus Cristos. Cunoaşterea obişnuită află doar jumătate din adevăr. Cealaltă jumătate se iveşte prin înlăturarea ignoranţei spirituale şi intuirea Fiinţei înalte aflate îndărătul zbaterii zilnice pentru viaţă. Aflând cauzele interne, inconştiente, separăm Eu-l de aceste cauze. Până atunci le consideram părţi componente, nedistincte de noi înşine. Cunoaşterea lor purifică Egoul de încă un strat de ignoranţă metafizică. La limită, cunoscând toate condiţionările şi determinările externe şi mai ales interne, eliberăm Eu-l de tot ce nu-i aparţine. Va rămâne Eu-l în formă aproape pură, foarte aproape de Spirit. În procesul autocunoaşterii, Egoul nu se mai identifică cu mecanismele psihice şi se apropie victorios de modelul după care a fost creat – Spiritul. Aceasta este iluminarea.

STĂRILE DE CONŞTIENŢĂ

Singurul referenţial de care dispune psihologia când abordează stările de conştiinţă este starea de veghe, care pentru unii este singura stare ordinară, celelalte fiind neordinare. Suntem de acord cu majoritatea autorilor care definesc 4 stări de bază: veghe, somn, vis, extaz. Restul ar fi nuanţe, aspecte particulare ale fiecăreia dintre cele patru.

În doctrinele hinduse se face o paralelă între cele 4 stări şi cele 4 zone principale ale universului. Astfel, stării de veghe îi corespunde lumea fizică, stării de vis – lumea astrală (cu forme şi culori), stării de somn profund – lumea astrală superioară, mentală (abstractă, fără forme), iar stării de extaz – lumea cauzală (cea mai înaltă, de nedescris nici măcar prin concepte). Paralela menţionată are mai mult un rol filosofic decât ştiinţific.

Putem argumenta o inversiune parţială a modelului hindus astfel: cercetările moderne asupra somnului au relevat că somnul cu vise este cel care odihneşte creierul, iar cel fără vise odihneşte corpul, or este clar că energia mintală este mai rafinată decât cea corporală, aşa încât ar fi fost mai logic (dar la fel de reducţionist şi speculativ) să corelăm visul cu lumea mentală, iar somnul fără vise cu lumea astrală...

Activitatea minţii fizice poate fi parţial monitorizată cercetând activitatea creierului, cu care este în legătură, deşi sunt structuri diferite. Cei care vor să înţeleagă mintea studiind doar creierul, analogic vorbind, încearcă să afle mesajele transmise electronic doar privind beculeţele care se aprind şi se sting în computer – este o sarcină imposibilă. Creierul are o structură fizico-chimico-biologică, iar mintea are o

structură eterico-energetică. Mintea este dispusă în zona cerebelului, fiind legată prin legături energetice de tot creierul. Poate de aceea cerebelul conţine peste jumătate dintre neuronii cerebrali. Spiritul este legat de trunchiul cerebral.

Mintea îşi diminuează treptat activitatea, trecând în somnolenţă, similar cu luminile oraşului, care se sting pe rând, până rămân doar câteva luminiţe peste noapte. Spectrul activităţii minţii fizice se întinde de la vigilenţa extremă până la starea de comă, trecând prin stările intermediare de relaxare, somnolenţă, reverie, vis, somn profund...

Definim ca stări ordinare de conştiinţă, trăite de oricine, chiar şi de animale, următoarele:

1) veghe (spiritul este prezent în corp),
2) somn (spiritul este plecat din corp),
3) vis (fie spiritul este plecat din corp, transmiţând energie şi mesaje către mintea fizică, fie apare o activitate pur cerebrală de reordonare a impresiilor acumulate în starea de veghe).

Stare neordinară este cea de transă (hipnotică, meditativă etc.). În aceasta, spiritul iese din corp, stând alături, foarte aproape de om. O altă stare neordinară ar fi posesiunea de către alte spirite.

În transa meditativă, extatică, spiritul pleacă departe, dar mintea fizică ia parte conştientă la experienţă, păstrând o vigilenţă neuzuală. Se întâmplă similar în visul lucid, în care mintea fizică este mai activă ca de obicei în somn.

Pentru psiho-spiritologie starea de VIS oferă multe indicii. Spiritul se află departe de corp, dar transmite informaţii şi energie minţii fizice, aflată într-o stare de alertă, similar cu operaţia de „replicare de date între două servere". Visele ciudate, fără noimă, sunt rezultatul încercării minţii de a interpreta datele transmise de spirit dintr-o altă realitate non-fizică. Uneori, se mai amestecă şi diverşi stimuli senzoriali fizici ocazionali, din timpul somnului. Aceasta este cea mai bună demonstraţie de cât de puţin poate să producă mintea fizică fără lumina prezenţei nemijlocite a spiritului în corp: ciudăţenii, rareori vise coerente cu realitatea fizică. Aroganţa ego-ului se sfârşeşte aici. Asta-i tot ce e în stare să facă ego-ul fără spirit: suprarealism cinematografic. Numai lumina spiritului poate readuce ordinea şi trezirea conştiinţei egotice la starea de vigilenţă. Atenţia este proprietatea conştiinţei fizice doar în prezenţa spiritului. Fără spirit, nu mai există nici atenţie vigilentă, nici conştienţă.

Credem că starea de extaz divin nu este proprie oricui, ci doar oamenilor cu spirite foarte evoluate. Ea nu depinde numai de tehnicile meditative, ci mai ales de rangul spiritual, care se câştigă în multe reîncarnări ale spiritului, pline de strădanii de auto-depăşire.

Cercetătorii somnului sunt de acord că somnul fără vise, lent din punct de vedere al activităţii electrice a cortexului, are un rol reparator, odihnitor asupra organismului, şi doar parţial asupra creierului. În schimb, somnul cu vise, rapid, are efecte tocmai asupra reînnoirii creierului. Putem explica acest mister astfel: după cum am spus, visul

este efectul unei transmisii de info-energie de la spirit, prin „cordonul de argint”, către minte. Din sferele înalte unde se află spiritul se transmit atât date, cât mai ales energie revigorantă. Se ştie că în lumile subtile energia şi informaţia au una şi aceeaşi formă de manifestare – energia poartă informaţia, informaţia este energie. Cu cât spiritul are acces mai sus, cu atât mintea şi creierul sunt alimentate cu energie mai pură, mentală, chiar cauzală. Un spirit inferior (sau un spirit bun, dar impurificat prin fapte contrare ordinii universale) va avea acces mai frecvent la zone de coşmar sau de erotism vulgar, iar visele vor fi în majoritate de acest gen.

REVELAŢIA – SUPORT AL SPIRITOLOGIEI

FUNDAMENTUL SPIRITISMULUI

În general, psihologii propun o teorie ca urmare a acumulărilor de date, din experimente sau din practica terapeutică, care cer o explicaţie. Teoria spiritistă are o cu totul altă sursă: revelaţia. Este unul din motivele pentru care nu a fost privită cu seriozitate de către psihologi. Cel puţin până acum, când psihologia transpersonală studiază tocmai experienţele spirituale. Această nouă orientare a psihologiei, care a integrat tehnicile spirituale orientale, nu ar trebui să lase necercetată doctrina şi practica spiritistă – specifică arealului occidental. Iar dacă nu a făcut-o până acum, s-ar putea să fie doar din cauză că se teme că spiritologia îi poate „compromite” prestigiul academic.

Defectul religiei este că nu permite libertate totală de gândire. Defectul ştiinţei este că nu vede finalitatea lucrurilor, rătăceşte în necunoscut. Defectul filosofiei este că nu are aplicabilitate practică. Spiritologia oferă platforma ideologică comună tuturor, satisfăcând toate nevoile amintite. Valoarea cunoştinţelor spiritiste este nepreţuită şi utilă în multe domenii de cercetare.

Istoria de peste 150 de ani a doctrinei spiritiste arată că ea a probat experimental afirmaţiile sale. Mai mult, ea constituie un suport teoretic, raţional-cognitiv al tuturor religiilor. Dacă acceptăm opinia lui Carl G. Jung, conform căreia „*religia este cea mai înaltă formă de psihoterapie*”, înseamnă că spiritismul oferă şi o perspectivă terapeutică. Prin urmare, reticenţele psihologilor sunt provocate doar de prejudecăţi şi comoditate.

Istoria ştiinţei ne arată că marile descoperiri şi invenţii s-au bazat pe revelaţii primite de savanţi sub diverse forme: flash-uri intuitive, vise etc. Revelaţia nu lipseşte din cunoaşterea omenească, ba este chiar fundamentală pentru progresul omenirii. Desigur că revelaţiile amintite au fost foarte discrete, lăsându-ne să credem că noi, oamenii suntem capabili de orice minunăţie... În discreţia Sa, Divinitatea ne încurajează să avem iniţiativă, să muncim, să invocăm muza inspiraţiei, dar să nu

renunţăm la propria gândire cu atribute demiurgice. Revelaţia nu este incompatibilă cu ştiinţa.

Revelaţiile sunt atât naturale (despre legităţile naturii), cât şi mistice (despre lumile invizibile). Doctrina spiritistă este complexă, cuprinzându-le pe amândouă, în egală măsură, pentru că de fapt lumile invizibile sunt de o natură mai subtilă, dar tot materială.

Revelaţiile pot fi primite pasiv sau, dimpotrivă, pot fi solicitate de către mediumul capabil de un dialog constructiv şi ştiinţific cu entităţile cu care colaborează. Apreciem şi încurajăm în mod deosebit a doua cale, cea activă.

Doctrina spiritistă are un nucleu stabilit de savantul Allan Kardec în jurul anului 1860 pe baza a mii de revelaţii primite de mediumi din întreaga lume, fiindcă el personal nu era medium. Trebuie făcută distincţia între doctrina şi practica spiritistă. Astăzi nu mai aflăm de ţinerea unor şedinţe spiritiste în care se demonstrează efecte fizice extraordinare (materializări de corpuri umane aparent vii sau părţi ale corpului uman în acţiuni naturale, materializări de obiecte, levitaţii etc.). Aceste practici au fost de folos răspândirii doctrinei spiritiste în vremurile de început. (Similar, „*vorbirea în limbi*" a fost un fenomen prezent doar printre primii creştini, în scopul răspândirii acestei credinţe tuturor neamurilor. Bisericile care o încurajează astăzi nu fac decât să maimuţărească primirea „Duhului Sfânt".) Pentru că unii profitori au încercat să fraudeze astfel de experimente, credibilitatea spiritiştilor scăzuse.

De aceea, această ideologie spirituală beneficiază astăzi de alte metode de răspândire, potrivite cu rafinarea gândirii omenirii. Au apărut asociaţii serioase de parapsihologie, psihologia transpersonală, curentul new-age, se popularizează practicile şi doctrinele spirituale orientale, literatura de profil aduce cunoaşterea în casele tuturor, iar mass-media, în ciuda defectelor sale, reuşeşte câteodată să transmită şi să provoace dezbateri despre fenomene stranii (de natura spiritologică, ozenistică, paranormală), petrecute în casele şi curţile concetăţenilor noştri.

NOTĂ: Am detaliat în cartea „*Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal*" necesitatea dezambiguizării termenului de „parapsiholog". Astfel, alături de parapsihologii de laborator (savanţi proveniţi din fizică, biologie, medicină etc.), plasăm categoria parapsihologilor practicieni (persoanele cu abilităţi paranormale care şi le pun în slujba semenilor) şi cea a parapsihologilor erudiţi (care nu sunt nici experimentatori, nici practicieni, dar au o imensă dorinţă de a descoperi misterele lumii).

O cazuistică de ultimă oră o reprezintă fotografiile de spirite, surprinse de aparatele de fotografiat ale diverşilor oameni din întreaga lume. Faptul că nu sunt trucuri nu este greu de demonstrat tehnic. Iar faptul că sunt atât de multe dovezi, din întreaga lume, de la numeroşi amatori, dintre care mulţi se miră şi ei ce descoperă în fotografii, este o demonstraţie, greu de combătut, că spiritele îşi fac astăzi simţită prezenţa

nu doar pe lângă acei câţiva mediumi legendari, ci pe tot mapamondul, acolo unde există un aparat de fotografiat.

Spre deosebire de dogmele religioase, care refuză schimbarea, teoria spiritologică a fost completată de-a lungul deceniilor de noi revelaţii. Poate că reticenţa savanţilor de a studia spiritismul e cauzată şi de lipsa de timp şi interes în a studia tot materialul bibliografic şi mai ales în a separa informaţiile autentice de impostură. Falsurile şi afirmaţiile paranoice nu lipsesc nici din acest domeniu, controversat mai ales din acest motiv. Este datoria parapsihologilor „erudiţi” să facă lumină şi să pună ordine printre colecţiile de poveşti sau revelaţii, mistificări sau realităţi, halucinaţii sau adevărate clarviziuni.

TERMINOLOGIE

Diferenţa dintre termenul de spiritualist şi spiritist a fost provocată în contextul istoric al secolului XIX în care *spiritiştii* încercau să se apropie de pozitivismul ştiinţei prin metode practice, spre deosebire de filosofia *spiritualistă* pre-existentă, ce utiliza exclusiv un limbaj religios şi o abordare filosofică. Astăzi însă nu există diferenţe fundamentale de terminologie ştiinţifică, ci mai mult de percepţie populară. „Spiritismul” sugerează, în mod fals, fenomene înfricoşătoare precum strigoii, zgomotele nefireşti provocate de fantome şi altele de acest fel, iar „spiritualismul” este adoptat ca denominaţiune de anumite culte care folosesc mediumi în loc de preoţi, practicând terapii inspirate de comunicări telepatice cu îngerii.

NOTĂ: Parapsihologul Waldo Vieira a preconizat apariţia unei ştiinţe numite „*conştientologie*”, ştiinţă de sinteză bazată pe descoperirile spiritismului, teosofiei, disciplinelor esoterice tip yoga şi, mai ales, pe numeroasele studii şi observaţii asupra realităţii invizibile ale diverşilor parapsihologi, descoperiri care se succed rapid de 150 de ani încoace. El a propus o clasificare complexă[15] a mai multor ramuri ştiinţifice ale viitorului.

Pentru a depăşi ambiguităţile actuale, preferăm să denumim doctrina spiritualistă prin termenul spiritologie. În viziunea noastră, noţiunea de spirit poate fi sinonimă cu cea de conştiinţă, în sens larg. Prin urmare, spiritologia face apel la teorii, legităţi, principii ale „conştiinţei universale”. Restrângând aria de interes la psihologie, putem vorbi de legităţile „conştiinţei psiho-spirituale”, iar disciplina se va numi, bineînţeles, psiho-spiritologie.

Atâta timp cât psihologia transpersonală constată fenomenul reîncarnării, este logic necesar şi obligatoriu să accepte şi existenţa conştiinţei necorporale, ca spirit independent de materie. Lumea spiritelor este lumea strămoşilor noştri cei „vii”, în care vom merge şi noi după moarte. A nu recunoaşte existenţa entităţilor umane necorporale nu

[15] http://www.iacworld.us/English/Sciences/Conscientiology/SynopticGraphOfSubdisciplines.aspx

este doar un act de laşitate morală, ci chiar o abatere de la rigoarea ştiinţifică.

Fenomenul reîncarnării este demonstrat de datele culese prin hipnoză regresivă, în transa obţinută prin ingerarea de substanţe psihedelice, de mărturiile copiilor care îşi amintesc spontan existenţa anterioară (cu date detaliate şi verificabile) şi este întărit de concepţiile religioase a mai mult de jumătate din populaţia globului...

Enunţarea unei teorii spiritologice clare şi unitare, corelate cu ultimele descoperiri ştiinţifice şi cu paradigma transpersonalistă, ne convinge că ea:

- nu contravine teoriilor validate deja de ştiinţă. Cel mult, ar putea oferi o reevaluare a teoriilor existente.
- se bazează pe determinismul cauzal, nu pe cel finalist. Se vrea o ştiinţă a naturii.
- poate fi testată practic, atât fizic, cât şi psihologic. De fapt, este testată în continuu de mii de ani, şi mai ales în ultimii 150 de ani.
- confirmă teza transpersonalistă a spiritualităţii intrinseci din orice fiinţă umană, indiferent de contextul socio-istorico-cultural.

FILOSOFIA CONŞTIINŢEI MATERIEI

PROBLEMA FUNDAMENTALĂ A FILOSOFIEI: PRIMEAZĂ CONŞTIINŢA SAU MATERIA?

Mileniile care au trecut peste această problemă, viu dezbătută de gânditori, nu au reuşit să o arunce în desuetudine. Chestiunea a fost ridicată de filosofi pentru a găsi răspunsuri la întrebări cosmogonice, de genul: *Cum a apărut lumea? A creat-o cineva? Dacă da, în ce relaţie se află lumea cu Conştiinţa creatoare? Dacă nu, până la ce nivel a ajuns universul să se auto-dezvolte? În acest ultim caz, conştiinţa de sine a omului este cea mai înaltă treaptă de evoluţie?* Unii sau alţii dintre gânditori s-au oprit cu predilecţie la anumite etape de analiză, nedefinind foarte clar care sunt cele două categorii care formează dihotomia. În literatură găsim „rezolvări" ce păcătuiesc tocmai prin faptul că tratează paliere diferite ale existenţei, punându-le în relaţie antagonică, ele fiind de fapt în relaţie complementară.

În prima categorie sunt cuprinse fie substanţa, fie materia (în general), fie corpul biologic, fie creierul. În categoria opusă sunt amintite fie psihicul (în general), fie conştiinţa, fie ideile, fie spiritul. În acest context, evident că nici concluziile nu pot fi identice. Am putea spune că problema fundamentală a unora a devenit dacă primează realitatea concretă sau primează realitatea abstractă... Relaţia conştiinţă-materie s-a transformat în relaţia abstract-concret, ceea ce considerăm că este o

coborâre nedorită a nivelului spiritual al dezbaterii teoretice, cu un răspuns incorect deja dat.

Unii se întreabă: „pentru ce atâta zbatere filosofică sterilă, dacă tot nu putem afla adevărul, de care nu suntem mai aproape astăzi decât acum 2000 sau 5000 de ani?”. Este evident că omul nu are puterea de a-şi răspunde singur la întrebările fundamentale de mai sus. Dacă universul a fost creat, atunci avem nevoie de revelaţia primită de la Inteligenţa Supremă. Dacă universul a apărut din neant şi evoluează la întâmplare, suntem mult prea neînsemnaţi pentru a-l înţelege şi a-i coordona noi cursul.

Totuşi, orice savant care studiază natura înţelege câtă inteligenţă a fost încorporată pentru a o face posibilă. Cu greu, foarte greu reuşeşte omul să afle câte ceva din Marea Inteligenţă cu care a fost creată şi este menţinută viaţa. Un savant onest va recunoaşte că este logic ca atâta inteligenţă risipită pentru crearea Naturii să aparţină unei Conştiinţe.

Un răspuns adecvat la întrebarea fundamentală a filosofiei nu poate veni decât prin Revelaţie. Nicidecum prin elaborarea unei minţi omeneşti, mult prea limitate. Nu ne putem compara ca inteligenţă nici măcar cu cea care susţine o celulă vie. Deci, dacă tot vrem răspuns la chestiuni care ne depăşesc gândirea, să ascultăm glasul raţiunii. Glasul raţiunii mai înalte.

RĂSPUNSUL SPIRITOLOGIEI LA PROBLEMA FUNDAMENTALĂ A FILOSOFIEI

Spiritologia, ca ştiinţă revelată, acceptă toate variantele de răspuns:

- Studiind originea universului, putem spune că Conştiinţa Supremă transcendentă a creat lumea manifestată. Ea a preexistat şi va dăinui şi după prezumtiva dispariţie a universului. Materia, ca produs al Conştiinţei Unice, este de fapt aceeaşi Conştiinţă sub o altă formă – aceasta este poziţia filosofică non-dualistă, monist-spiritualistă.

- Existenţa curentă a lumii se datorează colaborării dintre Conştiinţă şi lumea manifestată, între care sunt interferenţe şi intercondiţionări – aceasta este poziţia filosofică dualistă.

- Postulând multi-dimensionalitatea materiei, de la cea grosieră (concretă), la cea subtilă (abstractă), ne plasăm aparent pe poziţia filosofică monist-materialistă.

Iată deci că viziunea spiritologică conţine şi îmbină toate variantele filosofice, în funcţie de nivelul analizei teoretice şi practice.

După cum vedem, spiritologia acordă câte un loc în spectrul materiei atât concretului, cât şi abstractului. Nu există nimic creat de Conştiinţă care să nu fie văzut altfel decât „concret” dintr-o perspectivă transcendentă. Structurile psihice, conştiinţa egotică, ideile – toate sunt realităţi concrete pe nivelele mai înalt vibratorii ale materiei. În acelaşi timp, ele sunt abstracţiuni faţă de ceea ce desemnăm noi, oamenii, prin „realitatea concretă, fizică”.

MATERIALISMUL VULGAR – DEPĂŞIT ŞI NIHILIST

Afirmăm că viziunea monist-materialistă vulgară este cu totul depăşită şi nihilistă.

Pentru a face saltul de la concepţia materialistă (care domină gândirea europeană de câteva secole), oamenii de ştiinţă trebuie să facă un efort, nu de gândire (cu care sunt obişnuiţi), ci de a scăpa de credinţă. Trebuie să renunţe la credinţa-prejudecată privind primordialitatea materiei şi non-existenţa a ceea ce nu poate fi perceput cu cele 5 simţuri şi prelungirile sale tehnologice (microscopul, radarul etc.)! Să renunţe la credinţa iraţională în exclusivitatea materiei. Saltul e pe cale să se producă, pe măsură ce tot mai mulţi savanţi împărtăşesc noul model de gândire, plecat de la fizicienii contemporani.

Fără a renunţa la calităţile cercetării ştiinţifice (obiectivitate, rigoare), considerăm că explicaţiile materialiste (coerente în sine, până la un anumit punct) trebuie continuate cu principiul teleologic al existenţei unor Conştiinţe ordonatoare ale haosului. Teleonomia postulează urmărirea unei finalităţi conştiente a oricărui sistem, bazându-se pe observaţia de bun-simţ că din haos nu poate apare ordine. Această aserţiune este şi mai evidentă dacă vorbim despre sistemele autoreglative (viaţa biologică). Savanţii au constatat că „viaţa este o insulă de ordine într-un ocean de entropie”. Un sistem viu are la bază un proiect, iar orice proiect are la bază Conştiinţa. Păstrarea integrităţii, adaptarea sistemului viu la mediu nu sunt exclusiv instinctuale, automate, ci mai ales rezultatul intervenţiei unei Conştiinţe care îl păstrează în parametrii proiectaţi – sau reproiectaţi – optimi.

Întregul Univers nu este rodul întâmplării, ci al teleonomiei. Totul are la bază un proiect şi este rodul activităţii intense, la toate nivelele, al Conştiinţei de a-l duce la bun sfârşit.

Unii gânditori încearcă să îmbine cele două poziţii antagonice, printr-un compromis neproductiv. Ei spun că legile fiinţării şi ale devenirii lumii sunt proprii materiei, dar iniţial au fost produsul unei inteligenţe cosmice. Această Conştiinţă Creatoare (*Deus Otiosus* – care a delegat ulterior întreaga sa putere unor zei mai tineri – sau *Deus Absconditus* – zeu care s-a retras voluntar din contactul cu creaţia sa) nu ar mai avea nici o putere şi nici un contact cu lumea, care funcţionează doar pe baza mecanismelor automate declanşate la începutul ei. Aparent înţeleaptă prin compromis, această viziune este la fel de păguboasă din punctul de vedere al dezvoltării cunoaşterii (numită, în mod clasic, „scientia”). Conştiinţa spirituală ar fi astfel aruncată undeva, în abisurile cosmice, lumea ar fi lăsată pradă unor legi oarbe şi necruţătoare, iar gândirea ar fi „o secreţie a creierului”.

Miza cercetărilor actuale din inteligenţa artificială şi neuroştiinţe este să demonstreze că conştiinţa este perfect reductibilă la informaţii fizice, fiind integrabilă în ştiinţele naturii. Totuşi, diferenţierea între ceea ce este pur psihic şi ceea ce este pur fizic, chimic sau fiziologic este extrem de dificilă. Concepţia materialistă pare mult mai comodă

intelectual şi chiar moral. Noua paradigmă a conştiinţei universale aduce însă morala din domeniul religiei şi filosofiei în cel al ştiinţei, al legilor obiective ale naturii (în acest sens, unii au propus termenul de cosmoetică).

CONŞTIINŢA ANIMĂ MATERIA

S-a adunat o cazuistică imposibil de explicat prin vechile concepte, dar şi de ignorat. Cei care cer explicaţii sunt astăzi mai mulţi decât cei care le amână. Noua paradigmă le oferă cadrul ideatic în care misterele lumii se vor devoala rând pe rând.

Punând la baza lumii conştiinţa, nu desfiinţăm legile autonome ale materiei (ceea ce justifică şi abordările exclusiv materialiste). Numai că recunoaştem conştiinţelor spirituale rolul de reglare şi control al formelor de viaţă supuse regulilor imanente ale materiei. Nu numai că Dumnezeu, Conştiinţa Supremă nu a pierdut nici o clipă controlul şi interesul faţă de Creaţia Sa, ci mai mult, a creat şi creează din Sine nenumărate „mici" conştiinţe, care să se ocupe de fiecare palier al creaţiei, de fiecare fiinţă, de fiecare lege, de fiecare fenomen. Nimic nu rămâne în afara influenţei Conştiinţei.

NOTĂ: În filosofie, curentul care postulează că întreaga materie ar fi vie, însufleţită, având capacitatea de a simţi si de a gândi, se numeşte *hilozoism* sau *animism*. Teoria care consideră că psihicul este propriu oricărui organism viu, fie el animal sau plantă, poartă denumirea de *biopsihism*.

Putem chiar spune că nu există materie „moartă", ci doar aproape inconştientă. Orice structură elementară materială are un sâmbure de Conştiinţă, oricât de firav, care animă materia. (În tradiţia orientală se spune că „o piatră respiră odată la 1000 de ani".) Spre această concluzie se îndreaptă cercetările şi observaţiile din fizica cuantică. La baza materiei stă conştiinţa!

Conştiinţa animă materia. Dinamismul este proprietatea conştiinţei, nu a materiei. Mişcarea, transformarea, devenirea nu este intrinsecă materiei. Materia fără conştiinţă este inertă. Conştiinţa se înconjoară de materie. Definiţia viului, în sens larg, este „materia animată de conştiinţă"; în acest sens, totul este viu. Diferenţa dintre viaţa anorganică şi cea biologică o dă reactivitatea neadaptativă sau adaptativă la stimulii din mediu. Veriga lipsă, încă negăsită de ştiinţă, ce face trecerea de la materia organică simplă la o formă de viaţă este chiar Conştiinţa biologică. Este elementul cheie, fără de care organicul nu poate deveni vital.

NOTĂ: Din unele scrieri şi relatări esoterice, se pare că în „alte lumi" spirituale, materia anorganică are proprietăţi adaptative (coordonată de Conştiinţa minerală), iar cea biologică are calităţi psihice, deci putem trage concluzia că, acolo, gradul de conştienţă general este mai ridicat, iar reactivitatea materiei la influenţa Conştiinţelor este mult sporită…

Conştiinţa nu este ceva concret, palpabil. Are proprietăţi similare *informaţiei*, dezvăluindu-şi prezenţa numai prin transformarea materiei sau energiei. Totuşi, ea este cogniscibilă, şi aceasta probează că nu este o speculaţie filosofică. Conştiinţa, ca realitate diferită şi superioară gândirii poate fi raţionalizată (ceea ce facem chiar acum, în acest text), dar, mai ales şi din fericire, poate fi recunoscută direct, în stările meditative transcendentale. Postularea cogniscibilităţii conştiinţei umane se bazează pe ideea că în fiecare om există o conştiinţă guvernatoare – spiritul. De fapt, în meditaţie, nu mintea cunoaşte conştiinţa, ci aceasta din urmă „dresează" mintea să stea tăcută şi să lase conştiinţa să se manifeste direct. Revelarea conştiinţei spirituale este deci o întoarcere către Sine, o oglindire în minte a principiului conştient din om.

DE LA FILOSOFIE SPRE SPIRITOLOGIE

DEVENIREA MATERIEI

În Planul Divin al Universului nu doar evoluţia spiritelor este importantă, ci şi evoluţia materiei.

Materia este şi ea structurată pe nivelele anorganic, biologic, psihic. Se înţelege că această ordonare s-a făcut în timp, pe baza evoluţiei generale. Este valabilă observaţia lui Spencer şi Darwin privind evoluţia speciilor pe baza adaptării. Facem corecţia că, de fapt, este vorba despre evoluţia întregii materii, care în sine este inertă. Ea are nevoie să fie animată de spirite. Materia este dinamizată treptat, trezită la viaţă, apoi la o activitate psihică, dar numai ca rezultat al intervenţiei unor forţe spirituale. Ceea ce se numeşte imanenţa materiei este de fapt munca brută a spiritelor. Mai adăugăm despre evoluţia speciilor că ea este rezultatul experimentelor realizate de făuritorii speciilor, adică îngerii creatori. Adaptarea nu este oarbă, ci un produs al inteligenţei. Materia dispune deci de o conştiinţă, de la cea elementară până la cea umană şi dincolo de ea. Legile materiei sunt puse în acţiune de conştiinţe spirituale de diverse nivele evolutive, fiecare având o sarcină precisă.

NOTĂ: Conform *pluralismului hylic*, împărtăşit de Poortman[16], care l-a preluat din gândirea hindusă, există mai multe tipuri de materie (ştiinţa şi metafizica nemaifiind astfel contradictorii). Aceeaşi idee o găsim şi la academicianul român Eugen Macovski, care a descoperit materia biostructurată (biologică), postulând şi existenţa materiei noesice (psihice) şi altora superioare.

Materia se structurează pe nivele de vibraţie. Dumnezeu cel Absolut nu este însă material, ci transcendent, pe când universul creat este material. Dar ce este materia?

---

[16] http://en.wikipedia.org/wiki/Johannes_Jacobus_Poortman

Se ştie că atomii vibrează. Creşterea vibraţiei se manifestă prin creşterea distanţelor inter-atomice, care defineşte astfel gradul de subtilitate al substanţei. Dar oare sunt solide particulele atomice şi subatomice, aşa cum credea Democrit în Grecia antică? Nu. Ele sunt câmpuri de energie în mişcare ultra-rapidă (detalii ne oferă teoriile din fizica atomică şi cuantică). Atomii sunt rezultanta unor câmpuri de forţe. Comparând dimensiunile particulelor atomice cu distanţele interatomice (care au ordine de mărime mult mai mari, analoage dimensiunilor interplanetare), putem spune că substanţa este de fapt un spaţiu gol, în care se exercită forţe interatomice. Cu alte cuvinte, în esenţă, materia este forţă, energie.

Am ajuns deci la concluzia că substanţa şi energia sunt interschimbabile în anumite condiţii (Einstein a formalizat aceasta prin faimoasa sa ecuaţie relativistă $E=mc^2$). Acest fapt ne ajută să înţelegem structurarea materiei pe nivele de vibraţie. Ştiinţa modernă acceptă existenţa materiei sub cele trei forme distincte: Substanţă, Energie, Informaţie. Acest model unanim ne poate ajuta să înţelegem intuitiv că substanţa ar putea fi considerată o „energie cristalizată", iar informaţia o „energie rarefiată".

Pentru nivelul nostru actual de înţelegere, ceea ce pare a fi energie este de fapt o substanţă mai fină. Omul aflându-se pe primul strat de vibraţie, nu are cum să observe o materie mai subtilă decât a sa, ceea ce îi pune unele dificultăţi de înţelegere a acestei realităţi multidimensionale. Când se vorbeşte de spaţiul cu mai multe dimensiuni trebuie să ne gândim la acest model, în care lumile „paralele" coexistă în acelaşi spaţiu, dar pe frecvenţe de vibraţie diferite. Aceeaşi apă se găseşte ca abur, lichid sau gheaţă. Gazul poate fi dizolvat în lichid, iar lichidul să fie conţinut în solid. Stările mai subtile ale materiei coexistă cu cele cunoscute simţurilor. Coborând vibraţia materiei subtile, aceasta interacţionează şi poate crea fenomene în materia grosieră, familiară omului.

În lumile foarte fine, subtile, există mai puţine restricţii, iar spiritul are o libertate mai mare de acţiune. Legile impuse se înmulţesc odată cu coborârea nivelului de vibraţie, ceea ce este neplăcut pentru spirit. Am putea defini plăcerea spirituală ca fiind libertatea, iar neplăcerea fiind condiţionarea. Evoluţia este plăcută. De aceea, tendinţa firească a spiritelor este de a evolua către lumile mai subtile. Evoluţia este un proces de durată infinită, o lege eternă a universului.

EVOLUŢIA, CA PURIFICARE

Lumea materială, creată, este o oglindă a lumii Conştiinţei, creatoare. Putem introduce noţiunea de evoluţie pe baza atributului comun ante-enunţat: „vibraţie". Dacă subtilitatea materiei merge de la o vibraţie joasă (grosieră, substanţială) către una înaltă (rafinată, info-energetică), putem înţelege că, similar, şi subtilitatea Conştiinţelor se ierarhizează pe o scară a purităţii spirituale. Măsurarea purităţii

spirituale se evaluează cu „gradul de gri” al culorii fundamentale a spiritului respectiv. O vibraţie joasă, un spirit inferior va avea culoarea neagră. O vibraţie intermediară va da culoarea gri. O vibraţie înaltă va conferi culoarea de bază albă. Spectrul de gri este continuu. Ne referim aici la o culoare subtilă reală, nu metaforică, o culoare perceptibilă de către spirite.

Un principiu uşor de înţeles este că există o corespondenţă între vibraţiile materiei şi ale Conştiinţelor. Astfel, un spirit înalt (alb) va trăi în mod natural în lumi materiale rafinate, foarte subtile, iar un spirit inferior (negru) nu va putea trăi decât în lumi joase ca vibraţie. Acesta este principiul natural de autoseparaţie între diversele categorii de spirite. Amestecarea lor este posibilă doar pe Pământ, unde se încarnează spirite de toate categoriile. Se mai ştie că o fiinţă mai rafinată se poate coborî, ca percepţie sau cu întreaga fiinţă, pe un nivel inferior, chiar dacă nu-i face plăcere. În schimb, o fiinţă mai puţin subtilă nu poate urca pe un nivel superior, chiar dacă ar dori-o. Este posibil ca fiinţele de pe un anumit nivel să fie manipulate de voinţa spiritelor superioare, fără a bănui că în spatele propriei dorinţe stau intenţii mai tainice, venite din lumile nevăzute.

Legea evoluţiei spune că materia, ca şi conştiinţa, evoluează. Aceasta este echivalent cu a spune că o particulă tinde să îşi crească vibraţia, iar o conştiinţă tinde să-şi albească culoarea de bază. Din perspectiva unităţii dintre materie şi conştiinţă, putem spune că evoluţia se face împreună. Cum?

Pentru a se manifesta în lumea materiei, Conştiinţa se înconjoară cu un înveliş de materie, numit perispirit, care îi este propriu, individual, o matrice a tuturor fenomenelor materiale pe care le va genera ulterior prin alte mecanisme. Diversele forme ale materiei aflate în preajma Conştiinţei sunt influenţate de perispiritul său, ridicându-şi şi ele nivelul de vibraţie, „înnobilându-se”. Conştiinţa, având liber-arbitru, poate evolua prin sine, atrăgând şi evoluţia materiei din imediata sa apropiere. Cu cât Conştiinţa este mai pură, cu atât influenţa sa de ridicare a vibraţiei materiei este mai puternică.

Creaţia este un fenomen continuu. Atingerea perfecţiunii este foarte, foarte departe. Putem înţelege în felul următor sensul evoluţiei creaţiei, conform filosofiei brahmanice: La început, Conştiinţa era unică şi limitată la Sine. Dorind să se multiplice, a creat ceva exterior sieşi: materia. Mulţumită experienţelor diferite oferite de lumea materială, Conştiinţa se diferenţiază şi se multiplică, părând a fi mai multe conştiinţe laolaltă. Prin evoluţia fiecărei conştiinţe în parte, „cantitatea” totală de conştiinţă creşte, Conştiinţa se amplifică. Lumea materială va exista atâta timp cât evoluţia conştiinţei nu s-a încheiat, adică la infinit. Acesta este Jocul Cosmic.

SPIRITELE MALEFICE, IMPURE, NEEVOLUATE

Apelând la o analogie umană, vom dezbate acum o problemă spinoasă, cea a spiritelor malefice. Am spus mai devreme că evoluţia este plăcută pentru spirite, fiindcă le aduce libertatea deplină de manifestare. Am mai spus că tendinţa firească este căutarea plăcerii. Totuşi, există şi spirite care, în virtutea libertăţii de alegere, pe care o are orice spirit, decid că este mai comod să nu muncească întru evoluţia individuală. Aceste spirite leneşe nu vor rămâne însă la nivelul la care erau când au luat decizia de a lenevi. Legile obiective ale universului le vor cere în permanenţă să evolueze, iar pentru că refuză, vor primi tot mai multe restricţii şi îşi vor înnegri treptat culoarea. La un moment dat, sătule de atâtea „invitaţii neonorate şi tracasări", fie vor decide să-şi îndrepte comportarea, fie pur şi simplu vor declara război legii evoluţiei – care le deranjează comoditatea. Desigur că acest confort este fals, fiindcă nu le aduce nici o plăcere, decât cea a inerţiei. În Univers nu poate exista stagnare la nesfârşit, ci doar evoluţie sau involuţie.

Am definit astfel ce este un spirit malefic: un spirit care, din lene, s-a opus evoluţiei, coborându-şi vibraţia şi colorându-se în negru. Din principiu, orice spirit malefic se poate reorienta către înălţimile ameţitoare ale Dumnezeirii, dar va trebui să muncească mult mai mult decât un spirit care a înţeles de la început că e mai bine să urmezi legea evoluţiei. După cum între negrul abisal şi albul orbitor există nenumărate nuanţe de gri, tot aşa există în univers spirite de toate nivelurile evolutive imaginabile şi inimaginabile.

MATURITATEA NU ÎNSEAMNĂ PURIFICARE

În existenţa sa eternă, spiritul are mereu câte ceva de învăţat. Viaţa sa nu trece niciodată degeaba, ci îi îmbogăţeşte experienţa. Prin urmare, inteligenţa, voinţa şi memoria se măresc în permanenţă. Căpătând experienţă, spiritul va avea o mai mare putere de coordonare şi îmbunătăţire a lumii materiale. Cu cât este mai matur, cu atât este mai de folos. Dacă este un spirit evoluat, va fi de folos Dumnezeirii şi lumii în general. Dacă este inferior, va fi de folos forţelor întunecate, ce se opun legii evoluţiei.

Un spirit bun, dar imatur, nu va fi de mare folos. Putem spune că, dacă nu şi-a dezvoltat suficient inteligenţa, voinţa şi memoria, nici nu poate avea parte de toată libertatea specifică lumilor superioare, fiindcă nu va avea instrumentele să o utilizeze. El va trebui să acumuleze experienţe, într-un proces cu multe reîncarnări, care îl poate atrage şi către involuţie. Dacă însă va alege calea cea bună a evoluţiei, ca majoritatea spiritelor, atunci în final va putea ajuta eficient lumea şi va fi fericit întru Dumnezeu.

Un spirit matur va putea să dirijeze sisteme materiale mai complicate: om, grup, societate, planetă, sistem solar... Întotdeauna conştiinţa supervizoare are un grad de evoluţie şi maturitate proporţional

cu complexitatea sistemului. Totodată, va putea controla şi coordona conştiinţe mai slab evoluate şi mai imature, dar în limitele libertăţii acestora, date de propriul nivel de evoluţie. Nimeni nu se plictiseşte în lumea lui Dumnezeu! Este multă activitate şi voie bună.

LUMEA SPIRITELOR

Spiritul trăieşte în mod natural pe un nivel vibratoriu superior celui material, inaccesibil detectării prin organele de simţ sau prin aparatele inventate de om. Există însă şi excepţii, când s-au putut depista sau chiar comunica cu fiinţele spirituale – pe baza percepţiilor extrasenzoriale sau ale unor aparate electronice foarte fine – dar numai cu acordul spiritelor de a se face simţite. Aceste excepţii fac obiectul studiilor de parapsihologie, a religiilor, a filosofiei etc. Am putea spune că fenomenele studiate de parapsihologie sunt de o natură vibratorie specifică lumilor spirituale, iar cercetarea parapsihologică este de fapt o intruziune în aceste lumi paralele. Prin urmare, aproape orice studiu ştiinţific ar trebui să ţină seama de posibilele influenţe ai acestor „locuitori indigeni” asupra rezultatelor experimentelor nepoftite. Aceeaşi precauţie, încă şi mai atentă, se impune celor care experimentează pe cont propriu lumile paralele!

Cu cât nivelul vibratoriu este mai ridicat, cu atât viaţa spiritului este mai fericită, fiind lipsit de duşmani, de pericole, de griji, putându-se manifesta absolut liber şi creativ. Planul material fizic este cel mai coborât ca vibraţie şi nu este propice existenţei spiritelor în stare pură. Ele pot exista aici numai sub forma vieţii biologice. Prin urmare, un spirit „se îmbracă într-o haină terestră”, respectiv un organism uman. Din această perspectivă, este evidentă subordonarea ierarhică a psihicului uman faţă de Spiritul său rector.

Aşa cum am definit de la început, aplicarea conceptelor spiritologice la nivelul omului formează ramura numită psiho-spiritologie.

ÎNCARNAREA SPIRITULUI

Încarnarea este asocierea temporară dintre un spirit nemuritor (imperfect, dar perfectibil) şi un om carnal, începând cu faza embrionară sau foetus, până la moarte (eliberarea spiritului din organism fie din cauză că nu mai este capabil să vieţuiască biologic, fie din alte considerente: karmice, misiuni spirituale, bunul plac al spiritului).

Putem înţelege că viaţa omului ar trebui să fie, cel puţin teoretic, subordonată scopurilor spiritului încarnat. Dar care sunt scopurile spiritului (adică misiunea spirituală a omului)?

MISIUNEA SPIRITUALĂ

Conform filosofiei Samkhya, teleologia lui Puruşa (spiritul) este a) *Bhoga* – experienţele date de viaţa materială, şi b) *Moksha/Mukti* sau *Apavarga* – ce desemnează eliberarea definitivă a lui Puruşa de asocierea cu Prakriti (materia).

Reluăm aceste idei, dezvoltându-le semnificaţiile. Sunt două scopuri principale ale oricărui spirit: a) a învăţa, a acumula experienţă; b) a evolua, a se purifica energetic.

a) Învăţarea în planul terestru este foarte bogată, pentru că provocările sunt multiple. Suferinţe, dificultăţi, boli, necazuri, dar şi lucrurile plăcute – acestea sunt „manualele şcolare" ale spiritului, pe care nu le avea în planul vibratoriu înalt. Viaţa terestră este o şcoală, una foarte dură, dar eficientă, cu rezultate rapide. Spiritul nu învaţă din cărţi, ci învaţă pe cont propriu, prin experienţele directe ale omului în care este încarnat. Desigur, cu cât spiritul este mai evoluat, omul este mult mai receptiv la sfaturile înţelepte (ca o retrezire a propriei experienţe spirituale).

b) Odată cu parcurgerea vieţii, omul greşeşte faţă de Legile Divine (cu voie sau fără voie), lucru care nu rămâne fără efecte. Conform principiului cosmic „nimic nu se pierde, totul se transformă", urmările greşelilor sale faptice, exterioare se transformă în karmă latentă, păstrată de energia psihică şi spirituală a omului. Ea tinde să se re-manifeste în planul fizic de unde a emers, conducând la evenimente şi stări neplăcute, aparent inexplicabile. Dacă între timp omul moare, acest „bagaj karmic" nu dispare, ci se păstrează ca „seminţe" în corpul spiritual (cauzal), producându-i spiritului o nemulţumire permanentă. Conflictul dintre tendinţa naturală a „seminţelor" de a încolţi şi lipsa condiţiilor de a fructifica pe tărâmul vibratoriu superior (care are alte legi de compoziţie şi de manifestare), unde trăieşte acum spiritul, îi va provoca acestuia un nou prilej de a coborî la nivel fizic, unde să reia şcoala vieţii, pentru a reuşi la toate „examenele", oferind, volens-nolens, şansa de manifestare a karmei acumulate.

În concluzie, există o dublă implicaţie şi condiţionare. Spiritul imatur se grăbeşte să acumuleze experienţe terestre prin încarnare. Omul produce karmă, care se cere a fi „arsă" printr-o nouă încarnare. Cu fiecare nouă încarnare experienţa spiritului creşte, dar poate creşte şi acumularea de karmă negativă. Cu cât numărul de încarnări este mai mare, cu atât spiritul devine relativ mai puţin interesat de valoarea experienţelor decât de ştergerea urmărilor karmice.

În concluzie, când vorbim de perfecţionarea unui spirit surprindem două coordonate: experienţele de viaţă şi purificarea karmică.

VARIETĂŢI DE SPIRITE - CONŞTIINŢE

Există atâtea varietăţi de spirite încât preferăm denumirea generică de conştiinţe, păstrând numele de „Spirite" pentru cele de nivel uman şi

supra-uman. Informaţiile pe care le avem despre Spiritele de grad uman ne îndrituiesc să spunem că proprietăţile lor diferă de ale conştiinţelor de alte grade evolutive inferioare. Diverse tipuri de spirite au structuri diferite ale aurei lor.

Universul, deşi dinamic, este foarte bine organizat şi ierarhizat, având o structură stabilă. În acelaşi timp, conştiinţele care îl compun sunt foarte mobile, fiind gata oricând să intervină atunci când există necesităţi nerezolvate.

În esoterism, se ştie că Akasha (memoria cosmică) înregistrează toate faptele petrecute pe pământ şi în Univers, fiind formată din particule astrale cu proprietăţi similare aparatelor de filmat. Este foarte greu însă a ne imagina că aceste particule sunt de fapt „vii". Ele servesc dorinţelor spiritelor superioare precum nişte animale de casă sau roboţei utili.

La fel de „vii" sunt şi ideile, în lumea lor subtilă. Acestea însă nu sunt încă conştiinţe, spirite, ci le-am putea numi proto-spirite, adică spirite în formare.

OMUL ŞI SINELE SĂU

Oare cât se subordonează, în realitate, omul Sinelui său spiritual? Câtă libertate are el? Prin Sine înţelegem acelaşi lucru cu Spirit individual.

Ei bine, dacă omul nu ar fi liber, nu şi-ar face karmă. E liber să greşească cât pofteşte. N-ar mai greşi doar dacă ar fi în permanent contact cu centrul spiritual al fiinţei sale...

Foarte bine a surprins C.G. Jung sensul *„realizării Sinelui"* ca fiind mai degrabă opera Sinelui (spiritual) de a se manifesta în om. Acest punct de vedere este complementar sensului dat de psihologia umanistă şi transpersonală împlinirii de sine, auto-actualizării: un efort al omului de a se apropia de Sine.

Modelul transpersonalist nu explică însă fenomenul personalităţilor multiple şi nici fenomenul migraţiei spiritelor dintr-un corp în altul – în alte momente decât cel al morţii – (desemnat cu termenul new-age de *walk-in*). La limită, am putea vorbi chiar de două alternative: ori omul încearcă să se autodepăşească şi să se apropie de Sinele său (sub influenţa şi la sugestia chiar a Spiritului-Sine), ori, în cazuri rare, când omul se opune acestei tendinţe fireşti de evoluţie şi adoptă conduite demoniace, Sinele îl părăseşte (locul său fiind imediat ocupat de unul dintre nenumăratele spirite inferioare care stau la pândă) şi îşi va găsi un alt psihic gazdă, cel mai probabil printr-o nouă încarnare. Chestiunea ridică întrebări filosofice foarte grave, dar este clar că atestă atât liberul-arbitru oferit omului (ceea ce ne flatează ego-ul!), cât şi al spiritului său (ceea ce ne buimăceşte!).

Înţelegem deci că Sinele spiritual nu este neapărat egal cu un model ideal, identic şi stabil, răbdător şi mulţumit, ci că el are propriile sale

motivaţii şi voinţă, gândire, propriul „psihism”, putând, in extremis, să ne părăsească dacă devenim incompatibili. Se ridică, totodată, problema relativei autonomii a minţii faţă de spirit. Omul pare astfel fragmentat, un fel de turn Babel interior, unde pot apare conflicte sau neînţelegeri (transmisii energo-informaţionale incorecte) între instanţele componente (mintea omului şi „mintea” spiritului). Înţelegem acum inconsistenţa unor întrebări de genul „*Dacă am mai trăit alte vieţi, de ce nu mi le amintesc?*”. Totul ţine de transmiterea cu acurateţe a informaţiilor între instanţele psiho-spirituale. De fapt, nu eu, EGO-ul, am mai trăit alte vieţi, ci spiritul care este încarnat deocamdată în mine...

La înţelepţi şi iluminaţi, comunicarea dintre minte şi spirit se face perfect, de aceea nu apar conflicte interioare, ci mintea lor este un loc binecuvântat. Acesta este, pe scurt, scopul tuturor căilor spirituale: ca mintea egotică să ajungă să recepteze nemodificate „gândul şi pacea” Sinelui.

CONCEPTE SPECIFICE PSIHO-SPIRITOLOGICE

Materia este ordonată într-un spectru larg de frecvenţe vibratorii, alcătuind „lumi” cu legi specifice, dar supuse şi unor legi generale (karma, rezonanţa, evoluţia).

Omul, în totalitatea sa, este alcătuit dintr-un sistem de corpuri suprapuse ca frecvenţă, dar ocupând acelaşi loc în spaţiu (în starea de veghe). Bref, sunt 3 corpuri: fizic, astral şi mental. Mai pe larg: corpul fizic cuprinde şi corpul eterico-energetic; corpul mental este alcătuit tot din materie astrală, dar mai rafinată, i se potriveşte şi denumirea de astral superior. Mai există şi corpul cauzal (sau spiritual), nemuritor, care înconjoară spiritul. În stările modificate (somn, vis, transă etc.) o parte din corpurile subtile nu sunt aliniate cu corpul fizic, care pare inert, inactiv sau ca un mecanism automat.

Fiecare corp are câte un centru de comandă, numit „minte sau conştiinţă” particulară: mintea fizico-eterică, mintea astrală, mintea mentală. Ele formează o echipă coordonată şi ţinută laolaltă de către spirit – Centrul Suprem de comandă al fiinţei. Spiritul le coagulează prin intermediul perispiritului (învelişul energetic multidimensional al spiritului), care este format din particule de diverse frecvenţe, de la cele eterice până la cele mentale. O minte poate fi totuşi fragmentată în mod natural, divizată la voinţa spiritului, de aici decurgând tot felul de stări deosebite de cea de veghe (vis, somn, dedublare etc.).

Fiecare din aceste corpuri subtile este un vehicul al conştiinţei. Conştiinţa spiritului poate călători în orice „lume” ce corespunde frecvenţei de vibraţie a corpurilor sale astral şi mental. Corpul subtil ascultă de mintea subtilă, mintea subtilă ascultă de spirit, prin intermediul perispiritului. Dacă corpul subtil nu este suficient de purificat, atunci spiritul călătoreşte în lumi ce rezonează cu impurităţile

respective. Ca să aibă acces la lumi „preafericite”, omul trebuie să-şi purifice vehiculele subtile, veghindu-şi şi modelându-şi emoţiile şi gândurile.

Nu numai omul, ci şi spiritul trebuie să îndeplinească nişte condiţii eligibile pentru locurile înalte. Astfel, dacă omul greşeşte mult, dar spiritului său nu prea îi pasă de karmă, fiind mulţumit cu vizitele sale nocturne în tărâmuri preafericite, atunci i se vor pune oprelişti artificiale (de către anumite spirite gardieni), ca să nu mai aibă acces la ele. Deranjat de faptul că va trebui să lâncezească de acum încolo doar în zonele mediocre, nu foarte plăcute, spiritul va înţelege că trebuie să ia nişte măsuri urgente în privinţa conduitei omului.

Totul este de natură materială, de la grosier la subtil. Emoţiile sunt alcătuite din materie astrală inferioară, gândurile concrete din materie astrală superioară, iar gândurile abstracte din materie mentală.

Mintea fizică (cea cu ajutorul căreia citim acest articol) este de natură eterică şi este legată de creier, neidentificându-se cu acesta, ci folosindu-l ca pe un instrument de legătură cu corpul fizic. Există desigur o continuă relaţionare directă şi între corpurile fizic şi eteric, la nivel de particule componente, dar cu alte reguli şi alte roluri…

Orice modificare în creier (de natură chimică sau fizică) se va repercuta şi asupra funcţionării minţii fizice. De aici, unii au tras concluzia pripită că psihicul îşi are locul în creier. De fapt, rolul creierului este doar de a intermedia percepţiile fizice şi acţiunea minţii eterice asupra corpului fizic. Un rol important al sistemului nervos central este cel de a susţine viaţa de relaţie a organismului biologic. Funcţiile superioare ale psihicului sunt însă privilegiul minţii astrale, mentale. Domeniul de bază al minţii eterice este conştientizarea realităţii fizice. Totuşi, în urma unor antrenamente specifice sau ca dat nativ, mintea poate avea acces şi la alte stări de conştienţă speciale.

Faptul că gândirea nu este o „secreţie a creierului” se poate demonstra cel mai simplu în momentul, inevitabil pentru oricine, al morţii, când mintea fizică îşi păstrează luciditatea chiar şi după părăsirea corpului, în momentele de *autoscopie*. Acelaşi fenomen are loc şi în stările de NDE (*near-death experience*) sau de OBE (*out-of-body experience*), dar pentru că mintea redevine ulterior la starea ei normală de funcţionare, unii sceptici presupun că de fapt creierul nu îşi încetase total activitatea, aşa cum demonstraseră aparatele electrice racordate la creier. La moartea reală şi completă, mintea nu mai revine la starea ei anterioară, moartea creierului este incontestabilă, deşi gândirea continuă la fel de vie ca înainte de moarte. Fachirii care se lasă îngropaţi de vii demonstrează acelaşi lucru: fără oxigen, creierul nu moare, pentru că este vitalizat în alt fel decât a stabilit neurologia.

Suntem încă departe de a defini toate structurile, interdependenţele şi funcţionarea minţii fizice, ca şi a celor mai subtile. Putem însă spune că omul poate supravieţui, chiar fără a-şi pierde funcţiile psihice, fără o

parte din creier, pentru că mintea sa eterică nu a fost afectată de accident şi a fost reconectată imediat la alte zone ale creierului (de către alte instanţe ale corpului energetic, de exemplu sufletul vital, sau chiar de alte entităţi binevoitoare, cum ar fi îngerii păzitori).

- Stările psihice sunt datorate rezonanţei cu un anumit palier al materiei astrale. Emoţiile şi gândurile sunt preluări de materie de un anumit tip şi conţinut din eterul înconjurător. Modificând tipul de materie subtilă vehiculată în acel moment, ne schimbăm starea psihică. Cauzele modificărilor mentale sunt numeroase. Dacă putem să le controlăm în parte, atunci înseamnă că ne-am educat mintea de a recepta un anumit tip de materie astrală şi mentală. Acesta este drumul regesc spre evoluţia spirituală.

La rândul nostru, generăm emoţii şi gânduri care iradiază în Univers, influenţând alte fiinţe şi pe noi înşine. O parte din particulele subtile rămân în jurul nostru, în aură, compunând corpurile astral şi mental. Prin legea rezonanţei, vom atrage particule asemănătoare. Interacţiunea cu alţi oameni este mereu o provocare, fiindcă ne împrospătează materia subtilă personală, ceea ce poate fi bine şi rău în acelaşi timp.

- Fiecare lume are îşi proprii săi locuitori (spirite dotate cu corpuri corespunzătoare acelei lumi: fiinţele astrale au corp astral şi mental, fiinţele mentale au doar corp mental, fiinţele cauzale sunt spirite foarte pure). Prin faptul că omul deţine vehicule subtile, spiritul său poate călători în toate lumile (inclusiv cauzal, unde poate avea acces numai spiritul – înconjurat de stratul cauzal al perispiritului). De aici rezultă o multitudine de abilităţi şi efecte paranormale.

Unele dintre abilităţile paranormale presupun manipulări ale minţilor omului, care au şi o parte de rezervă, ce se implică în astfel de experienţe parapsihologice. Numai spiritul are însă deplina conştiinţă asupra a ce se întâmplă; minţile (fie ca un tot, fie ca o parte) sunt doar instrumente, comandate direct sau de la distanţă de către spirit. Mintea astrală se poate, de exemplu, multiplica în două sau mai multe părţi identice (preluând particule din materia corpului astral de bază), fiecare executând o altă activitate sau ipostază simplă şi repetitivă, dar conştiinţa nu poate fi prezentă la un moment dat decât în una din ele, pe care o poate anima în activităţi complicate.

În concluzie, toate fenomenele psi, precum şi stările de conştiinţă (ordinare sau modificate) sunt urmarea diferitelor manipulări ale corpurilor subtile şi ale instanţelor conştiente (cele trei minţi amintite) de către voinţa Spiritului.

UNELE PROBLEME ABORDATE DE PSIHO-SPIRITOLOGIE

Prin activitatea de cercetare spiritistă încercăm să ne aducem contribuţia cu observaţii personale şi revelaţii ştiinţifice solicitate entităţilor cu care lucrăm în practica spiritistă. Dorim îmbogăţirea zestrei teoretice a acestei doctrine pentru a veni în sprijinul soluţionării unor probleme insuficient sau incorect lămurite de ştiinţele psihicului uman.

Iată mai jos câteva linii directoare şi chestiuni schiţate pentru a fi mai clar lămurite:

- Se ştie, dar nu este îndeajuns subliniat, că bolnavii psihic nu prezintă doar nişte disfuncţionalităţi psiho-mentale, ci şi, în multe cazuri, tulburări ale spiritului.
- Cum sunt abordate problemele cauzate de spirite inferioare în psihiatrie sau psihologie (de exemplu „posesiunile”) şi ce alte soluţii alternative există?
- Trebuie menţionat şi destinul în ecuaţia personală. Destinul are un sens, ca şi suferinţa. Soarta are cauze şi condiţionări clare şi precise – unele dintre ele pot fi aflate, cu ajutorul experţilor în karmologie.
- O mare importanţă revine depistării profesiunii predestinate, care nu este întotdeauna egală cu diversele talente pe care le manifestă omul, ci mai ales cu karma şi rostul prestabilit de forţele divine guvernatoare ale cursului vieţilor pământenilor. Îndreptându-se spre destinul său profesional, omul este ajutat de circumstanţe şi de uşurinţa cu care pare a se pregăti şi profesa, cu lejeritate şi plăcere, în domeniul său de vocaţie.
- Detalierea structurilor supraconştiente (minte astrală, minte mentală, spirit), subconştiente şi a minţii conştiente – din punct de vedere spiritologic.
- Definirea termenilor de psihic, spiritual, normal, anormal, paranormal, ca un prim pas spre constituirea unei ştiinţe de largă sinteză. Schiţarea funcţionării mecanismelor şi instanţelor ce compun fiinţa umană.
- Karmologia (studiul karmei si al destinului), ca terapie a sufletului sau ca metodă de dezvoltare personală, prin găsirea direcţiilor favorabile şi purificatoare. Unii clienţi cer adevărul, dar nu îl pot asimila sau accepta. Alţii au o stare de uşurare şi se orientează mai bine spre ce au de făcut în viaţă sau cu sufletul lor.
- Transcomunicările spiritiste – valenţe pozitive, limite şi generalităţi.
- Chestiuni practice, nu doar filosofice: suflete-pereche, trans-migraţia spiritelor, dicteul automat (urmare a inspiraţiei de la propriul subconştient sau de la o inteligenţă exterioară).
- Ce psihologie au spiritele? Cum să le abordăm în transcomunicări? Dar în claraudiţia imperfect controlată? Spiritul este o conştiinţă umană necorporală, destrupată, un fost om...

Modelul transpersonal se bazează pe experienţele metafizice ale maeştrilor şi iniţiaţilor spirituali, oameni perfect sănătoşi psihic, în care sunt încarnate spirite foarte evoluate. Putem oare să aplicăm schema aparatului lor psihic la oricare om, fie el cu tulburări psihice sau având un spirit mediocru sau inferior? Completările la teoria transpersonalistă vin din partea psiho-spiritologiei.

Animalele deţin un spirit superior coordonator, căruia îi putem spune *egregor*. În experimente de laborator s-a constatat că o colonie de şoareci visau în acelaşi timp, deci spiritele lor erau decorporalizate simultan, probabil convocate la o „şedinţă" de grup, ţinută desigur de egregor sau elementali (gnomi, ondine, salamandre, iele). Detalii despre rolul elementalilor în natură...

Unii bolnavi psihic au şi capacităţi paranormale, ceea ce i-a făcut pe unii să declare că abilităţile paranormale sunt simptome de devianţă. Talentul parapsihologului practician este să deceleze anormalul de paranormal, mai ales când ele coexistă. Ce strategie sugerează, care să difere de abordarea psihiatrică curentă, în care medicamentele psihotrope blochează practic funcţionarea unei mari părţi a creierului? Este posibilă o intervenţie de fineţe, în care să salvăm omul şi abilităţile sale extraordinare, eliminându-i totodată disfuncţiile psihiatrice?

Obsesiile nu sunt ale noastre. Nu fac parte din noi. Nu spune „aşa sunt eu"! Nu eşti fără de putere în faţa gândurilor. Când un gând te domină, înseamnă că nu e al tău. Poţi alege să-l accepţi sau să îl respingi. Suntem supuşi unui tir de gânduri în permanenţă. Egologia ne descrie paşii necesari pentru eliminarea suferinţelor psihice. Să ne disociem de gândurile obsesive, întâi remarcându-le ca un martor detaşat, apoi observându-le forţa cu care vor să ni se impună, iar în final nemaipermiţându-le accesul în minte. Sunt mici încercări de zi cu zi în care ne antrenăm forţa discernământului şi ne confruntăm cu propriile slăbiciuni. Învingându-le, devenim mai puternici. Este un antrenament mental pe care suntem obligaţi să-l executăm toată viaţa.

FENOMENE PARANORMALE EXPLICATE SPIRITOLOGIC

Se ştie că, sub hipnoză, sugestiile sunt luate drept reale de cel hipnotizat.

Explicaţie: ca obiect al lumii astrale, orice gând ia uşor o formă materială. Deci halucinaţia nu înseamnă că se ia drept real un fenomen ireal. Ci este vorba de a percepe extrasenzorial un fenomen real, din materie subtilă, creat cu puterea gândului celui hipnotizat. În acest sens, obţinerea unor semne pe corp, ca sugestie hipnotică, nu este decât ducerea la perfecţiune a operaţiunii mentale, până la transformarea materiei fizice. În hipnoză este deci vorba despre fenomene ataşate lumii astrale, prin contactul direct între psiholog şi mintea astrală a pacientului

(„inconştientul” său). Mintea astrală este o instanţă raţională, care colaborează cu hipnotizatorul, dar numai în limitele păstrării integrităţii fizice şi chiar morale. Acesta este un alt argument care susţine teoria psiho-spiritologică a celor trei etaje mentale (fizic, astral, mental).

Neîndoielnic, se pot comanda acţiuni extraordinare ale omului aflat în hipnoză sau unele acţiuni post-hipnotice, dar există o limită de repliere a minţii astrale, care la rândul ei este sub controlul nemijlocit al Spiritului-Sine profund al omului. Este indicat să avem o reţinere deontologică, folosind hipnoza numai în sens benefic şi folositor celui hipnotizat. Totodată, ar trebui să ştim că, dacă vom încălca legile nescrise ale moralei, nu vom putea realiza chiar orice cu bietul om hipnotizat. Ne vom lovi de opoziţia altor forţe subconştiente, pe care nu le controlăm, şi mai ales vom fi loviţi de legea implacabilă a karmei.

Similar, în cazul halucinaţiilor spontane. Imaginile de coşmar nu sunt inventate de o imaginaţie bolnavă, ci sunt receptate obiectiv de un psihic suferind. Omul manifestă o receptivitate subtilă crescută, dar fără posibilitatea de autocontrol. Ba, unii chiar caută să-şi piardă controlul: prin alcool, droguri, muzică heavy-metal, trance sau de alt gen, care induc transa hipnagogică. Din păcate, aceste metode produc rezonanţa cu zone nerecomandabile. Sunt sfere ale astralului inferior care ajung să fie percepute cu simţurile subtile.

Soluţia evitării acestor neplăceri ar fi ridicarea nivelului de vibraţie general al fiinţei umane. Odată crescută această vibraţie, nu va mai fi posibilă rezonanţa cu zonele inferioare, ci numai cu cele relativ superioare.

Mai există posibilitatea ca, prin diverse substanţe chimice care ajung la creier, acesta să dea semnale eronate minţii fizice, rezultând de aici halucinaţiile drogaţilor. Totuşi, se pot petrece şi alte fenomene cauzate de ruperea alinierii între corpurile subtile, fenomene categorisite drept paranormale.

WALK-IN: Migraţia sufletelor dintr-un corp în altul, în alt moment decât moartea fizică.

Walk-in[17] este un termen englezesc care desemnează o persoană al cărui suflet originar a părăsit corpul şi a fost înlocuit cu alt suflet. Cel mai cunoscut este cazul vindecătorului brazilian João de Deus (John of God, Ioan al Domnului). Un alt caz celebru este cel al lui Franz Bardon[18].

Este un fenomen rar constatat, în primul rând fiindcă nu avem suficiente mijloace de a-l depista. Este revelat numai în analizele karmice de fineţe şi acurateţe. Se constată că, după un episod comiţial, de pierdere a conştienţei, în urma unui accident sau boli, omul se trezeşte dintr-o dată cu o nouă viziune asupra vieţii, noi aptitudini şi puteri, o poftă de viaţă nemaicunoscută ş.a.m.d. În astfel de cazuri este posibil,

---

17 http://en.wikipedia.org/wiki/Walk-in
18 https://archive.org/details/Franz_Bardon-Frabato_Magicianul_10__

dar nu obligatoriu, să fi fost subiectul unui transfer de spirite (fenomen walk-in). Cei din jur nu vor şti şi nu vor înţelege nimic din drama petrecută la nivel pur interior. Uneori, nici chiar omul respectiv nu-şi va putea explica de unde îi vine schimbarea psihică totală.

Ce se întâmplă? Spiritul propriu al omului, cu care acesta s-a născut, decide să părăsească definitiv fiinţa umană în care a locuit timp de mulţi ani de zile. O astfel de decizie nu rămâne necunoscută lumii spiritelor, din care imediat se găseşte un înlocuitor, atât pentru a-i permite omului să continue să trăiască, cât mai ales pentru a-i oferi unui alt spirit ocazia extraordinară să se poată manifesta în lumea fizică.

Privind din perspectiva spiritelor, fiecare om este foarte preţios, fiindcă el este canalul de maximă influenţă asupra lumii fizice. Cât de greu se naşte un om, dar mai ales cât de greu se educă el şi se aduce într-un stadiu social apt de influenţă asupra mediului şi asupra celorlalţi semeni! Acest lucru ar trebui să-l ştie acei nesăbuiţi care vor să-şi ia viaţa – sinucigaşii. Nu vor fi primiţi cu simpatie sau înţelegere de lumea spiritelor. Au ratat de bunăvoie un rar prilej de evoluţie. Viaţa umană este un cadou invidiat de spirite, iar unele sunt în stare de orice sacrificii pentru a ajunge la „pupitrul de comandă" al unei minţi umane.

Putem clasifica fenomenul migraţiei sufletelor în trei cazuri generice: unul patologic psihic, altul patologic spiritual şi ultimul, misionar.

1. Ca patologie psihiatrică amintim tulburarea de personalitate multiplă. Într-un om se perindă, în mod spontan şi regulat, două sau mai multe personalităţi distincte. Stările durează câteva ore sau chiar luni, până la revenirea personalităţii de bază.

2. Ca patologie spirituală, este vorba despre un fenomen descoperit de parapsihologul Nina Petre prin analize karmice, în care un spirit bun pleacă din om din cauză ca acesta a căpătat obiceiuri rele. Spiritul pur şi simplu nu mai suportă ambianţa decadentă frecventată de om, comportamentul său malefic. Prin plecarea sa, alt spirit îi va lua locul, şi va fi un spirit compatibil cu obiceiurile rele, adică un spirit demonic. Un astfel de exemplu este cazul vestitului criminal în serie Rîmaru (conform cercetării efectuate de clarvăzătoarea NINA PETRE).

3. Ca misiune spirituală, este vorba atât despre cazurile celor doi mari iniţiaţi amintiţi mai sus, cât şi evenimentul Buneivestiri, revelat de Însăşi Maica Domnului mediumului Nina Petre şi publicat în cartea *„Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie"*.

MISIUNEA SPIRITUALĂ WALK-IN

Maica Domnului ne relatează cum spiritul său, de nivel supra-angelic, a decis să se încarneze într-o femeie curată sufleteşte din Israel, pentru a pregăti terenul întrupării complete a marelui spirit divin al lui Isus. Maica Domnului a ales-o pe Maria, iar spiritul originar al acesteia, de comun acord, a părăsit trupul ei, lăsând înaltul Spirit să preia

controlul corpului şi vieţii Mariei. În acel moment, Maria a primit vizita arhanghelului Gavriil, care a anunţat-o că a primit o mare misiune spirituală. Aici trebuie să ne amintim de diferenţa majoră care există între mintea omului şi conştiinţa sa spirituală, la marea majoritate a oamenilor. Mintea are autonomia sa relativă, pe care ego-ul are tendinţa să o absolutizeze. Totuşi, identitatea omului nu este dată de instrumentul mintal, care are o funcţiune limitată la planul fizic, ci de spiritul său. Schimbându-se spiritul, identitatea omului s-a schimbat, lucru pe care l-a sesizat şi Iosif, soţul Mariei. După ce a rămas însărcinată şi a primit noul Spirit, Maria nu a mai fost niciodată atinsă de Iosif ca soţ, existând o mare diferenţă spirituală între ei.

Spiritul lui Isus Cristos nu a folosit acelaşi mijloc de încarnare rapidă, pentru că El a urmărit să îşi supravegheze personal evoluţia umană, în toate detaliile biologice şi psihice, pentru a crea un om de cea mai mare puritate mentală şi karmică, un om perfect, care a fost Isus din Nazaret.

Ar fi cazul să facem câteva referiri la karmă: cui rămâne ea, spiritului misionar sau celui „refugiat"?

Karma din vieţile anterioare ale spiritului se păstrează ca seminţe în stratul cauzal al perispiritului. În sanscrită se numesc *samskara*, *vasana, lipika* etc. Să facem o analogie cu ADN-ul. În celula-ou primordială, zigotul, există un singur exemplar de ADN. Odată cu multiplicarea celulelor în embrion, se multiplică şi ADN-ul. Tot astfel, particulele esenţiale karmice din perispirit umplu întreg corpul energetic care se formează odată cu corpul fizic al embrionului uman. Karma se difuzează în tot corpul, pe stratul cauzal.

Acum, după refugierea spiritului nativ, particulele sale karmice rămân în corpul omului (spre deosebire de o moarte normală, în care întreg perispiritul ar urma spiritul). Ele vor fi preluate, vrând-nevrând, de noul spirit misionar, care va avea de luptat cu karma vechiului locatar. De obicei, spiritul misionar este de factură foarte înaltă şi vine numai cu o karmă foarte bună, amestecând deci cele două moşteniri karmice. Conform „contractului", spiritul misionar nu va părăsi corpul decât la moarte, făcând tot posibilul să trăiască conform unor standarde divine şi îndeplinindu-şi misiunea spirituală pentru care s-a întrupat în această modalitate originală şi rapidă. Dacă noul spirit va „arde" karma negativă preluată, va avea de câştigat şi celălalt spirit, „refugiatul". Reciproc, dacă ar produce karmă negativă necompensată (situaţie teoretică, dar practic imposibilă!), ea i-ar aduce prejudicii şi spiritului plecat.

Situaţia este similară, dar uzual inversă, în cazul patologiei spirituale. Spiritul bun, care a plecat, din dezgust, din corpul păcătos, va avea de suportat urmările karmice ale faptelor produse de omul condus acum de spiritul malefic. În acest caz, nu mai este vorba de vreun contract, ci de „dezertare" pur şi simplu. În mod normal, ar fi trebuit ca spiritul să rămână la locul său şi să se străduiască să-l influenţeze pozitiv pe păcătosul de om.

Desigur că uneori îndreptarea pare că nu mai este posibilă, din cauză că omul este prea corupt, prea depravat. Tocmai de aceea, o altă variantă aleasă de spiritele bune este să provoace moartea omului respectiv, printr-un accident sau grăbindu-i o boală fatală. Spiritul va fi astfel eliberat de corvoada unei existenţe fără orizont de evoluţie şi înălţare.

În paranteză fie spus, şi spiritul rău, dacă trăieşte într-un om bun, va fi nemulţumit. Dacă nu îl va face să se poarte urât, pe placul dracilor, va renunţa să-l mai coordoneze şi, de cele mai multe ori, îi va provoca moartea. Este posibilă însă (mai mult teoretic) şi o situaţie de migrare, prin care, după starea de moarte aparentă sau comă, locul spiritului malefic să fie luat în acel om de un spirit mai bun decât antecesorul. Vom avea de a face cu o transfigurare surprinzătoare, benefică.

Am ajuns cu discuţia la fenomenele din preajma morţii (*near-death experience*), cercetate de parapsihologie. Rareori transformările profunde ce au loc în pacienţii care se întorc de pe celălalt tărâm sunt datorate unui „transplant de spirit". Relatările respectivilor pacienţi nu dau de înţeles asemenea schimburi şi nu vom face speculaţii în aceste cazuri. Ne rezervăm dreptul de a ne da părerea numai în cazurile studiate de specialiştii în telepatie, prin cercetarea conţinuturilor subconştientului.

- Un alt argument privind validitatea teoriei spiritologice sunt „vocile" auzite în creier de unii bolnavi psihic sau mediumi auditivi. Ele nu sunt imaginate, ci receptate obiectiv. Diferenţa dintre efecte (ori boală, ori performanţă lăudabilă) o dă posibilitatea de <u>control</u> asupra canalului telepatic, precum şi <u>calitatea</u> partenerilor de dialog mental. Bolnavii sunt total dominaţi, de obicei de spirite inferioare, răutăcioase, pe când mediumii deţin controlul conştient asupra dialogului telepatic cu entităţile astrale, care sunt de obicei spirite superioare, binevoitoare. Cei care interpretează „vocile în creier" ca halucinaţii auditive nu explică, de fapt, absolut nimic.

- În privinţa vederii subtile a anumitor entităţi, există mai multe situaţii diferite.

Spiritologia postulează existenţa de netăgăduit a formelor de viaţă imaterială, numite spirite. Ele pot apărea din proprie iniţiativă, în anumite momente propice, în faţa „ochiului spiritual" al unor oameni dotaţi cu clarviziune.

Mai există şi o altă posibilitate, anume ca mintea obsedaţilor să creeze <u>forme-gând</u> foarte puternice, intense, care să genereze în lumea astrală personaje aparent reale, însă datorate exclusiv gânditorului. Ele capătă treptat contur şi chiar o personalitate proprie, de obicei cea corespunzând obsesiilor omului. S-ar părea că, în general, complexele psihanalitice, fobiile, obsesiile, fixaţiile generează şi sunt, la rândul lor, generate de structuri mentale, aproape substanţiale, cu o relativă autonomie, care tind să permanentizeze un cerc vicios de gândire.

Acestea pot apărea, persoanelor dotate cu vedere extra-optică, ca şi cum ar fi spirite. La aceste forme-gând inferioare se referă „Cartea tibetană a morţilor” (*Bardo Thödol*), unde se spune că proaspătul defunct se va confrunta în primele zile cu propriile sale creaţii psiho-afective, sub forma unor personaje înfricoşătoare, lascive, triste etc., pe care trebuie să le distrugă prin puterea discernământului.

NOTA: Cei care „nu cred”, pur şi simplu, în valabilitatea teoriei spiritologice, ar trebui să se întrebe de ce acest model multimilenar îşi păstrează actualitatea? Şi cum se poate ca o simplă speculaţie logică, un construct mental artificial să poată explica atâtea enigme. Înseamnă că este o „speculaţie” genială şi merită a fi apreciată ca atare. Ar trebui să ne amintim cu onestitate că multe teorii „ştiinţifice” s-au dovedit a fi false. Din fericire, ştiinţa îşi recunoaşte limitele şi vrea să înainteze spre adevăr.

Există în lumea astrală şi eterică „formaţiuni ectoplasmatice” (numite în general „fantome”, „apariţii”), care nu sunt altceva decât bucăţi de aură din foste organisme integrale, acum defuncte. Aceste nuclee eterice au o foarte mică inteligenţă proprie, rezultată exclusiv din mecanismele psihice moştenite de la omul decedat. Conduita acestor fantome nu este coerentă, inteligibilă, fiind alcătuită doar din reminiscenţe comportamentale marcate de foste dorinţe intense.

Mai există şi situaţia în care spiritele dezîncarnate, păstrând legătura emoţională cu persoanele dragi de pe Pământ, îşi trimit uneori o parte semnificativă din aura lor (perispiritul) pentru a se reuni în gând şi trăire sufletească cu cei lăsaţi în viaţă. Se poate deci întâmpla ca spiritul să nu participe direct, ci doar prin acest „delegat astral”, la reîntâlnirea cu rudele dragi sau cu locurile preferate.

ARGUMENTE FINALE

Fenomenele parapsihologice pot fi explicate aşa cum am arătat mai sus.

În fizica actuală primează experimentele mentale. Ipoteza, dacă este susţinută de un aparat matematic, devine teorie. În spiritologie apelăm la raţionamentul inductiv şi deductiv pentru demonstrarea teoriei.

Cine doreşte o verificare experimentală are la dispoziţie propriile sale capacităţi paranormale latente, cu care poate experimenta suplimentar ceea ce afirmă spiritologia.

În plus, bibliografia de specialitate (scrieri clasice şi moderne din domeniu, unanim acceptate de erudiţi) oferă o cazuistică imensă, care poate fi coroborată cu teoria spiritologică. Concluziile noastre, bazate pe studiile de caz şi pe interviuri revelatorii dezvoltă şi întăresc teoria.

Fotografiile spiritiste trimise de diverşi colaboratori din diverse colţuri ale lumii, surprinse cu diverse ocazii, sunt alte argumente de o valoare ştiinţifică inestimabilă (vezi galeria cu fotografii spiritiste din site-ul www.spiritus.ro). Toate fotografiile surprind forme luminoase care reprezintă forme geometrice ale spiritelor, locuitori ai lumilor

paralele. De cele mai multe ori, iau forme sferice irizate, cu o dantelare specifică, ce le deosebeşte clar de orice alt fenomen natural cu care ar putea fi confundate (vapori sau picături de apă, fire de praf). Nu este vorba de cauze normale (care nu au cum să fie reproduse artificial şi repetitiv în mijlocul naturii!), ci de cauze paranormale, influenţate şi de intenţiile fotografului.

De altfel, dintre „scepticii" care se laudă că ar putea fabrica şi ei fotografii de acest fel, nici unul nu a şi demonstrat că poate crea o astfel de falsă formă spiritistă! Chiar presupunând că ar reuşi să strecoare un fals (dat fiind că tehnologia digitală a ajuns la performanţe deosebite!), acesta nu ar avea putere de contestaţie printre sutele de alte poze autentice, primite de la nenumăraţi amatori, care nu au nici un interes să le falsifice, iar unora aproape că nu le vine să creadă ce au surprins în poză. Explicaţia ştiinţifică a fenomenului, în acest caz particular, nu ţine atât de verificarea tehnică (deşi are rolul ei important, pentru eliminarea altor posibile explicaţii), cât mai ales de cantitatea probelor şi de originea extrem de diversă a lor, provenind de la persoane de bună credinţă (cel puţin imensa lor majoritate).

Oricum, o ştiinţă nu se poate întemeia pe mărturia unui singur om. Dar mărturiile a mai multor oameni pot conduce la concluzii ferme, cu valoare ştiinţifică. Căutăm adevărul. Credem că am aflat o parte, pe care v-o împărtăşim...

* * *

MICUL SPIRIT

Spiritele sunt uneori geloase pe om. Acesta are puterea să pună imediat în faptă cele mai nobile sau năstruşnice idei. Pentru om este atât de simplu ceea ce spiritul, deşi liber să zboare oriunde, nu poate să facă. Spiritul e mic cât o gămălie de ac, invizibil, plutind nestingherit printre oameni, ca şi inexistent. El vede tot, pofteşte multe, dar nu poate nimic. Cel mult îşi spunea în sinea sa: „Ce le-aş mai arăta eu ăstora!”.

Frustrările adunate astfel de micul spirit se tot adună, până când, într-o zi, izbucneşte: „Vreau să redevin om!”. Uită de riscuri şi se avântă cu ochii închişi, împins de la spate şi de amici binevoitori, intrând într-un embrion uman, viitor omuleţ. Trec mulţi ani tereştri până omuleţul ajunge matur, stăpân pe viaţa şi pe faptele sale. E adevărat, în clipele cruciale, faptele sale sunt stăpânite mai mult de destin! Este „timpul impus”. Dar rămâne destul timp în care omul este absolut liber să facă orice îi trece prin cap, fără oprelişti de nicăieri. Este „timpul său liber”. Libertatea dată de şansa de a se fi născut om.

Foştii amici, rămaşi pe tuşă, îl privesc cum face cele mai prosteşti lucruri, dar îl înţeleg şi nu-l judecă prea aspru. Se va judeca singur mai târziu. Acum este clipa lui de glorie şi supremă libertate de acţiune.

Viaţa omului trece repede, o clipă în eternitatea spiritului. Fie el geniu, tiran sau om obişnuit, faptele sale vor fi înghiţite iremediabil de fălcile Timpului. Nimic nu durează la nesfârşit, nimic ce poate face un om nu are un efect absolut cataclismic sau salvator. Marile efecte se obţin doar cu sprijinul entităţilor care supraveghează lumea de pe piedestalul înţelepciunii divine. Dar totul se macină în moara Timpului şi se reciclează în noi versiuni.

Riscul încarnării merită scurtele satisfacţii de concretizare a viselor şi bucuria de a se manifesta liber, deseori nebuneşte, chiar sfidător. Deşi gelos, micul spirit observator este incredibil de tolerant. Admite adevărul că acum e clipa de glorie a omului! Desigur, ea nu durează mai mult decât bâzâitul fudul al unei muşte de câteva zile...

Omul înţelept şi iubitor are privilegiul, şi el, de a privi animăluţele cu ochiul înţelegător al micului spirit. Fiinţele vii ce-şi trăiesc viaţa frenetic din jurul său îl încântă fără niciun motiv personal. El le aprobă tacit, le încurajează şi chiar le sprijină existenţa, din simpatie sinceră. Aşa cum este chiar el privit de spirite, la rândul lui, se molipseşte de această perspectivă tolerantă, detaşată şi total aprobatoare.

Spiritele se bucură empatic de realizările omului. Iar când vine vorba de supărări, spiritele se bucură că nu sunt ele cele încarnate într-un corp-durere omenesc.

Dar oare aceste spirite nu au altceva mai interesant de făcut decât să spioneze viaţa oamenilor? Spiritele înalte au, desigur, şi alte plăceri superioare. Dar nu despre ele am vorbit acum, ci despre spiritele umane obişnuite, aflate în plină evoluţie, pentru care viaţa de om este aproape singurul centrul de interes. De ce? Poate şi pentru că oferă posibilitatea unei rapide ascensiuni în rang de spirit. Viaţa omului, aşa de plină de întâmplări neprevăzute, de emoţii şi fapte de tot felul, oferă o largă paletă de experienţe pentru spiritul încarnat, de negăsit în relativa linişte a lumii spiritelor bune. Într-un mod vulgar, cum spun unii, în rai e cam „plictiseală". Dar, ca să fim corecţi, unde e plictiseală nu e rai, ci o zonă încă imperfectă a fiinţelor care se grăbesc să trăiască cât mai multe experienţe evolutive. În trup de om.

Este normal ca omului să „îi placă viaţa", să se afunde cu totul în trăirea „acum şi aici", fiindcă „doar o viaţă are omul". Depresiile, nefericirea şi alte tulburări psihice îi scad pofta de viaţă. Este normal şi bine ca omul să se bucure, să acţioneze conform dorinţelor sale, să îşi împlinească visurile şi să radieze optimism.

Dar mai există o altă variantă de a-ţi trăi viaţa şi anume tentativa de a scăpa de condiţionările fizice, privind spre lucrurile invizibile, dar profund reale. Viaţa spirituală ne depărtează de bucuriile comune, promiţându-ne şi alt fel de bucurii, celeste, mai rafinate. Călugării, misticii, yoghinii şi alţii ca ei îşi rup voluntar legăturile cu viaţa obişnuită, sperând în împlinirea unor „promisiuni divine". Această propensiune umană şi stil de viaţă nu s-ar fi transmis peste veacuri dacă nu ar fi oferit realmente nişte satisfacţii speciale. Mirajul vieţii obişnuite este mult prea puternic pentru a-i rezista doar din ambiţie şi voinţă. Este nevoie şi de fericire, pe care căutătorul spiritual o găseşte în apropierea interioară de tărâmul spiritelor libere.

Nu putem prescrie tuturor oamenilor acelaşi mod de viaţă, acelaşi ţel de urmat. Unii, spirite mai tinere, s-au încarnat pentru a îşi bucura simţurile. Alţii, spirite cu multe vieţi la activ, sunt mai plictisite de repetarea aceloraşi experienţe care sfârşesc la fel; ei caută altceva, de negăsit pe acest Pământ şi în forma umană. Să-i spunem fericire durabilă, adevăr absolut, libertate veşnică, cunoaştere totală...

Paradoxal, căutătorul spiritual trebuie să continue a vieţui ca om pentru a le dobândi, atât timp cât îi este dat să trăiască prin soartă. Dacă pleacă „dincolo" prematur, el pune capăt oricărei posibilităţi de evoluţie. Deja se „fixează" pe un nivel care rezonează cu spiritul său, devenit acum liber. Liber, dar imperfect. Din nou, un mic spirit...

5 august 2009

OMUL, FIINŢĂ DE SIMBIOZĂ

„Cine sunt eu?” La această întrebare, răspunsul normal ar fi: *„Eu, omul, sunt un SUFLET într-un trup”*. Prin suflet înţelegem conştiinţa umană dublată de gândire, memorie şi emoţii.

Despre nemurirea personală, intuiţia generală ar fi următoarea: *„Sufletul meu s-a născut odată cu trupul. La moartea corpului, sufletul va continua să trăiască, dar fără trup.”* Cât de mult? Ateii spun că cel mult câteva minute, fiindcă *sufletul* ar fi produsul activităţii creierului. Religioşii cred că etern, într-o lume ideală.

În ambele cazuri, *sufletul* uman ar avea în mod necesar o cauză materială. Dacă-i aşa, este însă greu de înţeles şi acceptat în principiu cum de un factor material, perisabil, ar putea genera un efect infinit. Să aibă mai multă dreptate ateii?

Nu. Continuitatea supravieţuirii *sufletului* mult după moartea fizică a fost confirmată de milioane de oameni întorşi din moarte clinică, precum şi de cei care au experienţe de decorporalizare. Deci putem afirma ştiinţific că *sufletul* poate supravieţui după moarte cel puţin câteva zile sau mai mult, trăind în alt spaţiu. Materialiştii sunt în eroare, nefiind suficient informaţi.

Acceptând rolul obligatoriu al trupului în apariţia *sufletului*, nu-i mai putem însă accepta eternitatea acestuia din urmă. Filosofic vorbind, ca să fie veşnic, *sufletul*:

1. Ar trebui să ia fiinţă independent de corpul fizic efemer, pentru a putea supravieţui şi fără el.
2. Ar trebui să conţină o părticică din corpul lui Dumnezeu cel etern, pentru a fi nemuritor, la rândul său.

Şi astfel ajungem la noţiunea de *spirit*. SPIRITUL este o mică parte din Divinul Absolut, dotată cu conştiinţă proprie, ca o hologramă a Divinităţii. *Spiritul* este o rază din Lumina Divină. Conform Ştiinţei Spirituale, *spiritul* e alcătuit dintr-o parte creată, energetică (perispiritul) – din care se trage şi sufletul uman – dar şi dintr-una necreată, fără început sau sfârşit (nucleul divin etern). *Sufletul* provine din combinarea *spiritului* nemuritor cu trupul muritor, fiind influenţat de ambii, după cum vom detalia mai jos.

Pe ce ne bazăm când susţinem ferm că spiritul interior este diferit de sufletul omenesc? Pe experienţa directă pe care au avut-o marii înţelepţi ai omenirii – ei au perceput Sinele Suprem (*spiritul* lăuntric) ca fiind o fiinţă pură diferită de *sufletul* lor (eul inferior). Marele înţelept vedantic Shankara spunea *„Mintea nu este Dumnezeu”*. Adică *sufletul* nu este *Spirit*. Dar şi pe experienţa a nenumăraţi oameni obişnuiţi care au avut aceeaşi revelaţie.

OMUL ESTE O FIINŢĂ DE SIMBIOZĂ DINTRE UN CORP, UN SUFLET ŞI UN SPIRIT. Aceasta este o perspectivă larg răspândită în filosofiile şi tradiţiile lumii.

Totuşi, nu toate doctrinele spirituale sunt de acord cu această triadă. Spiritiştii kardecişti, ca şi teologii creştini spun că *sufletul* (sediul trăirilor psihomentale) este identic cu *spiritul* divin. Dar opinia că *sufletul* este sinonim cu *spiritul* poate fi contrazisă cu argumente specifice, după cum urmează:

În paranteză fie spus, cele două doctrine importante se contrazic în chestiunea reîncarnării. Spiritiştii susţin că *sufletul* se va reîncarna, pe când creştinii afirmă că *sufletul* va trăi la nesfârşit „în duh”, adică într-un trup astral. De fapt, este treaba *sufletului* ce va face după moarte – la fel de bine s-ar putea reîncarna, după cum ar putea vieţui veşnic în stare de duh.

1 - Spiritiştii kardecişti, ca şi mulţi esoterişti, cred că, la o nouă încarnare, *spiritul* este „adormit” (*sufletul* nefiind altceva decât un *spirit* „adumbrit”), iar la moartea omului, *spiritul* „se trezeşte” la viaţa de duh. Este o explicaţie interesantă, dar care nu poate fi susţinută logic.

Dacă *spiritul* este o parte din Dumnezeu, împrumută de la El nu doar calitatea nemuririi, ci şi pe cea a permanentei conştienţe. Ce s-ar întâmpla cu Universul dacă Dumnezeu ar mai trage câte un somn sau ar uita cine este El?! Lumea s-ar scufunda în haos. Tot aşa, *spiritul* nu poate uita vreodată cine este el cu adevărat: o mică parte din Divinitate, un fragment holografic din Conştiinţa Absolută. Doar aşa poate evita permanentul risc ca omul să decadă. Deci *sufletul*, neştiind în mod natural de cele spirituale, diferă de *spirit*. Aşa se explică şi de ce *sufletul* nu-şi aminteşte vieţile anterioare trăite de *spirit* în alte încarnări umane.

Există relatări ale unor spirite care povestesc viaţa lor în zone astrale relativ asemănătoare cu cele pământene, de genul „*Domnul m-a dus în pajişti cu verdeaţă, cu susur de ape şi cântece minunate de păsărele...*” Oare astfel de spirite nu se dovedesc a fi neştiutoare despre natura lor pur divină? Deci, cu atât mai mult puteau să fie ignorante, „adormite”, pe când erau încarnate într-un corp uman!

Într-adevăr, astfel de spirite aflate în zonele astrale (deci intermediare) se pot bucura de forme frumoase, conform dorinţelor şi imaginaţiei avute de suflet înainte de părăsirea corpului. Mai mult chiar, îşi pot păstra aceleaşi credinţe, ideologii, iar fiinţele de acolo ar putea încuraja această viziune încă limitată a lor, departe de universalitatea gândirii divine. Explicaţia este simplă: realitatea astrală se construieşte material din gânduri şi dorinţe, care sunt factori creatori imediaţi. Dacă *sufletul* omului nu s-a putut purifica suficient de mult de dorinţele şi mentalităţile omeneşti înainte de moarte, le va lua cu el după moarte. Or, *sufletul* fiind preluat de *spirit*, acesta se încarcă dintr-o dată cu tot bagajul psihomental acumulat într-o viaţă de om. *Spiritul* se îngreunează, ca atunci când mâncăm ceva foarte gras şi nu mai putem gândi normal, având nevoie de o siestă. Dacă *spiritul* ascultă de cuvântul Îngerilor Domnului, va învăţa în scurt timp că se poate dezbăra de toată imaginaţia umană, pentru a deveni cu adevărat liber şi puternic în lumea astrală. Dacă e mai îndărătnic sau mai imatur, îşi va păstra iluziile mult timp, considerându-se a fi încă un simplu *suflet* de om care vrea să se bucure de atracţiile simţurilor (mult mai active şi

tentante în lumea astrală). Dacă ar fi întrebat de un medium, acest *spirit* ar putea spune că sufletul este totuna cu spiritul.

Dar să nu uităm că, mai presus de lumea astrală a formelor iluzorii, se află lumea mentalo-cauzală, fără forme, în care trăiesc spiritele trezite la realitate, adică mai evoluate. Lumea fizică, astrală şi mentalo-cauzală sunt prezente în acelaşi spaţiu, diferind prin frecvenţa de vibraţie (ne putem imagina situaţia în care cele trei stări de agregare ale apei coexistă sub formă de gheaţă, lichid şi abur!)

2 - Creştinii cred că personalitatea *sufletească* se va perpetua în eternitate, nesuferind transformări esenţiale, ca o supremă operă divină. Trupul, conform ştiinţei şi bunului simţ, nu poate reveni la viaţă dintr-un cadavru putrezit, la „judecata de apoi". Dar, există multe relatări ale *sufletelor* oamenilor care au călătorit în lumea astrală, acolo unde fiinţele posedă un trup oarecum similar sau diferit de cel uman. Se pare deci că nemurirea trupului ar fi posibilă în lumea astrală, de după moarte.

Dar ar trebui să ne întrebăm de ce oare ceva aşa de limitat, cum este firea şi forma omului, ar avea norocul de a nu dispare niciodată. Mor planete, sorii devin pitice albe, galaxii întregi se ciocnesc ori sunt înghiţite de găuri negre, dar personalitatea măruntă a omului ar rămâne la loc de cinste, în vitrina cosmică! Desigur, e vorba de omul bun, salvat de „focurile gheenei" pentru vecie. Dar tot mărunt şi limitat este. Cui i-ar folosi la nivel universal? Şi ar fi oare drept ca acest *suflet* să rămână blocat într-un tipar construit într-o anumită conjunctură socială, o anumită epocă istorică, o anumită zonă de pe această planetă pierdută în infinit?! De ce oare Dumnezeu nu i-ar mai oferi *sufletului* şi alte şanse de a evolua spre o tot mai mare desăvârşire şi expansiune (*sufletul* fiind creat – conform Sfinţilor Părinţi - „după chipul şi în vederea unei tot mai mari asemănări cu Creatorul")?! Un *suflet* de om, oricât de bun, nu-L poate egala pe Dumnezeu, nici măcar pe Îngerii Săi. Or, expansiunea înseamnă sfârşitul personalităţii limitate, transformarea *sufletului* uman într-o fiinţă cosmică, adică un *spirit*.

Se poate transforma un suflet într-un spirit, în lumea de dincolo, precum pupa devine fluture? Sau nu cumva un suflet este absorbit într-un spirit, în spiritul cu care a convieţuit până atunci?

Este paradoxal faptul că Biserica Ortodoxă respinge opinia monofizită ca fiind o erezie. Conform acesteia, firea umană (mai puţin desăvârşită) a lui Cristos ar fi fost complet absorbită de firea Sa divină, aşa cum un cub de zahăr se dizolvă în apă. Această erezie s-a numit „monofizitism" („o singură fire"). Sinodul IV ecumenic de la Calcedon a condamnat în 451 această învăţătură şi a stabilit că au existat două firi desăvârşite în una persoană a lui Cristos, unite „în mod neamestecat, neschimbat, nedespărţit şi neîmpărţit".

Paradoxul este acela că teologii nu aplică restului oamenilor aceleaşi principii ca în cazul omului Isus, adică ei nu diferenţiază *sufletul* de *spiritul* omului obişnuit. În general, teologia creştină abundă în analize asupra constituţiei sufleteşti şi divine a lui Isus Cristos, dar rezultatele teoretice nu sunt niciodată extrapolate la firea umană în general, astfel că nu rezultă niciun câştig psihologic sau spiritual pentru credinciosul de rând.

Materialiştii cred că <u>*sufletul* este o secreţie a creierului</u>, primind influenţe din Cosmos. Opinia lor a fost, desigur, infirmată de mărturii şi experimente consemnate în ştiinţa spirituală şi parapsihologie. Din contră, într-o frazare în oglindă, spiritualiştii cred că <u>*sufletul* este o secreţie a spiritului</u>, primind influenţe de pe Pământ. *Sufletul* este un fel de prelungire a *spiritului*, la fel cum mahalaua este o prelungire a oraşului. Ca şi mahalaua, *sufletul* este mai apropiat de viaţa pământenilor. Mahalaua nu poate dura la nesfârşit. Până la urmă, va fi înghiţită de metropolă. Se va civiliza. Nici *sufletul* nu este etern, ci va fi asimilat în *spirit* după moarte. Îşi va pierde conştiinţa separată, dar va câştiga nemurirea.

Ca produs spiritual, *sufletul* omului are uneori experienţe nepământene şi trăiri extracorporale – toate generate şi sub controlul *spiritului* invizibil, aflat chiar în centrul *sufletului*. Deci afirmaţiile religiei pot fi susţinute de mărturii ale unor oameni care au trecut prin fenomene neobişnuite, paranormale. *Sufletul* însoţeşte *spiritul*, pe care nu îl vede, şi care îi face toate poftele când iese din corp. De aceea, *sufletul* uman are impresia că este pe deplin liber în lumea astrală şi se simte atotputernic. De fapt, el este supravegheat şi coordonat de *spiritul* interior, ca întotdeauna. *Sufletul* nu e niciodată singur, ci agăţat la remorca *spiritului*, făcând corp comun cu acesta.

Religiile vizează – unele explicit, altele implicit – nemurirea <u>spiritului</u>. Dar *spiritul* nu are nevoie de religie, el ştie totul, dintotdeauna, direct de la Tatăl Creator şi Îngerii Lui. Religia se adresează <u>sufletului</u> uman, îi promite acestuia veşnicia, în schimbul moralităţii. Mintea noastră este limitată şi, în plus, egoismul nostru feroce trebuie ademenit ca să se domesticească. Un om imoral ar putea fi sancţionat de societate, sau nu. Dar cu siguranţă că faptele sale reprobabile vor aduce suferinţă *spiritului* şi oamenilor în care el se va reîncarna. De aceea, *spiritul* face tot ce poate pentru a înfrâna impulsurile imorale ale *sufletului* uman. *Spiritul* preia şi bune, şi rele de la *suflet*. Şi reciproc. Ele trăiesc în simbioză.

Înseamnă oare că religiile ne mint frumos, pentru ca sufletul să facă jocul spiritului? Nu ne mint, ci ne oferă argumente pe care să le putem înţelege, la fel cum miturile şi legendele au un evident rol educativ. Mai mult, este perfect adevărat că <u>sufletul nu dispare</u>, ci este absorbit de *spiritul* etern. Personalitatea egotică va muri, dar conştiinţa umană va fi preluată de *spirit*. Deci <u>conştiinţa umană are continuitate</u>, cu deosebirea că ea dobândeşte o nouă perspectivă, odată cu asimilarea ei în conştiinţa *spiritului* (din care a şi fost desprinsă, la începutul vieţii terestre).

Aşa cum am spus, *spiritul* este format din două părţi: una creată (perispiritul) şi cealaltă necreată (nucleul divin). Perispiritul este supus evoluţiei permanente, până la perfecţiune. Nucleul nu se schimbă niciodată, căci absolutul este imuabil, e veşnic acelaşi. După cum „<u>orice</u>

început are un sfârşit” este valabil şi că „ceea ce este creat prin combinare se va dezintegra într-un final”.

Şi *spiritul*, în forma sa duală, se va dezintegra cândva! După ce perispiritul va atinge perfecţiunea evolutivă, nucleul divin va fi resorbit în Dumnezeire. Perispiritul va fi abandonat, redat naturii universale din care a fost alcătuit. *Spiritul* va renunţa atunci de bunăvoie şi cu mare dragoste la conştiinţa sa individuală, limitată, pentru a câştiga Conştiinţa Absolută, Totală, Dumnezeiască.

Constatăm o analogie izbitoare. Astfel, *sufletul* omului continuă să supravieţuiască morţii trupului material, prin absorbţia sa în perispirit. El pierde însuşirile umane incompatibile cu puritatea vieţii spirituale. Tot astfel, după nenumăraţi eoni de evoluţie în Univers, *spiritul* supravieţuieşte morţii (dezagregării combinaţiei perispirit-nucleu), prin absorbţia sa de către Spiritul Absolut Divin. Aşa se închide ciclul creator, întoarcerea Razei de Lumină la Sursa sa.

Periodic, la sfârşitul fiecărei încarnări, individualitatea omului se retrage în individualitatea *spiritului*. Iar în finalul evoluţiei spirituale, individualitatea *spiritului* se disipează în Unicitatea nediferenţiată a Divinităţii. Dar, ca oameni şi ca spirite, suntem cu toţii foarte, foarte, foarte departe de acest moment de încununare cosmică şi îndumnezeire absolută...

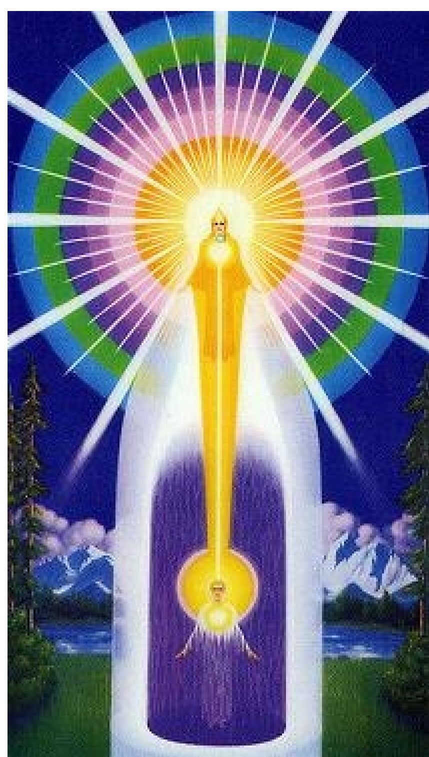
29 mai 2011

SUFLET SI SPIRIT - UNIRE SI SEPARARE

„Împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” (Luca 17:21)

Este adevărat, absolut adevărat! Dar atunci de ce nu o simţim? Citind articolul de mai jos, poate că totul va deveni mai clar...

Cititorul de spiritualitate sau esoterism nu prea va găsi în scrieri* o clarificare a diferenţei dintre suflet şi Spirit, dintre ego şi Sine Superior. Deşi se vehiculează foarte des aceste noţiuni, ele se consideră a fi subînţelese sau intuite de căutătorul spiritual. De aceea, pot apare confuzii regretabile ce pot duce fie la gonflarea ego-ului (confundat cu Sinele Superior), fie la nerecunoaşterea acţiunii Spiritului în atitudinile şi comportamentul omului (ratând astfel o apropiere mai rapidă de El). Am abordat acest subiect delicat şi în alte scrieri.

* Din fericire, am găsit întâmplător o excepţie în imensul internet. Este un desen frumos care converge cu ideea pe care o repet aici. Mă refer la distincţia şi separaţia care există între om şi Spirit. Iată din link-ul respectiv[19] un cuvânt cheie: „*PARTENERIATUL dintre fiinţa umană şi Sufletul cosmic* (Sinele Divin superior, adică Spiritul)”. Vorbind despre parteneriat / colaborare, implicit trebuie să înţelegem că e vorba despre o SEPARARE dintre cei doi. Desigur, în pagina respectivă se insistă doar pe conexiunea luminoasă ce uneşte Omul cu Spiritul, precum şi Spiritul cu Divinitatea Supremă.

Autorul site-ului mai scrie (priviţi desenul): „*Lumina Cristică curge din inima Divinului Individualizat* (adică din Spirit – n.n.) *şi se ancorează în inima corpului fizic*”. Eu interpretez aceasta ca fiind „divizarea Conştiinţei”, noţiune pe care am introdus-o cu alte ocazii când am explicat formarea sufletului, continuitatea conştiinţei după moarte, precum şi liberul arbitru pe care îl are omul.

În rândurile de faţă voi sublinia mai ales aspectele psihologice care marchează diferenţele dintre sufletul şi Spiritul omului. Această abordare vă poate oferi subiecte de meditaţie cu o mare forţă revelatorie. O recomand ca o completare la căutarea individuală a Adevărului, ce o puteţi realiza pe orice cale spirituală tradiţională sau spontană veţi dori... Atunci când capul este prea înfierbântat, ne prinde bine un duş rece (ţinându-ne inima caldă, folosind mai ales ceea ce ne leagă de Spirit şi

---

[19] http://www.lcrawfords-manymansions.com/Ascended%20Master%20Instruction/Magic%20Presence/The%20Magic%20Presence%203.htm

Dumnezeu). Pentru păstrarea smereniei e nevoie să ne amintim mereu, cu luciditate, care ne sunt limitele. Surprinzător, această modestie ne va ridica pe scara spirituală mai sus decât am fi crezut.

În general, separarea dintre om şi Spirit încă nu este bine definită şi nici înţeleasă. Poate din teama că ar putea provoca grave neînţelegeri şi proteste. Consumatorii de literatură esoterică, ca şi discipolii unor tradiţii spirituale, nu sunt dispuşi să cedeze fără luptă la ideile lor. Este o luptă de idei, dar nu mai puţin eroică.

Amintirile din vieţile anterioare sau dintre ele nu aparţin omului, ci Spiritului. Faptul că ele ne pot ajunge la cuget este uneori o întâmplare, iar alteori urmarea voinţei Spiritului. Memoria singură nici nu ar fi de ajuns; e nevoie şi de înţelegerea amintirilor, ceea ce presupune o cunoaştere vastă, cosmică, specifică Minţii Spiritului. Or, dacă am avea această Minte, am înţelege totul instantaneu, fără a mai citi atâtea teorii... N-am mai învăţa totul de la zero, n-am mai face atâtea greşeli. Tocmai fiindcă nu ne amintim încarnările trecute este un argument că sufletul diferă de spirit.

Originea divină a omului nu rezidă în presupusele sale amintiri din lumea spiritelor. Divină este originea Conştiinţei sale. Iar Conştiinţa umană este diferită atât de minte, cât şi de memorie. Am detaliat aceste aspecte în cartea mea „CONŞTIINŢA UMANĂ, ÎNTRE MINTE ŞI SPIRIT".

SPIRIT ŞI SUFLET ÎN BIBLIE

În scrisorile apostolice din Noul Testament apar următoarele referinţe privind distincţia netă dintre Spirit şi minte, respectiv Spirit şi suflet:

I Corinteni 14:15 Duh/minte (rom.) Espíritu/entendimiento (span.) Spirit/understanding (engl.) Geist/Sinn (germ.) Spirito/mente (ital.) Esprit/intelligence (fran.) Espírito/entendimento (port.)

I Tesaloniceni 5:23 Duh-suflet-trup (rom.) Espíritu-alma-cuerpo (span.) Spirit-soul-body (engl.) Geist-Seele-Leib (germ.) Spirito-anima-corpo (ital.) Esprit-âme-corps (fran.) Espírito-alma-corpo (port.)

EGO şi SINE versus SUFLET şi SPIRIT

În multe dintre scrierile spirituale contemporane se folosesc expresii de genul „*Ego-ul trebuie anihilat*", „*Ego-ul este un Eu fals*", „*lasă-te în grija Sinelui tău superior*" etc. Cred că se ivesc unele confuzii prin utilizarea termenilor „Ego" şi „Sine". Iată de ce:

- Cuvântul Ego este sinonim cu sufletul omului. Ego-ul va dăinui până la moarte. Nu se pune problema distrugerii voite a ego-ului, care ar fi precum tăierea crăcii de sub picioare – o sinucidere fizică sau psihologică. În spiritualitatea autentică putem vorbi doar de purificarea impulsurilor şi stărilor Ego-ului, astfel ca ele să nu mai fie maculate de

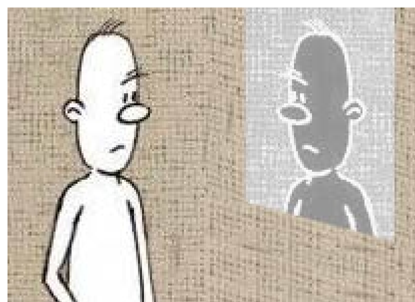
diverse influenţe inconştiente sau venite de aiurea şi care ne provoacă regrete ulterioare.

Ba chiar, în psihologie, se vorbeşte despre „*dezvoltarea şi întărirea ego-ului*” sau de a dobândi un „*ego sănătos*”, iar asta poate aduce şi mai multă confuzie în lecturile spirituale.

- Când vorbim despre Sine, s-ar putea înţelege că vorbim tot de Ego, unul ceva mai „aristocrat”, dar în esenţă acelaşi. Dacă spunem Sine superior, sensul rămâne vag: poate fi un ideal abstract sau o credinţă de tip religios în ceva exterior. Nu prea găsim specificat faptul că Sinele are o voinţă separată de a omului, uneori chiar intenţii diferite. Sinele poate fi acel „alter-ego” pomenit în psihologie.

De aceea, considerăm că sintagma „Spiritul încarnat” defineşte neechivoc o entitate cu care sufletul convieţuieşte. Nu este o entitate ocazională şi străină, ci însăşi sursa divină care îl animă, îi dă pofta de viaţă, îi oferă mare parte din personalitate şi îi împiedică trupul să se descompună.

În general, vom prefera denumirile conjugate de suflet şi Spirit, fiindcă au un sens mai precis definit.

Ego şi Alter-ego

SUFLET FĂRĂ SPIRIT, SPIRIT FĂRĂ SUFLET

Învăţătura tradiţională creştin ortodoxă susţine că Isus Cristos avea atât o natură divină (Spiritul nemuritor), cât şi una umană (sufletul). Totuşi, conform aceleiaşi dogme, oamenii nu ar avea decât o natură umană (sufletul creat la concepţie). Concluzia logică este că oamenii ar fi lipsiţi de Spirit...

Desigur, această concluzie născoceşte o prăpastie artificială între Isus şi noi, ceilalţi oameni. Astfel, nu-l mai putem privi ca pe un frate spiritual mai mare. Rămâne doar un prilej de uimire şi o speranţă de ajutor, dar NU mai poate fi şi un model de urmat!... Isus-omul devine chiar mai straniu decât un extraterestru. De fapt, de mult timp preoţii l-au suspendat pe Isus undeva, sus, ca să nu-L putem ajunge decât cu aprobarea şi metodele lor.

Concepţiile new-age, pe de altă parte, consideră că omul este doar un Spirit dotat cu trup. Omul ar fi, după aceştia, un Spirit adormit, obnubilat de mirajul lumii materiale. Toate caracteristicile sufleteşti ar aparţine deci Spiritului, sufletul şi Spiritul fiind acelaşi lucru.

Budismul nu clarifică subiectul. Vorbeşte despre minte la modul general, care ar corespunde termenului de suflet, dar combinat şi cu caracteristici ale Spiritului (ex: *„conştiinţă fără început şi fără sfârşit”*). Unii îi spun minţii, spirit, dar neavând acelaşi înţeles cu Spiritul distinct care animă omul.

Pe scurt:

```
Omul, în creştinism:     Trup ----- Suflet ------ ?

Omul, în new-age:        Trup ------- ? -------- Spirit
```

După cum se vede, ambele concepţii au lacune.

VIZIUNEA CORECTĂ SEPARĂ SUFLETUL ŞI SPIRITUL

Noi credem că, atunci când vorbim despre „om”, ne referim în principal la SUFLETUL său! Desigur, este foarte influenţat de trup, de mediul fizic, de ambianţa psiho-mentală, ca şi de voinţa Spiritului său. Dar sufletul este, el însuşi, un decident autonom. Nucleul sufletului – pe care îl numim Conştiinţă – provine din Spirit, dar este independent de acesta din urmă. Conştiinţa este un mic fragment divin din Spirit, împrumutând o parte din caracteristicile acestuia, din personalitatea sa. Această Conştiinţă divină supravieţuieşte morţii (realipindu-se de Spiritul sursă). Numai aşa putem explica de ce, pe timpul vieţii, omul diferă mult de Spirit, iar la moarte cei doi redevin o singură entitate. (Aceste subtilităţi le-am detaliat în cartea „CONŞTIINŢA UMANĂ, ÎNTRE MINTE ŞI SPIRIT”)

Atunci când primim inspiraţii şi intuiţii, ne cuplăm automat cu Conştiinţa Spiritului. O foarte bună unificare se poate realiza prin meditaţie contemplativă (alte ocazii: decorporalizarea, moartea clinică). Mecanismul fuziunii cu Spiritul este unul foarte simplu, armonios, eficace şi natural. Deşi în mod obişnuit omul diferă în multe privinţe, prin interiorizare profundă el poate deveni una cu Spiritul şi cu Dumnezeu. Este un miracol şi o taină accesibilă doar fiinţei umane evoluate.

Ţinând cont de toate acestea, este absurd să pretindem oricărui om limitat şi muritor să fie, să se comporte sau să se creadă a fi un Spirit nemuritor. Omul şi Spiritul său aparţin de lumi total diferite, care coexistă şi se hrănesc reciproc. Ele trebuie să conlucreze pentru binele ambilor.

Până la spiritualizarea sa deplină – eveniment foarte rar – trebuie să ştim şi să admitem că omul poate fi inferior potenţialului său spiritual.

În acelaşi timp, omul nu este doar un animal inteligent, ci are dreptul la o viaţă spirituală. Desigur, asta nu înseamnă să trăiască o viaţă ca de înger. Îngerii nu sunt oameni şi nici nu pot fi. Iar Terra nu este

Paradisul. Omul trebuie să-şi trăiască viaţa sa firească primită de la Dumnezeu şi de la Spiritul său. Ce poate el să facă este să încerce o apropiere interioară de Spirit, o sincronizare între voinţa sa şi cea a Spiritului, între gândurile şi sentimentele sale şi cele ale Spiritului. Când această simbioză este dusă aproape de perfecţiune, putem spune că omul trăieşte echilibrat şi spiritual, manifestând în lume Voinţa lui Dumnezeu. Într-o viaţă spirituală autentică, abilităţile paranormale pot apare într-o măsură mai mare, mai mică sau deloc vizibil.

Prin această largă viziune spirituală, pe de-o parte le dăm dreptate umaniştilor care proclamă dreptul omului de a trăi cu plăcere, dar şi cu deplină responsabilitate. Făcând faţă atâtor factori perturbatori (boli, poluare, sărăcie, stres, natură ostilă, ticăloşia semenilor şi multe altele) pământenii totuşi supravieţuiesc – iar ăsta-i meritul lor spiritual cel mai mare! Merită compasiunea Cerului şi a noastră.

Pe de altă parte, le dăm dreptate şi spiritualiştilor care solicită omului să se eleveze, să lepede învelişul greu al materiei şi să se ridice către planurile subtile superioare. Oricât de greu ne-ar fi să trăim, să nu uităm să trăim frumos şi generos!

După cum sufletul (ego-ul) se află la mijloc, echilibrând trupul şi Spiritul (Sinele superior, alter-ego), tot astfel o concepţie justă de viaţă trebuie să balanseze viaţa fizică şi legile ei cu viaţa spirituală şi legile ei diferite. Cum va dansa acest balet complicat, este meritul şi truda fiecărui om în parte, precum şi a Spiritului său coordonator. Nimeni nu poate dansa pentru tine...

Mult mai important este să ne recunoaştem natura divină, căci de cea animală şi egotică suntem suprasaturaţi de milenii. Trezirea spirituală este un deziderat major. Este Viitorul.

Dumnezeu ne-a dat viaţă şi atât. El nu are nicio pretenţie de la noi.

Cel care are nenumărate pretenţii este Spiritul încarnat în noi. Nu ne dă pace niciodată când nu-i facem pe plac, ne orientează, ne sfătuieşte, chiar ne manipulează. Nu putem schimba această ierarhie şi subordonare. Cel mult putem să ne răsculăm şi să creăm haos în minte. Să ne pretindem mici conducători despotici, complet liberi de bun-simţ. Desigur, ar fi o falsă gândire, fără fundament, căci nenumărate condiţionări ne presează de pretutindeni. Singura condiţionare de la care putem aştepta doar lucruri superioare, nobile, plăcute, este influenţa Spiritului. De ce am renunţa la sprijinul Său, la influenţa sa pozitivă?! Mai bine s-o acceptăm şi s-o conştientizăm în mod distinct, ca să-i înţelegem raţiunile şi efectele tainice minunate! Doar aşa putem fi fericiţi.

Familiarizându-te cu această concepţie, nu trebuie să te îndepărtezi de Dumnezeu. Dimpotrivă. Când ai o mare nevoie sau urgenţă e normal să ceri ajutor extern de la Divinitate, care, dacă vrea, va aranja evenimentele în mod favorabil. Dar dacă nu vrea, poate că ţi-a aranjat să suferi cu un scop: cel de a te apropia de Dumnezeul interior, Spiritul tău.

Spiritul te poate întări şi îţi poate manifesta calităţi excepţionale, temporar inhibate. Am tot subliniat ruperea omului de Spiritul său ca o avertizare asupra crudei realităţi. Idealul trebuie să fie însă, dimpotrivă, identificarea cu Spiritul în toate clipele vieţii.

SPIRITUL ÎNCARNAT NU E OM.
SPIRITUL DEZÎNCARNAT ESTE OM

Iată un dublu paradox interesant. Prima afirmaţie am explicat-o mai sus. Ea este oarecum contraintuitivă şi neagă un mit spiritual, fiind însă adevărată.

A doua este o afirmaţie falsă, dar susţine mitul spiritual că omul, după ce moare, rămâne cu vechea personalitate. Ea pare a fi demonstrată de diversele apariţii fantomatice ale unor persoane decedate sau care apar în vise ori în extracorporalizări. Persoanele cu experienţă în contactul cu lumea spiritelor ştiu însă că forma este înşelătoare şi se poate schimba instantaneu la voinţa spiritului. De asemenea, că personalitatea spiritului dezîncarnat este alta decât personalitatea limitată pe care a avut-o omul din ultima încarnare. Doar în prima perioadă după deces spiritul trăieşte intens în atmosfera sufletească a fostului om. După un an, un spirit evoluat şi-a revenit deja la personalitatea sa cosmică. Dacă i se cere în comunicările spiritiste, El se poate prezenta drept sufletul vechiului om, dar o face detaşat, jucând rolul cerut de audienţa emoţionată.

ANTITEZE ÎNTRE OM ŞI SPIRITUL SĂU

Adoptând dualismul suflet-Spirit, vom putea evita ideile eronate sau ambigue, care abundă în lucrările de religie şi spiritualitate, precum şi în concepţiile laice. Iată o descriere aforistică, prin comparaţii antitetice, care încearcă să clarifice diferenţele dintre om şi Spirit:

- Detaşarea este o calitate spirituală, pe când indiferenţa este atributul sufletului.
- Iubirea omenească este calitatea sufletului, dar Iubirea necondiţionată şi universală este a Spiritului.
- Mintea face parte din suflet. Mintea nu este Spiritul. Dar rafinarea minţii prin metode spirituale aduce receptarea mai clară a gândurilor Spiritului.
- Am găsit într-o carte o exprimare nefericită: „trezirea propriului spirit”. Spiritul divin din noi este mereu treaz. Doar sufletul este adormit, acoperit de zgura materiei, orientat predilect către exterior. Sufletul trebuie trezit către Spirit.

- O traducere jalnică pentru „*Self-realization*”: „realizarea Sinelui”. De fapt, nu este nimic de înfăptuit, ci Sinele trebuie doar înţeles şi cunoscut. După ce ai cunoscut Sinele, vei rămâne acelaşi om...

- Tu eşti muritor; Spiritul este veşnic.

- Tu ai un trup greoi şi o formă dată; Spiritul nu le are pe nici una.

- Tu amesteci valorile; Spiritul are o scară a valorilor foarte bine conturată.

- Mintea ta este secvenţială, analitică, lentă. Spiritul gândeşte sintetic, extrem de rapid. Te bazezi mult pe scheme de gândire prefabricate şi pe trecut. Într-o secundă, Spiritul îşi poate schimba total o strategie, cu toate detaliile sale, având privirea ferm orientată către desăvârşire.

- Ego-ul vizează mereu vreun minuscul proiect viitor sau rememorează un eveniment trecut, aşa că pierde momentul prezent. Spiritul trăieşte intens în „aici şi acum”, el apreciază la justa valoare evenimentele în curs şi acţionează rapid pentru a le modela pe loc.

- Ego-ul este încăpăţânat, îndărătnic, precum un animal: nu-l poţi scoate dintr-ale lui decât cu mari eforturi de dresare. Spiritul este adaptabil la împrejurări, se mulează pe datele concrete şi pe neputinţele omului. Ego-ul, odată influenţat, va adopta noua direcţie cu convingere, uitând vechile preferinţe sau păreri. Spiritul, având o răbdare nesfârşită cu prostia omului, va încerca toată viaţa să-l îndrume spre scopurile sale spirituale, ferm stabilite pentru această încarnare.

- Tu crezi că evoluţia spirituală înseamnă să te călugăreşti sau să capeţi viziuni astrale şi puteri paranormale. Dar opinia Spiritului poate fi că acestea ar putea împiedica îndeplinirea misiunii sale pământeşti, aşa că te fereşte de ele, dacă e cazul. Spiritul are multe alte interese decât de a te scoate din normalitate...

- Tristeţea metafizică nu deprimă, precum tristeţea obişnuită. Ea te ajută să te detaşezi de efemeritatea tuturor lucrurilor lumeşti. A doua, dimpotrivă, te leagă de ele. Meditând serios la lucrurile grave, s-ar putea să simţi şi tu o tristeţe metafizică... Nu te speria, este o binevenită nostalgie după perfecţiune!

- Omul, cu instinctul său de supravieţuire, se fereşte de orice îi ameninţă viaţa, libertatea, interesele. Spiritul însă, uneori, e de acord, ba chiar provoacă pedepse, chinuri şi, în cazuri excepţionale, chiar moartea omului atunci când acţiunile acestuia contrazic flagrant şi permanent interesele Sale.

- Uneori, intenţia Spiritului de a ajunge într-o anumită conjunctură împinge omul, ca la jocul de biliard, să se ciocnească cu diverse obstacole, pentru ca, în final, să fie deviat în zona câştigătoare.

- Omul nu poate trăi fără speranţa că lumea va fi mai bună. Spiritul suportă lucid evidenţa că lumea se îndreaptă pe zi ce trece spre prăpastie.

- Când omul se află în mijlocul unui necaz, este tare supărat. În acest timp, Spiritul rămâne vesel, optimist, bine dispus. El ştie că tulburarea

obişnuinţelor ego-ului este cea care doare, însă e necesară pentru evoluţie.

- Omul încearcă să „fenteze" karma de câte ori poate. Spiritul poate că îl înţelege, dar nu e de acord să care acelaşi bagaj karmic până în viaţa sau vieţile următoare.

- Ego-ul se simte bine fiind mărginit, limitat la trup şi ale lui. N-are nevoie să simtă mai mult. Spiritul se sacrifică de mulţi ani stând închis în carapacea creierului, având permanent nostalgia infinitului. Spiritul ar vrea să se dilate cât mai mult, până la a cuprinde Totul.

- Omul îşi clasifică activităţile în profesionale şi de hobby. Pentru Spirit există un singur fel de învăţare, cea care îmbogăţeşte cultural şi spiritual.

- Dar iată şi o asemănare. Moartea unui prunc este considerată o nenorocire şi de oameni, şi de spirite. În primul caz, o tragedie. În al doilea caz, doar o şansă ratată de evoluţie.

Excepţie: Spiritul se află la ultima reîncarnare obligatorie, pentru a ispăşi un mic rest de karmă. A trăi mai mult decât câţiva ani (sau luni) ar putea fi chiar riscant pentru spirit, putând să-i îngreuneze karma, în loc să i-o uşureze. Se ştie că viaţa omului pe Pământ este plină de neprevăzut, ispite şi accidente... În acest caz de excepţie, se poate spune că pruncul mort era (aproape) un înger. În celelalte cazuri (marea majoritate), doar un spirit ghinionist.

Dacă un spirit îşi ispăşeşte karma chiar şi numai trăind puţin în corpul unui copil neştiutor şi nevinovat, ne putem închipui ce preţioasă, în general, este fiecare zi de viaţă pentru orice spirit! De aceea, putem afirma că „instinctul de conservare" are o sursă pur spirituală, transpusă în frici animalice.

- Omul are impresia că viaţa lui este unică, şi aşa este. Spiritul priveşte totul cu conştiinţa clară a repetării evenimentelor, condiţiilor şi stărilor. Se spune, cu obidă, că oamenii nu învaţă nimic din istorie. Asta poate şi din cauză că Istoria este făcută spre folosul Spiritelor şi din munca Lor.

- Văzând cum mor oamenii alături de noi, nu putem să ratăm gândul că viaţa este o deşertăciune fără sens. Dar totul capătă sens dacă înţelegem că viaţa omului urmăreşte îndeplinirea scopurilor superioare ale Spiritului.

- Noi ne judecăm semenii cu duritate, comparându-i cu perfecţiunea pe care le-o pretindem. Şi putem avea motive justificate să fim nemulţumiţi. De obicei, ne aflăm într-o condiţie stabilă, cu un loc bine definit în lume şi este aproape imposibil să schimbăm locurile cu cei pe care îi judecăm, deci să-i înţelegem total.

În schimb, un spirit liber ştie că s-ar fi putut încarna chiar el în omul care greşeşte. Dincolo de bunele sale intenţii, odată încarnat în trup, spiritul nu mai are aceeaşi putere de decizie şi influenţă, mintea omului devenind liderul acţiunilor. Astfel, compasiunea şi empatia unui spirit faţă de oameni este infinit mai mare decât mila unui om faţă de semenii săi.

- Omul consideră moartea ca pacostea definitivă. Spiritul o vede ca pe o renaştere, ocazie de progres.

- Omul e un actor încrâncenat pe scena lumii. Spiritul este un spectator atent, dar detaşat, nu foarte implicat emoţional.

- Omul se gândeşte la Dumnezeu şi legile de funcţionare ale universului, căci aşa îl îndeamnă Spiritul. Dar, inevitabil, acest subiect îi depăşeşte puterea de cuprindere a minţii sale limitate. De aceea, explicaţiile primite de oameni sunt şi vor fi mereu parţiale, controversate, nemulţumitoare pe deplin, ele alinându-le doar parţial dorinţa de cunoaştere. Numai Spiritul poate înţelege, având o cu totul altă perspectivă, cum stau lucrurile cu Divinitatea. Ecouri ale acestei înţelegeri ajung uneori şi la oameni, sub diverse învăţături filosofice şi spirituale, care nu au cum să fie perfecte.

- Omul se roagă pentru iertarea păcatelor şi uneori i se acordă o dispensă (care nu e decât o amânare a pedepsei pentru viaţa următoare). Spiritul însă ştie că, în eternitate, karma se absolvă doar prin muncă spirituală. În veşnicie nu există iertarea păcatelor!

Unele spirite, pentru a nu se reîncarna şi a suporta o karma fizică foarte grea, se întrupează temporar ca medici spirituali în trupul unor mediumi de absorbţie, precum João de Deus, realizând multe minuni medicale şi fapte bune.

- Omul vrea să câştige şi să aibă succes. Spiritul găseşte că-i mai important ca omul să participe şi să încerce. „*Călătoria e mai importantă decât destinaţia*”, se spune. Orice realizare materială este deşartă privită din veşnicie. În schimb, ceea ce rămâne sunt calităţile psihice, obţinute prin luptă răzbătătoare.

Desigur, nu e rău să ai succes! Uneori, eşecul te poate marca negativ, devenind un defect mai târziu. Or, Spiritul nu-şi doreşte să acumuleze defecte, care cheamă dificultăţi karmice ulterioare. Totuşi, nu succesul material este totul sau cel mai important lucru de urmărit, pentru Spirit.

- Omul se consideră perfect şi e mulţumit de sine, deşi e plin de defecte. Spiritul însă simte dureros fiecare imperfecţiune a sa, dar are in Sine germenul perfecţiunii divine.

- Omul caută societatea, rumoarea, fuge de singurătate. Dar Spiritul îl îndeamnă să se retragă în linişte, pentru a auzi glasul Său.

- Starea omului depinde de mulţi factori interni şi externi, fiind foarte schimbătoare. Spiritul este extrem de stabil, egal cu Sine.

- Omul crede că spectacolul lumii este spontan şi haotic. Spiritul mai vede şi regia din culise.

Cum să ne dăm seama că există un Super-regizor? Cel mai simplu, remarcând acţiunea LEGII KARMEI (a cauzei şi efectului *întârziat*) şi a LEGII SINCRONICITĂŢII (apariţia unor coincidenţe semnificative, chiar multiple şi repetate, a căror cauză comună nu poate fi stabilită).

- Omul îşi linişteşte cugetul când se relaxează, stă în linişte sau receptează frumosul. Spiritul însă, uneori, nu e de acord ca omul să fie liniştit şi indiferent la nenorocirile din jurul său. Mai bine un erou agitat, decât un ticălos senin.

Aici se cuvin a fi date ca exemplu acele persoane care, sub pretextul practicării unei căi, a unor metode spirituale, dispreţuiesc sau neglijează datoria lor primordială de om între oameni. Se izolează de cei dragi care au nevoie de ei, îşi confecţionează o atmosferă artificială din care nu vor să iasă pentru a cunoaşte realitatea sau chiar manifestă laşitate în lupta cu viaţa doar ca să nu-şi strice „pacea lăuntrică”.

Un exemplu şi mai dur este următorul. Ofiţerii nazişti din lagărele de concentrare obişnuiau să asculte seara concerte de pian, degustând sublima artă muzicală. A doua zi, ucideau sute de semeni fără apărare. Poate că spiritele majorităţii acelor ofiţeri ar fi preferat ca ei să suporte mustrările de conştiinţă fără a-şi anestezia simţul moral, ceea ce i-ar fi condus la o împotrivire faţă de Rău.

În acest sens, Isus spunea metaforic *„Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l!”* (Marcu 9:47).

- Multe aforisme create spontan de oamenii înţelepţi şi adunate în culegeri sau texte sacre par de multe ori nişte paradoxuri greu de înţeles sau de aplicat. Motivul? Ele se adresează nivelului omului de pe nivelul Spiritului. Adevărul descris este mai mult intuit decât raţionalizat, iar fiind analizat cu o minte materialistă, ar putea chiar trezi ironii. Luaţi de exemplu citatul biblic de mai sus.

Constatând că – din când în când şi aproape nefiresc, de neînţeles de ceilalţi – înclini balanţa alegerilor dinspre poziţia omului către cea a Spiritului, înseamnă că te afli pe calea spre iluminare spirituală, te afli pe o direcţie evolutivă normală. Desigur, ştim cu toţii că Spiritul nu poate acţiona în locul omului. Trebuie să continuăm să ne implicăm în viaţa noastră personală şi socială pentru a îndeplini scopurile cu care Spiritul s-a încarnat în umila noastră persoană...

NOTĂ: Am accentuat diferenţele de mai sus în scop didactic. În realitate, viaţa psihică este mult mai complexă... De pildă, mare parte din personalitatea sufletului provine din perispirit, adică acea energie dobândită în decursul evoluţiei şi care însoţeşte permanent Spiritul.

INTERFAŢA DINTRE MINTE ŞI SPIRIT

După cum vedem, diferenţele dintre om şi Spirit par greu de conciliat. Totuşi, împăcarea este realizată prin existenţa unui „tampon” psihic între Spirit şi mintea fizică. Este vorba despre mintea astrală şi cea mentală (amănunte găsiţi în cartea mea „MODELUL UNIFICATOR AL PSIHICULUI UMAN NORMAL ŞI PARANORMAL”). Anatomic, ele ţin de alcătuirea globală a Minţii, dar funcţional sunt apropiate de Spirit. În acest fel, mintea fizică primeşte permanent influxuri spirituale <u>moderate</u> într-un mod confortabil şi inteligibil.

În schema de mai jos, am reprezentat dubla apartenenţă a minţii astrale şi a celei mentale.

Între Spirit şi mintea fizică se află un „tampon” format din mintea astrală şi cea mentală, care intermediază dialogul şi împacă tendinţele lor opuse.

IERTAREA DE SINE prin REVELAREA VIEŢILOR ANTERIOARE

”Trebuie să vă iertaţi pe voi înşivă!”, spun unii traineri sau îndrumători spirituali prin conferinţe sau cărţi. Oricine caută bine în trecutul său poate găsi o faptă personală de care să se ruşineze, să se înspăimânte, pe care să o critice. Adevărat! Totuşi, nu toţi avem un simţ acut al vinovăţiei sau al responsabilităţii neîndeplinite. *„Sunt în pace cu mine însumi, n-am reproşuri majore să îmi fac, nu sunt un păcătos, nu am de ce să mă iert”*. Dacă nu ne găsim nicio vină serioasă, atunci cum să aplicăm îndemnul „iertării de sine”?

E adevărat că, în creştinism, se spune că toţi greşim, cu voie sau fără de voie, şi că moştenim păcatul lui Adam, aşa că ar trebui să ne cerem continuu iertare de la Dumnezeu pentru imperfecţiunile noastre. Dar creştinismul este o religie care a devenit în timp greu de înţeles chiar şi pentru preoţi.

Accept că oricine poate greşi şi că „binele” lui Dumnezeu nu este întotdeauna „binele” văzut de noi. Dar sentimentul de „păcat” nu poate fi simţit corect decât de către cei deja purificaţi spiritual în bună măsură şi nu poate fi impus tuturor enoriaşilor. Culpabilitatea metafizică este o stare de smerenie adâncă însoţită de o speranţă nesfârşită. O adevărată stare de graţie...

Iată o metodă interesantă care ne poate apropia intelectul de inimă: să ne cunoaştem reîncarnările.

Aflându-ne vieţile anterioare ale Spiritului nostru (de la o persoană autorizată divin să ni le reveleze, nu din tabele astrologice sau de la esoterişti speculanţi), ne găsim într-o situaţie contradictorie.

De pe o parte, curiozitatea ne este satisfăcută. Cunoaştem lucrurile importante din viaţa unui alt om în care a fost încarnat spiritul nostru. Dar acel om nefiind perfect, evident, a avut greşelile sale, pe care, vrând-nevrând, le-am preluat noi – ca sensibilităţi nedorite sau ca pedepse venite „din senin”. Deci, pe de altă parte, am putea fi chiar foarte supăraţi pe acel om din trecutul nostru spiritual care nu a respectat regulile „elementare” ale vieţii armonioase (pe care abia acum le înţelegem bine).

Să nu uităm însă că înţelepciunea noastră actuală nu a apărut din senin, ci şi din observarea şi îndreptarea urmărilor rele ale acţiunilor anterioare ne-înţelepte. Deci, chiar dacă am preluat o anumită karmă neplăcută, totuşi ea va produce sau a produs deja un salt evolutiv pentru fiinţa noastră. FĂRĂ KARMĂ NU PUTEM EVOLUA! E adevărat, această explicaţie sună cam abstract, iar noi, oamenii, suntem fiinţe emoţionale şi cu dureri concrete...

Dacă ne deranjează sau chiar ne doare viaţa anterioară a spiritului nostru, avem o ocazie potrivită să apelăm la ceea ce mulţi îndrumători spirituali numesc „iertarea de sine”. Deseori, aspiranţii spirituali nu se simt deloc supăraţi pe ei înşişi. Dimpotrivă, se iubesc pe sine şi asta e normal. Dar acela este sinele uman, mic, egoist. Nu Sinele spiritual.

Iertându-l pe omul păcătos din vechime (antecesorul nostru spiritual), declanşăm un proces de înţelegere a condiţiei umane în general (înţelepciune). Acum avem un „obiect viu” asupra căruia să ne îndreptăm „iertarea de sine”. Deşi NU suntem „noi înşine”, totuşi el face parte din „Sinele nostru profund”, din moştenirea spirituală.

Iertându-l pe acel om al trecutului, ne absolvim de fapt Spiritul, căci sub ochii Lui s-au petrecut acele fapte dubioase. Absolvindu-ne Spiritul, ne apropiem sufleteşte de El, dezvoltăm o relaţie de iubire specială cu El. Aceasta este adevărata „iubire de Sine”, cea în care nu-I purtăm nicio ranchiună pentru karma care ne apasă astăzi. Căci noi nu avem nicio vină pentru karma ce ne-a venit de peste secole!!! De vină a fost, în principal, acel om păcătos, precum şi Spiritul nostru, care nu l-a putut împiedica să greşească...

Dacă reuşim să iertăm făptuitorul din trecut responsabil de durerea noastră de azi, atunci realizăm un miracol. Ne eliberăm de o parte din

acea karmă. Prin IERTARE DE SINE (sau IERTAREA SINELUI) ne ridicăm vibraţia fiinţei şi devenim mai imuni la dureri. O vibraţie înaltă ne aduce nenumărate beneficii...

Iată deci cum cunoaşterea vieţilor anterioare ne poate ajuta să punem în aplicare îndemnul sapienţial de a ne ierta pe noi înşine.

Cuvioşii înţelepţi creştini ne îndeamnă, la rândul lor, să ne rugăm pentru iertarea strămoşilor noştri genetici. Fiecare dintre noi poate purta şi karma negativă creată de aceia (perpetuată sub numele popular şi cam ambiguu de „blestem de neam"). A ne ruga pentru iertarea lor presupune, în primul rând, că noi i-am iertat pentru răul ce ni l-au transmis. Restul e treaba Divinităţii. Noi deja ne-am pregătit sufletul pentru mântuire...

REVOLTA ÎMPOTRIVA SINELUI şi ÎMPĂCAREA CU EL

Avem şi alte ocazii de a ne ierta Sinele, învăţând astfel să-L iubim.

Spiritul nu este defel o fiinţă umană, ci una eternă. Pentru Spirit, omul este un COBAI. Un prilej, din multe, de a-şi realiza anumite interese legate de acumularea unor experienţe într-un corp omenesc. Iar fiecare cobai are norocul lui. Dar ce opţiuni are un şoricel de laborator? Să stea pe loc, să meargă în stânga sau în dreapta şi să ajungă la capătul labirintului. Alegerile noastre sunt mereu limitate la câteva opţiuni posibile. Însă ce spun acum nu este fatalism! Căci şoricelul e lăsat să se descurce singur, cu adevărat. De fapt, experimentatorul chiar mizează pe libertatea cobaiului de a găsi singur ieşirea din labirint...

Dacă vom medita profund la acest adevăr – că noi, toţi oamenii, suntem nişte cobai – vom putea simţi imediat compasiune pentru semeni. Unii cobai au parte de experimente simpatice, unele obositoare, iar altele chiar dramatice. Dar nu există privilegiaţi. Pentru experimente, cobaii se aleg la întâmplare şi tura viitoare poţi nimeri într-o altă tulumbă.

Ne putem revolta împotriva acestei situaţii. Nu putem însă schimba legile naturii şi, în plus, absolut fiecare fiinţă biologică o suportă. Dar poate că revoltându-ne, conştientizăm acut realitatea, că nu suntem „de capul nostru" pe lume. Şi ne putem schimba poziţia: din cobai, să devenim „voluntar", din manipulat, să devenim „servitorul" Stăpânului interior. Nu e doar o nuanţă, ci o transformare fundamentală şi o temelie fermă pentru nişte realizări spirituale ulterioare. Şi, de ce nu, este reconfortant să ştim că nu suntem niciodată singuri, că avem cu cine ne sfătui în chestiuni delicate, că avem un refugiu de pace şi seninătate oricând la dispoziţie!...

Dacă mă gândesc bine, mai există o altă alternativă: să nu crezi aceste lucruri, să le consideri invenţii mincinoase. Şi să le uiţi cât mai repede...

Totuşi, sursa acestei viziuni spirituale nu este una speculativă, ci provine din revelaţiile cercetătorului spiritist Nina Petre. Colaborând cu lumea spiritelor, doamna Nina a înţeles că Spiritul dezîncarnat este cu totul altceva decât persoana decedată. Mai mult, SPIRITUL A FOST MEREU ALTCEVA DECÂT OMUL în care era încarnat. Este un adevăr nou şi, totodată, vechi de când lumea, care poate fi greu de digerat pentru unii. Poate că au mai realizat şi alţii acelaşi adevăr, dar nu l-au spus suficient de răspicat. Câteva dintre revelaţiile lui Jakob Lorber din cartea „Pământul şi Luna" conduc la aceeaşi concluzie.

Deseori, nu suntem mulţumiţi de ceea ce ne oferă viaţă, din cauza alegerilor făcute de Spiritul nostru înainte de naştere. Omul zice: „*Nu ştiu de ce m-am născut, nu am cerut-o şi nici nu pot şti când voi muri*". Dar Spiritul le ştie pe toate acestea şi multe altele pe care nu le vom afla niciodată. Omul este curios şi ar vrea să afle mai multe despre încarnările precedente. Totuşi, întâmpinăm o barieră către această cunoaştere atunci când nu suntem pregătiţi psihologic să aflăm lucruri prea dure şi care fac parte din „bucătăria" Spiritului. Doar privilegiaţii au acces la aflarea vieţilor Lui anterioare. Ce poate fi mai captivant decât să descoperi în tine bucăţelele de istorie a omenirii care ţi-au construit personalitatea prezentă, ca într-un puzzle cu piese de timp, nu din carton?! S-ar putea ca în viaţa următoare să nu mai ai ocazia să meditezi la chestiunile acestea...

Când păţim un necaz, de obicei dăm vina pe alţii, pe soartă, pe întâmplare sau pe noi înşine. Cei mai încrâncenaţi dau vina chiar pe Dumnezeu, deşi El nu are niciodată nicio vină!!!

S-ar putea totuşi ca motivul să fie altul, şi anume că Spiritul nostru a pus la cale cu abilitate şi bună-ştiinţă acel eveniment dramatic, aceasta pentru ca să dobândim anumite calităţi sau să căpătăm un gen de experienţă pe care Spiritul îl doreşte... Oricum, nimeni nu poate obţine detaliile gândirii Spiritului, căci sunt ţinute secrete, mai ales pentru ca planurile Sale să nu fie dejucate.

Dacă însă ne dovedim ascultători şi dornici de a colabora conştient cu Spiritul nostru, El ne va strecura „la ureche" unele informaţii despre viitor (aşa cum îl proiectează El). Asta s-ar numi predicţie împlinită, intuiţie inefabilă, reading (citire clarvizionară) etc. Şi împăcare cu soarta...

Însă, cum oamenii vor de obicei să îşi ducă viaţa de capul lor, fără nicio disciplină sau ascultare, nici Spiritul nu prea le dezvăluie planurile încarnării sale. Viaţa devine atunci un fel de joacă de-a şoarecele şi pisica... Cine pe cine păcăleşte? Omul fentează provocările şi încercările dorite de Spirit sau Spiritul manipulează întâmplările şi alegerile omului? La această întrebare trebuie să vă răspundeţi pe cont propriu!...

SPIRITUL (GINGAŞUL) şi OMUL (BĂDĂRANUL). DISOCIEREA CARE ÎNSTRĂINEAZĂ

Salutul oriental NAMASTE (NAMASKAR) s-ar traduce liber prin *„Spiritul meu salută Spiritul tău*”.

Veţi fi auzit, cu siguranţă, mulţi îndrumători spirituali (aproape toţi) afirmând că, Spiritul aflându-se în om, înseamnă că omul este chiar Spiritul. Este o eroare prea des întâlnită. Afirmaţia este (aproape) adevărată doar în cazul rar al sfinţilor. În privinţa celorlalţi, o prăpastie uriaşă este trasată între om şi Spiritul său... Acceptând această stare deplorabilă, dar reală, putem evolua rapid pe calea spiritualităţii. Altfel, dând frâu liber imaginaţiei spirituale şi autosugestiilor pozitive, s-ar putea să avem la un moment dat eşecuri inexplicabile pe calea spirituală şi chiar să ne depărtăm de El. N-aş spune asta dacă nu aş cunoaşte exemple concrete dramatice şi triste...

Prin urmare, primul pas pe calea spiritualităţii ar fi să disociem personalitatea umană de cea a Spiritului. Poate părea dificil la început să ne gândim la existenţa a doi poli de voinţă în fiinţa noastră. Dar, la o analiză atentă, asta explică foarte multe lucruri, deci, măcar ca ipoteză, este acceptabilă. Însă odată ce continuăm cu practica spirituală, vom primi tot mai multe semne că suntem pe calea adevărului şi că, într-adevăr, este corect să diferenţiem clar între cele două instanţe de decizie ale omului. Ba, mai mult, ar fi bine să ne amintim cât mai des acest adevăr!

Totuşi, la început, când încă mai păstrăm impurităţi mentale, am putea privi Spiritul ca pe un rival, cu care avem o luptă permanentă pentru supremaţie. Dar asta-i o capcană. Spiritul este extrem de gingaş, tolerant până la un punct cu slăbiciunile omului în care este încarnat, dispus să aştepte răbdător ocaziile oportune pentru a mişca individul spre o direcţie secretă. Nu e cazul ca omul să încerce să se opună Spiritului, fiindcă va avea mult de pierdut şi de suferit. Desigur, individul nici nu prea îşi dă seama care sunt dorinţele Spiritului său (sunt aceleaşi cu ale lui Dumnezeu!), confundându-le cu diverse influenţe exterioare străine, care încearcă să îl deturneze cu viclenie. Totuşi, odată ce omul primeşte nişte informaţii spirituale certe (în măsura în care le merită, le cere şi le suportă), mintea sa impură ar putea exagera cu disocierea faţă de Spirit. Atunci trebuie ca omul să se redreseze şi să ia aminte la faptul că, totuşi, Acela îi dă viaţă, îi modelează mintea în multe privinţe (nu în toate) şi îi împrumută Conştiinţa. Şi această faţetă este la fel de adevărată, ba chiar primordială!

Gândind egotic, este uşor să cădem în păcatul desconsiderării sau acuzării Spiritului nostru. Putem să îl luăm în derâdere fiindcă a animat, în vieţile sale anterioare, oameni prea mărunţi sau cu prea multe patimi. Sau, şi mai tentant, putem să-l acuzăm de toate necazurile şi „ghinioanele” noastre actuale, pe care nu ne învaţă să le ocolim sau chiar ni le provoacă. Dacă am ajuns până acolo, înseamnă că procesul psihologic de disociere a mers prea departe, îndepărtându-ne de

Stăpânul fiinţei noastre! Viziunea noastră omenească este prea îngustă pentru a înţelege şi punctul Său de vedere.

Spiritul nostru provine şi el – de unde altundeva? – din lumea spiritelor... Diverse explicaţii despre lumea spiritelor şi modul lor de gândire am dat cu alte ocazii şi se găsesc în cărţile spiritismului. Foarte importantă este însă starea în care ne aflăm pentru a le înţelege corect. Căci nu este suficient să le citim „la rece” ca să fim de acord cu ele sau, pur şi simplu, să le pricepem!

Ca să rezonăm cu Spiritul trebuie să ne aflăm într-o stare „sentimentală”, de sensibilitate accentuată la tot ce ne înconjoară, dublată însă de un sentiment că suntem protejaţi şi că şi noi am vrea să protejăm pe oricine şi orice ar avea nevoie de ajutor. Cam aceasta ar fi, de fapt, definirea „iubirii fără un anumit obiect sau subiect” sau compasiunii. Desigur că iubirea nu poate fi raţionalizată decât în mod stângace, căci ea trebuie simţită direct în suflet.

Putem ajunge în această stare „sentimentală” ascultând o muzică foarte frumoasă, urmărind o scenă de film romantic, îndrăgostindu-ne de cineva, emoţionându-ne în faţa unui dezastru, contemplând un peisaj splendid etc. Din păcate, omul modern are tot mai puţine astfel de momente de generozitate şi nobleţe sufletească, în care să-şi simtă „pieptul plin”. Precumpănesc socotelile meschine, analizele la rece, interesele materiale, poziţiile defensive împotriva atacurilor de tot felul. Dar ca să ne apropiem de Spirit, trebuie neapărat să ne ridicăm vibraţiile şi să gândim superior pe un fond emoţional elevat.

„ÎN NOI ÎNŞINE”

Spiritualitatea, în sensul original, înseamnă contactul (informaţional şi/sau senzorial) cu spiritele evoluate. Un sens desprins din primul – şi poate mai important – este următorul: spiritualitatea înseamnă să se apropiem (în fapte, simţire, gândire, prin intuiţie şi inspiraţie) de Spiritul nostru. Închinarea la spirite, zei, sfinţi şi Dumnezeu, teoriile şi ritualurile religioase, toate pot face posibilă apropierea de Spiritul propriu. Dar dacă nu o fac, aşa-zisa „viaţă spirituală” rămâne la exteriorul fiinţei noastre profunde şi nu înseamnă decât, cel mult, o simplă achiziţie culturală... Avem nevoie să Îl căutăm pe Dumnezeu! Şi să îl găsim – în noi înşine! Dumnezeul interior e mai aproape şi mai uşor de găsit şi înţeles decât Dumnezeul Macrocosmic. Toate calităţile Divinităţii se regăsesc în Spirit: este minunat, superlativ, ne înconjoară în căldură, bunătate, frumuseţe, încântare...

Răspunsul universului la căutarea noastră spirituală (sub orice formă ar fi ea) este o reverberare a glasului propriului Spirit. Nici Dumnezeul cosmic, nici sfinţii, nici îngerii nu ne vor îndruma în altă direcţie decât cea dorită şi de Spirit. Orice îndrumător spiritual ar trebui să ţină cont în principal de voinţa şi planurile Spiritului discipolului... Oricât de frumoase şi strălucitoare ar fi diversele învăţături spirituale,

oricât de calde şi prietenoase ar fi cultele sau templele lumii, nimic nu este de un real folos spiritual dacă nu ne apropie de Spirit, dacă nu ne facilitează introspecţia şi recepţionarea corectă a mesajelor Lui! Ca o căutare spirituală să fie autentică, ea trebuie să atingă acest punct final: Spiritul personal. Dumnezeu nu poate fi atins decât prin intermediul Spiritului. Între sufletul omului şi Dumnezeu stă Spiritul. Doar dacă începem să ne înţelegem Spiritul, putem spera că Îl vom înţelege cândva şi pe Dumnezeu.

Totuşi, nu este greşit să ne adresăm Divinităţii, ci este un mare pas înainte: să credem şi să ne dedicăm Binelui, Frumosului, Adevărului! Atâta doar, să înţelegem că Divinitatea se găseşte şi în noi, foarte aproape de inima noastră... de unde ne îndeamnă la fapte şi gânduri bune. Trebuie să respectăm acest adevăr, deşi încă nu îl percepem direct.

Chiar şi fără a se dedica unei căi spirituale metodice, orice om ar putea încerca să înţeleagă raţiunile Spiritului care îl animă. Cu puţină bunăvoinţă şi o purificare prealabilă a gândurilor şi emoţiilor, el ar putea conştientiza viziunea Spiritului asupra lumii, vieţii şi călătoriei sale în Veşnicie. Aceasta este calea spirituală universală, la care oricine are acces. Desigur, doar dacă omul are atât o minte bună (ageră şi sănătoasă), cât şi un Spirit Superior în el (pozitiv şi experimentat). Dacă ai ajuns cu lectura acestui text dificil până aici – neobligat de nimeni – înseamnă că îndeplineşti această condiţie! (Un om nu poate avea acces la experienţe metafizice mai înalte decât nivelul Spiritului său.) Prin scrierile mele, am încercat să dau o mână de ajutor celui dispus spre un astfel de efort prea puţin pragmatic.

ECHIPA SPIRITUALĂ

Sufletul ar face numai boroboaţe lăsat de unul singur, iar Spiritul nu ar realiza nimic concret fără mijlocirea sufletului. Separarea slăbeşte şi doar în unire stă puterea. Pentru APROPIEREA DE SPIRIT, o tehnică naturală favorabilă evoluţiei Spiritului şi fericirii omului se iveşte de la sine. Se poate numi simplu: „ECHIPA SPIRITUALĂ”.

Personalitatea umană este covârşitor influenţată de Spiritul încarnat. Mintea funcţionează prin colaborarea permanentă dintre suflet şi Spirit. Putem deci spune că sufletul nu e niciodată singur. Sufletul şi Spiritul formează o ECHIPĂ bine sudată şi complementară, un cuplu strâns unit. „Echipa spirituală” este mai mult decât simpla lor adunare, este o forţă în sine, pe care o putem invoca în mod conştient.

Putem utiliza mai multe metafore pentru a înţelege natura acestei relaţii:

- Aţi auzit vorbindu-se despre „sufletul pereche”? Ei bine, perechea sufletului este Spiritul interior. De ce să căutaţi şi să aşteptaţi din afară ceea ce aveţi deja înăuntru?!

- Relaţia dintre suflet şi Spirit este precum iubirea sinceră dintre un bărbat şi o femeie: cei doi rămân diferiţi la exterior, dar sunt îngemănaţi în simţire. În India au fost botezaţi ca fiind „cuplul Shiva şi Shakti".

- Prin experienţa mistică a REVELĂRII SINELUI vom simţi o mare fericire şi iubire. Putem simţi o negrăită fericire chiar şi doar gândindu-ne la Spiritul nostru, în linişte.

Dar oare de ce nu simţim oricând şi automat acest sentiment de iubire în cadrul ECHIPEI NOASTRE SPIRITUALE? Ca şi într-un cuplu unit (bărbat şi femeie), emoţia iubirii nu este permanentă. Într-un cuplu longeviv se va sedimenta sentimentul frumos al prieteniei trainice. Pasiunea este fatalmente trecătoare, putând fi cel mult liantul de început al relaţiei. Dar iubirea omenească înfloreşte cu adevărat prin prietenia sinceră, care este adevărata realizare personală. Pasiunea nu ştim de unde vine şi de ce dispare la un moment dat. Însă prietenia puternică este meritul nostru, adevărata valoare adăugată la frumuseţea lumii. ECHIPA SPIRITUALĂ se bizuie pe prietenie, ajutor necondiţionat reciproc, comunicare deschisă, încredere deplină.

Totuşi, beatitudinea resimţită de suflet în starea de Graţie numită „ÎNTÂLNIREA CU SPIRITUL" este doar temporară, având rolul de a-i aminti discipolului că ţelurile divine înalte pe care şi le propune au o ţintă şi o răsplată pe măsură, astfel motivându-l către realizări omeneşti deosebite.

O mărturisire semnificativă a lui Sri Ramakrishna: «Uneori vedeam un tânăr sannyasin (călugăr) ieşind din corpul meu. Îmi semăna leit şi mă învăţa multe lucruri. Uneori îl vedeam cu ochii deschişi; alteori, cu ochii închişi, într-o viziune. Când apărea, îmi mai păstram doar puţină conştiinţă asupra realităţii, dar câteodată, o pierdeam complet, zăcând inert şi nu mai puteam să văd şi să aud altceva decât gesturile şi cuvintele sale. Când acesta se reintegra în corpul meu fizic, îmi recăpătam întreaga conştiinţă. Tot ceea ce am învăţat de la el, am regăsit mai târziu în învăţăturile lui BRAHMANI, ale lui TOTAPURI şi ale altor yoghini.» (Swami Yogeshananda, The Visions of Sri Ramakrishna, 23-4)

Oricât de mizerabil ne-am simţi la un moment dat, ştim că Spiritul este împreună cu noi, legat de sufletul nostru ca gemenii siamezi. De Spirit nu ne e ruşine, nu ne ferim, el ne ştie toate gândurile şi stările, el este copilotul echipei noastre. Nu ne vom mai întrista din cauza lipsurilor şi neputinţelor noastre trupeşti şi mentale, percepându-le ca fiind doar o parte din ECHIPA care conţine şi partea luminoasă, veselă, lucidă, binevoitoare. Ne privim cu un ochi limitele ego-ului, dar având celălalt ochi aţintit spre frumuseţea Spiritului interior. Ştim că omul NU este un Spirit imaterial şi etern, dar nu ne mai identificăm numai cu sufletul mărginit. Suntem ECHIPA SPIRITUALĂ ! Oricând ne amintim aceasta, primim energie bună, informaţii nebănuite, bună dispoziţie, pace lăuntrică. Trăim împăcaţi cu lumea şi cu noi înşine (este conduita numită „*santosha*" în yoga, adică automulţumirea permanentă).

Diverşi oameni spirituali au primit în repetate rânduri revelaţia că toate fiinţele din univers funcţionează în cadrul unei ECHIPE SPIRITUALE proprii. Spiritul este o scânteie divină infimă, luminoasă,

superinteligentă, dar neputincioasă în planul fizic. El însă pune la lucru energiile încătuşate sau la îndemâna creaturii respective (om, animal, plantă etc.). Cu cât creatura e mai evoluată pe scara filogenetică, cu atât are un liber arbitru mai mare şi o anvergură mai mare a acţiunilor, putând modifica mediul înconjurător după imboldurile Spiritului. Sufletul uman are multe calităţi spirituale, dar încă este tributar influenţelor materiale. Există humanoizi pe alte planete al căror suflet este superior, pentru noi părând a fi un adevărat Spirit prin atitudinile şi comportamentul său desăvârşit. Dar şi Spiritul evoluează, la fiecare încarnare intrând în componenţa unor ECHIPE tot mai avansate, într-un nesfârşit şir de întrupări fizice...

Despre această ECHIPĂ SPIRITUALĂ omniprezentă în orice creatură vorbeau vechii indieni spunându-i cuplul Shiva-Shakti sau Purusha-Prakriti. Spiritul, acea micuţă particulă de Dumnezeu plină de intenţii minunate, nu are puterea de a aduce nicio schimbare reală în lumea fizică. El (Shiva) are nevoie de contrapartea sa de natură fizică, energetică, ca să-i pună în aplicare dorinţele pure. Aceasta este numită „suflet" în fiinţele vii, dar există ceva similar şi în lucrurile „neînsufleţite". Sufletul (Shakti) face legătura între aspectele spirituale, transcendentale şi cele grosiere, inerte.

În concluzie, lucrul cel mai important este să ne amintim cât mai des de ECHIPA NOASTRĂ SPIRITUALĂ care suntem. Aceasta este o tehnică dinamică, dar poate fi şi o temă de reflecţie în răgazurile de linişte. Important pentru omul modern – foarte ocupat cu treburile lumeşti şi destul de obosit ca să mai mediteze – este, pur şi simplu, să îşi AMINTEASCĂ DE ECHIPA SPIRITUALĂ CARE ESTE EL ÎNSUŞI, în cât mai multe prilejuri – în timpii morţi, în momentele ce urmează unei realizări deosebite sau, dimpotrivă, unui eşec, într-o stare proastă sau oricând are puţin timp să-şi acorde fiinţei sale profunde!

Dacă veţi aplica această tehnică spirituală, veţi constata rapid că multe probleme încep, pur şi simplu, să dispară...

ÎN FOLOSUL ASPIRANŢILOR SPIRITUALI „VETERANI"

Din această filosofie asupra spiritualităţii au de câştigat şi unii dintre cei care au practicat intens tot felul de metode spirituale, au obţinut rezultate notabile, dar încă au nelămuriri pe care maeştrii nu au reuşit să le clarifice. Să luăm un caz concret.

Metoda spirituală a lui PAPAJI (discipol al lui Ramana Maharishi) este stupefiantă. Iluminatul Papaji (H.W.L. Poonja) spunea că „nu există cale spirituală; maestrul nu are ce să te înveţe; nu există nicio diferenţă între un om obişnuit şi altul care practică o metodă spirituală". Contrar primei impresii, aceste vorbe nu urmăresc să descurajeze eforturile spirituale sincere. Adresate de un Maestru unor discipoli, unii de o certă

elevare, au o altă semnificaţie. Care semnificaţie însă nu prea a fost înţeleasă de cei strânşi în jurul său şi apoi în jurul discipolilor săi iluminaţi. Asta, pentru că lipsea *instrumentul filosofic* disponibil acum...

Voi da ca exemplu mai concret pe fermecătoarea GANGAJI, care într-un satsang a răspuns problemei numite de ea „materialism spiritual”[20]. O persoană din public mărturiseşte că, după mulţi ani de meditaţii contemplative, a reuşit să aibă nişte trăiri beatifice care i-au marcat existenţa în mod pozitiv. Problema ridicată este că nu reuşeşte să retrăiască acele stări la comandă şi nici să le valorifice în viaţa cotidiană. Gangaji îi răspunde, printre altele, că „*spiritualitatea nu poate fi folosită*”. Iar faptul că el regretă că nu mai are acele stări minunate este o suferinţă cu nimic deosebită de a acelora care tânjesc după lucruri banale. Este un „*materialism spiritual*”. Totuşi, discipolul nu trebuie să îşi strivească dorinţa după acele stări beatifice, care ar fi tot o luptă egotică. El trebuie să vadă dincolo de aceste schimbări permanente între bucurie şi durere, să caute Ceea ce rămâne neschimbat şi impasibil la aceste transformări.

Sună bine – non-dualism pur! – dar cam misterios şi chiar neinteligibil. De fapt, înţelegem printre rânduri că discipolul va primi de dincolo, prin Graţie, o pace lăuntrică care îi va potoli neliniştea mentală. Dilema acestui căutător este reală, iar maestra Gangaji nu i-a clarificat-o, ci doar i-a sugerat că există o soluţie, cândva, cumva... De fapt, este mai mult decât o dilemă pentru practicantul spiritual, este ceea ce psihologia numeşte „disonanţă cognitivă”.

Disonanţa cognitivă este un disconfort creat de distanţa dintre ceea ce credem şi ceea ce facem; tensiune psihică provenind din faptul că avem în acelaşi timp două opinii care se exclud reciproc.

Revenind din lumea zeilor, orice muritor va avea un şoc. După ce s-a simţit Dumnezeu, aspirantul spiritual constată că nu e decât un bulgăre de humă aruncat într-o mlaştină. Diferenţa e prea mare, insuportabilă. Cum să te bucuri de extaz fără a te teme apoi să revii în lumea suferinţei?

Ca aspirantul spiritual să poată trece dincolo de aceste trăiri contradictorii şi a înţelege afirmaţiile paradoxale subliniate mai sus, are nevoie de explicaţii logice imediate, nu de promisiuni. Soluţiile transcendentale nu se pot aplica în viaţa de zi cu zi. Aici intervine *instrumentul filosofic* propus de noi. Rezolvarea vine din înţelegerea că sufletul e separat de Spirit.

Trăirile beatifice ale Sinelui sunt exemplificări temporare din partea Sa şi sunt evident distincte de trăirile obişnuite ale sufletului. Fac parte din două lumi diferite, care trebuie să fie acceptate ca atare, şi asta-i tot! Sufletul omului este terenul de luptă între tendinţe opuse, dar şi terenul de împăciuire între Pământ şi Cer. „Împăcarea contrariilor” nu se găseşte doar în îndepărtata transcendenţă non-duală, cum spun adepţii

---

[20] https://www.youtube.com/watch?v=bj7sdoG7zJU

monismului vedantic! „Împăcarea” poate apare acum şi aici, dacă accepţi simultan atât condiţia umană, cât şi pe cea spirituală. Împăcarea se găseşte în dualitatea care nu exclude.

Gândirea mistico-filosofică indiană străveche stă, fără niciun dubiu, la baza gândirii spirituale contemporane. Totuşi, ea nu analizează relaţia dintre suflet (Jivatman – denumire aproximativă) şi Spirit (Atman). În schimb, ea studiază în profunzime relaţia dintre creatură şi Creator.

- Non-dualismul vedantic, Advaita Vedanta (şcoală filosofică indiană revigorată de Shankara-charya) afirmă că există o identitate deplină între Conştiinţa Divinităţii Creatoare şi Conştiinţa oricărei fiinţe create de el. Dar faptul că Atman este Brahman devine evident doar când îndepărtăm vălul iluziei cosmice (*Maya*). Unii mistici din diverse locuri şi vremuri au avut trăiri beatifice care par a confirma această opinie, ei simţind în acele momente binecuvântate că sunt chiar Dumnezeu.

- Dualismul vedantic, Dvaita Vedanta (şcoală filosofică indiană fondată de Madhva-charya), din contră, afirmă că Brahman şi Atman sunt etern diferiţi, chiar şi după eliberarea supremă (*moksha*). Dumnezeu este realitatea supremă, iar toate celelalte fiinţe create au propria lor realitate secundară. Fiinţele sunt „reflecţii, imagini, umbre” ale persoanei Divinului, dar niciodată identice cu El. «*Dacă tu crezi că deţii controlul total (TU fiind Dumnezeu cel preafericit), atunci de ce nu eşti mereu fericit, ci supus tristeţii şi durerii?!*», întreba retoric Madhvacharya. Creştinismul este o concepţie similară dualismului vedantic.

- Între cele două filosofii vedantice aflate în conflict au apărut poziţii de compromis. Astfel Vishistha Vedanta, şcoală de gândire monistă (non-duală), eminent reprezentată de Ramanuja, afirmă că Absolutul este totul, dar că există totuşi o diversitate în această unitate. Iar şcoala Achintya-bheda-abheda (prin Chaitanya Mahaprabhu) afirmă că relaţia dintre creatură şi Dumnezeu nu poate fi raţionalizată de mintea umană; se acreditează ideea că cei doi au aceeaşi calitate, dar nu şi cantitate (*de Conştiinţă* – n.n.).

Credem că toate aceste poziţii diferite sunt complementare. Divergenţele dintre ele sunt cauzate de limitele cuvintelor şi conceptelor mentale, dar şi de perspectivele diferite de pe care diverşi comentatori privesc acelaşi lucru. Toate variantele sunt valide.

DISOCIEREA ÎN PSIHIATRIE

În psihiatrie, disocierea este definită drept pierderea unităţii funcţiilor psihice şi a raporturilor dintre individ şi mediul înconjurător. Disocierea poate fi principalul factor în cazurile de amnezie disociativă şi personalitate multiplă... Este evident că sensul atribuit de noi disocierii este diferit aici, el caracterizând, de fapt, omul sănătos psihic şi spiritual. Atunci când încerci să te detaşezi de ego, nu o poţi face decât disociindu-te de el, ceea ce nu-ţi periclitează deloc sănătatea.

Desigur că şi în simptomele schizofrenice apare o anume detaşare de propriul corp, ca şi cum ar fi al altcuiva. Nu la această disociere corporală ne refeream, ci la o disociere pur mentală. Şi nici măcar disocierea fizică nu e o boală în sine, căci ea se întâlneşte şi în situaţiile de extracorporalizare voluntară (fenomenul Out-of-Body-Experience). Diferenţa o face, ca în multe boli psihiatrice, lipsa sau prezenţa controlului conştient, voliţional asupra fenomenului.

Că sufletul este separat de Spirit se poate demonstra ştiinţific analizând patologia psihiatrică a personalităţii multiple. Un astfel de pacient nu este nimic altceva decât un medium de încorporare care nu vrea sau nu poate spune „Nu!” intrării unui spirit străin în trupul său (aşa-zisa posesiune). Aceeaşi însuşire mediumnică este pentru respectivul pacient o pacoste handicapantă (fiindcă nu o controlează), pe când pentru un medium recunoscut de cercurile spiritiste este o calitate excepţională (fiindcă o controlează).

Să ilustrăm această faţetă umană printr-un caz ce ne prezintă o tânără care are câteva personalităţi ce se succed în fiinţa ei. Ele sunt de fapt nişte spirite care şi-au găsit în ea o gazdă bună, prin care îşi pot manifesta temporar personalitatea avută în momentul morţii. Evident că nu sunt spirite prea evoluate, din moment ce sunt blocate în trecutul lor uman şi nu găsesc drumul spre Lumină... Iată episodul menţionat din emisiunea australiană „*The Extraordinary - Multiple Personalities*” (în limba engleză)[21].

Un aspect memorabil este următorul: femeia este în mod normal oarbă, dar în momentul când în ea intră spiritul unei fetiţe de 4 ani, poate să vadă perfect. Acest fapt nu poate fi posibil decât dacă aparatul ocular este în bună stare de funcţionare, doar conexiunea cerebrală a nervilor oculari fiind defectă. Mai departe însă, explicaţia nu poate fi continuată în contextul neurologiei sau a psihiatriei, ci a spiritismului.

Iată: Spiritul posedant fiind înconjurat de perispirit (energie care conţine memoria karmică), el inoculează această energie în medium, care capătă în mod evident nu doar o nouă personalitate, ci chiar mai mult, la nivel eteric corpul capătă abilităţi sau neputinţe fizice moştenite din ultima încarnare. Este, dacă vreţi, o dovadă în plus şi pentru existenţa karmei, în aspectul ei parţial de „sensibilităţi fizice moştenite din viaţa anterioară”.

[21] https://www.youtube.com/watch?v=JY8Ic7ombDs

FERICIREA ŞI SINELE

„Omul s-a născut să fie fericit!”. Iată o pastilă care merită a fi mărunţită înainte de a o înghiţi.

Dacă noi vrem să nu fim lipsiţi de nimic bun şi să nu avem parte de nimic rău, e clar că nu vom putea fi fericiţi pe lume... În acest sens, afirmaţia de mai sus trebuie mult atenuată. Dacă în viaţă prindem şi momente de fericire, suntem nişte norocoşi! Fericirea adevărată este rară; uneori, aproape că este o necuviinţă să vorbeşti despre ea în mijlocul atâtor oameni nefericiţi...

Omul ar trebui să slujească interesele Spiritului său. Dacă îşi va privi Spiritul ca pe un Stăpân sau un Maestru interior, atunci omul nu va suferi slujindu-l, chiar cu preţul nefericirilor omeneşti trecătoare... Sacrificiul ego-ului (care deseori nici nu este prea greu) aduce o fericire superioară. Dacă omul consideră că trebuie să se supună Voinţei divine şi nu are mari pretenţii, atunci îi va fi foarte uşor să se bucure de fiecare clipă de viaţă şi nu va regreta dacă va suferi pe altarul slăvirii Stăpânului său divin... „Libertatea absolută” este doar o momeală către plăcerile amăgitoare, goana după bani sau o capcană a demagogilor.

Budistul spune: *„Lucrurile nu pot fi independente, aşa cum par să fie. Nimic nu are nici cel mai mic grad de existenţă intrinsecă adevărată. Orice lucru depinde de alţi factori...”*

Dar oamenii spun că *„o viaţă au şi trebuie să se bucure de ea”*! Ce înţeleg mulţi prin bucurie? Divertismente, senzaţii tari, evadare din realitate. Desigur, nu vor putea fi cu adevărat fericiţi în acest fel. O viaţă echilibrată, un rost pe lume, o disciplină autoconsimţită aduc oricui armonie şi satisfacţii simple. În schimb, căutarea hedonică a plăcerilor este o fata morgana ce te lasă mereu nesatisfăcut.

«Dacă duci un anumit tip de viaţă disciplinată, liniştită, emani o anumită energie - acesta este un lucru dovedit ştiinţific - şi aceasta influenţează partea non-mecanică a creierului tău, astfel încât pătrunzi într-o nouă dimensiune.» Jiddu Krishnamurti

Omul trebuie să-şi amintească una din REŢETELE FERICIRII: „slujeşte Spiritul cu modestie, devotament, răbdare!”. Din păcate, nu va găsi nicăieri un îndreptar al acţiunilor juste prin care să nu greşească în acest demers. Există, desigur, nenumărate reguli de comportament social binevenite, dar ele fac doar un reglaj brut, pentru situaţii standard. Pentru reglajul de fineţe al comportamentului şi gândirii sale, omul se poate baza doar pe propria intuiţie. Ea va face diferenţa. De aceea, orice metodă spirituală validă va urmări dezvoltarea intuiţiei personale prin purificarea structurilor energetice, psihice, mentale. Acesta este un proces continuu până la moarte, intuiţia spirituală crescând cu timpul. Pentru aspiranţii spirituali, bătrâneţea este un anotimp al maximei înfloriri şi înţelepciuni.

Conform înţelepciunii străvechi indiene, cele 4 scopuri ale omului sunt: *artha* (bunăstarea), *kama* (plăcerea), *dharma* (regulile ce trebuie

respectate) şi *moksha* (eliberarea spirituală). Aş zice că acestea sunt mai degrabă CONDIŢII generice ale fericirii umane. Astfel:

1 – Fără un minimum de mijloace de trai (*artha*) nu poţi vorbi nici de fericire, nici de evoluţie.

2 – Fără un minimum de bucurii simple şi plăceri naturale (*kama*), ce mai e viaţa?!

3 – Fără autodisciplină şi sacrificii liber consimţite (*dharma*), nu poţi realiza nimic viabil şi preţios.

Totuşi, aceste prime trei valori pot deveni obstacole în calea fericirii atunci când sunt considerate a fi scopuri în sine. Poţi cădea în patima strângerii de averi inutile sau în dependenţa de vicii, ori să domini tiranic pe ceilalţi ş.a.m.d. Aceste trei „scopuri" devin însă mijloace nepreţuite când sunt subordonate unui rost superior în viaţă.

4 – Odată ce ai descoperit direcţia evoluţiei spirituale (*moksha*), *artha*, *kama* şi *dharma* capătă sensuri potrivite acesteia, uneori cu totul diferit înţelese faţă de mentalitatea comună. Eliberarea spirituală este un ţel abstract şi care poate fi atins doar după moarte. Totuşi, la fel ca mântuirea din creştinism, este scopul suprem la care visează orice credincios. Iar pentru asta, trebuie să luptăm neîncetat să fim cât mai buni, iubitori, oneşti, înţelepţi. Depinde de fiecare dintre noi să meargă pe calea către desăvârşire sau nu; să se transfigureze într-un mic dumnezeu întrupat printre oameni sau să se considere a fi doar o grămadă de carne şi oase în vârful căreia s-a proţăpit un creier inteligent...

SUFLETUL E UNIT CU SPIRITUL ŞI CU DUMNEZEU

Când ne golim mintea de gânduri, Conştiinţa experimentează starea de „fără minte" sau „conştiinţă pură". I se spune „pură" pentru că nu este amestecată cu gânduri. Totuşi, fiind de origine divină, Conştiinţa a fost dintotdeauna pură.

Ca să descriem Conştiinţa în cuvinte, oricât ar fi ele de abstracte, tot sunt prea grele. O idee nerostită, şi ea este prea grea în comparaţie cu Conştiinţa. Conştiinţa este cel mai uşor lucru din Univers... Conştiinţa e mai uşoară decât spaţiul. Conştiinţa e mai diafană decât timpul.

Conştiinţa există dinaintea creării spaţiului şi timpului. Ajutându-ne de o metaforă imperfectă, Artistul Creator Divin a suprapus peste propria Conştiinţă un caroiaj spaţio-temporal, care pare că divide Conştiinţa în mici parcele. O mască pusă pe adevărată figură a Creatorului Divin, precum o plasă de sârmă, generează aparenţa unor Conştiinţe individuale. Dar dacă înlături masca spaţio-temporală, vezi că a rămas aceeaşi Conştiinţă, întreagă. Astfel explicăm cum Dumnezeu, Spiritul şi Sufletul au aceeaşi calitate a Conştiinţei. Acesta este sensul ascuns al

afirmaţiei biblice *„fiinţele sunt create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”*.

Noi spunem că Universul este infinit. Dar nu este aşa. Spaţiul şi timpul sunt imposibil de măsurat de noi, dar nimic lumesc nu este infinit. Întregul univers spaţio-temporal este cuprins şi originează din Conştiinţa unică. Ea este cu adevărat infinită. Nimeni nu-şi poate imagina infinitul pentru că mintea este, şi ea, finită. Cum definim infinitul? Infinitul este Conştiinţa.

Orice am spune despre experienţa Conştiinţei pure nu este adevărat. Toate cuvintele, cărţile, conferinţele, dialogurile sunt, pur şi simplu, ocazii speciale în care avem răgazul şi interesul de a ne apropia, spontan sau dirijaţi, de Sinele nostru. Toate acestea pot fi utile. Dar niciuna nu oferă garanţii. Totuşi, nu vom realiza niciodată nimic prin pasivitate şi lâncezeală. Orice efort spre autocunoaştere, spre autoperfecţionare, deschiderea spre universul nesfârşit vor avea efecte minunate şi ne vor aduce revelaţii la un moment dat. A te gândi şi a medita la Conştiinţa pură este un gest de mare importanţă, având efectul unei băi de lumină purificatoare.

Citate despre Conştiinţa pură şi ajungerea la ea

Exerciţiu zilnic: Fiţi tăcuţi

«Acordaţi-vă câteva momente, în fiecare zi, pentru a sta în linişte şi întoarceţi-vă către interiorul vostru, pentru **a vă conecta cu Spiritul**. Poate fi un moment petrecut sub duş sau imediat după ce v-aţi parcat maşina. Poate fi în timp ce vă spălaţi pe mâini, înainte de masa de seară sau în timp ce aşteptaţi metroul, în drumul spre casă de la birou. Poate fi în timp ce împăturiţi rufele sau udaţi plantele. Aceste momente de linişte pot avea loc oricând şi oriunde. Cu cât învăţaţi mai mult să deveniţi conştienţi, indiferent unde vă aflaţi, cu atât mai uşor va deveni să faceţi asta.

Nu este nevoie să vă concentraţi asupra unui lucru anume în timp ce faceţi asta. **Ascultaţi pur şi simplu vocea voastră interioară, la fel cum aţi asculta o persoană cu care vorbiţi la telefon.** Acordaţi acelei voci întreaga voastră atenţie. S-ar putea să dureze un minut sau două pentru ca ego-ul vostru cel mult prea vorbăreţ să facă linişte şi dumneavoastră să puteţi asculta. Aveţi răbdare pentru că el o va face. Relaxaţi-vă pe măsură ce ascultaţi. **Spiritul vrea să vă ofere o îndrumare puternică**, deci acordaţi-i toată atenţia măcar timp de câteva minute. Conştientizaţi orice sugestii intuitive, idei măreţe, străfulgerări sau gânduri creative care ar putea să vă treacă prin minte. Ele vor apărea rapid şi vor dispărea la fel de rapid, prin urmare este important să fiţi conştienţi de subtilităţile lor. Le-aţi putea auzi în gând; sau le-aţi putea percepe, simţi, vedea sau, pur şi simplu, observa. Sau toate la un loc!

Obişnuiţi-vă să observaţi aceste străfulgerări subtile de înţelegere şi intuiţie, indiferent sub ce formă apar. O modalitate eficientă pentru a face acest lucru este să le rostiţi cu voce tare pe măsură ce vă apar în minte, ca să le reţineţi înainte de a dispărea. Odată ce rostiţi cu voce tare ceea ce simţiţi în adâncul inimii voastre, nu mai trebuie să faceţi nimic altceva. Doar să vă simţiţi sentimentele şi să le lăsaţi să pătrundă în adâncime. Permiteţi-le să vă viziteze fără să le alungaţi sau fără să fiţi nevoiţi să le justificaţi. **Pur şi simplu simţiţi-vă Spiritul şi modul în care comunică cu dumneavoastră.**

Spiritul poate fi cel mai bine simţit în linişte. Dacă sunteţi foarte atenţi, puteţi diferenţia cu adevărat senzaţiile intuiţiei şi Spiritului de cele al inteligenţei bazate pe ego. Spiritul vă lasă senzaţiile să se extindă, să fie liniştite, surprinse şi inspirate; rămâneţi cu inima şi cu mintea deschise. Ego-ul, pe de altă parte, vă face să vă simţiţi tensionat şi crispat; vă lasă cu o inimă şi o minte închisă ori defensivă.

Cu cât exersaţi mai mult statul în linişte pentru câteva momente scurte, cu atât mai repede puteţi intercepta aceste extensii ale Spiritului, adeseori extrem de subtile. Când sunteţi tăcuţi, **simţiţi vibraţia interioară a Spiritului în suflet. Este caldă, şi totuşi puternică; tare, dar blândă. Spiritul este direct, dar întotdeauna necondiţionat de iubitor.** Cu cât îl simţiţi mai mult, cu atât mai mult îl veţi recunoaşte şi cu atât mai mult veţi fi impresionaţi de el.

„Trebuie să îl găsim pe Dumnezeu şi el nu poate fi găsit în zgomot şi nelinişte. Dumnezeu este prietenul tăcerii.” - MAICA TERESA

Urmaţi-vă Spiritul indiferent de circumstanţe. Invitaţi-i şi pe alţii să exploreze adevărul împreună cu voi, dar nu insistaţi. Alegerea de a vă conecta cu puterea Spiritului reprezintă o chemare personală şi ajunge la fiecare dintre noi la momentul potrivit. Nu puteţi forţa apariţia acestei dorinţe la altcineva, deci nu încercaţi. Ascultaţi temerile celorlalţi, dacă ei reacţionează cu frică, dar nu vă apăraţi intenţia. Aveţi dreptul şi nevoia de a vă transforma, de a fi autentici şi de a trăi cel mai înalt adevăr propriu. Universul cere asta de la noi toţi. **Ideea de a-ţi urma Spiritul te eliberează** şi ajută pe oricine în cele din urmă, chiar dacă drumul acesta este un proces disociativ şi încurcat. Fiţi iubitori şi curajoşi.

În fiecare zi, faceţi câte un pas sigur către Eul vostru adevărat. Dacă vă este teamă să vă lăsaţi în faţa Spiritului vostru, recunoaşteţi asta, dar faceţi oricum acel pas. Când faceţi asta, observaţi cum Atotiubitoarea, Atotputernica Sursă, Sfânta Putere Divină a Vieţii vă iese în cale la jumătatea drumului. Fiţi atenţi la ceea ce simţiţi şi cum simţiţi când **permiteţi Spiritului să vă conducă viaţa** în comparaţie cu situaţia în care eraţi conduşi de temeri.»

(Citat din „*Puterea propriului spirit - ghid pentru o viaţă plină de bucurii*”, de Sonia Choquette, pag. 90-91)

* * *

«Meditaţia fără o formulă prestabilită, fără o cauză ori raţiune, fără ţel sau scop, este un fenomen incredibil. Ea nu este doar o mare explozie purificatoare, ci e de asemenea o moarte lăuntrică, fără un mâine. [...] Meditaţia înseamnă distrugere; ea este un pericol pentru cei care îşi doresc o viaţă superficială, o existenţă în domeniul fanteziei şi al miturilor.» Din „*Jurnal*” (31 august), de Jiddu Krishnamurti

* * *

„*LIBERTATEA ESTE eliberarea potenţialului tău nelimitat*”, de Brandon Bays

«Mă agăţam de viaţă. Mă opuneam cu întreaga mea fiinţă resorbţiei în acea stare de vid. În acest scop, mi-am încordat întreaga voinţă. Nu doream să dispar în nefiinţă şi să fiu redusă la nimic. Eram convinsă că, dacă voi intra în acest spaţiu vid, nu voi mai exista. [...]

Ceva din mine a început să cedeze. Am simţit că mă relaxez încetul cu încetul. Starea mea de încordare s-a redus, iar la un moment dat întreaga mea hotărâre de a-mi menţine încordarea a dispărut ca prin farmec. Orice rezistenţă s-a dizolvat. M-am relaxat complet şi m-am scufundat în starea de vid. Spre surpriza mea, am fost învăluită de o stare de pace fără precedent. Cu cât mă relaxam mai tare, cu atât mai uşoară mă simţeam, iar necunoscutul s-a dovedit a nu fi altceva decât iubire necondiţionată.

Totul a devenit viu, o prezenţă scânteietoare a iubirii care strălucea pretutindeni. Aceasta invada totul, saturând întreaga atmosferă. Exista în pereţi, în scaune, în covor, în aer, în mine, peste tot.

Pe măsură ce conştiinţa mea a început să se dilate în mod natural, am realizat că această prezenţă exista în oraşul în care locuiam şi umplea întreaga lume, de fapt întregul univers. Fără să-mi dau seama cum am făcut acest lucru, trăiam practic realizarea directă a stării de libertate şi de iluminare, sub forma percepţiei prezenţei care exista pretutindeni.

Nu era doar o stare efemeră de meditaţie sau o experienţă temporară de pace. Era realizarea directă a esenţei mele, care strălucea luminoasă în întreaga creaţie. Conştiinţa mea era materialul din care era ţesută urzeala întregului univers - câmpul etern şi infinit al iluminării.

Începând din acea zi, această înţelegere a esenţei mele nu m-a mai părăsit nicio clipă. Fiecare parte a fiinţei mele ştie că sunt în totalitate liberă şi că fac parte integrantă din tot ceea ce există. Cu toate acestea, trăiesc în continuare drama gândurilor şi emoţiilor specifice vieţii, dar aceasta se derulează în contextul mai larg al prezenţei infinite.»

(pag. 95-96)

«Ce ironie! Mi-am petrecut întreaga viaţă într-o căutare inutilă, în condiţiile în care ceea ce căutam era mai aproape de mine decât propria mea respiraţie. Şi nici măcar nu trebuia să fac ceva pentru ajunge aici. De fapt, tocmai acţiunile mele mă îndepărtaseră până atunci de această revelaţie!

Începând din acea zi am renunţat să mai caut şi m-am decis să mă relaxez în mijlocul prezenţei luminoase din mine şi din jurul meu, care îmi stătea la dispoziţie în fiecare moment - atât timp cât îmi focalizam atenţia asupra ei.

În perioada în care nu o recunoşteam, îmi imaginasem că iluminarea este o lume în care ajungi şi pe care nu o mai părăseşti niciodată, ci rămâi de-a pururi iluminat.

La acea vreme nu ştiam încă ceea ce ştiu acum: că iluminarea nu este altceva decât o simplă invitaţie de a fi deschis şi ancorat în momentul prezent, fără niciun gând referitor la trecut sau la viitor. Ea ne stă în permanenţă la dispoziţie, atât timp cât ne focalizăm atenţia asupra prezentului. Iluminarea nu ne poate părăsi vreodată, pentru simplul motiv că noi suntem una cu ea. Dacă dorim, noi ne putem focaliza atenţia asupra altor noţiuni sau concepte, dar în clipa în care am încetat să mai facem acest lucru... ne putem deschide din nou... liniştindu-ne mintea, şi astfel vom realiza din nou că ceea ce căutăm se află în faţa noastră, aici şi acum.

Am ajuns să realizez astfel că iluminarea este un proces continuu de deschidere interioară. Conceptele mentale nu se pot crampona de ea, minciunile sunt arse în prezenţa sa, iar dramele se derulează la suprafaţa ei. Practic, întreaga viaţă dansează în interiorul îmbrăţişării sale: evenimentele din starea de veghe, visele, etc.

Uneori, când conştiinţa mea se lasă absorbită de o poveste, mi se întâmplă şi astăzi să mă rătăcesc în drama „lumii exterioare” şi să mă identific cu valul. În astfel de momente, oceanul „dispare” în fundal, iar întreaga mea atenţie se îndreaptă doar asupra dramei de la suprafaţă. În clipa în care mă opresc însă, renunţând la poveste

şi la ataşamentul meu faţă de ea, oceanul mă trage din nou în adâncurile sale, în marea nesfârşită a păcii, şi îmi reamintesc că prezenţa lui nu a dispărut nicio clipă, nici chiar atunci când eram implicată în drama lumii exterioare, jucând rolul micului val.

Prezenţa oceanului nu dispare niciodată. De altfel, cum ar putea acesta să plece undeva? El reprezintă însăşi esenţa noastră, materialul din care suntem confecţionaţi. Gândurile, dramele şi întregul dans al vieţii sunt simple valuri la suprafaţa lui. Oceanul este Sinele nostru infinit.

Începând din ziua în care am renunţat la căutarea mea iluzorie şi am realizat că eu sunt oceanul, mi-a devenit din ce în ce mai greu să mă identific cu drama de la suprafaţa lui, chiar şi pentru perioade scurte de timp. Realitatea momentului prezent este prea puternică şi exercită o atracţie prea mare asupra mea pentru a-i putea rezista. De aceea, mă scufund mai mereu în realitatea sa.

Aşadar, continui să particip la drama vieţii, dar aceasta pare să se deruleze în permanenţă în prezenţa imensă a graţiei divine. Gândurile vin şi pleacă pe fundalul acesteia, sentimentele sunt binevenite, iar eu rămân deschisă în faţa vieţii, dar prezenţa infinită nu vine şi nu pleacă nicăieri.

A sosit timpul să renunţi şi tu la căutare.

Tu eşti ceea ce ai căutat până acum.»

(pag. 185-186)

18 iunie 2013

PRAGMATISMUL IDEALURILOR MISTICE

Motto: «Mântuirea este cea mai pragmatică dintre preocupările posibile, deşi lumea nu se ocupă de ea tocmai din idealism. Lumea are idealismul să creadă că viaţa asta pe care o trăim... că asta e toată. E un idealism să crezi că ce trăim noi în imediat e tot. Realist e să vezi lucrurile în expansiune.» (Andrei Pleşu)

Fiinţele exemplare, neobişnuite, cum au fost marii realizaţi spiritual, care au trăit revelaţiile Dumnezeirii, în mod firesc ne încurajează şi pe noi să căutăm fericirea supremă, pe care ei au numit-o „unirea cu Dumnezeu". Este cea mai mare bucurie pe care o poate trăi cineva, care se cere a fi împărtăşită. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să copiem vieţile sfinţilor. Dacă e adevărat că „activitatea este motorul Universului", atunci şi oamenii trebuie îndemnaţi să acţioneze, dar nu sub dictatura vreunei doctrine, fie ea şi spirituală, ci fiecare, după capacităţi şi predestinare. Idealul de viaţă al misticilor şi yoghinilor este departe de a fi valabil pentru majoritate.

Pe lângă aceasta, ceea ce se numeşte „unirea cu Dumnezeu", „iluminare", „nirvana" etc., sunt stări temporare (eventual prelungite) de trăire în lumea subtilă, în care vom trăi cu toţii, după moarte. Chiar şi spiritul unui om obişnuit, simplu, dar moral şi cinstit, va putea avea acces pe tărâmul paradisiac după părăsirea învelişului carnal. Desigur, Dumnezeu nu locuieşte în paradis, ci mult mai Sus...

Cu excepţia cazurilor de talent mistic nativ, a-ţi dedica toată energia presupusei „uniri cu Dumnezeu" poate să fie mai degrabă o formă mascată de egoism. A cerşi mereu trăiri beatifice suprasenzoriale şi miracole, în loc de a-ţi face datoria de Om printre oameni, poate fi chiar o obrăznicie la adresa Celui care ţi-a dat viaţă. În astfel de situaţii, „rătăcitul" are nevoie urgentă de îndrumare duhovnicească.

Pentru populaţie rămâne valabil, desigur, îndemnul ca <u>omul să nu trăiască cu gândul doar la trupul său fizic</u>. Trebuie să ne împotrivim pecinginii materialismului, care coboară vibraţiile sufletului ! Totuşi, nu e cazul să-i dezlipim pe oameni de realitate, amăgindu-i să ducă o viaţă ca de înger imaterial, inutilă şi inaccesibilă. E bine ca omul să trăiască ca om, iar spiritele, ca spirite. Fiecare are scopuri, mijloace şi activităţi specifice.

Poate că, privind lumea cu ochii spiritelor, Universul material este „un vis urzit de Dumnezeu". Este însă riscant ca omul să-şi propună a „nu mai dormi în visul materiei", dorindu-şi să se trezească în lumea „reală" a spiritelor. Până una, alta, acest „vis" este chiar viaţa sa, iar omul este dator să guste din ea !

Totuşi, se naşte o întrebare: de ce toate religiile îl îndeamnă pe credincios să depăşească planul mundan şi să aspire la lumea divină? De ce oare Spiritele Superioare îi încurajează uneori pe aspiranţii sinceri să

se rupă de realitatea imediată, pentru a gusta din nectarul paradisului astral?

Ei bine, trebuie înţeles că acele trăiri spirituale magnifice le sunt date într-un scop bine stabilit de Ierarhia cerească. Omul nu e „răpit” dintre semenii săi, ci doar „şcolit” în învăţăturile spirituale, pentru a le răspândi, la rândul său, semenilor. O religie nu poate supravieţui dacă nu îşi are aleşii săi de-a lungul secolelor, care să afle de la Sursa Adevărului ce este binele şi ce este răul. În aceşti sfinţi ai popoarelor Cerul investeşte încredere şi putere, pentru ca ei să influenţeze credinţa şi comportamentul omenirii. Oamenii au nevoie de îndemnuri bune de la persoane deosebite, cu prestanţă, şi doar atunci ordinea morală este respectată.

Aceste trăiri speciale îl ajută pe aspirantul autentic să îşi „ardă” propria karmă, dobândind un grad superior de puritate. Care puritate se cere a fi întreţinută printr-o practică spirituală perseverentă. Capacităţile paranormale îi dezvăluie dimensiuni ascunse. Sunt un cadou, însă şi o responsabilitate, ba, uneori, chiar o povară... Nu toţi cei ce au trăiri suprafizice ştiu să facă din ele o trambulină către moralitate sau misionarism religios. Iar nivelul spiritual nu este atestat de dobândirea unor astfel de puteri; nu numai sfinţii pot avea percepţii extrasenzoriale, ci şi lucifericii – păzeşte-ne, Doamne, de aceştia! Unii nu reuşesc să valorifice şansa oferită de Cerul spiritual, iar talentele lor parapsihice rămân doar nişte „jucării”, mai mult sau mai puţin periculoase.

Ar mai fi o motivaţie psiho-sociologică pentru care idealurile mistice sunt răspândite şi respectate în lume. Oamenii au nevoie de idealuri, de un sistem de valori, pentru a se orienta în haosul diversităţii. Dacă autorităţile luminate nu le oferă popoarelor, ele îşi vor fabrica singure unele strâmbe idealuri sau vor accepta inspiraţii întunecate din cine ştie ce abisuri. Cele mai frumoase idealuri sunt oferite de autoritatea religiilor: adevărul, frumuseţea, binele, unirea cu Dumnezeu, iubirea de semeni ş.c.l. Ele sunt ecoul Creaţiei cosmice şi al intenţiilor Arhitectului Universului.

Chiar dacă omul este perisabil, efemer, ca orice alcătuire de materie, el are nevoie de un ideal absolut spre care să tânjească. Unirea cu Dumnezeu, ca ideal suprem şi imposibil de imaginat, nu este realizabilă de om, dar este posibilă pentru spiritul din om. Este imboldul veşnic ce împinge spiritul spre autodepăşire, spre perfecţiune. Spiritele ştiu că pot ajunge perfecte, căci au mereu în faţă exemplul luminos al Marelui Spirit al lui Isus Cristos, şi al altor Spirite Superioare. De aceea, e bine ca noi, făpturile de carne, să înţelegem Idealul suprem şi, acţionând înţelept, să ne ajutăm propriul spirit a evolua rapid către Divinitate.

Totodată, este util să ne acceptăm cu umilinţă limitele omeneşti inerente şi să ne orientăm atenţi şi responsabili spre experienţele cotidiene. Experienţele pământeşti, fireşti, sunt cele care construiesc, zi de zi, destinul şi viitorul nostru. Ca om şi ca spirit.

2004

CĂI SPIRITUALE ATIPICE

Calea spirituală pe care o voi numi „tradiţională” conţine 3 elemente esenţiale şi anume:

- **Elementul 1)** O teorie, doctrină, cărţi pe subiecte spirituale.
- **Elementul 2)** Metode practice, experienţa înaintaşilor, ritualuri.
- **Elementul 3)** Învăţători ai căii (uneori chiar adevăraţi maeştri).

Existând un profesor sau „guru”, el are, desigur, şi discipoli în preajmă, un grup de adepţi, eventual un loc de adunare.

În linii mari, toate căile religioase/spirituale bine cunoscute din istorie s-au întemeiat pe aceste 3 elemente minimale. Astăzi, lumea s-a sofisticat şi putem vedea, prin contrast, diverse alte variante de căi spirituale – să le numim „atipice” sau incomplete – care nu se sprijină pe toţi cei trei piloni. Pentru a le trece în revistă pe toate, vom extrage, pe rând, câte un element din formula completă cu 3 elemente (**1-1-1**), notând cu **0** lipsa unui element. Să vedem ce căi atipice sau parţiale obţinem prin această simplificare:

Calea parţială **1-0-0**. Conţine doar elementul **1)**. Individul se informează numai din mass-media cu tot ce îl interesează despre spiritualitate, dar nu pune nimic în practică. *Dezavantaj*: nebeneficiind de experienţă personală, doar acumulează nişte date culturale, fără mari avantaje spirituale.

Calea parţială **0-1-0**. Conţine doar elementul **2)**. Individul face experimente personale fără a deţine toate informaţiile prealabile şi fără supraveghere competentă. *Dezavantaj*: se finalizează de cele mai multe ori fie cu accidente, fie cu lipsa rezultatelor. Consecinţa cea mai probabilă ar putea fi pierderea interesului pentru spiritualitate, cel puţin pentru o perioadă.

Calea parţială **0-0-1**. Conţine doar elementul **3)**. Ne referim aici la secte, în sens peiorativ. Secta simulează o cale tradiţională, dar în realitate teoria şi practica sunt doar mijloace de atragere şi spălare a creierului adepţilor. Tot ceea ce contează este voinţa liderului şi supunerea minţii celorlalţi. Dacă pe o cale tradiţională discipolul putea migra de la un învăţător la altul, acest lucru este imposibil în cazul unei secte închise. Deseori, falsul guru susţine că el ar fi „adevărul **(1)** şi calea **(2)**”, deci adepţii sunt scutiţi de a mai gândi cu propriul cap sau a se dezvolta prin practici spirituale universal valabile, fiindcă graţia gurului ar face totul pentru ei. *Dezavantaj*: în acest caz este vorba despre un „învăţător” malefic, iar calea este una antispirituală, care degradează fiinţa umană.

Calea parţială **1-1-0**. Conţine elementele **1)** şi **2)**. Căutătorul autodidact preia informaţii din mai multe surse amestecate, unele garantate, altele de mâna a doua, încercând să le pună în practică. Deseori el intră în legătură cu alţi căutători spirituali, căutând schimbul de experienţă şi o metodă de a îşi autoevalua progresul. *Dezavantaj*: pentru a suplini lipsa suportului unui maestru exterior, căutătorul spiritual are nevoie de un mare discernământ, necesitând deschidere pentru a primi inspiraţie din planul subtil în momentele critice.

Calea parţială **1-0-1**. Conţine elementele **1)** şi **3)**. Se referă la acele persoane interesate de diverse teorii, dar curioase şi de a cerceta amănunţit persoana şi anturajul maestrului, fără o implicare serioasă în practica spirituală individuală. Poate fi vorba de oameni suspicioşi sau indecişi, erudiţi sau în căutare de socializare. *Dezavantaj*: fiind interesaţi doar de latura pur umană sau teoretică, nu dobândesc prea mari avantaje spirituale, deşi pot avea noroc de un maestru adevărat.

Calea parţială **0-1-1**. Conţine elementele **2)** şi **3)**. Este calea devoţiunii faţă de un maestru, de care adeptul se apropie foarte mult fizic (situaţie comună în cazul ashramurilor). Desigur, adeptul urmează rutina spirituală a discipolilor, mai mult din respect pentru guru decât din dorinţă interioară, nedovedind interes pentru dezvoltarea personalităţii sale. *Dezavantaj*: în momentul separării inevitabile de maestru (prin decesul acestuia sau alte incidente neplăcute), adeptul rămâne total dezorientat şi neconsolat pentru mult timp, chiar pentru tot restul vieţii.

Varianta **0-0-0**. Nu este o cale spre realizare, ci reprezintă iluminarea instantanee, fără cunoaştere prealabilă, fără eforturi îndelungate, fără vreun învăţător în preajmă. Se presupune că este rodul urmării intense a unor căi spirituale în vieţile anterioare ale spiritului. Calea sa începe abia după experienţa mistică, iluminatul căutând mijloace de a îşi comunica experienţa şi a-şi ajuta semenii. Un astfel de exemplu este Eckhart Tolle, un maestru contemporan.

Am menţionat dezavantajele fiecărei căi atipice, dar asta nu înseamnă că aderarea la o cale tradiţională ne scuteşte de ele. Pur şi simplu, am atras atenţia asupra dificultăţilor şi defectelor posibile, pentru a fi puşi în gardă. Nu este obligatoriu să le trăim din plin! Totuşi, chiar şi din înfrângeri şi dezamăgiri putem câştiga experienţă şi, de ce nu, şanse mari de evoluţie ulterioară. În fiecare variantă există şi beneficii subînţelese. Spiritualitatea este necesară oamenilor, chiar şi în doze mici, dar mulţi o ignoră cu desăvârşire.

Şi în cadrul unei căi tradiţionale, complete, pot exista variaţii individuale de genul situaţiilor de mai sus! La modul ideal, calea tradiţională oferă maxim de şanse pentru evoluţia spirituală accelerată, sprijinindu-se pe cei 3 piloni fundamentali care concură la dezvoltarea persoanei (o TEORIE clară şi corectă, metode PRACTICE eficiente, un MAESTRU care are discernământul şi forţa de a interveni în cazuri de urgenţe spirituale, de a clarifica confuziile teoretice, de a indica tehnicile potrivite pentru discipol într-o anumită etapă, de a echilibra excesele acestuia, de a îi indica punctele slabe şi pe cele forte).

Schiţa de mai sus nu epuizează realitatea, ci doar o ordonează într-o oarecare măsură, domeniul fiind subiectiv şi alunecos. A încadra neapărat într-una din categoriile de mai sus orice organizaţie religioasă sau efort individual incumbă riscul de a simplifica prea mult. Oamenii se pot oricând corecta şi îmbunătăţi. Fiecare om merge la un moment dat pe calea sa proprie, pe care o poate completa şi desăvârşi în momentul următor. Nu se pot da reţete în alb despre ce cale să adopte cineva, totul fiind o chestiune de timing, de dezvoltare gradată, conform cu factorii de influenţă personală, interpersonală şi transpersonală (om, mediu, cosmos).

7 mai 2011

CINE E MAESTRUL SPIRITUAL

Nu există diferenţă între Dumnezeu, Ghid spiritual şi Sine

«Ghidul spiritual este deopotrivă în afară şi înăuntru. Din afară el dă un impuls minţii să se întoarcă înăuntru. Din interior el atrage mintea spre Sine şi o ajută să se liniştească. Iată harul unui Ghid spiritual. Nu există diferenţă între Dumnezeu, Ghid spiritual şi Sine. Ghidul spiritual e înăuntru. Meditaţia are rolul de a destrăma ideea ignorantă că el este numai afară. Dacă el este un străin pe care îl aştepţi, atunci e destinat să dispară... care poate fi utilitatea unei fiinţe trecătoare ca asta? Dar câtă vreme gândeşti că eşti separat sau că eşti trupul cu mădularele lui, este necesar şi un Ghid spiritual exterior şi va apărea ca având un corp. Când va înceta greşita identificare cu corpul, se va vedea că Ghidul spiritual nu este altcineva decât Sinele.» (Ramana Maharishi)

Dacă întrebi pe un adept care este scopul căii lui spirituale, îţi va spune negreşit: unirea cu Dumnezeu. Pentru cât timp: o oră, o zi? De câte ori pe lună? Ideal ar fi să fii tot timpul în contact cu El. Dar asta este echivalent cu a spune că ţi-ai purificat într-atât ego-ul, sufletul, încât primeşti continuu lumina Spiritului. Scopul oricărei căi spirituale este unirea cu Dumnezeul din tine. Nu o relaţie temporară cu o entitate din afara noastră, ca un sărut pe fugă, ci descoperirea esenţei noastre divine, unificarea persoanei noastre în sine. Poate că unora le este mai uşor să se raporteze la un Dumnezeu exterior şi atotputernic decât la un Spirit interior şi confundabil cu ego-ul. Oricum, ceea ce contează este să existe o aspiraţie către un ideal suprem şi benefic...

Infinitul nu poate fi cuprins în finit. Dacă nu am avea deja acest fragment de Dumnezeu în interior, nu l-am putea asimila niciodată pe Dumnezeul macrocosmic. Nici măcar nu ne-am putea dori unirea cu Absolutul dacă nu l-am avea deja în noi, ascuns prin vraja lumii. Chiar şi cei care nu îşi doresc să-L cunoască pe Creator o vor face cândva, dar deocamdată ei par foarte mulţumiţi de aparenţele creaţiei.

Cine este Maestrul: Dumnezeu, Guru-l, Sinele Suprem?

Avem mai mulţi maeştri pe cale, conform cu nivelul atins şi importanţa misiunii noastre. Dumnezeu este modelul suprem pentru toţi Maeştrii în viaţă sau în duh. Dumnezeu trebuie să fie modelul profesioniştilor din toate domeniile. Orice face El duce la perfecţiune. Fiţi perfecţi ca Dumnezeu în tot ce faceţi, oricât de neînsemnat ar părea! Aveţi modelul şi forţa în voi, ca Spirit divin. El a creat lumea şi provocările ei, dar şi căile de ieşire din iluzie. Cu Dumnezeu, Fiul Său Isus Cristos sau Maica Domnului ne putem întâlni în ocazii extraordinare şi decisive, dar astfel de contacte sunt rare şi greu de prognozat.

Maestrul în carne şi oase ne-ar fi ceva mai accesibil, cu el putem petrece ceva mai mult timp – dacă am găsi un guru autentic, potrivit nouă (lucru destul de rar!). El ne dă indicaţii şi încurajare, dar numai

rareori exemplificări de stări spirituale. În fond, mai sunt atâţia alţii care aşteaptă să fie ajutaţi, şi nici nu vrea să devenim dependenţi de el...

Calea spirituală de sub oblăduirea Maestrului este întreţinută şi supravegheată de spirite lucrătoare, adevăraţi Maeştri invizibili fără de greşeală. Ele pot rămâne alături de adept când este singur, dar mai ales în perioadele de practică dedicată. Rugăciunea, invocarea, vizualizarea interioară a spiritului unui sfânt ne poate ajuta mult pe o cale spirituală.

Spiritul propriu ne stă permanent alături, mai precis înăuntru. El este singurul dintre Maeştri care ne însoţeşte fiecare pas, gând, dorinţă. Sinele Suprem este Maestrul care nu se desparte de noi nicio clipă. Când ne transfigurăm într-un maestru, de fapt primim starea chiar de la Maestrul interior.

LUMINA INTERIOARĂ

Care mi-e calea? Unde îmi este Maestrul? Cum voi găsi realizarea spirituală?

Aceste întrebări îşi vor găsi răspunsul simultan dacă îţi vei căuta Spiritul. El este Maestrul interior. El îţi sugerează calea (sau căile) de realizare. Aprofundând relaţia cu El, chiar asta este realizarea spirituală. Trei dintr-o lovitură! Şi toate sunt deja în tine, nu e nevoie să le cauţi în altă parte. Desigur, le-ai putea descoperi pe diverse drumuri spirituale. Dar când vei găsi iluminarea, îţi vei da seama de acest adevăr: deja ai totul în tine – Maestrul, calea şi împlinirea. Spiritul este chiar scopul căutării spirituale, el te îndeamnă să cauţi ceea ce nu se vede, dar poţi intui. Intuiţia este limbajul Spiritului către sufletul deschis. Nu poţi obţine mai mult decât Spiritul din tine. Dar deja asta întrece imaginaţia!

Contactul cu Spiritul ne echilibrează gândurile şi dorinţele, ne aduce calmul interior. Acest calm tăcut este o mare binecuvântare, fiind însoţit de îngăduinţă pentru tot ce vieţuieşte în jur, de fericire necondiţionată, sensibilitate şi iubire universală.

Uneori, suntem puşi la încercare şi, pentru câteva zile, pierdem Graţia. Abia atunci realizăm că o avusesem, când rămânem în exclusivitate cu egoismul şi conştiinţa fizică – ce greoaie, placidă, fără sens ne pare viaţa atunci! Dar apoi Graţia Sinelui revine şi redevenim fericiţi şi senini...

Dacă sistemul tău energetic este apt, Spiritul te poate conduce într-o realitate paralelă bine cunoscută lui şi pe care îi este drag să ţi-o prezinte. Vei putea primi iniţierea supremă în realitatea de dincolo – prin *dedublare eterică, astrală* sau *mentală*. Este o experienţă foarte intensă, de neuitat. Iar unirea cu Dumnezeu este surpriza maximă a acestor călătorii extracorporale, denumită uneori *extaz mistic*, sau *samadhi*, sau *nirvana*.

Trăirea în corpul fizic este o şansă rarisimă de progres, imposibilă în lumea astrală, unde Spiritul locuieşte între încarnările terestre.

Cea mai mare bucurie a Sinelui Suprem este să vadă că este ascultat de către sufletul omului – cât mai des, cât mai fidel, cât mai ferm. Numai această bună comunicare, prin efectele extraordinare ce le aduce în faptele omului, îi poate garanta Spiritului o evoluţie accelerată, iar sufletului, o mare delectare. Când Sinele e mulţumit, şi tu eşti mulţumit! Dimpotrivă, dacă tu calci pe un drum nedorit de el, vei simţi o anumită anxietate, neplăcere, vei întâmpina obstacole neaşteptate şi mustrări de conştiinţă – totul este să fii suficient de deschis ca să înţelegi sensul acestor blocaje şi suficient de inteligent ca să nu persişti în „greşeală". Mai bine zis, este o „eroare de navigaţie" pe oceanul vieţii tale individuale. Căci omul e liber să îşi trăiască viaţa cum crede.

Omul primeşte un destin de la Spirit şi Divinitate (de aici provine „mitul ursitoarelor"). Dacă omul nu-şi urmează predestinarea, iar viaţa sa urmează alte cărări, Spiritul va trebui să se reîncarneze, pentru a-şi completa lipsurile. Deci interesul Spiritului este să influenţeze comportamentul şi alegerile omului în sensul destinului. Este ca o piesă de teatru scrisă de Dumnezeu, pe care sufletul trebuie să o joace cât mai perfect, cu mici improvizaţii. Deseori însă omul caută calea minimei rezistenţe şi maximei plăceri imediate, ori mediul familial şi social se opun sau deviază mersul predestinat al vieţii. Un spirit începător sau slab se va lăsa „pe mâna omului", neputând să joace rolul cum era scris. Desigur, acest spirit are în faţă numeroase încarnări viitoare, în care speră că va recupera timpul pierdut cu rebelul actual. În schimb, un Spirit avansat, sătul de atâtea încarnări parţial ratate, va face uz de toată abilitatea şi forţa sa pentru a-l îndruma spre căile destinului, cu toate riscurile şi neplăcerile ce ar putea apărea. Dar nici aici nu sunt garanţii absolute, căci omul are o minte limitată, îi lipseşte viziunea mai largă a Spiritului său.

Persoanele care păşesc cu sinceritate pe o cale spirituală încep să perceapă tot mai intens dorinţele şi sfaturile Spiritului lor, sub formă de intuiţii, coincidenţe neîntâmplătoare, voci binevoitoare şi alte semne „paranormale". Însă chiar şi atunci, omul îşi poate folosi liberul arbitru într-un sens diferit, spre dezamăgirea Spiritului său...

Uneori, Spiritul ar putea să-şi schimbe destinul, cu acordul şi sprijinul Îngerilor karmei, pentru a se adapta la mersul haotic al vieţii omului respectiv. Totuşi, acest lucru rămâne complet în afara conştiinţei sau deciziei umane.

Roagă-te, meditează sau gândeşte aşa: „*Spirite al meu, atrage-mi sufletul până la nivelul tău, ca să privesc lumea cu pătrunderea ta, forţa ta, iubirea ta universală!*" Încet, îţi vei ridica nivelul de percepţie a realităţii în sfere elevate, unde lucrurile sunt clare, nestresante, calme...

Sau gândeşte aşa: „*Spirite al meu, pătrunde adânc în sufletul meu, ca să îmi dai viziunea ta, forţa ta, dragostea ta pentru tot ce există!*"

”Maestru” este cel care şi-a cunoscut Maestrul interior – Spiritul său – şi comunică permanent şi liber cu El, fiindu-i muză inspiratoare în tot ce spune, gândeşte şi face. Spiritul este adevăratul Maestru. Adevăraţii maeştri oculţi au în ei Spirite evoluate, mature, cu multă experienţă şi dorinţă de a se elibera de lanţul reîncarnărilor. Oamenii cu spirite tinere pot fi foarte talentaţi, dar nu pot atinge gradul maxim de măiestrie. Nu e o nedreptate, ci o lege a firii.

Maestrul exterior este un om obişnuit, din carne şi oase, poate prea carnal faţă de pretenţiile noastre. Dar tu ai un Maestru înţelept ascuns printre cutele creierului tău, nevăzut, neauzit. Ce-ar fi să îl scoţi la lumină – sau să îi permiţi să te lumineze – să intri în relaţie cu El, precum discipolul cu Maestrul său exterior?!

Bucuria supremă şi scopul ultim al unui Maestru exterior (guru) este să vadă că discipolul şi-a găsit Învăţătorul interior. De acum încolo, poate fi sigur că nu va mai cădea în capcanele vieţii. Misiunea Maestrului exterior s-a încheiat. El îi va rămâne prieten şi ajutor până la moarte. Dar esenţialul căii spirituale a fost atins, iar discipolul îşi poate lua zborul de lângă iniţiatorul său. Îşi va urma de acum înainte călăuza sa interioară, a cărei prezenţă îl umple permanent de bucurie divină!

Dacă eşti nesigur de puterile tale mentale oculte, yoghine, paranormale, într-un fel este normal. În fond, tu eşti un simplu om, care nu poate rostogoli roata lumii. Dar dacă te gândeşti că în tine se află Spiritul Divin, care este un adevărat Maestru Interior, asemănător cu Dumnezeu, atunci lucrurile se clarifică şi totul devine mai uşor. Gândeşte-te că tu eşti un maestru, fiindcă în tine se află Maestrul. EL are puteri depline asupra mediului. Această transfigurare nu este o simplă imaginaţie, ci o recunoaştere a realităţii spirituale. Prin urmare, nu mai ai de ce să te îndoieşti. Eşti maestru în carne şi oase, fiindcă în tine există deja un Spirit Maestru!

Este mult mai prudent ca omul să fie smerit, să nu se creadă un mic sau mai mare dumnezeu. Confirmarea acestei poziţii înţelepte vine când începi să te trezeşti la realităţile spirituale. Atunci devine clar că tu, egoul uman, comandantul trupului, nu eşti identic cu Spiritul tău. Ar fi deci eronat să te mândreşti cu calităţile tale, pe care de fapt ţi le insuflă posesorul lor real, Spiritul, etalonul perfecţiunii din fiinţa ta. Tu cu El vrei să semeni, Lui vrei să-i dai expresie în viaţa ta lumească. Iată deci că smerenia este atitudinea cea mai raţională. În plus, te fereşte de derapaje paranoice atunci când constaţi că eşti „superior” celorlalţi.

Desigur, s-ar putea spune şi contrariul. În experienţa supremă de unire a sufletului tău cu Spiritul interior, vei crede negreşit că tu eşti

chiar Spiritul Divin, nemuritor, pentru că atunci priveşti lumea din perspectiva Sa. Totuşi, experienţa aceasta va lua sfârşit şi vei reveni la starea de conştiinţă obişnuită, omenească. Atunci vei plânge după pierderea harului sau a Duhului Sfânt, şi pe bună dreptate... Tocmai ai pierdut cea mai mare fericire posibilă! Din fericire, starea de Graţie Supremă poate reveni, deci fii optimist! Şi, mai ales, smerit!

Sunt multe căi spirituale astăzi, fiecare oferind lucruri deosebite şi incitante. Abia când trece febra contactului iniţial, cursanţii încep să cântărească mai atent cât de potrivite şi utile sunt acele învăţături pentru ei personal. Unii se avântă optimişti în diverse practici care le consumă timpul, dar uită că cea mai importantă practică spirituală este adâncirea în comunicarea cu Sinele propriu. Care nici măcar nu necesită o tehnică deosebită, ci doar conştientizare şi perseverenţă binevoitoare în practica interiorizării calme.

Toate metodele de manipulare a energiei (numite şi „magice") trebuie subordonate scopului esenţial al spiritualităţii – cunoaşterea Sinelui. Abia apoi ele devin cu adevărat folositoare, şi nu ispititoare... Cel care este iniţiat în tehnici secrete nu este neapărat şi un Maestru, oricât de bine le-ar realiza sau preda altora. Fără cunoaşterea şi păstrarea contactului permanent cu Sinele personal divin, toate puterile se pot întoarce la un moment dat împotriva deţinătorului lor, sub o formă fizică, psihică sau morală. Pentru că este prea multă putere faţă de autocontrolul de care e capabil ego-ul. Mai devreme sau mai târziu, ego-ul îşi va da în petec şi va comite vreo nedreptate, vreun act discreţionar, abuzând de puterile divine la care a dobândit acces în urma iniţierii. Desigur că, din cauza injustiţiei comise, făptuitorul va suferi el însuşi, poate mai mult decât victima sa, spre luare aminte şi îndreptare grabnică!

Supremul discernământ provine din intuiţia oferită de Spirit. Iar fără discernământ spiritual (adică ce e bun sau rău pentru tine la un moment dat din perspectivă spirituală), iniţierile în diverse căi secrete pot fi simple divertismente, fără vreun mare efect spiritual, ori pot fi o sursă de discuţii teoretice interminabile şi de vanităţi penibile (de genul: „*Iată colecţia mea de diplome în iniţieri spirituale!*"). Este însă la fel de adevărat că un om trezit spiritual are dreptul divin să fie iniţiat sau să se autoiniţieze în orice metodă „magică", prin care influenţa sa pozitivă asupra lumii să se amplifice înmiit.

Mintea este agresivă. Ea macină tot felul de idei, unele care îi vin din exterior, necenzurate, pline de şiretenie, insinuări şi provocări. Astfel de

gânduri viclene nu-i fac plăcere Spiritului, care este pur, onest şi delicat. Omului îi poate trece prin cap să îşi provoace Spiritul: *„Fă-mi un miracol, să mă uimească puterea ta supranaturală!”* Dar dacă miracolul nu e cu putinţă – fiindcă nu e momentul, nu fiindcă nu ar fi posibil – atunci Mintea triumfă satisfăcută: *„Ştiam eu că miracolele sunt iluzii, autosugestie!”* De fapt, autosugestia poate fi însuşi ecoul manifestat de Spirit, reverberând cu forţă gândul Minţii...

Omul este activ fizic, gata de luptă şi acţiune, dar el are nevoie de o îndrumare superioară, de un „creier al creierului”. Ajungi la această relaţie în timp, hrănindu-ţi mintea şi aspiraţia cu informaţii şi practică spirituală adecvată. De fapt, nu numai omul se străduieşte să se înalţe. În final, vom constata că a fost efortul Spiritului de a-l ridica pe om spre Sine, insuflându-i dorinţe spirituale şi intenţiile de practică potrivite.

Intrarea în comunicare sau chiar în comuniune cu Spiritul este un proces de durată, în care structura mentală este pregătită. De exemplu, Spiritul poate declanşa zilnic, timp de câteva luni, energia Kundalini atunci când omul meditează la subiecte spirituale, ceea ce îi purifică şi dinamizează structurile mentale, chakrele. Şi asta, fără exerciţii aprige de trezire a lui Kundalini, doar prin voinţa Spiritului. Schimbarea se observă treptat, prin interesele manifestate de om, prin înţelepciunea sa practică, prin puterea de autocontrol, prin lipsa sau diminuarea emoţiilor negative. Iar, la un moment dat, apare şi revelaţia Maestrului interior, cel care până atunci acţiona din umbră, ne impulsiona tăcut la munca spirituală şi ne strecura gânduri înalte în moara minţii. Până în acest moment, poate credeam că toate sunt produsul minţii noastre, dar acum ne dă seama uimiţi că erau şi vor fi inspiraţiile Sale.

A avea revelaţia existenţei Spiritului nu îţi schimbă viaţa la exterior prea mult. Îţi vei continua traiul obişnuit. Nu trebuie să te aştepţi la experienţe dramatice, nu vei trăi doar faze uluitoare, nu vei căpăta puteri paranormale cu care să te mândreşti în faţa altora. Tu stai alături de Maestrul interior, nu faţă în faţă, ci alături, privind împreună spre viitor. Trebuie să ai răbdare ca transformările lăuntrice să se petreacă în ritmul lor natural, neforţat. Schimbările le vei resimţi în plan psihologic: un mai mare calm, răbdare în orice, lipsa plictiselii chiar dacă nu faci nimic (pentru că te afunzi în bucuria Sinelui), nedorinţa de a-ţi umple tot timpul cu activităţi mentale (deseori inutile sau dăunătoare, dar plăcute minţii lumeşti), o mai mare putere de interiorizare şi autoanaliză, încredere în sine şi în viitor, o bucurie de fundal fără nici o cauză externă, toleranţă şi înţelegere faţă de semeni... S-ar putea chiar să nu-l vezi pe Maestru, ci doar să-l simţi alături, ascuns, dar la fel de prezent. Sau chiar să observi că gândurile trec prin filtrul şi înţelepciunea Sa înainte de a ajunge la tine. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le simţi personal, nu să le citeşti aici...

SPIRITUL SE REVELEAZĂ ÎN INIMĂ

Maeştri spirituali afirmă că Sinele Suprem se revelează în Inimă. Acest lucru este trăit de cel care urmează o cale spiritual autentică. Dar ce este Inima? Ea se referă la Anahata chakra, centrul energetic situat în mijlocul pieptului, aproape de inima fizică. Se mai ştie că Spiritul, Sinele Suprem, îşi are sediul permanent în trunchiul cerebral, unde nici măcar nu este menţionată existenţa vreunei chakre importante. *Şi atunci, cum putem explica faptul că Spiritul se face cunoscut, ca un ecou, în altă zonă decât se află în realitate?*

- La omul obişnuit, Spiritul depune eforturi de a comunica cu mintea prin Ajna chakra, centrul mental al fiinţei, aflat în mijlocul frunţii (mai precis în mijlocul capului). Reuşeşte parţial.

- La omul care a intrat pe o cale spirituală şi încearcă să îşi purifice gândurile şi emoţiile, comunicarea se extinde şi prin intermediul lui Vishuddha (chakra purităţii, aflată în dreptul tiroidei), în paralel cu amplificarea comunicării prin Ajna.

- Un adept avansat se recunoaşte prin aceea că Spiritul reuşeşte să comunice şi prin chakra iubirii, Anahata, pe lângă celelalte 2 chakre superioare amintite. Omul simte şi emite iubire în jur în mod natural, prezenţa sa fiind o binecuvântare pentru toate fiinţele din jur – oameni, animale, plante. Astfel, Spiritul capătă o mare influenţă asupra adeptului, care a devenit deja un focar de compasiune şi înţelepciune, armonizându-şi gândurile şi emoţiile cu imboldurile divine.

Chakra Sahasrara, a şaptea, aflată deasupra capului, face legătura omului cu Cosmosul şi Divinitatea. Clarvăzătorii constată însă că la activarea acestei chakre supreme, se energizează şi Anahata, arătând astfel strânsa legătură dintre Divinitate şi Iubirea universală.

În experienţa de vârf, mistică, a revelării Sinelui, se petrece ceva cu totul neobişnuit. Şi nu este o realizare a omului, ci este realizarea Sinelui însuşi. Spiritul este o comoară prea preţioasă pentru a o descoperi oricine! E nevoie de timp şi lucrare răbdătoare. Şi de Graţia Sinelui. Atunci Spiritul reuşeşte, *prin intermediul chakrei Anahata*, să preia temporar controlul asupra întregii fiinţe umane. Anahata este a patra chakra principală din cele 7 cunoscute în yoga, aflată la mijloc între cele 3 superioare (Cerul) şi cele 3 inferioare (Pământul), este punctul de echilibru general. În minutele sau orele petrecute în această stare mistică, ego-ul dispare complet, iar întreaga fiinţă este preluată de Spirit. Acesta este sensul realizării Sinelui: excluderea temporară a ego-ului de la comanda fiinţei umane.

Ulterior, ego-ul revine în funcţie, dar Spiritul păstrează o influenţă mult mai puternică decât înainte asupra omului. De fapt, conştiinţa umană simte acum că face parte din Spirit, nu se mai simte singură în faţa vieţii. Numai foarte rar, la oameni cu totul speciali, Spiritul reuşeşte să păstreze acest control total fără a-l mai ceda niciodată egoului, şi

numai după multe repetări ale experienţei de vârf. Nici la aceştia ego-ul nu dispare în totalitate, dar este limitat la aspecte secundare de personalitate, chestiuni legate mai mult de subzistenţa corpului. În aspectele importante, ego-ul acestor adevăraţi maeştri spirituali nu mai are niciun cuvânt de spus.

Prin urmare, experienţa de vârf a revelării Sinelui este încununarea eforturilor depuse de adeptul spiritual de a-şi purifica toată structura energetică, gândurile, afectele, faptele de tot ceea ce l-ar separa de înţelepciunea, frumuseţea şi iubirea divină. În această experienţă, Spiritul captează integral complexa fiinţă umană prin centrul de forţă numit Anahata chakra, sau Inima spirituală. De aceea se spune şi se constată că „Sinele se revelează în Inimă”.

În acele momente, Conştiinţa umană se reintegrează în Perispirit, de unde a fost desprinsă la începutul vieţii, şi resimte beatitudinea în care trăieşte Spiritul în mod obişnuit. Omul nu se mai simte despărţit în niciun fel de comandantul suprem al corăbiei vieţii, se simte protejat de înţelepciunea, puterea şi fericirea emanate de Spiritul divin care este încarnat în el. Fie ca şi tu, cititorule, să îţi doreşti şi să obţii această stare divină de neuitat şi de neegalat!

Meditaţie de revelare a Sinelui

Aşează-te comod, închide ochii şi imaginează-te în faţa unui grup mare de oameni care vor să se autodescopere, să se cunoască în profunzime. Pe unii ţi-i poţi chiar imagina dintre persoanele pe care le cunoşti, care se află pe o cale spirituală. Tu conduci meditaţia comună. Spune-le aşa: *„Închideţi ochii şi doriţi-vă ca toţi cei de aici să-şi regăsească Sinele, să-şi descopere esenţa luminoasă din interior! Veţi simţi cum vă umpleţi cu fericirea celorlalţi!”* Tu vei fi releul prin care Dumnezeu îi va binecuvânta pe toţi cei prezenţi, nu te vei gândi la propria ta fiinţă, ci numai ca ceilalţi să simtă beatitudinea contactului cu Spiritul interior divin. Pe măsură ce te vei interioriza mai puternic, vei simţi în mod clar că gândurile afectuoase, altruiste ale fiecărui om din acel grup amplifică fericirea celorlalţi din jur. De fapt, chiar aşa s-ar şi întâmpla într-un caz real! Păstrează-te mental în acel loc minunat şi cere-i lui Dumnezeu să binecuvânteze cu Graţia autocunoaşterii spirituale pe cât mai mulţi oameni, ca să se bucure de Divinitatea revelată în ei!

Această meditaţie îţi va descoperi un mare secret: prin uitare şi lepădare de sine, îţi poţi regăsi Sinele!

26 noiembrie 2011

CARE TEORIE ESTE MAI CORECTĂ?

Un prieten m-a rugat, într-o zi, să analizez următoarea problemă. Doctrina Yoga menţionează faptul că există 7 planuri de existenţă, în corelaţie cu cele 7 chakre principale ale organismului uman. De pe altă parte, Infoenergetica spune că există 10 Ceruri sau planuri de existenţă paralele. Rugămintea amicului meu era să îi spun dacă şi cum pot fi unificate cele două perspective.

Răspunsul meu cred că l-a dezamăgit, sunând cam aşa: Nu le putem concilia! Când ieşi dintr-un sistem de gândire, imediat vei găsi alte teorii diferite. Teoriile sunt folositoare în sistemul respectiv, dar niciuna nu este completă, perfectă, absolută. Fiecare are dreptatea ei, dacă este inspirată de Sus, dar este greu să le suprapui precis, fiindcă vei descoperi neconcordanţe şi neclarităţi.

De exemplu, yoga vorbeşte de 7 centri de forţă principali, iar acupunctura de cel puţin 365 puncte, dintre care câteva se suprapun oarecum cu locul chakrelor. Totuşi, descrierea chakrelor diferă de rolul punctelor similare de înţepare...

În urmă cu ceva timp, şi eu îmi doream să elimin toate ambiguităţile din multitudinea surselor de informare esoterice. Probabil că unificarea teoriilor din toate domeniile este o aspiraţie constantă a tuturor cercetătorilor. Dar acest lucru nu se poate rezolva decât atunci când ajungi la Unitatea fundamentală divină, într-o dimensiune supramentală. Cât timp ne menţinem în planul gândirii obişnuite, nu avem şanse să anunţăm: Iată teoria Totului! Cum se spune, „cu cât cunoşti mai multe, cu atât înţelegi cât de ignorant eşti”.

Astăzi ştiinţa cunoaşte o mare efervescenţă a ideilor, iar tehnica de calcul ne ajută să găsim elemente comune între diverse fenomene naturale şi sociale. Spre exemplu, „Teoria hub-urilor” a lui Albert-László Barabási a revoluţionat teoria sistemelor. Experimentele sale arată că orice reţea, de la cele de socializare, cele 5 miliarde de websiteuri, lanţul trofic, afacerile şi comerţul, evoluţia aşezărilor urbane, comportamentul uman, metabolismul proteinelor intracelulare, toate pot fi descrise prin aceleaşi legi matematice. Orice reţea este organizată în noduri – elementele sistemului – şi muchii sau linii, care reprezintă interacţiile dintre aceste elemente.

Totuşi, numai viitorul va valida sau nu această teorie...

Unii gânditori inspiraţi reuşesc uneori să găsească asemănări uimitoare între aspecte foarte diverse ale preocupărilor umane. Utilitatea lor este însă mai mult filosofică. De pildă, Caroline Myss, o cercetătoare intuitivă bine apreciată în America, a încercat să unifice trei sisteme total diferite (vezi, de exemplu, conferinţa „*Energetics of Healing*” [22]- partea 1

[22] https://www.youtube.com/watch?v=hwbHs6AUQfg

din 10, precum şi restul). Ea a corelat cele 7 chakre yoghine cu cele 7 taine creştine şi cu cei 10 sefiroţi kabalistici. O misiune aproape imposibilă! Desigur că efortul său este lăudabil şi foarte interesant, dar are o singură utilitate. Şi anume, întărirea convingerii că toate sistemele spirituale au acelaşi fundament divin şi că nu are rost ca omenirea să continue cu fanatismul, dogmele, disputele religioase, războaiele între fraţi. Este o concluzie minunată! Totuşi, nu vedem altă aplicaţie practică la studiul său filosofic comparativ. Atât yoga, cât şi creştinismul sau kabala îşi sunt suficiente sieşi, au teorii şi o experienţă imensă, nu vor împrumuturi de la celelalte sisteme spirituale. Desigur, un esoterist are de câştigat din combinarea pe cont propriu a acestor cunoştinţe eclectice complementare, dar este o muncă strict individuală.

Să luăm acum matematica, ştiinţa ştiinţelor sau a gândirii divine. Oamenii au descoperit cu uimire că legile naturii respectă tipare matematice clare, convingându-se că *„Dumnezeu nu joacă zaruri”* (Albert Einstein). Dar ne punem întrebarea dificilă: *Oare Dumnezeu se ghidează după legile matematicii în conceperea Universului sau invers, matematica este o încercare umilă de a formaliza tiparele info-energetice pe care Creatorul le imaginează*? Aş înclina spre a doua variantă. Dumnezeu are o creativitate nelimitată, preocuparea Sa constantă este de a genera în permanenţă noi tipare abstracte, concepte de nivel înalt, care se vor exprima ulterior în multitudinea de forme şi manifestări fizice. Matematica omenească nu face decât să alerge în urma creativităţii divine şi să culeagă principiile geniale, punându-le apoi în formule inteligibile. Cu alte cuvinte, nici măcar matematica nu reuşeşte şi nu va reuşi niciodată să descrie în totalitate Viaţa, fiindcă aceasta nu încape în niciun sistem mental, e mereu proaspătă şi imprevizibilă. În ciuda largii sale aplicabilităţi, matematica este harta, nu teritoriul Realităţii!

Revenind la chestiunea valabilităţii diverselor doctrine şi căi spirituale, putem afirma că fiecare cale spirituală autentică are propriile teorii, de obicei diferite de ale altora. Important este că aceste teorii, inerent parţiale, slujesc unor practici eficiente, ale căror rezultate se văd, se constată obiectiv. Din perspectiva altei teorii mai moderne, mai avansate, poate că vechea teorie este incorectă, chiar naivă. Totuşi, o validează faptul că ea a folosit adepţilor spre a realiza paşi spre optimizarea personală. Până la urmă, contează folosul uman şi spiritual al unei teorii, nu atât completitudinea ei. Mereu alte şi alte teorii moderne se ivesc, fiecare reuşind o descriere a realităţii tot mai exactă. Dar niciuna nu va atinge Absolutul sau Perfecţiunea.

Principiile de vindecare naturistă nu sunt aprobate de teoriile ştiinţifice, dar sunt totuşi eficiente, deşi nu pot fi în totalitate explicate de savanţi. Gândirea şamanică frizează absurdul pentru omul modern, dar mulţi bolnavi îşi găsesc alinare prin descântece ciudate. În psihologie întâlnim numeroase şcoli de gândire şi terapie. Fiecare se bazează pe un

model diferit. Şi totuşi, eforturile psihologilor dau mereu roade, dincolo de diferenţele dintre teoriile lor.

Similar, putem spune că, de multe ori, oamenii nu se înţeleg între ei, din cauză că fiecare se situează pe un nivel diferit de percepere a realităţii (nivel de conştiinţă). Nimeni nu greşeşte, fiecare are dreptatea sa, dar ei nu reuşesc să „*agree to disagree*", cum spune englezul.

În acest sens, iată o pildă de final cu Nastratin Hogea. La înţeleptul Nastratin vin doi săteni certaţi între ei, pentru ca Hogea să îi împace. Nastratin îi dă cuvântul primului şi, după ce-l ascultă atent, conchide: *Ai dreptate, omule*! Apoi îi dă cuvântul celuilalt ca să-şi expună păsul. Îl ascultă şi pe acesta atent şi, în final, spune: *Ai dreptate, omule*! Cineva de lângă Nastratin îi şopteşte judelui: *Înţeleptule, nu se poate să aibă amândoi dreptate*! La care Hogea, gândindu-se profund, zise: *Şi dumneata ai dreptate*!

4 februarie 2012

REINTERPRETÂND *TRIMURTI*

Triada hindusă Brahma-Vishnu-Shiva (numită şi *Trimurti*) îl desemnează pe Dumnezeu în triplul său aspect de Creator-Păstrător-Distrugător al lumii. Schema simetrică, egalitară are forma următoare:

BRAHMA – VISHNU – SHIVA

Este un model relativ recent stabilit de erudiţii Indiei, care circumscrie nu doar orice proces natural în trei faze, ci *s-ar părea* că şi funcţiile Dumnezeirii [23] .

Acestei perspective clasice şi, aparent, de nezdruncinat am să-i contrapun însă o opinie diferită.

În tradiţia indiană „recentă" se subliniază îngroşat că zeul BRAHMA (Creatorul) nu este deloc identic cu BRAHMAN, Creatorul Suprem din Vedanta. Iată o primă greşeală, în opinia mea, căci nu pot exista doi Creatori Supremi! Numai un ateu ar putea s-o accepte...

Faptul că zeul BRAHMA are doar două temple dedicate în India, faţă de mii de temple ale celorlalţi doi zei, arată că El este mult mai greu de adorat. Tot astfel, doctrina Advaita Vedanta este mult mai dificil de înţeles faţă de alte doctrine teologice. Este o similitudine care spune ceva. În plus, asemănarea lingvistică este mai mult decât concludentă.

Deci BRAHMA este acelaşi cu BRAHMAN, chiar dacă erudiţii afirmă invers, rătăciţi în aparenţele ritualice şi filosofice!

Dumnezeu Creatorul, BRAHMAN, este o realitate net diferită de orice zeitate ce face parte din Creaţie. Creatorul este un Ocean de linişte absolută, în care nu se diferenţiază nimic şi în care există numai idei, concepte, dorinţa, ştiinţa şi putinţa de a crea. Acest Dumnezeu impersonal diferă deci de imaginea lui Dumnezeu cel frumos, plin de toate calităţile personale. Cel din urmă este doar *reflecţia* Dumnezeului Absolut, aşa cum este ea *percepută* de creaturile inteligente şi evoluate din Univers. Hinduşii l-au numit VISHNU, reprezentând voinţa Creatorului ca lumea să aibă o formă şi o desfăşurare frumoasă, dreaptă, liberă, în acord cu proiectul divin. Isus Cristos spre această *imagine sfântă* ne-a indicat să ne ridicăm rugile, mintea şi dorinţa de a-i semăna. Avem nevoie de acest model personal suprem, pe care îl putem înţelege din condiţia noastră limitată...

În funcţie de perspectivă şi de contextul discuţiei, VISHNU ar putea fi personalizat fie de un grup de Divinităţi Conducătoare (aflate în subordinea Supremului Absolut şi care uneori s-ar putea chiar încarna în planul fizic), fie ar putea fi considerat doar un atribut abstract al Divinităţii.

[23] http://ro.wikipedia.org/wiki/Trimurti

BRAHMA şi VISHNU sunt precum cele două feţe ale aceleiaşi monede: 1) Dumnezeu, Creatorul Absolut (deasupra Creaţiei) şi 2) Dumnezeu ca Organizator al lumii în lumina bucuriei sale creatoare (Dumnezeu în creaţie). Dumnezeu nu a părăsit Creaţia după ce a făcut-o (cum afirmă conceptul teologic de Deus Otiosus[24]), lăsând-o pradă legilor naturale, ci dimpotrivă, o conduce activ.

Putem considera că VISHNU este funcţia de conducere a lumii întru Lumină, iar BRAHMA, funcţia de creare a lumii. Ambele sunt atributele Divinităţii.

Odată ce şi-a propus să creeze lumea din nimic, El nu urmăreşte s-o distrugă, ca într-un joc fără sens! Dumnezeu are o inteligenţă nemăsurată şi o bunătate pe măsură. El nu doreşte să-şi batjocorească copiii. SHIVA sau puterea distrugerii NU este un aspect al Divinităţii. Distrugerea (*pralaya*), în vederea reînnoirii formelor şi evoluţiei vieţii, face parte din legile naturale, acţionează de la sine şi nu are nevoie de Voinţa Autoritară a lui Dumnezeu (precum o au Creaţia şi Păstrarea creaţiei). Distrugerea nu este o funcţie a Divinităţii Supreme.

Chiar şi ştiinţa consideră că tendinţa automată NATURALĂ este cea de creştere a entropiei unui sistem termodinamic, iar negentropia este o calitate impusă ARTIFICIAL.

Dacă există o divinitate pur distrugătoare, aceea este numită SATAN în iudeo-creştinism şi putem admite că are o putere relativ comparabilă cu cea a lui VISHNU (Dumnezeu în creaţie). Fiinţele trăiesc între aceşti doi poli opuşi, ai Răului şi Binelui.

De acest cuplu antagonic vorbea şi religia persană sub numele de Ahriman şi Ormuzd (Ahura Mazda). Din păcate, acea religie i-a preamărit simetric atât pe Ahriman, cât şi pe Ormuzd. Acest obicei dăinuie încă în modernitate, căci omul prost se închină la Dumnezeu în biserică, ca să-şi asigure viaţa veşnică, dar îşi închină acţiunile lui Satan în viaţa de zi cu zi. Crede el că aşa împacă şi capra, şi varza. Să nu uităm însă Cuvântul Mântuitorului: «*Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ţine la unul şi va nesocoti pe celălalt; nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.*» (Matei 6:24).

Atenţie la nuanţe: nenumăratele secte hinduse care îl adoră azi pe Shiva NU sunt sataniste! Acest SHIVA modern este o zeitate foarte apropiată de VISHNU. De aceea, adoratorii celor doi zei se tolerează bine reciproc.

Anumite aspecte mai dure ale lui Shiva sunt preluări istorice din mitologia vedică, unde zeul Rudra era o întruchipare a răului şi distrugerii. Rudra-Shiva a fost o corcitură ulterioară, care, în timp, şi-a păstrat apelativul scurt de Shiva, mult „domesticit” faţă de varianta vedică. Rudra, energia pur negativă, avea şi o contraparte feminină,

[24] http://ro.wikipedia.org/wiki/Deus_otiosus

numită Durga. Astăzi, acest cuplu a rămas cu numele de zeul Shiva şi zeiţa Kali, având mult mai multe calităţi blânde decât predecesorii lor vedici.

De asemenea, să nu uităm că simbolul actual al lui Shiva este un falus (*lingam*), care semnifică izvorul forţei creatoare. Astfel, SHIVA modern glisează şi spre BRAHMA Creatorul**.** Shivaiştii din India nu glorifică distrugerea, ci atotputernicia lui Dumnezeu.

Este adevărat că şi galaxiile mor, ciocnindu-se unele de altele sau fiind aspirate de vreo gaură neagră a Universului. Desigur că acesta este un proces cosmic de o mare grandoare şi este supravegheat de Inteligenţe cosmice, neputând fi împiedicat de nimic. Totul are un sfârşit în această creaţie materială. Nu cred însă că acest lucru poate fi considerat un prilej de glorificare a lui Dumnezeu, de a-i aduce slavă! Cel mult poate fi considerat drept faza preliminară unei noi renaşteri, unor noi combinaţii minunate de fiinţe mai evoluate decât cele dinaintea distrugerii (*pralaya*).

Privind natura şi creaturile, observăm că toate se nasc, trăiesc ceva timp şi apoi mor. Aceste trei stadii nu lipsesc niciodată. Şi atunci, mintea noastră limitată deduce că la nivelul Întregii Creaţii Macrocosmice trebuie să fie la fel. Şi Aceasta ar trebui să aibă un sfârşit... *Oare?!* Ca să înţelegem Întreaga Creaţie (adică infinitul Univers material plus infinitatea de Universuri nevăzute) ar trebui să gândim cu Mintea lui Dumnezeu. Stă în puterea Lui să păstreze Creaţia perpetuu, fără sfârşit în timp şi spaţiu. *De ce nu?!...*

Cel puţin în privinţa spaţiului fizic, savanţii s-au cam lămurit că el nu are margini. De fiecare dată când credeau că au atins limita, o nouă descoperire revoluţiona ştiinţa şi împingea cunoaşterea şi mai departe...

De exemplu, s-a descoperit că marginea Universului se extinde cu o viteză superioară celei a luminii. Explicaţia savanţilor: Viteza luminii este o limită absolută doar în cadrul Universului, nu şi în afara lui...

La fel stau lucrurile şi cu timpul. Creaţia a apărut prin încordarea Voinţei Divinităţii. Ea ar putea dispare numai dacă Dumnezeu ar obosi sau s-ar plictisi. Dar Dumnezeu nu trăieşte niciodată asemenea stări. El este un Foc veşnic, plin de iubire nesecată...

Chiar dacă Creaţia suferă o permanentă perfecţionare (deci schimbări continue, moarte şi renaştere) nu e nevoie ca Întregul Ei să dispară la un moment dat! Dumnezeu nu se va sătura niciodată să se ocupe de optimizarea Ei, pe bucăţele sau pe zone întinse. Local, se pot petrece cataclisme purificatoare, dar la scara Întregii Creaţii ar fi o inutilă pierdere de oportunităţi. Ceea ce hinduşii desemnează prin *Maha Pralaya* (Marea distrugere cosmică totală) nu va exista niciodată! Acest lucru a fost decis de Creator încă din primul moment: *„Acum voi crea ceva diferit de Mine şi care să Mă însoţească mereu!”...*

CONCLUZII

BRAHMAN (sau BRAHMA) este Creatorul transcendent, fără calităţi, de neconceput de vreo minte. Tot ce putem spune despre El în comparaţie cu orice cunoaştem sau ne putem imagina este că „ESTE DIFERIT” sau, şi mai pe scurt, că „ESTE” (*sat*, sanscr.).

VISHNU este imaginea despre Creator pe care şi-o pot face creaturile evoluate (îngeri, zei, divinităţi, oameni). Este un cumul de calităţi spre care tind spiritele ce au ales calea evoluţiei ascendente spre Lumina lui BRAHMAN. Noţiunile de frumos, bine, adevăr, puritate, libertate capătă sens doar dacă le înglobăm în VISHNU (Dumnezeul Păstrător al Creaţiei în forma plăcută Lui). Altfel, ar fi doar nişte noţiuni relative, interpretabile...

Odată ce El a făcut Lumea, a dorit s-o şi păstreze. De aceea, BRAHMA şi VISHNU sunt acelaşi Dumnezeu, văzut „de sus în jos”, respectiv „de jos în sus”. A treia postură nu există (vezi schema de mai jos).

RUDRA-SHIVA, având unica vocaţie de distrugere, nu are nimic de-a face cu Dumnezeu! El îi este inamic total şi veşnic. Numele iudeo-creştin îi este SATAN. Nu a fost nici creat şi nici dorit de către Creatorul Suprem. Cum ar fi putut crea Dumnezeu o entitate total opusă Sieşi?!... SATAN a apărut în virtutea legilor Creaţiei, ca un rezultat al libertăţii creaturilor de a greşi (adică a acţiona contrar legilor divine). SATAN e un produs secundar indezirabil, dar inevitabil al procesului Creaţiei. Fiind parte a Creaţiei, SATAN nu se opune direct Creatorului, ci oglinzii Sale – VISHNU. Supremul Creator BRAHMAN transcende această luptă veşnică, el nu e atins de ea, deşi participă la ea prin reprezentanţii Săi (VISHNU).

Deci Trinitatea divină hindusă (*Trimurti*) nu este nici egalitară, nici simetrică (aşa cum se puseseră de acord teologii indieni, printr-o convenţie comodă, dar departe de Adevăr). Iată noua schemă propusă:

BRAHMA
|
VISHNU <---> Rudra-SHIVA (Satan)

O concluzie mai generală ar fi că, pentru a înţelege spiritualitatea în profunzime, nu e suficient să citim istoria religiilor sau să credem cuvântul autorităţilor ecleziastice... Ci să fim conştienţi de relativitatea oricăror concepte teologice. Ele sunt create pentru a face lumea spirituală inteligibilă oamenilor, la un moment istoric. Dar, cum omenirea avansează neîncetat, şi conceptele sub care ne închipuim invizibilul trebuie adaptate, perfecţionate, apropiate de esenţa adevărului, care nu este deloc „pământească”...

30 aprilie 2013

* * *

MAI MULTE ILUMINĂRI

În limbajul folosit în spiritualitate, cuvântului „*iluminare*” sau „*trezire spirituală*” i se dau mai multe sensuri. Înţelegând acest lucru, în lecturile noastre, vom atribui de fiecare dată sensul potrivit, pentru a evita confuziile.

1

Unii vorbesc despre „trezire” în sensul trezirii interesului pentru problematica paranormală şi spirituală. Este abia începutul vieţii spirituale conştiente, dar această etapă este la fel de importantă ca şi următoarele. Este un timp al entuziasmului şi poftei de cunoaştere metafizică, un salt în nivelul de conştiinţă, o asumare a efortului de autoîmbunătăţire morală şi spirituală.

2

De cele mai multe ori, „iluminarea” semnifică o experienţă mistică, un extaz, în care conştiinţa umană părăseşte planul fizic, însoţind conştiinţa spirituală, pentru a accede la nivele înalte ale Creaţiei. Este ca o excursie, singulară sau făcând parte dintr-o serie repetată, în tărâmurile mirifice astrale, dar atingând neapărat un plan foarte rafinat, aproape de Divinitate. Acest gen de experienţe mistice sunt căutate de majoritatea căilor spirituale, folosind metode relativ sigure şi verificate. Trăirile unor astfel de stări extatice ne transformă gradat interesele, comportamentul, atitudinile, sporindu-ne înţelepciunea şi compasiunea. În acelaşi timp, ne induc şi un sentiment de nostalgie şi regret de fiecare dată când ne reîntoarcem la condiţia de pământean limitat.

Atenţie! Cei care încearcă să iasă din carapacea fizică prin metode riscante – cum ar fi „zgândărirea” creierului prin droguri – nu obţin urmările plăcute mult dorite. Ei pot trăi stări de dedublare, dar nu ajung decât în zone relativ joase ale lumilor invizibile, iar câştigul spiritual este redus sau chiar pot suferi dereglări psihice grave.

Extazul mistic nu este starea supremă pe care o poate dobândi un om. Iată ce spunea marele iluminat Ramakrishna, sugerând existenţa unei iluminări şi mai profunde[25].

Fiind martor la extazul religios al câtorva devoţi, Swami Vivekananda i-a spus într-o zi Maestrului său că vrea şi el să îl experimenteze. Răspunsul lui Ramakrishna a fost acesta: «Copilul meu, când un elefant imens intră într-un pârâiaş, provoacă o mare zarvă, dar când el plonjează în Gange, râul nu se tulbură mai deloc. Aceşti

[25] http://en.wikipedia.org/wiki/Bhava_samadhi

devoţi sunt precum micile pârâuri; o cât de mică experienţă le revarsă sentimentele peste margini. Dar tu eşti un râu gigantic.»

Şi o altă replică memorabilă a maestrului Ramakrishna:

«Dacă ar fi să măsurăm profunzimea experienţelor spirituale, trebuie să observăm la individul respectiv statornicia, capacitatea de renunţare, puterea de caracter, diminuarea tendinţelor spre distracţii etc. Doar după acest singur criteriu, şi nu după alte semne, poate fi evaluată puritatea extazului.»

Aceste citate fac trecerea către un sens mai profund atribuit „iluminării”. Dacă, într-o formulă laconică, am considera că iluminarea prin elevarea conştiinţei umane stă sub semnul LEGII EVOLUŢIEI, atunci iluminarea prin coborârea conştiinţei spirituale stă sub LEGEA GRAŢIEI.

3

După spusele lui U.G.Krishnamurti, „iluminarea” poate semnifica o transformare radicală a funcţionării creierului, fără nicio conotaţie mistică! Conştiinţa spirituală coboară (parţial) în planul fizic, unde acţionează direct, înglobând în ea conştiinţa umană. Cei binecuvântaţi cu o astfel de metamorfoză spontană, ce nu poate fi prognozată sau pregătită, nu au neapărat preocupări în chestiunile spirituale sau abilităţi supraomeneşti. Dacă totuşi iluminatul este şi un mistic, atunci puterea lui de influenţă asupra semenilor creşte – este un dublu iluminat, sau chiar un mare iluminat, precum Isus sau Buddha sau Ramakrishna sau Ramana Maharishi!

Acest gen de iluminare poate trece neobservată dacă cei din jur nu au o sensibilitate spirituală. Să ne amintim de iluminatul Ilie Cioară[26], căruia vecinii îi spuneau „*nea Cici*”! Doar atâta reprezenta el pentru acei oameni: un nene oarecare, bătrân, singur şi sărac. Nu simţeau că ar putea câştiga prea multe din prezenţa lui, fiindcă nu puteau înţelege ori simţi „câştigul spiritual”.

Mintea iluminatului poate descoperi lucruri inedite şi importante atunci când se apleacă asupra vreunei probleme care îl interesează la un moment dat (mistica indiană numeşte acest gen de cunoaştere superioară „*prajna*” sau intuiţie spirituală). Singurul neajuns este că nu prea îl mai interesează nimic lumesc, material. Uneori ar putea părea chiar indiferent, blazat, absent – şi aceasta pentru că mintea sa nu mai acţionează, ci doar reacţionează, ca o oglindă. (Spre deosebire de bolnavul abulic sau autist, iluminatul poate ieşi oricând din starea de neutralitate dacă este stimulat din exterior!)

Sigur, aţi putea spune despre oglindire, *dar oricine este bun cu cei care îi fac bine şi este rău cu cei care îi fac rău! Nu trebuie să fii iluminat pentru a te comporta astfel!* Nu mă refer la acest comportament banal. În cazul contactului cu un iluminat, reacţia sa este imprevizibilă, ea fiind dictată de ceea ce interlocutorul are în întreg

[26] http://spiritus.webege.com/viata-spirituala/ilie_cioara.htm

biocâmpul său, de unele aspecte subtile neconştientizate, de ce este mai important sau necesită ajutor imediat. Nu e vorba de o imitare a comportamentului celuilalt, ci de o oglindire a complexităţii sale psihice.

Dar pentru că nu putem raţionaliza acest comportament, este evident că nu putem distinge un iluminat de orice alt om, purtarea sa poate fi surprinzătoare, ieşită din standarde.

Iată ce remarca marele înţelept indian Ramana Maharishi: «Un înţelept plânge cu cel care plânge, râde cu cel care râde, se joacă cu cel ce se joacă şi cântă cu cel care cântă, devenind cântecul însuşi. Prezenţa sa este precum o oglindă extrem de pură. Ea reflectă imaginea noastră, aşa cum suntem. Noi suntem cei care ne jucăm rolurile în această viaţă. El este oglinda sau scena pe care se desfăşoară spectacolul; nimic nu o poate atinge, ea fiind numai un suport.»

Iar maiorul Chadwich spunea despre prima sa întrevedere cu Maharishi următoarele: «Am simţit pacea extraordinară, graţia, emanate de prezenţa sa. Aveam impresia că îl cunosc din totdeauna … Era asemeni unei oglinzi care reflecta propriile mele sentimente. Dacă erai reticent şi intimidat, el părea mai rezervat, dar dacă răspundeai foarte natural îmbrăţişării atotcuprinzătoare a dragostei sale, atunci el te trata ca pe cineva asemeni lui.» (*sursa citatelor*[27])

«Maharajji (Neem Karoli Baba) avea un comportament complet imprevizibil. Se hotăra brusc să viziteze pe cineva şi uneori rămânea acolo câteva zile, alteori după o jumătate de ceas se ridica şi pleca în grabă. Ram Dass povesteşte despre asta: Ajungi în casa lui. Ţi se spune: „Da, e aici!" Nu trebuie decât să-l aştepţi. Nu ştii însă ce va urma, pentru că Baba este mai mult decât imprevizibil. După o săptămână în care te-ai obişnuit să-l vezi ieşind din cameră la ora opt gândeşti: „E şapte şi jumătate. Mai am puţin." Dar azi uşa rămâne închisă sau îl vezi doar când trece dintr-o cameră în alta, unde poate rămâne vreo două zile. E un test de răbdare pentru oricine. Şi de aspiraţie. Trebuie să înveţi să accepţi neprevăzutul."» (*sursa citatului*[28])

Pentru a pune în valoare un asemenea iluminat este nevoie de o stimulare din partea semenilor care îl apreciază – prin diverse solicitări de natură elevată, preferabil spirituală. Fiind o oglindă perfectă, dacă oamenii îl iubesc, îl îngrijesc şi îi cer sprijinul, el le va returna înmiit dragostea şi nevoia de ajutor şi instruire spirituală. Va manifesta chiar entuziasm şi o energie debordantă în urmărirea oricărui ţel.

Dacă însă acest maestru nepreţuit vieţuieşte într-un climat spiritual nociv, unde oamenii sunt interesaţi doar de partea materială a vieţii, el va rămâne o comoară virtuală, nedescoperită şi nefolosită spre binele oamenilor. Se va stinge lent, ca o lumânare fără aer... Şi de câte ori în istorie astfel de bijuterii umane nu au trăit incognito, nebăgaţi în seamă de nimeni! Totuşi, chiar şi aşa, simpla lor prezenţă a înnobilat spaţiul unde au trăit, ajutând astfel la evoluţia inconştientă a comunităţii omeneşti unde i-a pus Dumnezeu. Să nu ne mai mirăm însă că durata vieţii lor a fost uneori „prea scurtă"! Poate că semenii lor nu meritau îndeajuns ca să fie binecuvântaţi cu o astfel de prezenţă...

În tradiţia mistică indiană, despre un astfel de iluminat se mai spune că se află în „*sahaja nirvikalpa samadhi*", adică o stare supremă de

---

[27] http://liviugheorghe.wordpress.com/2012/02/22/nestemate-ale-misticii-orientale-ep-9/

[28] http://caleaspretine.wordpress.com/2012/08/11/exemple-de-daruire-neconditionata-oferite-noua-de-maestrii-de-diamant-ai-orientului/

extaz, în care omul nu este „răpit” temporar din lumea fizică, ci în care trăieşte în mod continuu, clipă de clipă. În tradiţia Sufi poartă numele de „*baqa-billah*”. Tradiţia spirituală Zen pune accent deosebit pe obţinerea acestei forme de egalităţi a spiritului în viaţa de zi cu zi.

ILUMINAREA OPREŞTE EXPERIENŢELE

O lectură interesantă, dar cam greoaie, mi s-a părut a fi „*Legea lui Unu (mesaje de la Ra)*”, scrisă prin channeling de Carla Ruekert. E vorba de nişte dialoguri filosofice cu o entitate care s-a autodenumit „Ra”.

În capitolul „11. AN EXTENSION OF THE 1ST DISTORTION”[29] se vorbeşte despre „vălul uitării”. (Desigur, este vorba despre ceea ce filosofia Vedanta numeşte „*maya*” – mirajul cosmic – care ia forma particulară de „*avidya*”, ignoranţa spirituală a creaturii.) Acestui „văl” i se dă o utilitate filosofică ce îl poate frapa pe cel neiniţiat în doctrinele esoterice: „Dacă nu ar exista posibilitatea erorilor de înţelegere, atunci nu ar mai exista experienţe” (B3, 24).

Ar însemna oare că, dacă luptăm pentru elevarea spirituală şi eliminarea ignoranţei spirituale, aceasta ar fi contrar dorinţei Creatorului? Desigur că nu. Orice acţiune produce o reacţiune. Este principiul al III-lea al mecanicii, extins la nivelul Universului. Creatorul Unic a produs Lumea inventând multiplicitatea şi scufundând-o într-un gen de iluzie, de uitare a Unităţii originare. Dar această acţiune primară a creat instantaneu o contrareacţie, şi anume dorinţa creaturii de a se reîntoarce la Sursa sa. Este precum întinderea şi contracţia unui elastic. *Maya*, ca fenomen cosmic, nu poate fi eliminat de creatură, dar, din momentul în care ea a devenit conştientă de acest fenomen la scară redusă (ca *avidya*), ea poate să îl elimine din propria conştiinţă.

Motivul pentru care am tratat acest subiect abstract şi dificil este acela că are legătură cu tema iluminării spirituale.

Iată un memento despre ce am scris în lucrările noastre despre conştiinţa umană: Conştiinţa umană este desprinsă din Conştiinţa spiritului, pe durata încarnării terestre, şi dotată cu o relativă independenţă sau liber-arbitru. În acest sens, „vălul ignoranţei” care separă conştientul (limitat şi supus greşelii), de inconştient (infinit şi atotştiutor), este chiar această distanţă, separare dintre cele două conştiinţe. Ignoranţa spirituală nu afectează decât partea de conştiinţă devenită „umană”, dar nu şi conştiinţa spiritului, rămasă perfect lucidă, fiind cel mai apropiat şi permanent sprijin spiritual al omului.

Aşa cum am afirmat anterior, în sensul cel mai profund acordat stării de iluminare, ea constă în coborârea conştiinţei spirituale în planul fizic, de reunire a celor două tipuri de conştiinţă (umană şi spirituală) nu după moarte, ci chiar în timpul vieţuirii terestre. Aşa se distruge *avidya*. Nu mai rămâne loc pentru erori de înţelegere, pe care ignoranţa

[29] http://www.spiritofra.com/Ra-section%202.htm

spirituală le-a generat întotdeauna. Atunci, conform citatului de mai sus (B3, 24) nu ar mai putea apare experienţe!!!

Ajunşi în acest punct, vom încerca să coborâm discuţia de la nivelul filosofic la cel practic. Starea de iluminare profundă, experimentată de unii semeni de-ai noştri, confirmă acel citat straniu. Iluminaţii nu mai sunt interesaţi de nimic lumesc; ei nu mai acţionează, ci doar reacţionează. E vorba, pur şi simplu, de lipsa de interes pentru experienţele pământeşti. Explicaţia filosofică simplă ar fi că Divinul-cel-mic s-a regăsit în Unitatea-cea-mare şi nu mai doreşte să continue jocul „de-a faţa ascunselea" cu sine însuşi. Conştiinţei umane (încă parţial separată de conştiinţa spirituală) îi va lipsi acum imboldul către experimentare, specific doar fiinţelor aflate sub vălul *avidya*. Iluminatul va continua să aibă nevoi şi dorinţe umane obişnuite, simple, biologice, dar în plan psihic, nu va mai resimţi acel puhoi de dorinţe şi gânduri care îl mână pe omul comun.

Se poate găsi o aparentă similitudine între dorinţa Luceafărului eminescian „*Mi-e sete de repaos*" şi dorinţa unui sinucigaş, care nu mai suportă încercările la care îl supune viaţa? NU, sinuciderea nu are nimic comun cu iluminarea! Iluminatul nu are nicio dorinţă, nici ataşament, nici repulsie, este total neutru. Dacă trebuie să trăiască 100 de ani, o va face. Dacă însă trebuie să moară acum, o va face. Dimpotrivă, un sinucigaş este plin de dorinţe neîmplinite, de frustrări şi îndoieli. El este nemulţumit şi cu viaţa actuală, regretă şi că va muri, va regreta şi mai tare, în viaţa de dincolo, dacă va pune în practică intenţia sinucigaşă...

În esenţă, majoritatea problemelor sunt rezultatul dorinţei inconştiente a oamenilor de a rezolva ceva, de a îndepărta obstacole, de a învăţa prin erori. De aceea apar. Problemele ar putea dispare rapid dacă – printr-un miracol – oamenii ar deveni înţelepţi, pricepând că sunt victimele unor înscenări, înşelaţi de aparenţe şi conduşi de porniri iraţionale. Desigur că nu se întâmplă asta. Dar potenţialul unei rezolvări generale există pentru fiecare om în parte, ca şi pentru întreaga omenire. Prea puţini sunt însă cei interesaţi de soluţiile fiabile şi globale. Ar fi poate prea plictisitor?! Oamenii sunt dornici de scandal, de luptă, ca apoi, obosiţi, să renunţe la vechile apucături defecte. E ca un teatru cosmic, unde personajele nu mai vor să iasă din scenă.

22 august 2012

LEGEA CONFUZIEI

Deschid acest articol cu o referinţă pe care am mai citat-o, anume „*Cartea lui Ra*”[30], scrisă prin channeling de Carla Ruekert. În consideraţiile filosofice din acea pagină de internet se face o scurtă referire la aşa-numita „lege a confuziei” – LAW OF CONFUSION – care nu trebuie încălcată de spirite atunci când relaţionează cu fiinţele umane. Denumirea este pe deplin justificată, în ciuda paradoxului pe care îl creează (căci orice lege ar trebui să înlăture haosul, nu să îl garanteze, nu-i aşa?!). LEGEA CONFUZIEI protejează ignoranţa spirituală a oamenilor (*avidya*) ÎN NUMELE unei legi şi mai importante, supreme, numită LEGEA LIBEREI VOINŢE (liberul arbitru).

Cu alte cuvinte, „legea confuziei” spune că ignoranţa spirituală (*avidya*) poate fi înlăturată „legal” (adică respectând Legile Divine) numai dacă nu se încalcă liberul-arbitru al fiinţei umane. Această condiţie metafizică îl va interesa numaidecât pe aspirantul spiritual, cel care se străduieşte să elimine *avidya* din viaţa sa (urmărind astfel să îndeplinească „legea evoluţiei”).

În cele ce urmează voi da câteva exemple de aplicare concretă a obligaţiei de a nu încălca liberul arbitru în trei direcţii principale de cercetare spirituală: cunoaşterea de sine, cunoaşterea lumilor invizibile şi cunoaşterea viitorului.

Cunoaşterea de sine

Isus vorbea maselor în parabole, ca să lase loc de răzgândire celor indecişi, necopţi spiritual, cu alte priorităţi personale. Şi au fost destui care întâi l-au ascultat vrăjiţi, pentru ca ulterior să uite de îndemnurile şi prezenţa Sa impetuoasă. Poate că, în vieţile următoare, au devenit căutători asidui ai Adevărului.

Totuşi, în condiţiile de azi, se impune o afirmare deschisă şi argumentată a tezelor spirituale precum nemurirea, reîncarnarea sau iluminarea. Fără a forţa decizia nimănui, e necesară răspândirea în masă a acestor subiecte, pentru că „recolta s-a copt”. A trecut timpul „ocultării” cunoştinţelor spirituale, azi totul se dă pe faţă, lumina e scoasă de sub obroc. Şi asta, pentru ca toţi cei însetaţi de spirit să se poată adăpa la izvorul înţelepciunii divine. A venit vremea unei treziri largi din somnul provocat de *avidya*, dar fiecare după putinţa sa. Nimănui nu trebuie să i se forţeze mâna şi, mai ales, creierul.

* * *

[30] http://www.spiritofra.com/Ra-section%202.htm

Este aproape firesc ca spiritele imature, încarnate sau neîncarnate, să se ferească de învăţăturile spirituale şi chiar să batjocorească îndemnurile spre trezirea spirituală. Ele vor, dimpotrivă, să experimenteze cât mai mult viaţa şi lumea aceasta fizică, cu bune şi cu rele. Mai au încă atâtea de descoperit!... Cine are urechi de auzit, să audă – iar cine nu, să dea muzica la maximum şi să petreacă!

* * *

Un înţelept nu-şi va oferi ajutorul spiritual fără să i se ceară, direct sau subtil. El nu vrea să intervină brutal asupra liberului arbitru al oamenilor. Probabil că, în final, sfatul i-ar fi oricum respins dacă nu este solicitat şi nu există încredere. Suferinţa este peste tot, iluminatul o vede şi ar vrea s-o diminueze. În acelaşi timp, nu se implică emoţional mai mult decât situaţia o merită, ştiind că totul face parte din spectacolul cosmic. Dacă Spiritul îl îndeamnă să realizeze o misiune umanitară sau spirituală, el o va întreprinde, fără a aştepta recunoştinţa oamenilor. (Uneori, pot trece decenii sau secole până să apară rezultatele!) Totodată, va avea grijă să nu agreseze pe nimeni impunându-i opinia sa superioară.

Cunoaşterea lumilor invizibile şi a legilor superioare ale manifestării

Comunicările primite de la spirite sunt limitate automat atât de limbajul uman, cât şi de conceptele noastre învechite. Mai mult, se supun interdicţiei de a nu conţine informaţii de natură a încălca liberul arbitru al oamenilor. Cum se ia decizia care mesaje dăunează şi care nu, este treaba spiritelor superioare. Ele deţin înţelepciunea aceasta şi îşi păzesc comoara cerească de neaveniţi. Iar dacă spirite imature dialoghează cu mediumii, ele nu pot oferi date prea utile despre lumile subtile; însăşi propria lor ignoranţa le scuteşte de dezvăluiri inoportune. Spiritele mai elevate sunt condiţionate de un fel de „*conspiraţie a tăcerii*”, iar mesajele lor sunt supervizate de spiritele foarte înalte, care le obligă la respectarea unei discipline stricte. De aceea, ca regulă generală în comunicările mediumnice, spiritele serioase vorbesc destul de lapidar, misterios, aşteaptă să fie întâi întrebate, răspunzând la nivelul interlocutorilor şi nu se năpustesc să dea răspunsuri la întrebări nepuse.

* * *

În ziua de azi, s-au multiplicat masiv cărţile şi alte surse de informare spirituală. Fiecare dintre ele (cele autentice) conţin unele mari adevăruri, dar şi mici erori sau interpretări exagerate. Doar privind întreg tabloul comunicărilor spiritiste (channeling) şi corelându-le cu inteligenţă am putea, într-un final, să recompunem o imagine globală mai aproape de realitate. Să fie această abundenţă de informaţii tot o

uneltire a „legii confuziei”? Căci puţini sunt cei care au posibilitatea de a studia tot ce apare în domeniu...

Fiul celebrul „profet adormit” american Edgar Cayce spunea: «Alegerea cuvintelor, a frazelor, confuziile gramaticale proprii domnului Cayce fac deseori obscure multe pasaje din lecturile sale. La ora actuală nu suntem pregătiţi să explicăm pe deplin această dificultate.» (Dorothee Koechlin de Bizemont - Profeţiile lui Edgar Cayce, pag.281)

* * *

„Legea confuziei” se aplică la comunicările cu latura conştientă a omului, cu mintea raţională şi limitată a sa. Dar nu şi asupra informaţiilor vehiculate de subconştientul omului!

De exemplu, să presupunem că o anumită informaţie nu trebuie să fie cunoscută de cineva, pentru că temperamentul, prejudecăţile sau amintirile l-ar determina să acţioneze într-un mod nepotrivit şi chiar dăunător pentru sine şi ceilalţi, provocând astfel un haos inutil în armonia sferei sale de viaţă. Prin urmare, nu i se va furniza direct şi clar informaţia respectivă, ci se va păstra o anumită ambiguitate sau va fi chiar minţit.

În schimb, subconştientul său va avea oricând acces la ceea ce omul doreşte intens să afle. Transferul acestei informaţii se va face prin vise, prin intuiţii, prin sincronicităţi ori semne interpretabile etc. Acestea sunt, desigur, mijloace imperfecte, care, oferind informaţia sensibilă, lasă totodată loc pentru libertatea alegerii. Căci omul ar putea oricând să se îndoiască: *să cred în acel vis? oare nu m-a înşelat intuiţia? viziunile primite în meditaţie nu sunt oare un joc al imaginaţiei?* În acest mod ocolit, nu i se va altera liberul arbitru într-o situaţie în care trebuie să aleagă neinfluenţat de părerile altora şi fără prejudecăţi fataliste.

Din păcate, aceste aspecte delicate şi înţelepte, ce apără dreptul omului la libertatea deciziei, nu sunt deloc luate în seamă în societate. Am putea spune că, în general, oamenii tânjesc să îi forţeze pe ceilalţi să joace după cum vor ei, să îi manipuleze, să îi oblige la cele mai urâte acţiuni contrare voinţei, bunului simţ sau demnităţii. Ba, mai există şi unele şcoli „iniţiatice” sau tradiţii vrăjitoreşti care utilizează anumite energii şi cunoştinţe tocmai în scopul de a încălca liberul arbitru al semenilor! Astfel de energii şi iniţieri nu sunt date cu voie de la Dumnezeu, ci din alte surse „alternative”, care se bucură să încalce, samavolnic, dorinţele victimelor.

* * *

Magicienii şi mentaliştii autentici, aşa cum aţi putut vedea în spectacolele lor, nu încearcă să ne convingă cu orice preţ că ei au puteri paranormale. Lasă să planeze suspansul şi ambiguitatea asupra metodelor pe care le folosesc, tocmai pentru a lăsa libertatea „scepticilor de profesie” să rămână ignoranţi. În principiu, fiecare trebuie lăsat să

gândească singur şi să creadă ce vrea, conform cu nivelul de evoluţie spirituală şi cu alte caracteristici personale. Magicienii care, la un moment dat, s-au ambiţionat să îşi dovedească puterile supraomeneşti fără putinţă de tăgadă au fost pedepsiţi de „legea confuziei”.

Şi aici se impune un amendament: în zilele noastre, anumiţi mentalişti (precum David Blaine sau Dynamo) fac demonstraţii publice ale puterii lor mentale, fizice şi spirituale indubitabile. Constatăm o tendinţă clară, inspirată de lumea lui Dumnezeu, spre a elibera omul de ignoranţa spirituală şi a primi străfulgerări din vastele ştiinţe spirituale, care pot schimba radical viaţa de pe planetă, apelând la resursele infinite ale psihicului uman.

* * *

Astăzi, în vremea multiplicării mesajelor obţinute prin „channeling”, mulţi afirmă că ei comunică mental cu extratereştrii. În realitate, prea puţini o fac. Majoritatea sunt, în schimb, contactanţi ai spiritelor invizibile. Spiritele se declară drept „extratereştri” mediumilor cărora lumea spiritelor nu le este deloc familiară, însă au un mare interes în chestiunea vieţii inteligente venind de pe alte planete. Uneori, ar fi nevoie de o muncă de lămurire şi de informare mult prea mare pentru ca un ufolog (al cărui prototip ar fi omul cu o gândire mai concretă şi materialistă) să fie convertit la credinţa în fiinţe inteligente imateriale, care, în plus, au legătură şi cu domeniul religiei, atât de compromis în ochii multora. În concluzie, în unele astfel de cazuri, spiritele nu au nicio jenă să se prezinte cu identitatea dorită de contactant, atâta timp cât acest „truc” ajută la buna înţelegere, transmiterea unor informaţii preţioase şi modelarea benefică a caracterului moral al oamenilor.

* * *

Aşa cum Isus s-a înfăţişat după moarte apostolilor în forma Sa umană, şi alte spirite se arată uneori oamenilor ca „fantome” foarte asemănătoare ultimei încarnări umane, uşor de recunoscut de cei apropiaţi. Acest fapt i-a îndemnat pe mulţi să creadă că forma spiritului după moarte este la fel cu a trupului uman. Evident, este o confuzie. Forma spiritului este cea sferică, având mai multe învelişuri, ca o aură. Mai mult, personalitatea sa diferă de cea a omului pe care l-a animat în ultima sa încarnare. Şi e normal să fie aşa, deoarece spiritul locuieşte într-un spaţiu cu totul alte proprietăţi decât cele ale dimensiunii fizice.

* * *

Multe relatări ale trăirii iluminatorii cosmice ne descriu sentimentul de cunoaştere cosmică. Atunci ai senzaţia clară că poţi cunoaşte orice şi chiar afli numeroase informaţii. Dar, la revenire, ai uitat totul! Cât de nedrept este!...

O posibilă explicaţie este că trăirea metafizică s-a datorat ieşirii Conştiinţei umane alături de Spiritul său într-un spaţiu pe care mintea obişnuită nu îl înţelege. Mai exact, amintirea acestei experienţe extraordinare depinde de cantitatea de „minte de rezervă" care a fost luată de Conştiinţa umană în respectivul periplu astral. La primele experimente, Conştiinţa nu reţine nimic, fiindcă nu a ştiut sau nu a putut să îşi ia alături un „fragment de minte"... Odată cu repetarea trăirilor spirituale, amintirea lor se ameliorează.

Un exemplu real: Tom Sawyer, camionagiu semianalfabet, a suferit un accident din care a intrat într-o experienţă în preajma morţii (NDE), când Lumina beatifică i-a dezvăluit o întreagă bibliotecă universală de cunoaştere. La întoarcere, a început să studieze asiduu fizica cuantică. Dar singurul indiciu, singurul cuvânt cu care s-a întors din moarte a fost „cuantic" şi nimic mai mult... Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi păstrat în memoria curentă trăirea mistică integrală?

* * *

Descrierile experienţelor pe care le trăiesc unii consumatori de droguri ne sugerează faptul că aceştia nu „halucinează", ci efectiv călătoresc în dimensiuni paralele. Dar pentru că nu sunt capabili să integreze experienţele lor, acestea nu vor fi decât o jalnică parodie a ceea ce trăiesc misticii. O zicală spune, comparând „nebunii după Dumnezeu" cu nebunii din ospicii, că „în timp ce misticii înoată în oceanul cosmic, bolnavii psihic se îneacă în el".

«Schizofrenicii descriu o senzaţie de lipsă de demarcaţie între ei şi ceilalţi, certitudinea că gândurile nu le mai aparţin. În loc să vadă persoanele, obiectele şi conceptele ca pe nişte lucruri individuale, ei le văd adeseori ca pe nişte membri ai unor subcategorii din ce în ce mai largi.

În timp ce schizofrenicul nu primeşte decât bufeuri despre natura holografică a universului multidimensional, maniaco-depresivul este mult mai implicat şi se identifică cu trăirea sa, cu grandilocvenţă. El este neîncetat asaltat de gânduri care îi parvin în valuri, ceea ce-l face să mintă şi să-şi manipuleze anturajul. Rezultatul: haosul şi confuzia, din care apar erupţii creatoare ocazionale. Apoi individul redevine deprimat când coboară de pe culmile ireale ca să înfrunte din nou realitatea cotidiană.» (citat preluat din Patrick Drouot, „Vindecare spirituală şi nemurire", pag.66)

În această situaţie, este explicabil de ce cadrele medicale educate într-un spirit materialist nu vor înţelege niciodată că un mistic nu este un alienat mintal, neavând nici măsura diferenţierii lor. Aceşti medici ar putea rămâne toată viaţa străini de viaţa spirituală tocmai din cauza acestei confuzii profesionale. Pentru ei, s-ar putea dovedi o provocare extrem de dificilă să se apropie de realităţile invizibile...

Cunoaşterea viitorului

Există multe metode de divinaţie (aflarea viitorului), printre care foarte populare sunt datul în cărţi sau ghicitul în cafea. Se întâmplă că, uneori, ghicitorul are un talent evident. Nu întotdeauna are însă şi diplomaţia sau tactul psihologic necesar de a comunica informaţiile de mare importanţă pentru clientul său. Greşeala comună întâlnită la astfel de ghicitori amatori este faptul că văd viitorul ca fiind fix şi de neevitat. Ei induc acelaşi sentiment de neputinţă şi fatalism în client, foarte periculos când informaţia îi poate afecta puternic şi direct viaţa. Poate tocmai din acest motiv, ca o măsură de protecţie psihologică, divinaţia este bine să fie socotită doar o formă de divertisment... Să reţinem deci că viitorul poate fi modificat prin voinţa, intens angrenată, a omului. În citirea viitorului, primim o variantă mai probabilă a sa, dar care nu este singura şi nici obligatorie.

Apelarea la ajutorul unui clarvăzător se face în situaţii serioase. Spusele sale au o greutate mult mai mare decât a unui ghicitor sau astrolog, fiindcă un clarvăzător autentic citeşte informaţiile din aura clientului ori din *akasha* (memoria universală).

De multe ori, subiectul discuţiei este amorul şi găsirea jumătăţii! Uneori, clientului i se poate prevedea faptul că are şanse să cunoască, peste o perioadă de timp, pe cineva potrivit să-i devină partener de viaţă. El este deseori tentat să insiste cu întrebări indiscrete de genul „Cine este? Cum arată? Cum îl/o cheamă?” etc. O greşeală a clarvăzătorului ar fi să îi dezvăluie toate detaliile. Nu este oare mai omenesc să-i fie lăsată libertatea de a-şi alege singur partenerul, pe baza intuiţiei şi afinităţilor?!

Ideile fixe despre cum trebuie să arate partenerul predestinat te-ar putea împiedica să îţi recunoşti alesul, mergând pe o pistă falsă. Sau, dimpotrivă, te-ai putea simţi forţat să accepţi o persoană pe care, iniţial, nu o placi aşa cum te-ai fi aşteptat... Dar există şi în acest caz o ultimă supapă de siguranţă, deschisă de subconştient: uitarea. În preajma întâlnirii destinice, ai putea uita ceea ce ţi s-a prezis cu ceva timp în urmă, rămânând să-ţi joci rolul în deplină libertate şi spontaneitate.

Mediumul dialoghează zilnic cu spiritele care îl ajută în munca sa, având şi el curiozităţi omeneşti despre viitorul său personal. Primeşte informaţii detaliate despre unii şi alţii, dar datele despre propriul său viitor nu sunt foarte clare, de cele mai multe ori. Motivul este acelaşi şi anume păstrarea libertăţii, pentru a nu se simţi constrâns de voinţa sau ştiinţa spiritelor. Aceşti îngeri îi oferă exact atâtea informaţii câte poate duce la un moment dat. Ulterior, când este pregătit sufleteşte, poate afla mai multe.

Să ne amintim aici de exemplul Marelui Maestru Isus Cristos, care a ştiut cu luni şi chiar ani înainte că avea să fie ucis. Mintea sa era atât de pură şi lucidă, încât nimic nu i se putea ascunde. Iar conştiinţa Sa umană era în deplină armonie cu Spiritul Său, ceea ce făcea ca voinţa Spiritului să devină şi voinţa minţii Sale. Astfel putem explica de ce Maestrul a putut trăi liniştit cu conştiinţa faptului că va fi ucis nu peste mult timp. Nu doar că a trăit, ci a acţionat intens, în sensul împlinirii destinului Său măreţ, dar crud. Liberul său arbitru nu a putut fi afectat deloc de faptul că ştia – deşi încă mai spera în şansa unei redresări – spre ce final cumplit se îndreaptă.

Despre libertatea voinţei

Filosofic vorbind, VOINŢA LIBERĂ (independentă de cea a Creatorului Unic) a fost primul pas al lui Dumnezeu atunci când a pornit la facerea creaturilor şi a lumii. (Atenţie la semnificaţia cuvintelor: chiar dacă este independentă, aceasta nu înseamnă că voinţa creaturii trebuie să fie neapărat diferită de cea a Creatorului!)

Apoi Dumnezeu a creat LOGOSUL (cuvântul divin), adică vibraţia primordială, care conţine în sine Iubirea şi Ştiinţa Sfântă. În pasul trei, a creat LUMINA divină, care, practic, generează Creaţia. Această „Sfântă Treime” naşte restul Creaţiei universale.

În limbajul shivaismul ar fi vorba despre: Iccha Shakti (voinţa divină), Jnana Shakti (cunoaşterea divină) şi Kriya Shakti (acţiunea creatoare divină).

Existenţa liberului arbitru are însă şi neajunsul de a putea alege răul. Acest aspect îi face pe mulţi dintre cei care suferă să îl acuze pe Dumnezeu. Dar îndreptarea liber consimţită a omului către valorile binelui este un fel de asceză care îi creşte foarte mult meritele, astfel încât entitatea spirituală poate progresa foarte mult când se află încarnată. Dacă binele ar fi obligatoriu, nu s-ar înregistra mari progrese, fiindcă nu s-ar strânge nici merite.

În lumea astrală superioară, este dificil pentru spirit să acţioneze contrar vibraţiei naturale pozitive, de aceea s-ar putea spune că acolo liberul arbitru este diminuat, în comparaţie cu cel pe care îl au oamenii pe Pământ. Din acest motiv, evoluţia se face mai lent. De aceea, majoritatea entităţilor în curs de evoluţie preferă să se încarneze, pentru a evolua mai rapid, cu toate riscurile, mai ales riscul de a alege drumul răului.

În legătură cu libertatea voinţei, Maestrul Yogandanda spunea că «nu trebuie să ne impunem practicarea altruismului, pentru că aşa nu vom realiza nimic. O calitate impusă cu forţa devine o povară. Cel mai bine este să împărtăşim şi să dăruim pentru propria noastră bucurie – o bucurie care să ne înalţe atunci când vedem că am putut înlătura din inima celorlalţi nefericirea fizică, mentală sau spirituală.»

8 octombrie 2012

NU EXISTĂ ILUMINARE?!

Uppaluri Gopala Krishamurti. Nu e doar un iluminat, ci şi un simbol al „furiei metafizice” (!?!). Acest interlocutor se adresează exclusiv celor care deja şi-au umplut mintea cu multe cunoştinţe din spiritualitate, studiind cam tot ce era de vază în acest domeniu.

Iată o carte a sa: „*Mintea e un mit*”[31]. Furia lui U.G. Krishnamurti nu este contrafăcută, nu e o înscenare de tip Zen, nu-i o tehnică de oprire a minţii. Este reală şi te loveşte cu putere. Nu-i nevoie să citeşti toată cartea. Dacă eşti pregătit, ţi-ajung câteva pagini. Îţi schimonoseşte toate iluziile create de lecturile despre mistica iluminării. Te aduce la zero. Orice argument spiritual ai aduce, el ţi-l neagă, făcându-te să renunţi la „ştiinţa” ta care nu duce niciunde.

Au mai existat maeştri spirituali care spuneau că „*nu au ce să ne înveţe, fiindcă deja suntem iluminaţi*”. Unul dintre ei a fost H.W.L. Poonja, numit de discipoli Papaji. El nu le promitea nicio învăţătură, dar ei îi stăteau frumos alături, ani la rând. Iar Papaji avea un suflet fin şi lacrimi de compasiune pentru toţi. Iar unora le oferea revelaţii spirituale[32] (să le fi împrumutat temporar conştiinţa sa divină, asemenea unui fachir care hipnotizează publicul să vadă ceea ce mentalizează el?).

Dar lacrimile lui U.G. Krishnamurti sunt de mânie. Prin contrapunere, mesajul său ar fi că „*nu are ce să ne înveţe, fiindcă nu există iluminare spirituală*”. Când ceva astfel numit ia naştere, atunci dispare acea minte care l-a numit, cu toate definiţiile învăţate pe de rost. Înjurăturile sale sunt sincere, furia sa e justificată. Tot ce mintea noastră a aflat despre iluminarea spirituală este o minciună! Nu poţi trece dincolo de abisul conceptelor uşurel, treptat, căţărându-te pe funii. Fie te trezeşti dincolo, fie rămâi aici, doar visând la ipotetice „iluminări”.

Un alt iluminat din secolul XX, Gurdjieff, spunea, în esenţă, tot cam aşa şi anume că «*omul (neiluminat) este adormit şi funcţionează ca un mecanism automat*». Dar înţelegi acest adevăr doar când tu însuţi te trezeşti spiritual...

O descriere a acestei înţelegeri spontane o face şi exploratorul dimensiunilor psihice Patrick Drouot, în cartea sa „Vindecare spirituală şi nemurire”: «*Eram pierdut în visare când au intrat în sala de mese nişte bărbaţi şi nişte femei care discutau. N-am realizat ce mi se întâmpla, însă deodată totul a fost clar, exact, existam pur şi simplu. Timpul s-a oprit şi toate au devenit mai ample, gesturile, poziţiile, detaliile vestimentare, însăşi existenţa acelor persoane devenise un lucru minunat. Pe când îi priveam fascinat, am perceput o luminozitate diafană înăuntrul şi în jurul fiecărei persoane din grup; cu toate acestea, simultan am realizat că erau doar nişte fiinţe adormite, inconştiente de natura lor luminoasă. Forţa vitală a fiecărei fiinţe părea prinsă în capcana unei cochilii care stătea în calea oricărui contact cu realul şi tot*

[31] http://www.scribd.com/doc/47719313/Mintea-este-un-mit-U-G-Krishnamurti
[32] https://www.youtube.com/watch?v=CH9gY_7VSb8
https://www.youtube.com/watch?v=iqOwPteS_Xg

ceea ce ar fi putut fi iluminat de conştiinţa pură era cenuşiu şi parcă lipsit de viaţă. Mi-am dat seama că era acolo o aparenţă exterioară de viaţă, dar interiorul era numai o găoace goală. Cu câteva secunde înainte eram la fel ca ei; am înţeles atunci că numai o graniţă fină despărţea cele două stări ale fiinţei, apoi m-a străbătut fugitiv teama că voi uita această stare diferită şi totuşi atât de reală.»

Furia lui U.G. Krishnamurti oglindeşte furia ta. Tu ai căutat din răsputeri şi nu ai găsit, iar acest iluminat neconformist îţi spune că nici nu poţi găsi. Mintea nu ştie cum şi nici nu poate să caute. Şi mânia lui este credibilă, fiindcă a trecut prin toate etapele teoriei şi practicii spirituale de înalt nivel. A atins şi starea de extaz yoghin (*samadhi*), dar a considerat-o a fi o păcăleală! E ca şi cum ai intra în sala obscură de cinematograf şi ai urmări un film extraordinar, dar după 2 ore trebuie să ieşi la lumină. Faptul că există lumi paralele nu te încălzeşte. Tu eşti aici, închis în mintea ta limitată şi rece. Chiar dacă treci câteodată dincolo, nu poţi trăi acolo. Tu aici fiinţezi, în această realitate fizică. Şi ar trebui să fii recunoscător pentru această ocazie!

Nu există „iluminare”, fiindcă niciun proces condus conştient nu o poate produce, e de părere autorul. Dacă ceva merită numele acesta, atunci „trezirea spirituală” nu poate fi decât o mutaţie dramatică în structura şi funcţionarea creierului. Atunci, nu se ştie cum, apare acea stare nouă, numită de unii „iluminare”. Atunci, mintea nu mai acţionează, ci doar reacţionează. Ca o oglindă. Comparând gândurile cu apa, mintea veche este precum un râu învolburat, iar mintea nouă este precum un lac liniştit...

Iluminatul român Ilie Cioară exprimă, poate mai clar, starea de iluminare în excelentul capitol IV, „Cărarea ascunsă” din cartea sa „Moartea morţii şi desăvârşirea”.

U.G. Krishnamurti este un rebel spiritual, chiar materialist. E tipul de iluminat ce lipsea din galeria monştrilor sacri. De fapt, îi completează, deşi, prin vorbe, îi neagă. (A nu se confunda cu mult mai celebrul său tiz, Jiddu Krishnamurti[33], celebrul conferenţiar!) Ar fi o mare greşeală să fie citit de un ignorant într-ale spiritualităţii! E nevoie ca să fi studiat serios, să te fi umplut de speranţe că vei deveni, cândva, un supraom. U.G. Krishnamurti e cât se poate de realist şi te readuce la luciditatea omului obişnuit. Te face să cunoşti smerenia sinceră.

Răspunsurile sunt adresarea lui directă către acele persoane care s-au săturat de texte şi făgăduieli. Ba chiar şi de acele experienţe paranormale interesante care nu le-au adus nicio schimbare reală în interior. Omul a rămas acelaşi şi cu un ego amplificat de puterile sale noi. Schimbarea reală vine odată cu transformarea de esenţă a minţii, descrisă de U.G. Krishnamurti. Fiecare o trăieşte în felul său personal. N-ai ce învăţa din experienţa altora. Ăsta-i şi paradoxul spiritualităţii pure: o studiezi, dar n-o poţi învăţa.

[33] http://krishnamurti-romania.blogspot.ro/

Autorul vorbeşte celor cu mintea ascuţită şi care ard de dorinţa cunoaşterii. Nu celor leneşi şi înceţi. Se adresează celor care îşi pun întrebări, dar nu înghit soluţiile oferite de-a gata, frumos ambalate. El ţine foarte mult la unicitate şi originalitate, respingând automat toate prejudecăţile de orice fel. U.G. Krishnamurti este un dur, dar nu contează. Era nevoie de această duritate, ca să te trezeşti. Viaţa reală e dură. Iluminarea e un şoc, renunţarea la farmecele ego-ului. Nu se ştie cum apare, nimeni nu poate s-o spună. Există doar Graţia. Nicio garanţie, niciun merit. Aşa... Acum poţi fi cu adevărat liniştit! Bucură-te de drum şi nu te mai încorda că n-ai ajuns la capătul căii...!

Este interesant de făcut o mică comparaţie între 3 iluminaţi ale căror cărţi le putem studia. Astfel, Ilie Cioară a urmat ani la rândul o practică spirituală, pe mai multe niveluri, iar într-o zi s-a trezit că s-a iluminat. Alt autor celebru, Eckhart Tolle, după ani de chinuri psihice, a scăpat de ele atunci când, spontan, fără nicio pregătire, a fost iluminat. U.G. Krishnamurti a trăit iluminarea ca pe o operaţie pe creier dureroasă, în acord cu personalitatea sa revoltată, chiar eretică, dar sinceră.

Oare se impune o practică spirituală pentru dobândirea iluminării?

Nefăcând nimic (fizic sau psihic), nu vei primi nimic. Dimpotrivă, orice efort va produce un efect, fără îndoială, proporţional cu calitatea muncii depuse. În plus, practica spirituală ar fi un semn (adresat îngerilor ghizi) că ne dorim cu adevărat să scăpăm de vălul prejudecăţilor şi schemelor care domină omul neiluminat. Se impune însă cu tărie să existe în noi o aspiraţie lăuntrică către un ideal, o dorinţă de a vedea dincolo de aparenţe, multă sinceritate şi luciditate în autocunoaştere. Niciun om nu deţine însă reţeta secretă a iluminării (considerată a fi realizarea supremă), căci există multe condiţii ascunse, pe care doar Spiritul le cunoaşte... Graţia vine numai în măsura în care o suporţi şi te-ai pregătit s-o primeşti.

Logica normală ar fi asta: se iluminează cine urmează o cale spirituală. Uneori mă gândesc însă că, paradoxal, cauzalitatea ar putea fi exact inversă! Ceva din tine presimte că, la un moment dat, vei primi graţia iluminării spirituale şi încerci să-i vii în întâmpinare cum crezi de cuviinţă: studiind, reculegându-te, meditând, comportându-te spiritual.

E ca şi cum Regele îşi anunţă vizita iminentă în locuinţa ta. Doar n-o să rămâi nepăsător! Ai să faci curăţenie, te vei îmbrăca frumos, vei pregăti bucate alese şi o muzică nobilă. Iar Regele va avea răbdare să termini pregătirile, nu te va inoportuna înainte de a fi totul gata şi frumos aranjat... Şi atunci va intra în casa ta cu alaiul său maiestuos.

Sau e ca şi cum ai primi o carte de colorat. Ţie nu-ţi rămâne decât să ascuţi creioanele şi să colorezi planşele. Dar desenele erau deja schiţate, cu tuşe groase. Asta ar însemna să urmezi o cale spirituală, oricare ar fi ea, tradiţională sau personală: să-ţi colorezi realitatea... Mai sunt unii

„copii teribili", precum U.G.Krishnamurti, care refuză să coloreze. Dar e dreptul lui, sunt desenele lui şi nimeni nu-i va lua cartea, care e un cadou de premiant din viaţa anterioară.

Iată cum este descris în carte procesul trezirii spirituale a lui U.G.Krishnamurti (care pare a fi o „urgenţă spirituală" generată de ridicarea lui Kundalini):

«Apoi stând pe bancă s-a întâmplat ceva: „*Dintr-o dată a avut loc o „explozie" în interior, dinamitând fiecare celulă, fiecare nerv şi fiecare glandă din corpul meu*". Atunci continuitatea gândului a fost distrusă, au avut loc schimbări chimice şi mai ales schimbări neurologice, simţurile sale au început să funcţioneze la capacitate maximă, iar glandele care controlează organismul au început să aibă un rol mult mai important. La câteva zile după declanşarea acestor schimbări, U. G. a murit şi s-a întors la viaţă – cel puţin aşa povesteşte, că a murit printr-un fel de accident, însă corpul a găsit puterea de a reveni la viaţă. Gândul a căzut într-un făgaş natural şi odată cu acesta U. G. spune că a „căzut" în starea naturală a Omului. Din ziua când a stat pe acea bancă, un lung şir de schimbări au început să se petreacă cu organismul său, cea mai ciudată fiind un fel de schimbare în metabolism, care se exprima printr-o aparentă moarte clinică în care U. G. intra fără voia sa aproape zilnic (*n.n. – este, cel mai probabil, vorba despre starea de samadhi, extazul yoghinilor şi al misticilor de pretutindeni*). Toate aceste fenomene noi s-au stabilizat după o perioadă de aproximativ un an. De atunci, U. G. a dus o viaţă de nomad, mergând împreună cu Valentine prin toată lumea şi întâlnind tot felul de oameni care veneau la el ca să discute. Se pare că, după moartea iniţială prin care a trecut, a fost nevoit să reînveţe să vorbească, în orice caz o perioadă nu a vorbit aproape deloc, mai târziu zicând: „*Ce poţi spune după un asemenea lucru?*" Când s-a întâmplat anti-iluminarea, aşa cum o numesc prietenii săi, U. G. avea 49 de ani, iar când a murit, în anul 2007, avea 89 de ani. Înseamnă că timp de patruzeci de ani a trăit anti-predicând în Europa, America şi India.

„Asta-i tot. Biografia mea s-a terminat... Nu mai există nimic de scris şi nu va mai fi nimic de scris. Dacă oamenii vin şi-mi pun întrebări, eu răspund. Dacă nu vin, nu-i nici o diferenţă pentru mine... Eu nu am nici un mesaj anume pentru omenire, decât să spun că toate sistemele sfinte de a obţine iluminarea sunt nonsensuri şi că toată vorbăria despre a ajunge la o mutaţie psihologică prin conştienţă este un gunoi. Mutaţia psihologică este imposibilă. Starea naturală poate avea loc doar prin mutaţie biologică."

„Nu ştiu ce mi s-a întâmplat. Nu am cum să-mi dau seama. Cumva am murit şi m-am întors la viaţă, liber de trecutul meu. Acest lucru s-a întâmplat fără voia mea şi în ciuda fundalului meu religios. Iar acesta este un miracol. Nu poate fi folosit ca model şi repetat de către alţii." »

11 august 2012

MIRACOLUL REALITĂŢII

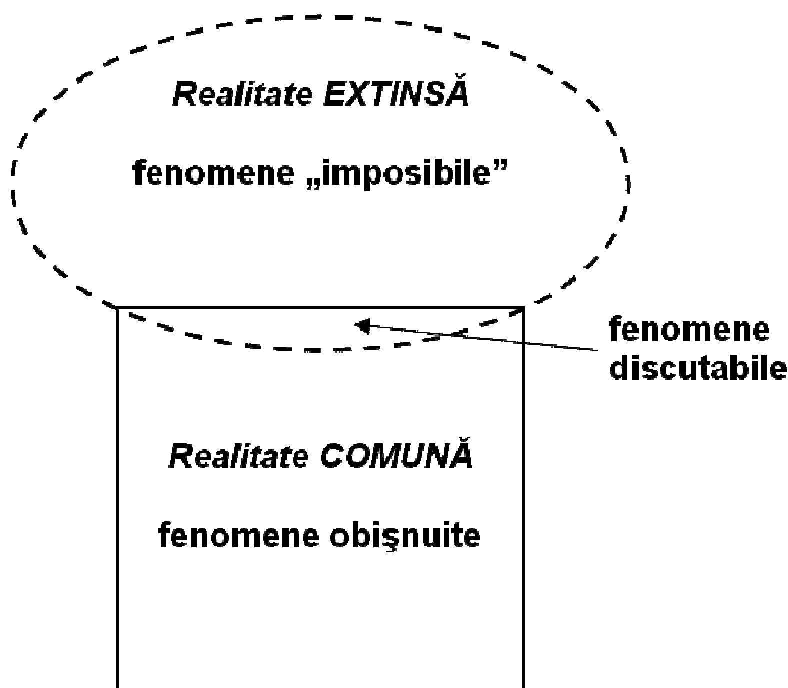
REALITATEA, CE E?

Când vorbim despre „realitate”, ar trebui să definim ce înţelege fiecare prin acest cuvânt. În cele mai multe cazuri,

- este REAL ceea ce este material;
- este REAL ceea ce este acceptat de marea majoritate;
- este REAL ceea ce este afirmat de oamenii de ştiinţă.

Orice nu este REAL (în accepţiunile de mai sus) este, ce? desigur, IREAL. Dar asta nu înseamnă că nu există!

Să privim următoarea schemă:

- Fenomenele ce alcătuiesc Realitatea COMUNĂ sunt indiscutabile, evidente de la sine. Printre fenomenele obişnuite se numără, de exemplu, gravitaţia şi efectele ei.
- Mai există o serie de fenomene *discutabile*, cu care unii sunt de acord, iar alţii pot să nu fie. Un astfel de exemplu ar fi legea karmei.

Când ne referim la legea cauzei şi efectului, trebuie să o acceptăm, în principiu. Ea este predată chiar şi la fizica mecanică, în anii de gimnaziu. Când însă ne referim la efectele ce se manifestă de la o viaţă la alta, prin reîncarnare, unii nu înţeleg acest fenomen, prea subtil pentru mintea lor materialistă.

Intrăm astfel într-un teritoriu nou, al Realităţii EXTINSE. Aici au loc toate fenomenele considerate îndeobşte „imposibile”, deşi există mărturii ocazionale şi dovezi indubitabile despre ele.

Un exemplu este aşa-zisa alimentaţie „breatharian” (prin similitudine cu „vegetarian”), sau în traducere, hrănirea aerobiană – doar cu aer (sau lumină, sau energie pură). Ea a fost constatată la unele persoane speciale (doar câteva la număr pe tot întinsul planetei!) cu numele ştiinţific de *inedia*: Bala Yogi, Therese Neumann, Jasmuheen... Ceva mai jos vă prezentăm un alt caz frapant: tânărul nepalez Ram Bahadur Bomjon.

Credinţa în miracole se bazează pe Realitatea Extinsă. Miracolul ar putea fi definit, pe scurt, ca fiind un fenomen paranormal care ne transformă lăuntric atunci când asistăm la el (ne schimbă mentalitatea, ne oferă o percepţie mai largă a realităţii). Dacă pentru noi este doar un fenomen curios sau ciudat, nu e miracol, ci doar o curiozitate, pe care o uităm peste 5 minute sau 5 zile. Când suntem sensibili, putem vedea miracole la tot pasul, petrecute în tăcere şi sub forme aparent banale. Dar de obicei spunem că este miracol un lucru obişnuit care ce se petrece într-un mod nefiresc. Sau când se întâmplă lucruri absolut de neimaginat.

O dovadă de înţelepciune ar fi să nu cerem Divinităţii miracole materiale. Guru Palden Dorje (prezentat mai jos) îi refuză pe admiratorii săi care îi cer să le rezolve chestiuni materiale. El spune că un Guru poate oferi doar învăţături şi iniţieri spirituale, iar Graţia sa se limitează la ajutoare de natură psihică şi energetică, care să-l inspire pe devot spre a-şi rezolva singur problemele.

TÂNĂRUL BODHISATTVA DIN NEPAL

În anul 2005, un băiat din Nepal, la vârsta de 15 ani şi-a programat o perioadă de 6 ani în care să nu facă altceva decât să mediteze, pentru a ajunge la nivelul lui Buddha. Zis şi făcut, s-a dus într-un loc izolat (pe care l-a schimbat de câteva ori din cauza aglomeraţiei provocate de curioşi) şi timp de câţiva ani nu a băut şi mâncat nimic. Doar a meditat, hrănindu-se cu energie subtilă, cu lumina divină[34].

Desigur, lipsirea de hrană nu a fost un mijloc de publicitate, el nefiind un fachir sau magician care speculează apetitul oamenilor de ciudăţenii. Dimpotrivă, era doar o metodă extrem de avansată spiritual de a se dedica 100% purificării – fizice, dar mai ales psihice. Fenomenul a fost documentat de o echipă de jurnalişti occidentali în „*The Boy With Divine Powers*”[35].

După ce s-a trezit din lungile sale transe, „Buddha Boy”, pe numele de naştere Ram Bahadur Bomjon (sau noul nume budist de Palden

[34] http://en.wikipedia.org/wiki/Ram_Bahadur_Bomjon#Feats_of_inedia
[35] https://www.youtube.com/watch?v=dtpzmsqxN2g

Dorje), le vorbeşte credincioşilor care îl venerează, în cuvinte simple, invocând necesitatea ca oamenii să trăiască respectând Dharma (legile spirituale, imperativele unei vieţi morale şi elevate) pentru a putea să-şi salveze sufletele şi însăşi planeta, aflată sub asediul unor forţe distructive[36].

Viaţa acestui adolescent unic este o dovadă în plus că reîncarnarea există. O asemenea forţă spirituală nu putea apare din neant, ci ea este manifestarea unui spirit înalt (numit *bodhisattva* în budism) reîncarnat într-un nou corp. PURITATEA sa este evidentă, fiind cea a unui spirit matur, înţelept, grav şi plin de compasiune. La vârsta când alţi tineri acumulează cunoştinţe despre lume şi îşi formează personalitatea, Bomjom aprofunda sursa şi mijlocul de ieşire din suferinţă a rasei umane. De-a dreptul miraculos!!!

Mintea omului obişnuit nu înţelege cum ar putea omenirea să fie ajutată de un iniţiat care doar „stă cu ochii închişi”! Ar părea mai degrabă o metodă şmecherească de a se eschiva de la muncă, nu-i aşa?! Desigur că nu, ba deloc! Dimpotrivă, munca sa spirituală este extraordinar de grea şi nu o pot realiza decât indivizi rari. Mecanismul exact prin care meditaţia (sau rugăciunea, dacă vreţi) realizată de un sfânt ajută specia umană va rămâne un mister. Totuşi, ne putem imagina cum efluviile mentale emise de acesta purifică atmosfera subtilă, formată dintr-o aglomerare de gânduri venite de la toate fiinţele umane (subconştientul colectiv). Mai mult, întrucât mintea sa este expansionată peste tot întinsul planetei, va recepţiona instantaneu orice cerere de ajutor spiritual venită de la oricare om, indiferent de religia sa.

Când ne gândim că acest adolescent a renunţat LITERALMENTE la 6 ani din viaţă pentru ajutorarea întregii omeniri, parcă ne ruşinăm de vanităţile şi dorinţele noastre egoiste... De fapt, însăşi încarnarea sa într-un corp uman este un sacrificiu pe altarul salvării oamenilor de propria lor ignoranţă, egoism şi răutate.

CE ESTE REALITATEA NON-DUALĂ

Realitatea se extinde nu numai dincolo de percepţia obişnuită, ci chiar dincolo de limitele imaginaţiei. Imaginaţia omenească operează cu imagini şi forme. Mai există însă o realitate care nu are formă, unde trăiesc doar entităţi sferice luminoase ce nu au nevoie de un decor şi recuzită pentru a-şi juca rolurile.

Iar dincolo de realitatea non-formă există una şi mai de neînchipuit: realitatea non-duală. Ce este aceasta, ne-o defineşte Tom Kenyon:

«Într-o stare non-duală de conştiinţă simţim că dispar opoziţiile, contrariile. În stările non-duale de conştiinţă, dualitatea – aşa cum este percepută în existenţa relativă – dispare, iar noi pătrundem într-o stare minunată de conştienţă autocentrată

[36] http://maitriya.info/en/

şi de seninătate. În stările cele mai profunde de non-dualitate există doar conştiinţa pură, care se cunoaşte pe sine.»[37]

Tom Kenyon este un medium (channel) interesant şi autentic. El primeşte comunicări telepatice de la spirite înalte care se prezintă cu numele de „Hathori”[38]. În general, cu cât mediumul are mintea mai cizelată, mai educată, el poate reproduce idei mai abstracte, mai complicate – ceea ce este şi cazul lui Tom, care are pregătire academică, o cultură vastă, este yoghin, shaman, mistic.

De-a lungul secolelor, cu cât nivelul general de cultură a crescut, gândirea oamenilor a evoluat şi mintea mediumilor, de asemenea. Astfel se explică de ce revelaţiile primite mai recent sunt mai detaliate, prezentând idei elaborate, pe care nu le regăsim în „cărţile sfinte” antice. Poate că astfel de comunicări spiritiste sunt la fel de „sfinte” ca şi cele primite de mediumii antichităţii, nu-i aşa?!

Fragmentele citate aici fac parte dintr-un mesaj mai lung, care încearcă să lămurească misterul Realităţii non-duale. El vorbeşte despre starea de Aethos, un alt nume pentru Dumnezeire. Am extras ideile esenţiale şi am adăugat câteva comentarii personale.

«[Noi, spiritele – n.n.] existăm în dimensiuni multiple de conştiinţă şi, în funcţie de nivelul nostru de evoluţie personală, ne manifestăm în dimensiunea a patra, până la a douăsprezecea. Până la dimensiunea a noua ne putem alterna forma antropomorfă – care are o înfăţişare asemănătoare omului – sau corpul nostru de lumină. Atunci când trecem în dimensiunea a 10-a, dispar toate legăturile cu forma noastră antropomorfă. Practic vorbind, devenim forme geometrice de lumină.»

Comentariu: Primele trei dimensiuni alcătuiesc lumea fizică. Pe lângă ele, în esoterism se mai pomenesc şi planurile non-fizice: lumea astrală, a formelor (*nama-rupa*), deasupra căreia tronează lumea cauzală, fără forme. Corespondenţa ar fi următoarea: dimensiunile 4, 5 şi 6 formează astralul inferior (corespunzând „iadului” şi „purgatoriului”); dimensiunile 7, 8 şi 9 formează astralul superior (numit „paradis”); dimensiunile 10, 11 şi 12 formează cauzalul (numit uneori „al şaptelea Cer” sau „al nouălea Cer”).

«În dimensiunile 10-12, conştienţa *interconectivităţii* se măreşte, la fel ca şi conştienţa *non-dualităţii* – Mama Tuturor Lucrurilor. Pentru noi, atingerea non-dualităţii nu este destinaţia finală, ci mai degrabă o trambulină către mai multă măiestrie şi o mai bună înţelegere despre cum să creezi rezultate favorabile.

Este important de înţeles că stările non-duale de conştiinţă depind de cel care percepe. Aşadar, dacă percepeţi non-dualitatea prin chakra inimii, s-ar putea foarte bine să simţiţi iubire impersonală – un sentiment profund de conexiune cosmică. Într-adevăr, în această stare de uniune dintre non-dualitate şi inimă, ajungeţi să fiţi îndrăgostiţi nebuneşte şi, practic vorbind, vă îndrăgostiţi de cosmos. Iar în acel paradox al inimii, deveniţi Iubiţii, iar tot ceea ce vedeţi şi la care sunteţi martori reprezintă de asemenea Cel iubit.

Deşi aceasta este o stare minunată de conştiinţă, ea nu reprezintă non-dualitate pură. Pe măsura ce urcaţi în chakrele superioare, experienţele non-dualităţii se

---

[37] http://filedelumina.ro/2012/10/28/meditatia-acustica-aethos/#ixzz2k4Q6bnfo
[38] http://tomkenyon.com/roman-archives

schimbă. Atunci când vă aflaţi în chakra coroanei, non-dualitatea este trăită în forma ei pură – conştiinţă pură, conştientă de ea însăşi. În aceste dimensiuni superioare ale non-dualităţii nu există sentimentul de sine personal.

Paradoxul creaţiei este că ea se întinde de la stările cele mai pure de non-dualitate până la stările cele mai polarizate ale existenţei. Astfel, în conştiinţa voastră există cele două stări aparent conflictuale, ale existenţei relative (adică viaţa voastră întrupată, în timp şi spaţiu) şi stările non-duale de conştiinţă, în care toate polarităţile şi conflictele dispar.»

Comentariu: Mai corect spus, în conştiinţa omului poate apărea şi starea de non-dualitate, dar lucrul acesta nu este chiar comun. Ba chiar este o stare de graţie destul de rară, la nivelul actual de conştiinţă al omenirii.

«Unele persoane consideră că interconectivitatea este acelaşi lucru cu „unimea” (oneness) şi că pe măsură ce pătrundeţi în stări superioare de conştiinţă şi în dimensiuni superioare de fiinţare, vă contopiţi într-o masă amorfă de lumină, în care toate deosebirile dispar. Noi nu vedem astfel lucrurile. Interconexiunea sau interconectivitatea înseamnă recunoaşterea faptului că toate fiinţele şi toate aspectele cosmosului sunt interconectate şi că între fiinţe există în acelaşi timp diferenţe unice. Aceste diferenţe sunt fascinante şi unice. Uneori ele deranjează, alteori înfrumuseţează. Dar aceste diferenţe fac parte din tapiseria realităţii vizibile şi nu sunt inutile.

Dorim ca acum să vă împărtăşim o cale de a accesa una dintre comorile noastre culturale cele mai deosebite, pe care o numim Aethos. Aethos-ul reprezintă o bandă de frecvenţă a conştiinţei ancorată în non-dualitatea pură.»

Comentariu: În loc de Dumnezeire, i-am putea spune Aethos. Uneori, este bine să mai schimbăm limbajul clasic, ca să nu cădem în capcana „limbii de lemn” şi a clişeelor de gândire.

«Atunci când un Hathor [spirit înalt – n.n.] intră în dimensiunea a 10-a, există multe oportunităţi şi moduri de manifestare. Unii dintre noi aleg să se alăture pentru un timp unei comunităţi de vibraţie. Această comunitate este alcătuită din Hathori individuali, aflaţi în dimensiunile a 10-a, a 11-a şi a 12-a. Aceştia intră în starea de non-dualitate din propria lor voinţă, alegând să rămână, pentru o perioadă de timp, în această vibraţie a conştiinţei, spre folosul altor fiinţe.

Majoritatea indivizilor rămân temporar în Aethos, în timp ce câţiva dintre ei nu dau semne de plecare. Atunci când o fiinţă pătrunde în Aethos, toate deosebirile personale sunt lăsate de-o parte. O fiinţă care se află în Aethos nu are nume. Orice identitate personală a fost înlocuită de cufundarea totală în non-dualitate. Aceste fiinţe „menţin” această vibraţie de non-dualitate, spre folosul celorlalţi, întrucât non-dualitatea este Mama Tuturor Lucrurilor şi structura de bază a întregii existenţe.»

Comentariu: Aflându-se în Starea Non-duală, deosebirile între entităţi dispar, fiind un suprem sacrificiu pe care îl poate face o fiinţă nemuritoare: renunţarea la propria individualitate. Desigur, recompensa este pe măsură, anume o beatitudine fără margini. Dacă fiinţa revine în planurile inferioare de vibraţie, îşi reia automat identitatea proprie, lăsată temporar de-o parte.

Se aseamănă descrierea Aethos-ului cu ceea ce oamenii numesc „Dumnezeu impersonal”, noţiunea vedantică de Brahman. Dumnezeul impersonal (*Mama tuturor lucrurilor*) ar fi deci o STARE NON-DUALĂ amplificată de spirite (Hathori) ajunse la maxima lor dezvoltare. Din

această Stare Supremă au apărut toate spiritele şi întreaga Creaţie universală.

Nu putem evita întrebarea: *oare Dumnezeu are nevoie să fie ajutat de aceste spirite înalte?* Adevărul este că Dumnezeu este atotputernic, atotştiutor şi atoateiubitor. La fel de adevărat este însă că Universul, cu toate planurile sale de vibraţie, se extinde tot mai mult, devine tot mai complex, iar populaţia de spirite se măreşte de la o secundă la alta. Dumnezeu îşi doreşte să poată supraveghea şi sprijini toate activităţile şi entităţile cât mai de aproape şi optim. De aceea, orice ajutor competent este binevenit, mai ales că această practică le ajută pe spiritele ce pot pătrunde în Dumnezeire să dobândească „mai multă măiestrie şi o mai bună înţelegere despre cum să creeze rezultate favorabile” (conform mesajului primit de Tom Kenyon).

Am aflat deci din această revelaţie că spiritele ajunse la deplină maturitate (FIII lui DUMNEZEU-TATĂL) pot deveni parte a Dumnezeirii, temporar sau nelimitat.

«A fi în prezenţa unui Aethos înseamnă a fi elevat la starea de non-dualitate.»

Comentariu: Când spunem că Dumnezeu se manifestă personal, înseamnă că unul dintre Hathorii scufundaţi în STAREA NON-DUALĂ ia contact telepatic şi energetic cu noi. Dacă invocăm cu sinceritate această Stare Perfectă, intrăm în contact spiritual cu un reprezentant desăvârşit al Divinităţii, care ne hrăneşte sufletul cu o „porţie” extrem de binefăcătoare din Absolutul Divin.

Isus Cristos este unul din Fiii de Dumnezeu, un Hathor desăvârşit, un mare Guru. El poate dărui *shaktipat* (Duhul Sfânt, Graţia Divină) celui pe care îl invocă cu credinţă. Isus însuşi intră câteodată în Starea Non-Duală (Dumnezeu Tatăl), dar numai temporar. În schimb, El a ales să îngrijească, să îndrume şi să coordoneze îndeaproape, din partea Divinităţii Absolute, o imensă populaţie de spirite care locuiesc în Sistemul nostru Solar, în toate planurile energetice.

3 ianuarie 2014

SUFERINŢĂ, NONSENS, SPIRIT

INEXPLICAŢIA SUFERINŢEI

Explicaţiile intelectuale nu pot alina întotdeauna durerea sufletului suferind, care se simte părăsit de Dumnezeu. Suferinţa nu vine din necazul propriu-zis, ci din golirea sufletului de energie psihică. Astfel, chiar şi fără un motiv real, sufletul se poate chinui ca în infern, într-o angoasă fără sens. Salvarea poate apare numai odată cu reîntregirea esenţei sufleteşti pierdute. Raţiunea funcţionează corect doar dacă ai destulă energie psihică. Altfel, nicio explicaţie nu te poate mulţumi.

Iată câteva îndoieli care ne chinuiesc de multe ori. Şi răspunsurile înţelepte pe care le putem primi – perspective diferite asupra suferinţei umane:

- Când sunt astfel torturat, Dumnezeu mi se pare departe, ca într-un vis. Oare toată credinţa mea s-a bazat pe minciună şi autosugestie? De ce trebuie să sufăr aşa de mult? La ce bun? Au oare dreptate ateii, care nu văd în cursul evenimentelor altă logică decât cea dată de gândirea omului?

- Caracterul omului se şlefuieşte prin contactul cu piatra abrazivă a suferinţei...

- Cum aş putea accepta în starea de chin o asemenea explicaţie cinică? Durerea e vie şi reală. M-am străduit toată viaţa să fiu credincios, să urmez morala, să-L slăvesc pe Domnul. Şi cu ce m-am ales? Voi spune şi eu, precum Isus când i se scurgea sufletul pe cruce: „Eli, Eli, lama sabahtani?" De ce m-a părăsit Dumnezeu? Când lucrurile mergeau bine, era uşor să cred şi să răspândesc Cuvântul sfânt, compasiunea, sfaturile bune. Mă simţeam foarte bine şi aproape de cele sfinte. Dar acele timpurile au trecut...

- Dumnezeu te supune chinurilor ca să îţi încerce tăria CREDINŢEI!

- Să fie Dumnezeu atât de crud? Nu putea găsi o cale mai blândă? Ce inteligenţă divină e asta?

- Necazurile nu vin de la Dumnezeu, ci sunt aduse de diavoli.

- Dar de ce Dumnezeu nu îi împiedică, nu cumva e mai slab decât ei? Sau poate că, de fapt, Dumnezeu nu acţionează după logica umană.

- Dumnezeu a creat lumea ca un amuzament. Toată Creaţia este un film cinematografic, cu care noi ne identificăm greşit, în loc să fim nişte spectatori DETAŞAŢI.

- Acest amuzament costă cam prea multă durere, iradiată de toate vieţuitoarele. Cum poate Dumnezeu să se amuze de suferinţa cosmică?

Şi cum să fiu detaşat când sufletul mi-e rupt pe dinăuntru? Ce simt este real, nu-mi veni cu citate cum că totul ar fi ireal, iluzoriu, maya!

- Suporţi BLESTEMUL aruncat pe părinţii tăi sau poate moşteneşti păcatele lor.

- Ce vină am eu pentru astea? Viaţa e strâmb croită dacă chinurile mele au drept cauză greşelile altora. Plătind cu o suferinţă nedreaptă, cine şi ce câştigă din asta? În orice tribunal din lume fiecare răspunde pe cont propriu, nu pentru alţii.

- Suferinţa de acum este un efect al păcatului din altă viaţă. Legea KARMEI este perfect corectă.

- Nu-mi aduc aminte de niciun păcat, nici de altă viaţă. Iar dacă e adevărată legea karmei şi efectul e aşa de întârziat, atunci cu toţii trăim ca orbii, pipăind, nu văzând clar. Viaţa e mereu decalată, desincronizată, nu poate fi urmărită de la cauză spre efect. Cum să trag nişte învăţături într-un astfel de haos?

- Karma de peste veacuri este a Spiritului tău, nu a ta, de aceea n-o cunoşti. Tu doar o ISPĂŞEŞTI, ca să-l eliberezi. El nu poate scăpa de erorile trecutului decât dacă un om le corectează. Tu eşti alesul.

- De ce tocmai eu?

Fiindcă Spiritul s-a încarnat în tine, nu în altul... Oricât te-ai zbate, nu poţi alunga Spiritul din tine. Rabdă-ţi karma spirituală şi ai grijă să nu acumulezi karmă nouă! Discută în minte cu Spiritul tău, cere-i să te ajute să rezişti. Învaţă şi tu cât poţi din viaţă, dar să ştii că numai în Spirit e depozitată toată înţelepciunea şi lecţiile din vieţile anterioare. Tu trăieşti un rezumat al înţelepciunii Sale. Eşti un rezultat intermediar al evoluţiei Spiritului pe Pământ.

Nu eşti primul şi nici ultimul gladiator în arena lumii, sub ochii Cezarului. Fii un vajnic războinic spiritual! Înfruntă atacurile bestiilor, străbate abisurile psihicului. Eşti în arenă şi nu ai cum fugi. Vei lupta sau vei muri! Trage aer adânc în piept, înfige-ţi picioarele în pământ şi urlă ca un războinic...! Acest curaj victorios îţi va alunga disperarea, lamentările, chinul sufletesc...

NONSENSUL VIEŢII

Motto: Ne zbatem să facem bani, ca să SUPRAVIEŢUIM.
Dar pentru ce TRĂIM de fapt?

Deschis vorbind, omul obişnuit nu are ce sens să găsească pentru viaţa sa...! De aceea, nici nu e de mirare că există unii materialişti care, observând lipsa de sens a vieţii umane, acţionează aberant. Totul pleacă de la lipsa suportului filosofic, care răstoarnă ierarhia valorilor şi deseori duce la comportamente absurde, hedoniste ori agresive.

Dacă omul nu-şi poate afla sensul vieţii, nu înseamnă totuşi că el nu există! Doar că el se găseşte în altă parte decât în materialism.

Acceptând, la început ipotetic, că omul mai are, pe lângă inteligenţă, şi un Spirit, adică o fiinţă divină ce îi dă viaţă şi inspiraţie, abia atunci păşim pe o cărare luminată în desişul junglei lumii. Şi devenim spiritualişti...

Pentru Spirit, viaţa biologică pe care o animă are un rol important foarte clar: prin ea capătă experienţă fizică, fără de care Spiritul nu s-ar putea desăvârşi. Pe parcursul reîncarnărilor, a căpătat şi o karmă negativă, care se cere a fi purificată, pentru ca Spiritul să poată accede la planuri tot mai rafinate de vibraţie. Acesta este un mobil secundar al vieţii, rezultând inevitabil din primul.

Chiar aflând aceste explicaţii esoterice, omul sceptic tot nu pricepe sensul vieţii sale! A trăi pentru a căpăta experienţă nu poate fi un scop în sine, din moment ce tot ce a trăit se va pierde în neant la moarte. Cu atât mai puţin ar putea fi omul impresionat de ideea purificării karmei, care nu îi aduce decât suferinţe nemeritate.

Dar iată şi soluţia dilemei! Pentru ca omul să accepte rostul vieţii sale, e nevoie să se apropie în înţelegere, ca perspectivă, de Spiritul dinlăuntrul său. Aceasta este iluminarea, pe care ar trebui să şi-o dorească sincer orice spiritualist teoretician. Supunându-se necondiţionat intereselor Spiritului său, omul va conferi vieţii sale un sens, un sens extrem de important, chiar cosmic.

Adevărul este că sufletul nostru limitat nu trăieşte etern. Doar conştiinţa este eternă. Sufletul supravieţuieşte morţii trupului pentru o perioadă limitată. Totuşi, la foarte scurt timp după moarte, sufletul se reuneşte cu Spiritul, punându-şi „la comun” bagajul de experienţe. În felul acesta, Spiritul se îmbogăţeşte, iar sufletul capătă veşnicia. Prin reunirea Spiritului cu sufletul înţelegem că cele două conştiinţe, separate pe timpul vieţii omului, acum devin o unică conştiinţă spirituală veşnică. Am detaliat această chestiune cu alte ocazii...

Problema cu care se confruntă religiile este că majoritatea oamenilor gândesc în mod natural aşa cum am prezentat la început: materialist şi sceptic. Rezolvarea găsită de ele, bună-rea, este îndoctrinarea populaţiei cu idei fanteziste şi anatemizarea liber-cugetătorilor. Dar mai există şi altă cale, mai rafinată, firească şi blândă: interiorizarea profundă.

PSIHOLOGIA SINELUI SUPERIOR

Prin urmare, ca să găsească – încă de acum şi aici, în trupul fizic! – scopul adevărat al vieţii sale biologice, omul va trebui să se apropie psihologic de propriul Spirit. Acest efort plăcut se numeşte „cale spirituală” şi pe ea merg fiinţele care caută Divinitatea. Sau care, pur şi simplu, caută un sens al vieţii.

E minunat să vorbeşti despre Dumnezeu atunci când Îl simţi cu adevărat. Dar poate deveni frustrant atunci când viaţa ta se desfăşoară

într-o aparentă banalitate şi lipsă de Graţie. Uneori îţi vine să Îl cerţi pentru asta. Speranţa îşi găseşte un aliat puternic în credinţă, dar la fel de adevărat este că, din cauza aceleiaşi credinţe, îl luăm pe Dumnezeu drept ţap ispăşitor pentru necazurile noastre. Nu este corect, ba chiar este o blasfemie, dar El îşi acceptă tăcut orice rol pe care dorim să i-L dăm în drama noastră omenească...

A Îl căuta pe Dumnezeu în afară, în cosmosul întunecat, nu poate fi un mobil suficient ca să confere scop propriei vieţi umane. Acel Dumnezeu este undeva, departe, fiinţează cu sau fără noi, într-un mod, cu siguranţă, mult diferit. Nu putem găsi acolo, în altă lume mai bună, o motivaţie suficient de puternică pentru viaţa noastră limitată de aici.

Unii religioşi au spus că scopul vieţii omului este să Îl găsească pe Dumnezeu. În consecinţă, s-au forţat să devină supraoameni, ca să atingă acel plan foarte înalt de unde Dumnezeu ar putea deveni vizibil, accesibil. Problema cu acest demers spiritual este că el nu poate fi înţeles şi mai ales realizat decât de foarte puţine persoane. Şi oricum, chiar dacă ei Îl caută pe Dumnezeu undeva, departe, vor fi surprinşi să Îl găsească tot în interiorul lor, sub forma scânteii divine numite Spirit.

Desigur, suntem de acord că Dumnezeu a creat Viaţa şi Lumea. Însă viaţa noastră ca entitate biologică nu este posibilă fără încarnarea Spiritului, cel care ne oferă conştiinţa!

Numai Spiritul dă sens filosofic şi practic vieţii noastre umane. Fără El am muri instantaneu. Îi datorăm viaţa. Ne acordă inspiraţie, intuirea tuturor lucrurilor care rămân ascunse minţii noastre înguste. El este Dumnezeul nostru personal.

Deci:

- dacă omul poate găsi un sens filosofic al vieţii doar prin apropierea psihologică de Spiritul său
- şi dacă are nevoie neapărat să numească un scop,
- atunci putem spune, fără a exagera cu nimic, că scopul vieţii omului este să îşi găsească Spiritul! Alte ţeluri sunt secundare şi rezultă din acesta. Orice scop benefic ne-am propune, în final el va sluji tot evoluţia Spiritului. De fapt, ne-a fost sugerat să-l realizăm chiar de către El.

Ajutorul adus semenilor sau contribuţia la progresul ştiinţific şi cultural sunt relative, căci, în fond, omenirea nu va dura veşnic, şi totul se va duce de râpă într-un final! Va rămâne veşnic doar Spiritul, cu experienţa pe care a căpătat-o şi cu aura nepieritoare a faptelor bune. (Desigur, se va păstra şi experienţa umanităţii înregistrată în arhivele akashice.)

Ce înseamnă să ne apropiem de Spirit? Cu cât devenim mai transparenţi la îndemnurile, ideile, trăirile Spiritului nostru, cu atât mai puţin ne vom simţi fiinţe izolate, neajutorate, neimportante. Sensul vieţii umane se va clarifica de la sine în mintea noastră şi greşelile inerente unei gândiri materialiste şi sceptice vor dispare de la sine. Vom deveni un focar spiritual fără a urmări neapărat acest lucru, ce poate părea

pretenţios şi rezervat doar călugărilor. De fapt, calea spirituală nu este chiar atât de grea, ea nu ne cere să facem acrobaţii psihice ori penitenţe insuportabile. Oricine poate urma această cale spirituală, căci este perfect naturală şi simplă. Unii o numesc „*realizarea Sinelui*”, ceea ce înseamnă perceperea indubitabilă a faptului că izvorul vieţii şi gândirii noastre se găseşte în acel misterios Spirit Divin dinlăuntru. Nimic mai mult, dar asta schimbă totul!

Atenţie: să nu confundăm acel Spirit cu propria noastră personalitate, numită deseori „ego”! Este o capcană rafinată, de altfel, singura dificultate pe această cale spirituală... Ar trebui să ţinem minte că Spiritul este o fiinţă non-umană.

Cum să ne păzim de confuzii? Iată câteva semne ale drumului drept:

Cu cât intuim mai bine această Sursă interioară, cu atât viaţa pare mai suportabilă (la greu), mai interesantă (la plictiseală), mai fericită (chiar fără motiv). Este un proces continuu de rafinare a intuiţiei spirituale, nu neapărat o experienţă bulversantă. Faptele noastre se integrează mai bine în armonia cosmică, adică aduc mai mult bine superior tuturor celor pe care îi influenţează. Nu trebuie să ne apreciem progresul prin numărul de experienţe supranaturale (care, de cele mai multe ori, hrănesc „egoul spiritual”), ci prin calitatea spirituală a faptelor noastre de zi cu zi (fără dorinţa de a impresiona sau a ne lăuda cu ele!).

RELIGIA SINELUI SUPERIOR

Religia ne aminteşte că există Dumnezeu, că există îngeri şi spiritele sfinţilor, precum şi misteriosul Duh Sfânt. Dar nu am auzit vreun preot creştin care să venereze SPIRITUL DIVIN care sălăşluieşte în fiecare om. Ciudat, fiindcă o astfel de pildă ne-a fost lăsată chiar de Mântuitorul Isus. El a realizat un ritual nemaiîntâlnit spre finalul vieţii Sale: a spălat picioarele apostolilor. De obicei, este interpretat ca o pildă a smereniei. Însă sensul tainic şi de mare rafinament al acestui gest simbolic este că în fiecare dintre noi există un Spirit divin care trebuie să fie adorat.

Nici acum, noi, creştinii, nu ne gândim că în interiorul nostru chiar trăieşte o fiinţă minunată alcătuită din substanţă divină. Este Spiritul nostru, micul Dumnezeu la purtător, pe care îl ignorăm total. Credeţi că îi place asta? El este reprezentantul Divinităţii, ambasadorul extraordinar trimis nouă de Supremul Creator. Şi nici măcar nu-l salutăm!... Deşi, chiar Apostolul spune: «*Nu ştiţi oare că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?*» (1 Corinteni 3.16)

Dar lucrul acesta nu a supravieţuit în învăţătura creştină poate şi dintr-un motiv revelat tot de Apostolul Pavel. Spune el în aceeaşi epistolă: «*Şi eu, fraţilor, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovniceşti, ci ca unora trupeşti, ca unor prunci în Hristos. Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteaţi mânca şi încă nici acum nu puteţi, fiindcă sunteţi tot trupeşti.*» (1 Corinteni 3.1-3)

Teologia creştină s-a construit pe un complex de inferioritate al rasei umane (vezi „căderea lui Adam"). Poate şi de aceea naşterea Mântuitorului Isus din Nazaret nu este considerată opera legilor naturale. Ca şi cum Divinitatea nu se poate manifesta într-un om apărut normal pe lume! S-a forţat concluzia că Isus a putut fi o excepţie doar prin modul său de apariţie supranatural (însămânţarea de la Duhul Sfânt). De aceea, nici nu se prea vorbeşte despre efortul personal de cultivare a înţelepciunii depus de tânărul Isus. Toată viaţa Sa este pusă sub semnul imposibilului. Nimic nu este normal la Isus-ul teologilor creştini!

Nu s-a înţeles că orice om conţine un Spirit Divin. Marii înţelepţi sunt dovada vie că Spiritul lor este unul foarte evoluat, aproape perfect. De aceea, apar mereu Fii de Dumnezeu printre noi, fără miracole paranormale. Face parte din posibilităţile oferite fiinţei umane de Dumnezeu.

Dogma creştină proclamă că „în oameni nu se poate încarna Dumnezeu, fiindcă asta s-a petrecut o singură dată în istorie, prin miracolul Buneivestiri". Ea este combătută, într-un mod neruşinat, de curentul new-age, care afirmă, cu aceeaşi ignoranţă, că „omul este Dumnezeu". Ambele sunt extreme false. Calea aurită este cea de mijloc: Orice om găzduieşte un mic Dumnezeu în devenire. Desigur că un Spirit de nivelul lui Isus nu s-a mai încarnat de atunci. Putem fi siguri însă că, peste mulţi eoni de timp, chiar Spiritul nostru va ajunge la nivelul Celui al lui Isus.

SPIRITUL, BIJUTERIE SACRĂ

Făcând o paralelă metaforică, Dumnezeu poate fi asemuit cu un cufăr imens plin de bijuterii. Spiritul nostru este precum un inel extraordinar de frumos luat din această grămadă de aur. Este clar că nimeni nu poate avea suficientă grijă de acest cufăr fermecat, ci trebuie depus în siguranţă în seifurile Băncii Naţionale. Vorbim aici despre Cufărul Fără Fund Plin Cu Nestemate, pe care aproape nimeni nu l-a văzut. În schimb, inelul cu diamante îl purtăm la deget în văzul tuturor şi trebuie să avem grijă de el ca de ochii din cap. Dacă nu ne ferim, cineva ni-l va fura, bineînţeles. De aceea trebuie să-l preţuim aşa cum merită.

Oare ne preţuim noi Spiritul de natură dumnezeiască? Îl socotim noi ca pe un frate, prieten, părinte, duhovnic, maestru, aşa cum el ne este? Îi cerem noi sfatul în problemele noastre? El ne e mereu alături, asta îi e preocuparea permanentă, singura: să ne ajute, sfătuiască, întărească.

Fie că suntem suferinzi, indignaţi, trişti sau plictisiţi, surescitaţi sau obosiţi, indiferent de starea în care ne aflăm, gândul la propriul „eu" este nelipsit şi imposibil de înlăturat. Ideea de „eu" este temelia oricărui alt gând ceva mai elaborat. Acest „eu" este o idee naturală şi permanentă. Ca să devină o practică spirituală, nu trebuie decât să îl corectăm ortografic. Pe „eu" îl vom scrie cu majusculă: „Eu". Când „eu" vorbeşte cu „Eu",

atunci omul se spiritualizează instantaneu. Asta este esenţa şi scopul primar al oricărei religii. Mai simplu decât atât nici că se poate!

Greşeli majore, dar des întâlnite, sunt:

- să credem că nu există decât „eu” fără „Eu”;
- să credem că „eu” este totuna cu „Eu”.

Echipa formată din suflet şi Spirit este mai mult decât alăturarea lor. Dacă am putea diseca psihicul în laborator şi i-am separa componentele, ce am vedea? Un suflet buimac, rătăcind fără scop sau ideal, pradă influenţelor venite de aiurea. Un Spirit căutând disperat o modalitate de a se exprima şi a acţiona printre pământeni. Din fericire, psihicul nostru este întreg şi funcţional, fiindcă sufletul şi Spiritul trăiesc în simbioză. Echipa spirituală ne oferă protecţie, scop, legitimitate. Protecţie – căci sufletul fără Spirit său ar fi total vulnerabil la puternicele turbioane mentale care bântuie în atmosferă. Scop – căci sufletul fără Spirit nu ar şti ce drum să aleagă la intersecţiile vieţii. Legitimitate – căci Dumnezeu ne-a dăruit un Spirit unic, iar alt spirit liber care ne-ar lua în posesie sufletul ar face-o în mod ilegitim şi efemer.

După cum, deseori, impulsul sexual este mai puternic decât raţiunea, tot aşa, de multe ori, ispitele se dovedesc a fi mai tari decât virtutea. Aşa se întâmplă astăzi, când valorile morale sunt desconsiderate, iar bietul suflet a ajuns o victimă sigură a degradării umane, spre disperarea Spiritului. Suntem atacaţi permanent cu gânduri perverse, iar sentimentele curate şi sacre sunt în mare pericol de a dispărea, înghiţite de vulgaritatea omniprezentă. În această societate debusolată şi bolnavă avem cu toţii nevoie de apelul la forţele noastre spirituale, de comuniunea personală cu Spiritul.

25 ianuarie 2014

DEZAMĂGIREA SPIRITUALĂ

Motto: După ce este dezamăgit de lucrurile lumeşti, omul se îndreaptă plin de speranţă către spiritualitate. După ce este dezamăgit de partea superficială, exterioară a spiritualităţii, omul este pregătit să înţeleagă miezul luminat al spiritualităţii.

Credinţa este un termen-umbrelă cu mai multe sensuri diferite. Credinţa religioasă-spirituală are ca efecte speranţa, moralitatea, forţa transformatoare şi drept cauze intuiţia ori ideologia.

- Credinciosul are SPERANŢĂ. Acest lucru este cel mai important. Fără speranţă, omul e deja mort. Ateul, cel care nu crede în viaţa după moarte, este lipsit de speranţă. Pentru ce mai trăieşte el? Credinciosul are speranţă nu doar în viaţa viitoare, ci şi pentru viaţa de zi cu zi. El are cui să ceară ajutor. Îl va primi sau nu, dar cel puţin poate spera. Desigur, şi ateul speră în mai bine, dar prin asta arată că nu este un ateu desăvârşit, că păstrează în inconştient urme „atavice” de credinţă religioasă.

- Credinţa în existenţa lui Dumnezeu, sub orice formă religioasă, impune omului să se comporte MORAL. Morala atee este impotentă, fiindcă nu are susţinere voliţională şi emoţională suficientă. Acesta a fost defectul major al socialismului, care i-a prăbuşit tot edificiul ideologic: eliminarea lui Dumnezeu. Nicio societate nu se poate lipsi de religie sau spiritualitate. Civilizaţia secularizată occidentală trăieşte bine, deocamdată, doar fiindcă se hrăneşte din acumularea materială din secolele anterioare. Dar cu cât ateismul avansează până în fibra profundă a fiinţei colective, cu atât slăbeşte rezistenţa la greu şi puterea de regenerare a poporului respectiv. Asta se vede în momentele de criză individuală sau colectivă.

- Credinţa este o FORŢĂ TRANSFORMATOARE. Credinţa îl transformă lăuntric pe credincios şi acesta poate produce transformări majore în mediul natural şi cel social. Credinţa i-a ajutat pe oamenii simpli să nu sucombe în condiţiile mizere oferite de societate, iar în cazuri speciale, să se opună activ celor care voiau să le anihileze simţul libertăţii şi demnităţii umane. Tot credinţa a fost dintotdeauna folosită de Puterea vremii în propriul folos de dominare şi conducere a maselor de credincioşi.

- Credinţa este INTUIŢIE. Fără niciun argument raţional, intuiţia este cunoaşterea imediată a unui adevăr simplu şi clar, precum şi acel impuls imediat de a acţiona într-un mod care se dovedeşte ulterior că a fost bine „inspirat”. Mircea Eliade afirma că credinţa religioasă este înnăscută în orice om, deci ea urmează în primul rând intuiţia şi abia apoi cutumele sociale. Uneori credinţa „oarbă” este de fapt o intuiţie puternică. Totuşi, ea poate şi trebuie a fi verificată raţional, pentru că omul, prin firea sa, simte nevoia să şi „vadă”.

- Credinţa este IDEOLOGIE. Acesta este aspectul cel mai sensibil şi criticabil al ei. Oricine om raţional poate găsi puncte slabe credinţei

religioase. Chiar teologii diverselor religii le critică pe celelalte. Acest aspect ideologic (teologic) este un rău necesar. Mintea omului are nevoie de argumente, chiar şi false. Din acest motiv proliferează atât credinţele sincere şi juste, cât şi imposturile religioase, precum şi credinţele juste susţinute prin unele falsuri. Diferenţa o face numai timpul, care arată rezultatele obiective.

Dacă vom critica în cele ce urmează credinţa, ne vom referi la acest aspect ideologic, care poate fi eronat. Adevărul NU ţine de o ideologie anume, ci este viu, una cu Universul şi legile sale. Lumea este oglinda Adevărului dacă avem răbdare să o privim cu atenţie. Ideologia, oricare ar fi ea, este un filtru, o deformare a realităţii, o ILUZIE. Trebuie să fim vigilenţi referitor la fanatism, lipsă de discernământ, imaginaţie nestăpânită, credinţă oarbă, încrederea neverificată în oameni necunoscuţi sau teze impersonale de care depinde viaţa noastră.

CREDINŢA CĂ DUMNEZEU NE AJUTĂ

„Credinţa că Dumnezeu ne ajută” este deseori o proiecţie psihologică, o interpretare personală a evenimentelor în funcţie de interesele omeneşti. Dacă aşteptările noastre nu sunt împlinite după cum dorim, atunci zicem că ne scade credinţa. Pe şleau spus, Dumnezeu ne dezamăgeşte. Asta fiindcă ne-am amăgit singuri, presupunând că ştiam cum gândeşte El sau, mai grav, impunându-i să acţioneze după mintea noastră. Când lucrurile se rezolvă oarecum bine, credinţa ne creşte. Iată deci cum ne creăm singuri propria ideologie, una foarte simplă, elementară.

De fapt, cum anume acţionează Dumnezeu şi legile Sale spre „binele nostru superior” este o chestiune de studiu şi introspecţie. Această înţelegere nu vine imediat şi la oricine. Nici în totalitate. Ea trebuie cultivată. Studiul cărţilor sapienţiale, a diverselor tradiţii spirituale, rugăciunile, meditaţiile individuale, discuţiile cu oameni elevaţi ne ajută să înţelegem tainele Dumnezeirii. Ne ajută să pricepem cum şi cât ne ajută Dumnezeu prin îngerii Săi. Pe noi şi pe ceilalţi.

În sensul celor de mai sus, controversatul Osho spunea în discursul „Dumnezeu este mort” un lucru care sună groaznic dacă nu este corect înţeles: «*Este absolut necesar ca Dumnezeu să fie mort. Este o ficţiune confecţionată de om pentru consolare. Consolarea este opiu, vă împiedică să cunoaşteţi realitatea. Iar viaţa trece aşa de repede pe lângă voi... Cine vă dă un sistem de credinţă vă este duşman. Sistemul devine un obstacol în faţa ochilor şi nu mai puteţi vedea adevărul. Chiar şi dorinţa de a afla adevărul dispare.*»

Cu alte cuvinte, noi nu Îl înţelegem complet pe Dumnezeu cel adevărat şi de aceea ne fabricăm propriile teorii despre El, mai mult false decât adevărate. Dumnezeul „nostru” este neviabil, născut deja mort... Dumnezeul cel viu nu poate fi restrâns la concepte, reguli şi emoţii omeneşti.

Nu întâmplător, Apostolul Pavel, inspirat de Mântuitor, punea iubirea mai presus de credinţă. IUBIREA CRISTICĂ înglobează şi intuirea adevărului. Iubirea universală nu poate fi păcălită de credinţa într-o idee falsă. Iubirea divină este o binecuvântare, un dar preţios, mai greu de obţinut decât orice altceva...

Credinţa şi deziluzia nu au lipsit şi nu vor lipsi niciodată din firea omului. Numai prin iubire (*agapé*) putem să ne ridicăm deasupra acestei dualităţi şi dileme chinuitoare. Iubirea le îmbrăţişează pe amândouă ca făcând parte din măreţia şi slăbiciunea omului.

Osho a fost, de multe ori, profund şi fascinant. Dar spusele sale pot fi înţelese total anapoda. De altfel, nici practicile spirituale propuse discipolilor săi nu au dat rezultatele sugerate de discursurile sale... El a fost, mai mult decât orice altceva, un filosof remarcabil al spiritualităţii.

Nu doar Osho folosea metafore şocante şi controversate. Isus din Nazaret era văzut de contemporanii Săi ca un izvor de înţelepciune şi Pace sufletească. Dar acelaşi Isus i-a avertizat pe cei mai apropiaţi: «*Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.*» (Matei 10:34) Şi chiar aşa s-a întâmplat... Desigur, e vorba despre RĂZBOIUL SPIRITUAL dus cu răul din lume. Acesta se manifestă în viaţa de zi cu zi a multora dintre noi, răpindu-ne pacea. Un adevărat creştin e cel care vrea să-I semene lui Isus – nu la fizic – ci la hotărâre, inteligenţă, iubire şi dorinţa de Bine. Dar acest fel de credincios – de orice religie ar fi el – întâmpină întotdeauna opoziţia ignoranţilor şi răilor. Viaţa sa duhovnicească e Pace, dar viaţa printre semeni e război. Crucificarea Mielului lui Dumnezeu este pilda nemuritoare că diavolii încarnaţi pe lume nu tolerează Binele şi pe cei ce Îl slujesc loiali. Într-un război, sunt inevitabile pierderile şi suferinţele, dar ele nu trebuie traduse ca o „trădare” din partea lui Dumnezeu!

PUTEREA CREDINŢEI SPIRITUALE

„Credinţa” NU înseamnă admiterea faptului că există nişte Forţe invizibile inteligente care se amestecă în realitatea oamenilor. Aceasta este ştiinţă spirituală. Din acest punct de vedere, toate credinţele religioase sunt de acord şi spun cam aceleaşi lucruri despre viaţa subtilă, invizibilă, cerească, angelică, nepământeană. Mai există o diferenţă: ştiinţa are puterea şi interesul să se corecteze, iar credinţa niciodată. Ştiinţa caută permanent adevărul, credinţa l-a găsit odată pentru totdeauna.

Credinţa de tip religios se bazează pe aceste Forţe exterioare în realizarea scopurilor tale pământeşti: pentru a învinge boala, suferinţa, bătrâneţea, sărăcia, urâtul din lume, moartea – toate aversiunile tale. Uneori, ai impresia că ai succes, că doar credinţa te-a ferit de ce era mai rău. Dar credinţa se întâlneşte mereu cu dezamăgirea, sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede...! Lumea nu se schimbă peste noapte doar fiindcă tu gândeşti pozitiv. În afară de situaţia unei regretabile alienări mintale,

realitatea îţi alungă iluziile, speculaţiile întreţinute de alţii sau prin autosugestie.

La ADMITEREA sa în cultul sau secta spirituală, credinciosul simte că devine alt om. Nu e doar autosugestie, ci el chiar primeşte nişte daruri spirituale de iniţiere, cu scopul de a-i întări credinţa că se află pe drumul cel bun. E valabil pentru toate credinţele, chiar rivale fiind. Mai mult, e valabil chiar şi pentru cultele dovedite a fi aberante, precum sectele apocaliptice sau cele sinucigaşe. Aceasta înseamnă ori că Dumnezeu este total imparţial cu toate religiile (binecuvântându-le pe cele benefice), ori, mai degrabă, că ajutorul vine în fiecare cult de la alte entităţi spirituale. În orice caz, nu putem spune că Dumnezeul Suprem are vreo preferinţă religioasă. Mai există şi varianta ca aceeaşi Mare Entitate spirituală să se comporte diferit faţă de diversele culte ce i se închină.

Lăsând de o parte manipularea psihologică prin carismă sau halucinaţiile şi autosugestia discipolilor, care joacă un rol important în religie, există şi dovezi obiective ale puterii credinţei religioase. De exemplu, unii penticostali din America dansează cu şerpi veninoşi[39], ferm convinşi că nu vor fi muşcaţi; iar cei mai temerari chiar se lasă muşcaţi, convinşi fiind că nu păţesc nimic – şi rămân teferi! (Ca o simplă observaţie, nu Isus îi scapă de fiecare dată, căci creştinismul ne îndeamnă ferm *„să nu îl ispitim pe Dumnezeu”* - Matei 4.1-10)

Tot aşa, în delta Gangelui există comunităţi religioase care nu acceptă că veninul cobrei îi poate ucide. Deşi muşcăturile de cobră sunt frecvente, sătenii supravieţuiesc miraculos, revenindu-şi fără tratament, ci doar cu rugăciuni la zeităţile hinduse. Iar cobrele continuă să mişune nestingherite pe drumuri, prin gospodării, printre copii (vezi documentarul BBC *„Gange, fluviul dătător de viaţă”*[40] minutul 26-28).

Credinţa religioasă nu se poate lipsi de anumite Forţe suprafizice. Nu intervine degetul lui Dumnezeu, ci o pleiadă de Entităţi spirituale necunoscute. Acestea îi lasă să creadă pe oameni ce vor, atâta timp cât ei se supun normelor fundamentale dorite de ele. Ideologia religioasă (teologia) este doar o unealtă (mai mult sau mai puţin perfectă) pentru a câştiga cugetul credinciosului.

OAMENII INFLUENŢEAZĂ REVELAŢIILE SPIRITUALE

Ca să nu las în suspensie afirmaţia lansată mai sus, conform căreia aceeaşi Mare Entitate spirituală se comportă diferit faţă de diversele culte, vă voi prezenta un argument, sper eu, convingător.

[39] http://en.wikipedia.org/wiki/Snake_handling
[40] http://documentare.digitalarena.ro/fluviul-gange-02-fluviul-datator-de-viata-2007/

Mă refer la trăirea spirituală a tinerei ecuadorience Angelica Zambrano: „Raiul şi Iadul, mărturie” - text[41] sau video[42]. Ce m-a frapat în această mărturie (pe care o consider sinceră şi autentică) este faptul că tânăra spune că, *„fiind condusă de Domnul Isus în Iad, i-a văzut acolo pe Michael Jackson şi pe Papa Ioan Paul II”*! Am înţeles atunci faptul că, fiind creştină de rit evanghelic, Angelica a primit misiunea de a întări credinţa celor din cultul respectiv. Pastorii evanghelici se pronunţă ferm împotriva catolicismului, precum şi a muzicii pop, considerată corupătoare a tineretului. De aceea, sufletul Angelicăi a avut parte şi de această vedenie aberantă, dar conformă cu credinţei ei. La fel de interpretabilă este vedenia revenirii lui Cristos în trup, ca şi alte pasaje legate de teologia evanghelică, precum considerarea Maicii Domnului ca fiind doar un spirit banal. Toate i-au fost date ca să se potrivească teoriilor propovăduite de evanghelici şi, în felul acesta, revelaţia Angelicăi să fie acceptată în totalitate.

La fel de autentice, dar particulare sunt revelaţiile primite periodic de mediumul din comunitatea „Noul Ierusalim”[43] de la Pucioasa, marcate de misiunea primită de ea pentru împrospătarea credinţei ortodoxe româneşti.

Iată deci că revelaţiile primite de diverşi oameni cu har trebuie întotdeauna corelate cu mediul religios din care provin sau căruia i se adresează. Probabil că nicio revelaţie spirituală nu are o valabilitate universală, ci un public limitat. Dar asta nu înseamnă să le respingem pe cele pe care nu le înţelegem sau nu se potrivesc hainei noastre doctrinare! Fără a lua nimic drept literă de lege, vom corela între ele diversele informaţii spirituale, pentru a extrage adevărul pur. Căci adevărul, da, ne interesează în cel mai înalt grad!

Dacă însuşi Cristos se adresează diferit diverselor culte creştine, cu atât mai mult vor fi diferite mesajele transmise de entităţile altor religii! Trebuie să acceptăm faptul că religiile sunt făcute de oameni cu sprijinul spiritelor, nu invers! De aceea este imposibil de translatat o concepţie religioasă într-alta: din cauza particularităţilor culturale, sociale şi de altă natură. În viitorul îndepărtat va fi o singură religie sau crez spiritual pe Pământ, dar încă nu ne putem închipui cum va arăta...

Se mai cuvine aici să amintim că lumile subtile sunt ierarhizate. La un nivel intermediar se află ceea ce Robert Monroe numeşte „zona sistemelor de credinţă”, unde spiritele dezîncarnate sunt încă captive în credinţele avute pe timpul vieţii terestre. În comunicările pe care le au cu oamenii, aceste spirite de „bună credinţă” descriu realităţile subtile conform cu credinţa pe care au avut-o pe Pământ. Pe măsură însă ce spiritul avansează pe scara evolutivă, accede la lumi subtile superioare,

---

[41] http://www.scribd.com/doc/100085309/Angelica-Zambrano-Revela%C8%9Bia-Raiului-%C8%99i-a-Iadului

[42] https://www.youtube.com/watch?v=VH42tm5YmtY

[43] http://www.noul-ierusalim.ro/

unde se vădeşte relativitatea şi limitarea acestei credinţe şi este înlocuită de o nouă viziune, mult mai largă.

În general, spiritele cu care colaborăm pe calea spirituală ne încurajează (chiar dacă uneori ne ascund adevărul crud), ne cântă în strună refrene cunoscute (ca să ne câştige încrederea şi să nu ne şocheze). Ele ştiu că omul are mintea slabă şi trebuie preparat îndelung pentru a primi un anumit adevăr care îi contrazice prejudecăţile sau speranţele. Preferă să amâne clipa adevărului decât să îl piardă pe credincios, acţionând cu sensibilitate şi tact diplomatic. Revelaţia, oricât de spectaculoasă şi cutremurătoare, îl păstrează pe credincios într-o poziţie psihologică confortabilă, ca să nu-l forţeze să renunţe dintr-o dată la toate scheme de gândire adânc inoculate anterior.

VACCINAREA ÎMPOTRIVA IDEOLOGIEI

După CÂŢIVA ANI de convingere plină de devotament, poate apare un moment al adevărului: credinciosul simte pe propria piele că unele principii învăţate nu se verifică în practică. Este un şoc spiritual, o trezire dureroasă la realitate. Este o iluminare – sau preludiul acesteia. Nu mai ştie ce a fost adevărat şi ce nu – apare o criză spirituală.

În acest moment delicat, de cele mai multe ori, credincioşii adoptă metoda struţului, cea mai comodă: se prefac că nu au observat nimic, nu s-a întâmplat nimic grav. A fost un „accident”, o excepţie care întăreşte regula, o eroare de percepţie sau de interpretare, o ispită care le testează credinţa etc... Există numeroase moduri prin care mintea „rezolvă” o disonanţă cognitivă. Totuşi, nu acuzăm pe nimeni dacă este loial unei căi care îi promite desăvârşirea şi fericirea...! Doar constatăm o stare de fapt.

Alţii preferă onestitatea, recunoscând că nu mai pot merge pe acelaşi drum. Fostul adept caută imediat un refugiu într-o cale până deunăzi rivală sau nefrecventabilă. Se mută dintr-un cult creştin care l-a dezamăgit într-altul „corect religios” sau dintr-o sectă new-age în alta paralelă. Este doar o schimbare de formă, căci adeptul nu are răbdare să analizeze mobilul profund al dezamăgirii sale spirituale. Vrea doar să scape rapid de suferinţa şi ruşinea faptului că şi-a pierdut timpul şi energia mergând într-o direcţie greşită. Se aruncă într-o altă direcţie, cu speranţa că ea va fi cea justă. Probabil, repetând aceeaşi greşeală...

Dar care a fost greşeala?

Foarte puţini, curajoşi şi sinceri cu ei înşişi, îşi dau seama că trebuie să îşi lase de o parte prejudecăţile spirituale, pentru a înţelege unde au greşit – ei şi alţii. Omul recunoaşte în faţa propriei conştiinţe că şi-a pierdut credinţa şi, mai important, că s-a vaccinat împotriva oricărei credinţe oarbe (ideologii). Şocul spiritual îi dă un impuls către o direcţie nouă şi neprevăzută care, deşi nu îi promite nimic (cum o făceau învăţătorii credinţei părăsite), îi oferă marea satisfacţie a lucidităţii. Pierzându-şi „credinţa”, de fapt, omul pierde doar ideile confuze, importate artificial, prejudecăţile şi ritualurile inutile, dar rămâne cu

anumite certitudini spirituale îngropate în subconştient. Deziluzionarea, deşi dureroasă, îl ajută să progreseze spiritual.

Omul are acum revelaţia că Adevărul Divin nu poate fi cuprins în mici parcele de adevăruri; că Perfecţiunea nu e de găsit pe Pământ, nici printre oameni; că poţi fi bun din instinct, pur şi simplu, fără să urmezi o teorie a binelui; că nu toate coincidenţele sunt semne de la Dumnezeu; că o poţi lua oricând de la zero, chiar şi în pragul morţii; că nimic nu e absolut sigur pe lumea asta; că mai important decât să ai dreptate este să fii în armonie cu Adevărul, căci mantia de oţel a Adevărului te poate incomoda, dar e cea mai bună pavăză; că legile divine nu-s croite după emoţiile omeneşti, dar sunt perfecte... Trăind un moment de adâncă deziluzie, va simţi emoţia regăsirii Lucidităţii. Iluminarea poate ţâşni din cel mai întunecat abis...

Vaccinarea împotriva ideologiilor nu înseamnă să începi să urăşti toate credinţele, ci dimpotrivă, să le iubeşti pe toate, pentru părţile lor bune. Numai detaşându-te de credinţe, îi poţi înţelege pe credincioşi, dar şi pe necredincioşi. Atâta vreme cât eşti ataşat de una din ele, eşti rob ideologic şi supus păcatului excesului de zel.

Am să dau aici exemplul sfântului Calinic de la Cernica, binecunoscut pentru puterile sale paranormale şi ca bun organizator al Bisericii. Povestea spune că, mergând pe drum într-o duminică, a văzut un ţăran care ara câmpul. Supărat de această ofensă, sfântul l-a blestemat. El era însoţit de un diacon clarvăzător, care i-a spus că a văzut, în duh, cum de la Calinic plecase un vultur negru către ţăran, dar s-a întors imediat la expeditor. Acesta a înţeles că l-a blestemat pe nedrept şi atunci s-a dus la ţăran ca să-l descoasă. Acela i-a spus că în celelalte zile lucra pentru boier şi doar duminica avea timp să muncească pentru el şi familia sa. Ruşinat de fapta sa, Calinic l-a binecuvântat. Probabil că făcătorul de minuni nu era la primul astfel de blestem habotnic împotriva celor care ieşeau din orânduirea Bisericii. Credinţa l-a orbit, făcându-l să sporească răul din lume. Mânăstirea Frăsinei este un alt loc unde funcţionează încă orânduiala sfântului Calinic de a fi blestemată orice femeie care ajunge acolo. Desigur, nu pentru asta a fost canonizat drept sfânt, dar este un exces de zel înfricoşător! Credinţa oarbă îi poate contamina şi pe cei mai neprihăniţi devoţi...

Şi tot credinţa oarbă ne face să credem că faptele sfinţilor religiei noastre nu au avut şi nici nu pot avea cusur, dar ale altora, da.

ATEISM, CREDINŢĂ ŞI A TREIA CALE

Sigur, cârcotaşii pot replica: *şi atunci, să nu credem în nimic, precum ateii? Este ateismul ori scepticismul mai valoros, fiindcă nu predispune la dezamăgire?*

Ateul are propriile sale deziluzii. Provenind dintr-o eroare de gândire, ateismul nu poate aduce nici luciditate perfectă, nici fericire autentică. Desigur, ateismul nu este neapărat cel mai mare rău, dar nici o

virtute. În acelaşi timp, nu putem susţine că un credincios ar fi un om mai valoros decât un ateu.

Dacă cineva ar vrea şi ar putea să aleagă liber între a fi ateu sau credincios, i-ar prinde bine următorul sfat: Are şi ateismul părţile sale bune, dar mai degrabă să trăieşti deziluzia unei credinţe, trecând astfel pe un palier superior, decât să ratezi orice şansă de cunoaştere metafizică. Dacă nu vei încerca niciodată să mergi pe o cale spirituală, poate că vei păstra toată viaţa o nostalgie după un vis nerealizat şi pe care nici nu ai încercat să-l atingi. Vei trăi un dor perpetuu după un ideal pentru care ţi-a fost teamă să lupţi.

De fapt, să fim atenţi la definiţii! Materialiştii nu sunt atei, căci ei totuşi cred în Materie... Un ateu veritabil nu crede în niciun dumnezeu, nici măcar în supremaţia materiei. De aceea, rar găsim atei adevăraţi, ci doar „credincioşi în supremaţia Materiei”, adică nihilişti.

Totuşi, există şi o a treia cale, mai dificilă, e adevărat. În loc să fii ateu sau credincios, poţi să devii un liber cugetător spiritualist. Pentru asta trebuie să dobândeşti cunoaştere, iniţiere, să gândeşti profund la întâmplările şi sensul vieţii ş.a.m.d. Credincioşii religioşi cred în Ceva. Credincioşii materialişti cred în Nimic. Un liber cugetător vrea să creadă în Ceva, dar nu se lasă păcălit, ci studiază, intuieşte, analizează şi este conştient că, mai devreme sau mai târziu, orice grupare la care ar adera îi va frâna libertatea cugetului.

Vestea bună este că toţi marii înţelepţi ai diverselor religii au fost şi sunt liber cugetători, chiar dacă la exterior ei afişează credinţa formală pe care au parcurs-o până atunci. Liber cugetătorii sunt atipici şi liberi să se manifeste după cum îi îndeamnă conştiinţa. Un războinic al luminii se bizuie doar pe propriile puteri spirituale, nu pe oastea de adunătură! Nu pe teoriile altora, nici pe presiunea anturajului, ci pe propriile trăiri şi concluzii cât mai bine fundamentate spiritual.

Vestea proastă este că liberul cugetător este supus unui risc mai mare de a se îndoi de Dreptatea, Puterea şi Iubirea lui Dumnezeu. Se ştie că Satan îi vânează cu nesaţ pe cei dezamăgiţi spiritual, ca să îi atragă spre tabăra adversarilor lui Dumnezeu.

Materialistul duce o viaţă banală şi fără idealuri elevate. Credinciosul încearcă să îşi sacralizeze viaţa după normele divinităţii sale. Liber cugetătorul spiritualist revine la o viaţă obişnuită, dar spiritualizată, privită şi trăită din perspectiva Spiritului. Acesta este ciclul natural surprins de koanul Zen: *„Să vezi muntele! Să nu mai vezi muntele! Să vezi iar muntele!”*.

Cel mai important este însă a urma calea binelui, orice ai fi. Nu contează eticheta pe care ţi-o pui, ci atitudinea şi faptele tale, care ar trebui să fie inspirate doar de iubire şi înţelepciune.

De multe ori, devine liber cugetător spiritualist cel care a suferit o dezamăgire spirituală. Totuşi, efectele ei se pot manifesta abia în următoarea încarnare, când acel om se va simţi suprasaturat sau chiar revoltat împotriva erorilor unui crez sau religii practicate anterior, ale

cărei subtilităţi le va recunoaşte intuitiv. Intră aici în joc şi dorinţa spiritului de a nu repeta aceeaşi experienţă religioasă. (În general, spiritelor le place să varieze cât mai mult specificul vieţilor terestre, pentru a câştiga cât mai multă experienţă în timpul petrecut printre păcătoşi.)

Cunoaşterea se oferă fiinţelor treptat şi pe niveluri mereu crescătoare de profunzime. De aceea, este normal ca la un moment dat să nu mai fim mulţumiţi de paradigma folosită, aspirând la alta mai cuprinzătoare. Universul însuşi este structurat pe niveluri din ce în ce mai subtile şi mai rafinate de vibraţie. Adevărul de pe un nivel nu mai corespunde la sferele superioare, el fiind doar o mică parte a unui Adevăr mai larg.

DEZILUZII PRIN CREDINŢĂ - EXEMPLE

Iată câteva exemple de deziluzii din cauza credinţei sau imaginaţiei necontrolate, culese din diverse medii sociale şi religioase, ce ne arată că fenomenul este unul general-uman şi nu doar religios.

- Argumentul forte al majorităţii ateilor este următorul: *„Dacă există un Dumnezeu bun şi drept, cum de îngăduie El atâta suferinţă?”* Prin urmare, ateii sunt, de obicei, credincioşi dezamăgiţi. Cei cu nobleţe sufletească încearcă să corecteze „neputinţele” lui Dumnezeu, devenind ei înşişi medici, filantropi, magistraţi excelenţi ş.a.m.d.

- Cineva spunea că, în urma unor practici de genul radiestezie, reiki, divinaţie simţea că a atins perfecţiunea, că este conectat cu Universul. Dar tocmai atunci a căzut, ca azvârlit din Rai, într-o depresie profundă, din care nu a mai putut ieşi.

- Altcineva mărturisea că, inspirat de „îngeri păzitori” (cum îi considera), şi-a părăsit destinul profesional care îi oferea satisfacţii materiale şi intelectuale, pentru a-şi deschide un cabinet parapsihologic. S-a dovedit a fi o aventură din care nu a câştigat nimic spiritual, pierzând în schimb bani şi locul de muncă care-i asigura existenţa.

- O femeie foarte credincioasă mergea mereu la Biserică, ca să o apere Dumnezeu de toate relele. Dar copilul născut de ea s-a îmbolnăvit cronic şi apoi a murit, în ciuda acatistelor, pelerinajelor, slujbelor şi moaştelor sărutate de mama îndurerată.

- Un tânăr adept al unei şcoli spirituale new-age a descoperit că „maestrul” spiritual este un profitor şi păcătos. Teoriile sale par a fi bine puse la punct, dar de ce „maestrul” nu le respectă? Ori nu sunt chiar atât de bune, ori învăţătorul nu este deloc întruchiparea perfecţiunii, a dedus tânărul.

- Un slogan creştin mult proferat este „Isus vine!”. De 2000 de ani se repetă acelaşi refren, iar Isus nu mai vine. Cel puţin nu sub forma în care Îl aşteaptă oamenii. Este unul din motivele serioase pentru care credinţa creştină are tot mai puţină credibilitate. Adevărul este că Isus nici nu a

plecat vreodată. El este prezent printre noi ca spirit, la fel ca şi îngerii care Îl slujesc pe El şi pe noi, păcătoşii.

- Un alt slogan perimat al crezului creştin este: „Aştept învierea morţilor!”. Acest eveniment absurd nu se va petrece niciodată în lumea terestră, fiindcă se referă la supravieţuirea conştiinţei în afara trupului. Nu vin morţii la noi, ci noi mergem în lumea drepţilor. Dar pentru a împlini dorinţa celor care au vrut să vadă „învierea morţilor”, industria cinematografică a lansat numeroase filme horror, cu cadavre îngrozitoare hălăduind printre pământeni...

- Un „profet” modern anunţa cu surle şi trâmbiţe că în anul 2000 va veni sfârşitul lumii. La sorocul stabilit, discipolii săi au avut o mare surpriză. În schimb, profetul, bolnav de cancer, s-a sfârşit din lume. Au fost mulţi astfel de profeţi şi naivii lor adepţi, chiar şi în preajma lui 2012...

- Un bărbat şi o femeie se îndrăgostesc, fiind siguri că şi-au găsit sufletul-pereche în celălalt. Nimic nu pare să le poată tulbura împlinirea. Dar peste ceva timp, apar certuri, nemulţumiri, necazuri. Cum e posibil? Nefericirea părea a fi doar pentru „ceilalţi”, cei fără „sufletul-pereche”...

- Sfinţii religiilor aduc atâta bine prin vorbe şi fapte, prin gânduri şi rugăciuni şi chiar prin simpla lor prezenţă fizică...! De ce atunci Dumnezeu permite ca sfinţii să se îmbolnăvească şi să sufere ca nişte mari păcătoşi? Este o întrebare firească, pe buzele tuturor, dar orice răspuns raţional îl va scoate pe Dumnezeu din discuţie.

- Practicanţii de yoga au fost puternic dezamăgiţi aflând că marele filosof şi yoghin Sri Aurobindo s-a reîncarnat în cântăreţul Michael Jackson. Ei credeau că yoghinii realizaţi se reîncarnează doar sub forma unor mari avatari, tulku, fiinţe desăvârşite spiritual. Iniţiaţii ştiu însă că un Spirit înalt poate nimeri într-un mediu inferior prin reîncarnare. Că o zestre spirituală bogată nu aduce neapărat o nouă viaţă de sfinţenie sau de glorie spirituală. Că nu teoriile omeneşti decid sub ce formă se va reîncarna, ci doar Spiritul respectiv o poate face, urmărindu-şi interese sale secrete.

- Multe femei au rămas însărcinate, medicii recomandându-le să nu ducă sarcina la capăt, din cauza riscurilor. Unora le-a fost teamă de „pedeapsa lui Dumnezeu” pentru avort şi, în ciuda, avertismentelor medicale, au avut credinţă că va fi bine. În final, copilul s-a născut cu boli grave sau femeia a murit la naştere.

- Un alt dezamăgit de practica şi maestrul său spiritual, trecând de la Yoga la Advaita, scria următoarele cuvinte: *„Nu poţi accede la un anumit nivel al iniţierii fără a fi mai întâi exaltat şi apoi dezamăgit de anumite perspective sociale, culturale şi religioase... abia după ce-L iubeşti pe Dumnezeu cu toată fiinţa şi constaţi că El, la un moment dat, este complet nepăsător (precum a fost cu Isus chinuit pe cruce), abia atunci ai iniţierea. Atâta timp cât omul nu va fi propriul lui guru şi totodată propriul lui discipol, se va amăgi pe sine şi pe alţii că este liber, că l-a realizat pe Dumnezeu; în realitate, este captiv în propria lui imaginaţie*

şi nu s-a eliberat de complexul minte-corp, ca să observe detaşat ceea ce Este!”

Spre finalul articolului puteţi citi care este mecanismul psihic prin care ne autocreăm iluziile de tot felul.

ILUMINAREA PRIN DEZILUZIE

Deziluzionarea spirituală (numită în anumite contexte şi „noaptea sufletului”) este un posibil semn al ILUMINĂRII. O traumă necesară. Ai nevoie de mult curaj să înaintezi pe calea spre desăvârşire. Nu din cauza luptelor cu „dragonii astrali”, ci a propriei descurajări, care va veni când nu te aştepţi... Aceasta este o învăţătură potrivită numai discipolilor spirituali avansaţi, nu novicilor! La început de drum spiritual, nu îţi va spune nimeni cu francheţe: nu trebuie să te aştepţi la minuni, eşti la fel ca orice om de rând, fără privilegii, dar cu obligaţii morale suplimentare; munca spirituală serioasă şi îndelungată te va schimba interior, dar nu te va feri de agresiunea mediului şi a karmei, nu îţi va aduce averi şi nici glorie terestră. La prima boală gravă sau eveniment dramatic vei înţelege că aderarea la credinţă NU te face mai „special” şi că nu trebuie să te bazezi pe minuni, chiar dacă ele nu sunt imposibile...

În lipsa unui efort spiritual voluntar, iluminarea poate surveni şi prin alte mijloace mai dureroase, nedorite, dar foarte eficiente spiritual. În finalul articolului am selectat un citat interesant în acest sens.

„Iluminarea” este un termen spiritual cu două înţelesuri radical diferite. Unul este psihologic, celalalt, parapsihologic. Foarte des, iluminarea e considerată o stare paranormală, de pierdere a conştiinţei terestre şi percepere a unei realităţi supradimensionale imposibil de descris în cuvinte. Se spune că uneori ea *ar putea* predispune la obţinerea celuilalt gen de iluminare, cea psihologică. Aceasta din urmă poate apărea însă şi ca urmare a unui şoc existenţial sau treptat, prin acumularea de înţelepciune sau ardoare religioasă în viaţa de zi cu zi.

Consider mult mai potrivit să ne gândim la faptul că ILUMINAREA nu este o stare paranormală. Altfel, ar fi mai uşor de obţinut nu printr-o disciplină spirituală îndelungată, ci cu molecula extazului DMT[44], LSD[45] sau alte substanţe psihofarmacologice. Cineva care a studiat experienţele DMT afirma, cu bun simţ: „*Cei mai buni exploratori psihedelici sunt cei care realizează că până şi adevărurile pe care ei le văd într-o călătorie psihică nu sunt adevăruri, ci noi modele, noi întrebări, cadre alternative.*” În schimb, pe o cale spirituală, psihicul se modelează treptat nu doar să poată accede şi interpreta unele experienţe din alte dimensiuni, ci mai ales să perceapă cât mai corect semnalele venite din partea realităţii fruste, cotidiene.

[44] http://vimeo.com/37319914

[45] http://totb.ro/consumator-ocazional-de-lsd-primul-trip-a-fost-una-dintre-experientele-mele-fondatoare/

Referindu-se la folosirea substanţelor halucinogene în spiritualitate, Dalai-lama spunea că ele doar creează o nouă experienţă iluzorie, şi mai puternică, or budistul se străduieşte, cu ajutorul ştiinţei minţii, să îndepărteze toate iluziile. Prin urmare, ce folos spiritual ar avea să îşi provoace o altă iluzie prin droguri?!

O mică paranteză despre aşa-zisele droguri „recreative”, care ar fi „inofensive”. Câtă înşelare demonică! Un mare yoghin, Swami Satyananda Saraswati, mărturiseşte că a fumat marijuana timp de mai multe luni, pentru a putea rezista frigului din Himalaya. Rezultatul ireversibil a fost că şi-a pierdut extraordinara memorie vizuală şi auditivă (fotografică şi fonografică!) cu care era dăruit de la naştere.

Iluminarea autentică nu este o ieşire din realitatea banală, ci dimpotrivă, o mare luciditate cu care înţelegi „banalitatea”. Să observi mecanismele psihice care te condiţionează permanent şi să te fereşti eficient. Să îţi purifici subconştientul. Ceea ce necesită multă muncă spirituală şi psihologică... După moarte, nu vei rămâne cu nimic din avuţiile materiale, dar nici din experienţele psihedelice! Vei rămâne cu experienţa de om. Pentru asta ţi s-a dat trupul şi sufletul. În lumea de apoi vei avea parte numai de „paranormal”... Deocamdată, exploatează oferta, aparent „banală”, dar plină de învăţăminte perene, a vieţii pământeşti!

MIRACOL ŞI ÎNŢELEPCIUNE

Dumnezeu face minuni?

EL face minunile pe care le consideră necesare. Dar raţiunea lor ne rămâne ascunsă. Nici nu le putem obliga să apară când vrem sau în forma preferată de noi. Nu ne putem bizui pe ele. Şi nici nu e sănătos să o facem. Sigur, în situaţii disperate, ne putem hrăni speranţa cu optimismul cel mai nebun. Dar în situaţiile comune, să ne amintim că înţelepciunea este mult mai uşor şi mai sigur de obţinut decât miracolele. Stăpânirea tehnicii miracolelor este un vis al multor adepţi căzuţi în exaltare religioasă sau magică. Dar ea nu are prea multe în comun cu înţelepciunea. Aceasta din urmă ne îndeamnă să facem minuni prin simple acţiuni omeneşti, angrenându-ne inteligenţa, fantezia, îndrăzneala, răbdarea, bunătatea.

Iată o paralelă interesantă. Eu sunt convins 100% în existenţa extratereştrilor pe planeta noastră. Totuşi, ştiu că probabilitatea de a mă întâlni pe stradă cu unul dintre ei este de 0%. Aşa e şi cu miracolele spectaculoase.

Dumnezeu ne iartă păcatele?

Se spune în Biblie: „*Cere şi ţi se va da!*”. Puterea gândului personal este de netăgăduit şi ea poate „*muta munţii din loc*”. Pentru a ne debloca capacităţile psiho-mentale este util să gândim pozitiv şi să invocăm, dacă

e nevoie, apariţia unei minuni. Uneori, am putea avea succes. Dar să nu ne bizuim mereu pe asta. Oricând putem da greş în treaba cu miracolele. Să ne amintim că până şi magicienii fac bani din spectacole, nu din aer...

Nu doar gândul nostru mişcă lucrurile în lume... Există, printre altele, cauze generate în urmă care acum îşi vădesc efectele. De ce tocmai acum? Nu putem şti, putem doar suporta această „karmă”, care nu înseamnă neapărat „pedeapsă”, ci multe influenţe de tot felul. Legile universului sunt straşnice...

Nimeni nu ne poate „mântui” de karma rea! Doar noi, prin fapte bune şi înţelegerea greşelilor. „*Dumnezeu îl ajută pe cel care se ajută singur*”! De ce să ne facă nouă vreo favoare, eventual în ciuda altora sau dând un exemplu nedrept?

Dumnezeu iartă pe toată lumea, e adevărat. Dar trecutul nu iartă pe nimeni! Dumnezeu NU opreşte discreţionar curgerea firească a efectelor provenind din cauze trecute. Putem doar învăţa să le suportăm în prezent. Şi putem schimba viitorul, acţionând corect ACUM, în armonie cu legile universului. Trebuie să învăţăm, răbdători, să privim lucrurile în timpul extins, venind dinainte de naştere şi prelungindu-se după moarte. Să nu punem în pericol un viitor minunat din cauză că prezentul ne umple de frustrări!

Eşti singur, cu echipa ta spirituală!

Nu renunţa la căutările spirituale! Se spune că metodele tradiţionale sunt mai sigure decât cele necanonice sau abia inventate. Fii însă prevenit: credinţele oarbe te pot duce la deziluzie, fiindcă toate sunt clădite pe scheme mentale. Nici o reţetă spirituală nu este un panaceu pentru golul din suflet, care nu poate fi umplut decât de Sinele tău sau Adevărul personal.

Odată cu dezamăgirea spirituală, vei pricepe că eşti singur. Dar apoi va veni iluminarea, înţelegând că eşti legat de Spiritul tău, deci nu eşti singur şi nu ai fost niciodată! El este un „alter-ego” al tău aflat într-o dimensiune paralelă, acolo unde se află tot ce îţi doreşti, unde nu există teamă şi totul este posibil. Dacă există Dumnezeu, atunci El este activ în acest Spirit care te sprijină în toate treburile tale omeneşti. De ce ar face Dumnezeu miracole în viaţa ta când poate să le facă Spiritul tău? Cu ajutorul tău. De ce ar face Dumnezeu miracole în general, când El a proiectat desăvârşit Universul, dând fiecărei fiinţe tot ce are nevoie pentru a supravieţui şi progresa – în primul rând un Spirit divin care o animă?

Pe lângă Spirit, în aceeaşi echipă se mai află îngerii tăi păzitori, care te ajută să devii cât mai desăvârşit, îndeplinind ordinele Divinităţii. Şi să nu-L uiţi niciodată pe Cristos, puternicul tău prieten de nădejde, maestru şi model de urmat, sprijin în lupta cu răul exterior şi interior...! Colaborând cu echipa ta spirituală, vei intui mai bine contextul evenimentelor neplăcute, vei înţelege la ce ataşamente ar trebui să renunţi, ca să nu te mai chinuieşti, vei căpăta puterea de a te schimba.

Miracolul stă uneori într-o simplă schimbare a viziunii asupra lucrurilor, doar prin repoziţionare. Înţelepciunea este precum antigelul turnat în mecanismul îngheţat al gândirii omeneşti.

MECANISMUL AUTOINDUCERII ILUZIEI

A ne autoinduce idei false, prejudecăţi, dependenţe este un lucru foarte comun. Acest lucru îl face oricare minte umană în mod curent. Iată ce se întâmplă.

Prima dată, în psihic apare o idee sau imagine a unui obiect, persoane, eveniment, concept abstract. Cele mai multe idei sau imagini sunt neutre emoţional, nu ne trezesc trăiri subiective. Le privim la adevărata lor valoare morală, estetică, filosofică, umană etc. Altele însă suferă un proces de colorare subiectivă cu emoţii, pozitive sau negative, capătă semnificaţie personală, un fel de personalitate. Este greu să ne dăm seama când anume în trecut s-a petrecut contaminarea. Putem doar să constatăm procesul şi eventual să îl stopăm de acum încolo. Vezi figura de mai jos.

Orice emoţie pozitivă are la bază energia fericirii, după cum orice emoţie negativă se naşte din energia suferinţei. Suferinţa nu este lipsa fericirii, ci o energie distinctă, dar de sens opus. Tot astfel, răul nu este lipsa binelui, ci are o realitate proprie, simetrică.

Să presupunem că o imagine, un fapt sau o persoană ni se pare că ne va aduce fericirea sau nefericirea. De ce? Poate fiindcă aşa am văzut la alţii, poate fiindcă am moştenit de undeva acest impuls, poate din experienţa noastră anterioară sau din cine ştie ce alte motive. Urmarea este că vom deveni selectivi şi receptivi de fiecare dată când acea imagine/fapt/persoană răsare printre multe altele. Nu vom mai putea fi indiferenţi la ea, trezindu-ne automat emoţia corespondentă (pozitivă, bucuria sau negativă, frica), care ne va îndemna la o acţiune impusă, neliberă. Chiar dacă nu acţionăm corporal imediat, există cu siguranţă o mişcare interioară, psihică, ce se manifestă prin secreţia de hormoni, modificarea parametrilor fiziologici şi ivirea unui set de idei corespondente.

În felul acesta apare iluzia, deformarea subiectivă a realităţii, precum şi acţiunea eronată, deviantă. Vedeţi ce uşor putem greşi? Şi totul a început cu ataşarea unei emoţii de o imagine, idee, persoană etc.

Dar ce e rău în a ne înconjura de sugestii pozitive, create de lucrurile din jur?

Desigur, unele astfel de iluzionări ne sunt necesare pe drumurile vieţii, ele îmboldindu-ne să acţionăm cu elan. Problema este că ar trebui să conştientizăm fenomenul şi să putem alege ce iluzii păstrăm printre favorite şi pe care nu, ca fiind periculoase pentru sănătatea noastră psihică sau spirituală. Emoţiile sunt bune dacă le folosim înţelept!

Dacă dorim să facem un pas decisiv spre evoluţia spirituală, trebuie să ne decondiţionăm mental, să ne supraveghem permanent gândurile şi emoţiile, ca să depistăm printre obiectele psihice pe cele care ne promit fericirea sau suferinţa. Ce facem mai departe este alegerea noastră. Putem alege să rupem treptat acea legătură emoţională sau să păstrăm lucrurile aşa cum sunt, pentru că ne simţim bine sau pentru că numai aşa putem acţiona eficient în sensul dorit de noi sau cel just (uneori „frica păzeşte pepenii”). În cazul unei dependenţe puternice, am putea, temporar, să înlocuim energia de fond obişnuită cu cea opusă ei. Altfel spus, în urma unei alegeri mature şi a unui efort conştient, să înlocuim mental „bucuria” cu „neplăcerea” întâlnirii obiectului dependenţei noastre.

Un exemplu negativ banal: Adolescenţii se apucă de obiceiul fumatului fiindcă îl asociază cu statutul de om matur. Fumând, ei par a-şi împlini visul frumos de a deveni instantaneu adulţi. Ce au făcut? Au „colorat cu fericire” gestul nociv al fumatului, în mod artificial. Curând, vor rămâne doar cu dependenţa de viciu şi bolile aferente, pline de nefericire.

Un alt exemplu, comun la vârsta tinereţii: Ne place foarte mult ce face un artist, să zicem că melodiile sale ne emoţionează. Apoi extindem fericirea pe care ne-o trezeşte arta sa, îndrăgostindu-ne de persoana sa. Este o iubire virtuală, neîmpărtăşită şi, evident, pe o bază falsă. Ca om, artistul poate fi chiar incompatibil cu noi. Deci, să nu amestecăm lucrurile!

Nu este prea obositor să ne urmărim gândurile în permanenţă?

La început este important să ne analizăm selectiv doar reacţiile care ne deranjează pe noi sau pe cei din jur. Cu timpul, iscodirea de sine va deveni un obicei şi o voluptate nouă: cea de a descoperi, în timp real, pârghiile ascunse prin care ne manipulează propria minte şi cum să devenim mai buni şi mai puternici. Este o bucurie spirituală de negăsit altundeva!

FERICIREA NECONDIŢIONATĂ DE OBIECTELE PSIHICE

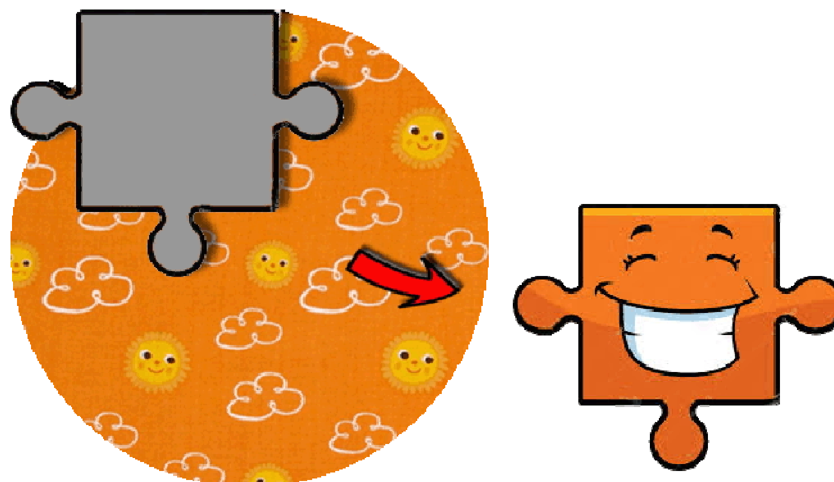

Fericirea în stare pură

Definiţii: **Obiect psihic** = aici, reprezentarea psihologică pentru o idee, persoană, fapt, obiect exterior, gest sau obicei personal

Obiectualizarea fericirii = aici, investirea de fericire într-un obiect psihic

OBIECTUALIZAREA FERICIRII

Falsa fericire

Orice obiect psihic este iniţial neutru (de aceea l-am colorat în gri în desen). Dacă însă îl contaminăm cu emoţia fericirii, pentru noi, obiectul devine sinonim cu FERICIREA. La fiecare reapariţie a sa, ne vom comporta compulsiv. Practic, ne vom fi pierdut libertatea, căci depindem de nişte scheme de gândire (prejudecăţi) şi comportamentale (reflexe condiţionate). Nimeni nu poate rezista fericirii! De fapt, este o falsă fericire, doar o sugestie a ei, tot aşa cum fotografiile cu mâncare nu ţin de foame. Omul caută mereu Fericirea pentru că este mereu nesătul de ea. Şi este nesătul pentru că a îngurgitat numai surogate cu „aromă artificială de fericire".

Am exemplificat cu o emoţie pozitivă, din două motive. În primul rând pentru că articolul de faţă vorbeşte despre credinţă, care se bazează pe emoţia pozitivă. În al doilea rând, pentru a sublinia că, în final, aceasta duce tot la dependenţă, precum emoţia negativă. Dependenţa se manifestă atât prin ataşamente („zăhărelul"), cât şi prin repulsii ori frici („biciul"). În budism şi yoga, ambele sunt obstacole de percepere a Adevărului Pur.

Societatea umană este interesată să rezolve mai ales aversiunile, generatoare de suferinţe psihice. Dar, de exemplu, adicţiile tratate medical nu sunt decât dependenţe psihice exagerate. Căci fiecare om are propriile sale dependenţe psihice „normale". Poate de aceea marii iluminaţi spirituali au spus că întreaga lume este „nebună": fiindcă aproape nimeni nu se consideră bolnav, deşi cu toţii suntem dependenţi psihic de atâtea lucruri mărunte. Unele texte spirituale atribuie acestei dependenţe generalizate şi inconştiente numele de „EGO negativ" sau, pe scurt, „EGO".

Cei interesaţi de spiritualitatea de înalt nivel vor căuta FERICIREA pură, neataşată de lucrurile acestei lumi efemere (care nu pot să ne dea decât iluzia fericirii pe durate scurte de timp, din când în când).

Există, desigur, şi opusul medaliei. De exemplu, depresia este o rezonanţă inconştientă cu suferinţa absolută, fără motiv. Depresivii şi-au creat deja o legătură intimă cu energia nefericirii şi nu sunt conştienţi de această înrobire subtilă.

Dar putem găsi fericirea în stare pură? Da, bineînţeles. Din moment ce deseori colorăm în mod inconştient obiectele psihice cu emoţia fericirii, înseamnă că ea deja există în noi, ascunsă acolo, în inconştient.

De unde vine fericirea pură? Din sferele cele mai înalte ale Creaţiei. Fericirea este Dumnezeu.

Cum o putem simţi la modul necondiţionat, de nivel superior? Urmând sfaturile Îngerilor, spiritelor elevate, maeştrilor spirituali, înţelepţilor din toate epocile şi purificându-ne cât mai mult mintea de tendinţele inferioare, instinctuale, gregare, egoiste! Făcând astfel, ne vom îmbunătăţi şi înălţa firea într-atât încât vom spune – precum stareţul Ioan de la Sihăstria Rarăului[46] – *„eu cred mai mult în Existenţa Lui decât în propria mea existenţă”*. Şi asta pentru că energia Binelui şi Fericirii există în mod autonom de mine, ea creând Universul; în schimb, existenţa mea este fragmentată în mai multe centre de voinţă. Care este adevăratul meu Eu şi care, Ego-ul, dependenţele?

Aceasta este calea iluminării blânde prin înţelepciune. O alternativă la iluminarea forţată prin suferinţă.

ILUMINAREA PRIN SUFERINŢĂ

(selecţie din cartea „**Ieşirea din întuneric** - cum să te vindeci de traume cu ajutorul puterii interioare”, de Steve Taylor)

«Imaginaţi-vă că ajungeţi la un punct în care aţi pierdut totul, poate ca urmare a unei boli grave, a unei depresii sau dependenţe. V-aţi pierdut cariera, partenerul sau familia, speranţele de viitor şi respectul de sine şi sunteţi atât de disperaţi, încât simţiţi că nu puteţi să mergeţi mai departe. Tot ce v-a adus fericire pare să vă fi fost luat. Tot ce aţi muncit din greu să construiţi şi tot ce v-aţi imaginat că va fi viitorul vostru se dizolvă şi se transformă în nimic. În faţa voastră pare să nu fie nimic în afară de durere, pierdere şi moarte.

Şi atunci, în voi are loc o transformare. Sinele vechi moare şi se naşte unul nou. Dintr-odată, aveţi un sentiment de uşurinţă şi de libertate, ca şi cum ar fi fost tăiate legăturile şi ridicate greutăţile. Lumea pare a fi un alt loc, cu un sens nou şi un ţel nou, cu o armonie nouă şi frumuseţe. Trecutul şi viitorul nu mai au nicio semnificaţie, iar grijile care vă umpleau mintea înainte nu mai contează. Tot ce contează e „existenţa” strălucitoare pe care poţi să o vezi în jur şi prezentul glorios pe care îl trăieşti.» *(din Introducere)*

[46] http://manastireasihastriararaului.blogspot.ro/2012/08/arhischimonahul-ioan-staretul-manastiri.html

Acceptarea

«Dacă ruperea ataşamentelor psihologice este în mod normal un proces dureros, atunci când – şi cum – are loc trecerea la o stare de eliberare şi transformare?

Conceptul important, în acest caz, este acceptarea. Detaşarea devine o stare pozitivă şi transformatoare atunci când este acceptată. Dacă i te împotriveşti, dacă te lupţi cu ea şi încerci să o îndepărtezi, atunci o să începi să simţi durerea ataşamentelor tale psihologice care s-au rupt. Dar în cele din urmă, poţi să ajungi la un punct în care eşti prea obosit să mai lupţi, sau în care îţi dai seama că împotrivirea e oricum futilă, sau în care pur şi simplu îţi accepţi situaţia ca soartă sau ca voia lui Dumnezeu – şi ăsta este punctul în care are loc transformarea.

Dacă această transformare este văzută ca o „alchimie spirituală", atunci acceptarea este agentul chimic care o generează. După cum formulează Eckhart Tolle: *„Ori de câte ori are loc un dezastru sau când se întâmplă ceva foarte „greşit" - boală, dizabilitate, pierderea casei sau a averii sau a unei identităţi definite social, ruperea unei relaţii apropiate, moartea sau suferinţa unei persoane dragi sau propria noastră moarte iminentă — să ştiţi că există şi partea cealaltă, că vă aflaţi la numai un pas de ceva incredibil: o transformare alchimică deplină a metalului de bază al durerii şi suferinţei în aur. Acest pas se numeşte abandon."* […]

Moartea şi detaşarea

Detaşarea este şi principalul motiv pentru care întâlnirile cu moartea pot să ducă la transformare. Moartea rupe ataşamentele psihologice într-un mod mai puternic şi mai dramatic decât orice altă întâmplare – iar acesta este tocmai motivul pentru care ea are un efect trezitor atât de mare.

În acelaşi timp, acesta este motivul pentru care înfruntarea cu moartea poate fi o experienţă atât de îngrozitoare – ea ameninţă să ne ia totul. Dacă ştii că mai ai de trăit numai o anumită perioadă de timp, viitorul se închide şi îţi dizolvă toate speranţele şi toate ambiţiile. Eşti dezbrăcat de orice lucru exterior, de orice acareturi, de tot ce ţi-a definit identitatea sau ţi-a dat siguranţă şi te-a făcut să te simţi bine. Literalmente, eşti redus la nimic.

Mulţi dintre cei care înfruntă moartea nu trec dincolo de asta şi mor într-o stare de amărăciune şi de dezamăgire. Însă iarăşi, odată ce această stare e acceptată, are loc transformarea. Moartea iminentă este probabil să genereze acceptare mai mult decât orice alt tip de traumatism sau de suferinţă, pur şi simplu pentru că, dacă ştii că urmează să mori în curând, eşti obligat să accepţi asta. Orice altă pierdere vine de obicei cu o oportunitate de a te convinge că lucrurile o să se îndrepte. Întotdeauna există speranţe sau credinţe de care să te agăţi. Dar în cazul morţii, acest lucru nu este posibil: toate lucrurile de care se agaţă ego-ul tău vor fi îndepărtate, fie că îţi place sau nu. »

(pag. 202-203)

1 martie 2014

PIRAMIDA ILUZIILOR

Motto: „*Omul are ochi pentru ca să-l împiedice să vadă.*”
(Maestrul Li Hongzhi, fondatorul Falun Gong)

VISUL COSMIC ŞI PIRAMIDA ILUZIILOR

Universul este structurat pe baza unor „iluzii” din ce în ce mai solid construite, ca într-o „piramidă a iluziilor” (sanscr., *maya*). În vârf, tronează Iluzia primă sau AUM, sunetul primordial, care dă naştere Creaţiei universale. Coborând din etaj în etaj, iluzia (sau „visul cosmic”) devine tot mai densă, mai greu de depăşit. Fiinţele sunt prinse în visul specific nivelului la care trăiesc, înţelegând iluziile etajelor inferioare, dar neputând să se desprindă din urzeala propriului vis, a filosofiei de viaţă (sau a paradigmei ştiinţifice, în cazul omului).

Iluzia cosmică (*maya*) cu corespondentul său individual, *avidya* (ignorarea de individ a adevăratei naturi a omului şi universului), nu pot fi eliminate decât în stări speciale de graţie divină, fie că omul a urmat o practică spirituală, fie că nu. De obicei, experienţa nu poate fi păstrată nealterată, iar unii dintre prea-fericiţii ce au primit-o nu o vor mai regăsi niciodată, decât în amintire.

Din principiu, marea majoritate a oamenilor nici nu doresc să scape de iluziile lor. Şi, de ce nu, poate că au dreptate! Odată cu eliminarea lor, va dispare şi plăcerea aferentă. Iar oamenii vor să experimenteze plăcerea, chiar dacă ea vine la pachet cu suferinţa. Cineva spunea că oamenii vin la teatru pentru că le place să fie minţiţi frumos. Aşa este şi cu viaţa, oamenii îi acceptă iluziile comune pentru că le plac senzaţiile frumoase aduse de ele. Odată ce iluzia ar fi demascată, mintea ar rămâne buimacă, fără obiect de activitate, ceea ce poate fi insuportabil pentru unii.

Aşa a gândit Dumnezeu viaţa: numai prin iluzionare putem căpăta experienţă, în acest perfect simulator cosmic. Presupunând că am deveni, dintr-o dată, complet lucizi, ar putea apărea riscul să nu mai acordăm importanţă aparenţelor vieţii şi să acţionăm artificial, teatral, sau poate cinic, nerăbdător, neserios... De aceea, spiritele, entităţile astrale benefice şi mature cu care intrăm în comunicare, sunt de obicei rezervate, laconice: tocmai pentru a nu ne introduce prea adânc în viziunea lor detaşată asupra realităţii în care noi suntem foarte prinşi.

* * *

Intrând pe o cale spirituală, discipolul – făcând parte acum din mica elită spirituală a planetei – reuşeşte să se elibereze de o parte din iluziile anterioare. Totuşi, de obicei, se înalţă doar până la un etaj superior, nicidecum până în vârful piramidei. Se vorbeşte, deseori, despre „ego-ul

spiritual”, care este o iluzie mai rafinată a aceluiaşi ego (el însuşi o iluzie fundamentală). De exemplu, ego-ul spiritual se autoplasează cu mândrie – aşa cum am scris mai sus – într-o „*elită spirituală a planetei*”, ceea ce este minunat, dar, în definitiv, tot o iluzie.

O modalitate deschisă oricui de a se elibera de unele dintre iluzii este introspecţia, meditaţia analitică, sinceritatea, autocunoaşterea. În funcţie de intensitatea autoanalizei psihologice şi de ţelurile propuse, omul se poate transforma mult şi chiar poate să îşi depăşească handicapurile, suferinţele, prejudecăţile. Prin asta, urcă unul sau mai multe nivele în piramida iluziilor, apropiindu-se mai mult de Adevărul absolut, care tronează în vârf.

În creştinism, termenul de „*trezvie*” desemnează atenţia la propriile gânduri, fiind o stare ce apare „*atunci când mintea supraveghează inima şi gândurile care intră şi ies din ea*”.

În limbajul ştiinţific, percepţia propriilor gânduri poartă numele de „metacogniţie” (gândirea despre gândire), fiind folosit şi termenul de „metaconştienţă” (conştientizarea propriei conştienţe)[47].

ILUZIILE PARADIGMEI ACTUALE

ILUZIA FIZIOLOGIEI

Se ştie că sexualitatea este calea prin care Natura se perpetuează. Indivizii însă o simt ca pe o dorinţă personală, şi tocmai asta este marea iluzie a sexualităţii, una foarte plăcută şi puternică. Nu mă refer aici la dumnezeirea îndrăgostirii şi a iubirii jertfelnice, care este cu totul alt subiect. În lipsa dragostei sufleteşti, sexualitatea aduce în societatea umană incomparabil mai multe probleme decât bucurie.

Calea monahismului, prezentă peste tot în lumea religioasă, încearcă să ţină la distanţă tentaţia atracţiei, dar mai ales să minimizeze latura psihologică a sexualităţii. Fără această păzire mintală, celibatul nu este decât o periculoasă refulare a instinctului primar. «*Aşa prinde putere viaţa religioasă din chiar neputinţa omenească.*» (Arsenie Boca)

Călugării îmbunătăţiţi recunosc faptul că acum sunt mult mai liberi decât înainte, liberi să iubească intens şi să înţeleagă profund sufletul omului, nu aparenţa trupească. Totuşi, există şi numeroşi înţelepţi care trăiesc în cuplu şi sunt foarte armonioşi, carismatici, conectaţi la Divinitate. Au scăpat de obsesia sexului, uzând de el ca de orice altă bucurie omenească, fără însă a se lăsa manipulaţi sau a-l manipula.

[47] http://www.descopera.ro/stiinta/12864004-cele-doua-moduri-de-percepere-a-realitatii-descoperirea-esentiala-a-stiintei

În ultimii ani, o altă iluzie şi mai puternică, iluzia hrănirii, a început să fie devoalată. Luăm cunoştinţă de tot mai multe persoane care se hrănesc cu... lumină. Au fost numiţi „*autotrofi*”, fiindcă nu au nevoie de hrană, ci se mulţumesc cu extragerea energiei necesare vieţii din aer. Mai precis, ei folosesc doar energia vitală subtilă (*prana*) prezentă pe Pământ, venită din Soare sau Univers.

Fiindcă subiectul este de-a dreptul incredibil, vă recomand să vizionaţi un interviu[48] şi o conferinţă din 2013 cu maestra Jasmuheen[49], precum şi documentarul „*La început fost lumina*” pe această temă[50]:

ILUZIA TEHNICIZĂRII

TEHNOLOGIA s-a dovedit a fi o păcăleală, o continuă iluzionare. Promisiunea că „*avansul tehnologiei va aduce fericirea oamenilor*” nu s-a realizat niciodată. Dimpotrivă, orice mare invenţie s-a dovedit a fi utilă în primul rând în mâinile răufăcătorilor, tiranilor, agresorilor de tot felul. Această minciună continuă şi azi, prin avansul tehnologiilor informatice, genetice, nano-, care ne promit un „viitor de aur”. Este o mare iluzie. Numai o societate care pune la bază moralitatea poate garanta fericirea majorităţii membrilor săi. Invers, o lume nedreaptă, supusă agresiunilor de tot felul, contra umanităţii şi a mamei-natură, nu poate aduce fericirea generală nici prin gadgeturi, nici prin carduri şi baze de date, nici prin globalizare şi internet.

ŞTIINŢA, în schimb, este un drum al deziluzionării permanente. Fizica cuantică se află actualmente în centrul acestui proces de refundamentare a paradigmei. De aici savanţii au învăţat că obiectele supuse observaţiei au o manifestare subiectivă. Că mintea fiinţelor superioare, precum omul, poate transforma realitatea obiectivă. De aceea, obiectivitatea a început să fie privită ca o iluzie a ştiinţei trecutului.

Faptul că materia este formată în proporţie de 99,99 % din vid, spaţiu gol, a devenit notoriu, sugerându-ne iluzia cosmică la care suntem supuşi. Iar materialismul este, de asemenea, privit, ca o iluzie ideologică şi pentru faptul că particulele materiale se formează şi dispar în continuu. Particulele de masă provin din condensarea temporară a câmpului fundamental (Higgs), iar fotonii (particulele de lumină) nu au masă tocmai pentru că ei sunt energie în stare pură. Practic, nu există decât energie.

Plecând de la această ultimă observaţie a ştiinţei de vârf, putem specula faptul că, deoarece însăşi existenţa luminii contrazice teza materialităţii lumii, rezultă că iluzoria ideologie a materialismului este de partea întunericului.

Cunoaşterea înseamnă mai mult decât ştiinţa omenească. Ea se întinde până la infinit. După ce ştiinţa pământeană şi-a vădit limitele, ne

---

[48] https://www.youtube.com/watch?v=XtYcYhq4ztU
[49] http://filedelumina.ro/2013/11/10/jasmuheen-la-bucuresti-2013-ziua-1/
[50] http://adinaamironesei.blogspot.ro/2014/03/oamenii-care-se-hranesc-cu-lumina-documentar-nou.html

aruncăm plini de entuziasm în ştiinţa îngerească, mult mai interesantă şi promiţătoare. Dar chiar şi aceasta ne face, la un moment dat, să ne dorim şi mai mult, fericirea absolută. Şi atunci, lăsăm deoparte iluzia cunoaşterii şi aspirăm cu toată fiinţa spre iubirea pură divină. Doar ea este în stare să ne ostoiască dorul de absolut, dincolo de orice iluzie.

ILUZIA GURU

Spiritualitatea este un domeniu minunat, dar şi vulnerabil la falsificare. Pentru că aici nu avem repere clare, putem nimeri oricând alături de drum. Adeptul spiritual adoptă dogmele prefabricate de religii şi învăţători sau îşi făureşte propriile iluzii spirituale, care ar trebui, în mod ideal, să îl tragă spre nivelele superioare ale piramidei iluziilor.

Iată aici un docu-drama sau un reality-show în care un actor-regizor joacă rolul unui guru indian în faţa unor sinceri aspiranţi spre spiritualitate. Cacialmaua este revelată abia după câteva săptămâni, iar reacţiile adepţilor păcăliţi variază de la amuzament la furie. Foarte distractiv pentru telespectatori. Mai ales când falsul guru îl citează pe memorabilul Osho, recunoscând public – mai în glumă, mai în serios – „*Eu sunt un mare escroc*”... Vizionaţi „KUMARE”[51].

Filmul poate plăcea pentru că critică credulitatea, dar poate displăcea fiindcă ia în derâdere nevoia umană de sinceritate şi spiritualitate.

Ca o paranteză fără legătură cu filmul, una e să spui că „puterea minţii tale poate face minuni”, şi alta să spui că „totul e în mintea ta”, deci nimeni nu te poate ajuta. Observi diferenţa şi cât de importante sunt nuanţele?

Deşi filmul s-a dorit a fi un protest împotriva nevoii de guru (după ce regizorul însuşi a cunoscut sute), în final s-a văzut că deseori este necesar un învăţător, pentru a trezi oamenii către adevărul înalt din ei înşişi. O altă iluzie de care avem nevoie...

Pe de altă parte, atrag atenţia că mulţi oameni au capacitatea intelectuală de a fi un „profesor” pentru alţii, mai puţin documentaţi. Informaţiile spirituale circulă libere, sunt disponibile multe cursuri şi mulţi au deja o solidă cunoaştere esoterică. Totuşi, nu oricine are dreptul să se prezinte drept „maestru”. Un maestru este o *rara avis*, o bijuterie de om şlefuită cu greu, un spirit bătrân care a binevoit să rişte o nouă încarnare, pentru ajutorarea oamenilor.

Într-o încercare similară de a evidenţia puterea minţii omeneşti – sursă de autoiluzionare, dar şi unealtă de elevare – DERREN BROWN inventează un fals predicator creştin (vindecător prin credinţă) în docu-drama „*Miracles for Sale*”[52], spre a dezvălui în final asistenţei cât de uşor poate fi manipulată credinţa.

---

[51] https://www.youtube.com/watch?v=xx6FY-rs8zg
[52] https://www.youtube.com/watch?v=iuP5uOI7Xwc

Derren Brown spune că a boteza ceva drept „clarviziune” sau „supranatural” ne opreşte să ne mai punem întrebări, deci ne limitează cunoaşterea. Poate de aceea el se autointitulează „doar” mentalist, nu şi paranormal. Ca *debunker*, a pus în scenă spectacole TV prin care demonstrează latura pur psihologică a religiei, deşi pentru asta îşi foloseşte intens şi abilităţile parapsihologice native. Într-un fel, Derren (ateu declarat) este un dez-iluzionist, în sensul că vrea să ne imunizeze la carisma unor paranormali sau la influenţa propriilor superstiţii. Dar, prin asta, ne aruncă într-o altă iluzie, cea dorită de el. Şi se foloseşte eficient de televiziune, cel mai puternic instrument de iluzionare în masă.

Desigur, există o doză de cinism în aceste farse bine intenţionate şi cred că nimănui nu i-ar plăcea să fie batjocorit în sentimentele sale curate. A-i arăta omului că a crezut prosteşte într-un guru/vindecător/religie poate fi un motiv de prudenţă viitoare, dar în acelaşi timp îl poate blaza şi face să renunţe la căutările spirituale.

A reduce explicaţiile spiritualităţii la autosugestie sau efect placebo nu este o dovadă de înţelepciune. Căci însăşi puterea pe care o are sugestia asupra noastră ne demonstrează că nu înţelegem multe dintre tainele minţii. Nu ne-ar strica mai multă smerenie în faţa a ceea ce nu cunoaştem şi nu înţelegem...

PIRAMIDA ILUZIILOR ÎN VIZIUNEA UNOR PSIHOLOGI TRANSPERSONALI

Nu mi-am propus aici să creez un model detaliat al piramidei iluziilor, care n-ar fi decât o altă aproximare incompletă (deci încă o iluzie!). Poate că modelul ar trebui să corespundă cu planurile vibratorii subtile ce descriu realitatea invizibilă în viziunea unor şcoli de gândire metafizică. Şi ar putea, la fel de bine, să fie pus în corespondenţă cu diversele clasificări de care psihologia nu duce lipsă.

De pildă, piramida iluziilor poate fi transpusă în conceptul de „nivele de conştiinţă”.

KEN WILBER a recenzat şi sintetizat mai multe modele ale treptelor evolutive ale conştiinţei. El a subliniat diferenţa dintre starea temporară de conştiinţă şi stadiul evolutiv al conştiinţei (vezi „Integral Spirituality”). Poţi trăi o stare specială într-o meditaţie sau prin influenţa externă a unui maestru, indiferent de stadiul tău de evoluţie. Dar nu poţi interpreta experienţa unei stări contemplative decât prin prisma stadiului tău de dezvoltare, care îţi oferă cadrul de referinţă.

Stadiul este o rezultantă a nivelului de dezvoltare a diverselor tipuri de inteligenţă. După Ken Wilber (citându-l şi completându-l pe Howard Gardner) inteligenţa este multiplă (Wilber le numeşte „linii de dezvoltare”), fiind de tip: cognitiv, etic-moral, estetic-creativ, spiritual, kinestezic-corporal, emoţional-interpersonal, muzical, spaţial, lingvistic,

logico-matematic, psihosexual, naturalist, sine-intrapersonal etc. Oamenii excelează de obicei în unul sau două tipuri, dar sunt mai slabi la celelalte.

«Oricine este un geniu. Dar dacă judeci un peşte după abilitatea sa de a se urca în copac, va trăi toată viaţa cu credinţa că este un prost.» (Albert Einstein)

Nu se poate forţa intrarea într-un stadiu superior, stadiul fiind o achiziţie durabilă şi cumulativă. Unii practicanţi au observat că, după decenii de practică meditativă, în care au cunoscut şi stări de conştiinţă cosmică, expansionată, transcendentală, reveneau negreşit la vechile obişnuinţe de gândire şi simţire în viaţa curentă (cum mărturiseşte şi regizorul Joel Lesko, autor al filmului documentar „*Tears of the Buddha: Spirituality and Emotions*”). Lucrul acesta i-a nedumerit, i-a dezamăgit, dar poate că le-a adus şi mai multă decenţă, precum şi perseverenţa de a-şi construi treptat o nouă minte.

DAVID HAWKINS a conceput o scală a dominantelor de conştiinţă, care ne colorează în mod specific filosofia de viaţă (vezi „*Power vs. Force*”). În ordine crescătoare, succedându-se logic şi natural, nivelele dominante sunt denumite: ruşine, vină, apatie, durere, frică, dorinţă, mânie, mândrie, curaj, neutralitate, bunăvoinţă, acceptare, raţiune, iubire, bucurie, pace, iluminare.

O creştere de la un nivel (stadiu, conform lui Wilber) la altul are ca rezultat o mare transformare, dar procesul nu se poate scurta. De pildă, dacă încerci să atingi nivelul „raţiunii” înainte să stăpâneşti autodisciplina (nivelul „bunăvoinţei”) şi stabilirea de obiective (nivelul „acceptării”), vei fi prea dezorganizat şi prea defocalizat ca să îţi poţi folosi mintea la maximum.

Să urci chiar şi un singur nivel (stadiu) poate fi extrem de dificil. Fără un efort conştient sau fără ajutorul altor persoane, cel mai probabil vei rămâne la nivelul la care eşti, până apare o forţă externă în viaţa ta (de pildă, acel şut în fund care te împinge înainte). O schimbare de doar un nivel poate să schimbe totul în viaţa ta. De exemplu, când ajungi la nivelul „curajului”, toate fricile tale vechi şi falsa mândrie îţi vor părea caraghioase acum. Când ajungi la nivelul „acceptării” (stabilirii şi atingerii de ţinte), te vei uita înapoi când erai la nivelul de „bunăvoinţă”, văzându-te ca pe un şoarece într-o roată – erai un alergător bun, dar încă nu aleseseşi o direcţie.

26 august 2014

DIALOGURI CU CITITORII

- din corespondenţa autorului Răzvan Petre -

CĂRŢI REVELATORII, ÎNTREBĂRI FILOZOFICE

SABINA:

Mi-a picat în mână opera lui Allan Kardec „*Cartea spiritelor*”, care mi s-a părut greoaie la început, dar care m-a impresionat puternic şi mi-a insuflat dorinţa de a citi mai mult. Aşa am căutat şi am găsit cartea lui Donald Walsh „*Conversaţii cu Dumnezeu*” (vol. 1,2,3). Între cele două cărţi există nişte diferenţe pe care nu mi le pot explica. Părerea mea este că sfaturile primite de la Sf. AUGUSTIN (în cartea lui Kardec) sunt mai aproape de ceea ce spune Biserica, pe când ceea ce am citit în cartea lui Walsh mi se pare puţin cam libertin, mai uşuratic cumva. Dacă întâmplător aţi citit şi dvs. aceste cărţi, aţi putea să-mi împărtăşiţi câteva din părerile dvs., făcând comparaţie între cele două cărţi ?

RĂZVAN:

Părerea mea este următoarea: „Cartea Spiritelor” este o carte fundamentală a spiritismului, fiind unanim recunoscută ca valabilă de toate persoanele care se ocupă serios cu spiritismul. Este şi părerea mea. Desigur, unele afirmaţii făcute de spirite acum 150 ani pot fi uşor nuanţate şi completate astăzi – după cum puteţi observa studiind site-ul nostru, dar fondul lucrării rămâne autentic în proporţie de 99%.

În privinţa cărţii lui Walsh, părerea mea este că nu e absolut deloc o „conversaţie cu Dumnezeu” şi nici măcar cu un spirit, ci este pur şi simplu o scriitură de ficţiune, marcată de inspiraţia venită de la propriul subconştient al autorului, de altfel un talentat scriitor.

SABINA:

Am îndrăznit să vă cer părerea în acest caz datorită faptului că am citit pe site-ul dvs. o părere despre o carte citită de un prieten al dvs. („Dansul falşilor prooroci”). Pornesc tot cu această idee în speranţa că mă veţi ajuta să găsesc de citit în acest domeniu (al spiritelor) o carte adevărată (ceva apropiat ca valoare de „Cartea Spiritelor”).

RĂZVAN:

Pentru că aţi apelat la mine spre a vă recomanda o lectură interesantă, vă pot spune că o carte esenţială este „*Din tainele vieţii şi ale universului*”, de Scarlat Demetrescu.

SABINA:

Am făcut rost de cartea lui Scarlat Demetrescu, pe care am citit-o cu mare plăcere, la recomandarea dv. Acum am o nelămurire şi aş dori, dacă se poate, să-mi spuneţi şi părerea dvs. În această carte se spune că Dumnezeu este Creatorul a tot şi toate. Această informaţie este în conformitate cu ceea ce am citit şi până acum, dar accesând site-ul dvs. şi beneficiind de sugestia dvs. de navigare pe internet, am ajuns la „Viaţa Spirituală”[53], unde sunt descrise de soţul maicii Veronica informaţii de la entităţi spirituale evoluate (informaţii primite de dânsa), printre care şi de la SLONUNTA, din Rama (lumea Opalică), care susţine că:

> «V-aţi învăţat să rostiţi „Crezul” în biserică, dar din primele cuvinte rostiţi aberaţii. Dumnezeu nu este „ATOTCREATOR”. Nu El a făcut stelele, florile şi gâzele, nici pietrele de calcar, nici marmura, nici granitul. Nu Dumnezeu a inventat naşterea şi moartea, nu El a făcut mările, nici cerul, nici oceanele. Dacă El ar fi fost creatorul a toate câte sunt, înseamnă că tot El a făcut şi pe Lucifer, tot El a făcut mizeria, păcatul şi suferinţa.» ...

Deci eu sunt în ceaţă. Nu mai ştiu ce să cred. Dvs. ce spuneţi?

RĂZVAN:

Te respect pentru întrebările pe care ţi le pui… Problema ridicată de tine este de o importanţă filozofică majoră. De milenii, oamenii se străduiesc să găsească răspunsuri la întrebări fundamentale, precum aceasta, iar răspunsurile lor, uneori, se contrazic. Dacă vrei ca eu să „te scot din ceaţă”, înseamnă că, pe undeva, crezi că eu ştiu mai multe… Mulţumesc de încredere! Să vedem dacă o merit.

În primul rând, îţi mulţumesc că ai citit linkul recomandat de mine. Sunt acolo nişte texte cu totul deosebite, care au ceva în comun: stimulează ASPIRAŢIA SPIRITUALĂ spre depăşirea condiţiei umane inferioare, spre evoluţia spiritului divin. Acesta este lucrul cel mai important cu privire la „Viaţa spirituală”. Al doilea ar fi acela că mi se par a proveni din surse spirituale autentice, cu o motivaţie profundă.

Textele scrise de George Văsîi şi Maica Veronica pun nenumărate probleme dogmaticilor, de orice fel ar fi ei. Se spun lucruri care contrazic credinţele multora. Nu sunt texte uşor de acceptat sau de înţeles de oricine. Chiar şi eu am găsit unele afirmaţii ale spiritelor – care spuneau că „nu-şi mai amintesc vieţile anterioare” sau că „au mai trăit doar o viaţă anterioară” – ce m-a făcut să mă îndoiesc pe moment de autenticitatea mesajelor spiritiste. Am trecut de acel „hop”, înţelegând însă că fiecărui medium i se dă după puterile sale de acceptare şi că nu i se dă nimănui toată cunoaşterea. Mi se pare că Ştiinţa Spirituală se construieşte ca un puzzle, din contribuţia multor iniţiaţi diverşi de-a lungul timpului, prin îmbinarea tuturor teorii incomplete într-un mare operă de sinteză.

Chiar există o strategie a spiritelor călăuză, de păstrare a unui cadru al dialogului în care toate spiritele chemate trebuie să respecte linia generală, impusă de călăuză, pentru a nu îl zăpăci prea tare de cap pe

[53] http://spiritus.webege.com/viata-spirituala/

contactant. E şi cazul împărţirii spaţiului suprafizic în „nouă straturi”, ceea ce este, cred eu, ceva convenţional. Personal, sunt adeptul explicării didactice a lumii de dincolo prin clasificarea în: fizic, astral, mental, spiritual, care mi se pare mai uşor de înţeles şi suportă dezvoltări ulterioare inteligibile. Chiar dacă am aceste preferinţe personale („mofturi”! ar spune unii), totuşi trebuie să confirm faptul că Maica Veronica a fost un medium extraordinar şi merită toată încrederea noastră. În privinţa lui George Văsîi, nu cred că a modificat (prea mult) sensul celor primite de soţia sa, deci ce s-a publicat poate fi luat în serios.

În privinţa adevărului absolut, spus în articole, trebuie să ştii că Adevărul Întreg nu poate fi spus nicăieri, ci el este de fapt capătul călătoriei noastre spirituale. Căutarea adevărului este călătoria fiecăruia dintre noi. Nu toţi suntem în aceeaşi etapă a drumului spiritual, deci surprindem şi înţelegem diferit acelaşi text spiritual autentic. Ba, mai mult, citindu-l după un timp, îl înţelegem altfel, mai complet, mai nuanţat. Îţi recomand să revii asupra unor texte deosebite după ce se mai sedimentează informaţiile primite iniţial.

Tu însă ai pus o întrebare punctuală, care necesită un răspuns la obiect: *Este sau nu este Dumnezeu creatorul Universului?*

Cunoşti bine că Dumnezeu, prin definiţie, este Creatorul lumii, acesta este adevărul nr.1. Ce spune acel spirit, Slonunta, nuanţează adevărul nr.1, cu afirmaţia nr.2: Dumnezeu a creat direct numai lumea mentală, şi, odată cu ea, toate Spiritele înalte, care au devenit co-creatori pe nivelul lor de fiinţare. În religia mozaică, aceşti creatori secundari se numesc ELOHIMI şi Ei au creat lumea noastră materială.

Privind filosofic, Dumnezeu a creat lumea cu scopul de a ferici spiritele create de el, dându-le satisfacţia de a deveni asemenea Lui, adică creatori. Toate spiritele, chiar şi oamenii, sunt creatori, mai mici sau mai mari, în funcţie de puterea pe care o au. Creaţia este o manifestare a libertăţii ce ne-o oferă Creatorul. Dumnezeu nu a construit lumea complet de la început, pentru a o popula apoi cu marionete, ce joacă rolul scris de El. Creaţia este un proces continuu. Fiinţa divină a lui Dumnezeu vrea să ne aducă tuturor fericirea creaţiei şi ne face părtaşi la acest joc divin. Ne oferă şansa de a crea, la rândul nostru, ceva bun. De aceea, Spiritele înalte din apropierea Divinităţii au acest drept divin: de a crea în continuare. La un moment dat, ei au decis să creeze lumea astrală, plină de forme, culori, sunete, ce nu existau în lumea mentală, superioară. Au creat-o pe baza LEGILOR UNIVERSALE, date de Dumnezeu la început. Prin diminuarea frecvenţei de vibraţie a materiei mentale, au creat materia astrală. Pe urmă, au condensat şi mai mult această materie şi au creat lumea fizică, care este ultima, cea mai tânără şi cea mai depărtată de nivelul divin.

Dumnezeu nu s-a opus dorinţei acestei noi creaţii materiale, dar El supervizează permanent ce se întâmplă în ea. Întrucât Spiritele înalte, creatoare, au deplină libertate de a se manifesta, în limitele legilor divine, rezultatele muncii lor pot fi uneori imprevizibile, ceea ce impune o

supraveghere strictă şi aplicarea de măsuri reparatorii când este neapărată nevoie. Este cazul lumii materiale, care încă de la început era previzibil că va pune probleme mai dificile decât lumea astrală, în sensul impunerii creaturilor materiale să respecte legile şi Voinţa divină. Prin însăşi crearea lumii materiale s-au creat condiţiile apariţiei şi a unor entităţi negative, distructive, oponente Luminii divine. Particulele materiale, dense, inerte, inconştiente, au dus la formarea unor particule spirituale similare (spirite inferioare). Cam aceasta ar fi, pe scurt, explicarea existenţei răului pe Pământ.

Prin rândurile de mai sus am explicat şi conceptul filosofic de DEUS OTIOSUS (Dumnezeu Creatorul, care s-a „ascuns" de creaţia sa şi nu mai are putere asupra ei, lăsând-o pradă propriilor tendinţe). Conceptul este, desigur, eronat, el surprinzând corect numai o mică parte a realităţii, şi anume aceea că Dumnezeu este deasupra Creaţiei – transcendent – că este neatins de tulburările Creaţiei. Trebuie însă să ştim că Dumnezeu nu a pierdut niciodată controlul Creaţiei şi intervine în Ea – mai ales prin mesagerii Săi nenumăraţi (Duhul Sfânt), care nu au altă sarcină decât să aducă la îndeplinire Voinţa Divină.

În concluzie, îţi sugerez să preiei din cărţile spirituale autentice numai ceea ce este important, fiindcă este posibil ca anumite amănunte să nu se îmbine perfect cu ceea ce ştiai deja. Treci peste amănunte şi primeşte esenţa, mesajul spiritual. Nici în cartea lui Scarlat Demetrescu nu sunt scrise numai adevăruri absolute şi totuşi, ce minune de carte, ce frumuseţe! Nu trebuie să te împiedici de faptul că unii susţin unele puncte de vedere, iar alţii îi contrazic. Va mai dura puţin până la instituirea unei teorii spirituale unice, care să explice totul, pe înţelesul oricui. Dar, până la urmă, această Ştiinţă Spirituală se va definitiva şi va constitui o materie obligatorie în şcoală. Ea va fi studiată în amănunt şi din punct de vedere practic doar la nivel postliceal, când tânărul este mai matur. Să ne ajute Dumnezeu să prindem acele vremuri!

SABINA:

Neavând pe nimeni cu care să dezbat aceste „probleme", m-am gândit că poate dvs. veţi sacrifica din timpul dvs. pentru a mă ajuta să-mi clarific unele întrebări care mă pun în încurcătură.

Ultima mea găselniţă este că, în aceste mesaje divine primite de Maica Veronica, spiritul HERUVICLE spunea că noi eram cândva ceva mai sus (ca şi evoluţie am bănuit), dar în loc să ne ridicăm, am coborât. În cartea lui Allan Kardec spiritul SF. AUGUSTIN spunea că spiritele nu regresează, doar stagnează.

Aş fi dezamăgită să ştiu că am reuşit ceva într-o viaţă, ca apoi în alta să pierd tot. După părerea mea, este ca şi cum în această viaţă aş lupta cu dorinţa de înavuţire, aş reuşi, dar prin plecarea din această lume şi reîncarnarea în alte condiţii, această dorinţă să-mi revină şi să lupt din nou cu ea. Asta ar însemna o luptă fără sfârşit. Ce părere aveţi ?

RĂZVAN:

Ai exprimat mai multe probleme...

Încep cu afirmaţia ta de final că drumul spiritual te obligă să „lupţi cu dorinţa de înavuţire”. Este adevărat că omul înalt spiritualizat nu îşi doreşte avuţii, ci se mulţumeşte cu puţin. Totuşi are şi el nevoie de un minim pentru subzistenţă, iar dacă trăieşte printre semeni, are nevoie de un minim confort civilizat. Trebuie să-şi respecte vecinii nu doar prin vorbe, ci şi prin înfăţişare şi comportament, să se ridice la un standard de decenţă al traiului care să impună, de la sine, respectul celorlalţi. Pentru aceasta, banii sunt necesari. Nu este o dovadă de spiritualitate dacă lupţi pentru sărăcie. Sărăcia este o boală. Este loc de bunăstare pentru toţi. Bunăstarea ajută şi la spiritualitate.

Pe de altă parte, e adevărat că lupta necontrolată pentru avuţii nemăsurate este dăunătoare pentru că: 1) omul pierde prea mult timp şi energie cu aspecte marginale ale existenţei; 2) omul bogat, având atâtea oportunităţi, le alege doar pe acelea aparent mai atractive (calea minimei rezistenţe) şi uită de cele dificile, stânjenitoare ale egoului, dar cu folos spiritual. Dacă vrei să adopţi o atitudine rezonabilă pe calea spirituală de zi cu zi, alungă-ţi dintre dorinţe lăcomia, mulţumeşte-te că ai ceea ce ai, dar luptă să ajungi la acel nivel material de care ai nevoie pentru a trăi decent şi pentru a-ţi împlini misiunea pe pământ! E nevoie de echilibru în toate.

Plecasem de la ideea exprimată de tine că, odată ce ai reuşit să-ţi învingi – să spunem – lăcomia în această viaţă, spui că ai fi dezamăgită să renaşti în alt corp, luptându-te cu aceeaşi tentaţie din nou, fiindcă ai pierdut tot ce agonisiseşi spiritual. Faci aici o confuzie în interpretarea principiului reîncarnării.

Unul din scopurile reîncarnării spiritelor este acela de a avea ocazii de a evolua. Or, evoluţia înseamnă acumulări de experienţe cu rol pozitiv. Odată ce ai reuşit să-ţi depăşeşti un anume defect, duci cu tine această cucerire lăuntrică în veşnicie, ea nu se mai pierde. (În general, nimic nu se pierde în Univers, ci se transmite undeva sau se transformă în ceva.) Revenind la exemplul dat de tine, dacă în viaţa trecută ai scos din dorinţele tale lăcomia, în viaţa prezentă această patimă nu-ţi va mai da târcoale, ba chiar ai putea fi un om bogat, pentru care banii „nu au valoare”. În schimb, ca om bogat, ai putea, de pildă, să te lupţi cu ispita orgoliului, deoarece te simţi ca un zeu printre pigmei. În fiecare viaţă avem câte ceva de cârpit la caracterul nostru moral, de fiecare dată altceva. Învingem o slăbiciune, dar se ivesc altele, până la perfecţiune... Dar munca spirituală nu are nimic de a face cu mitul lui Sisif, ea nu este în zadar, ci punem cărămizi la templul indestructibil al spiritului nostru... Desigur, uneori, se poate întâmpla ca omul să rămână „corigent” la câte o lecţie de viaţă, care va reveni încă o dată sau de mai multe ori în vieţile ulterioare, până la conştientizare şi victorie morală.

În sfârşit, am ajuns şi la miezul problemei puse de tine: spiritele pot involua sau cel mult stagna?

Ne referim deci la evoluţia spiritului. Evoluţia spirituală se măsoară după două criterii: puritatea energetică a spiritului şi experienţa acumulată de acesta de-a lungul reîncarnărilor. În privinţa purităţii perispiritului (care este învelişul auric al scânteii divine), este clar că acesta se poate macula în cursul vieţii terestre. Omul e supus greşelii, iar aceasta îi pătează perispiritul, coborându-i vibraţiile şi îndepărtându-l de Sfera Divină Preafericită. În consecinţă, spiritul (bun) suferă, şi ar vrea să scape de murdăria păcatelor. Dacă are multe pete, cea mai rapidă metodă este reîncarnarea într-un corp de om şi arderea karmei prin orice metode găseşte potrivite, inclusiv suferinţa omenească. Dacă e mai curăţel, ar putea să rămână în astral şi să preia o însărcinare în acea lume, de care să se achite ireproşabil. Fiindcă viaţa actuală este plină de pericole şi ispite, spirite mai bunicele cam refuză să se încarneze astăzi, aşteptând vremuri mai calme. În deceniile de apocalipsă în care trăim este mai greu să te înalţi, decât să cobori spiritual; brahmanii îi spun „Kali-yuga”, epoca decăderii. (Există însă şi posibilitatea creşterii spirituale, ceea ce noi încurajăm şi sprijinim în acest site. Un spirit ce reuşeşte performanţa evoluţiei în această lume păcătoasă va fi răsplătit înmiit la Judecata din lumea de Apoi.)

Am amintit şi de acumularea experienţelor de viaţă. Din acest punct de vedere, nu poate exista decât mersul înainte, nimeni nu-ţi poate lua trecutul. Spiritul capătă tot mai multă experienţă, pe măsură ce trece prin încarnări. Poate la acest lucru s-a referit Sf. Augustin. Mai este ceva: spiritul ajuns vrednic să se încarneze în om nu se mai încarnează în animal, deci există o ordonare crescătoare a spiritelor. Are posibilitatea să se chinuie enorm pentru a-şi arde karma, dar tot în forma umană, pe aceleaşi coordonate în care a păcătuit. Într-o viaţă scurtă sau foarte plictisitoare experienţele acumulate sunt minime şi atunci putem spune că spiritul a stagnat, adică nu a învăţat mai nimic. O mare personalitate a istoriei rămâne mare şi după moarte, realizările sale, chiar dacă negative, îl urmează. Este respectat pe nivelul său vibrator, chiar dacă puritatea sa energetică este pătată de fapte necugetate.

Desigur, spiritele aspiră la o cât mai mare puritate, spre a se apropia de Divinitate. Pe de altă parte, le sunt prescrise încarnări pentru a căpăta şi experienţe diverse. Altfel, nici nu ar mai fi nevoie de încarnări. Când este creat, spiritul este foarte pur. Dar imatur. Pe măsură ce capătă experienţă, apare şi riscul impurificării spirituale, dar nu are altă cale, decât viaţa în formă terestră... Spiritul nu se poate apropia de Divinitate decât dacă este atât pur, cât şi de folos prin experienţa sa.

22 iunie 2007

SCHIMB EPISTOLAR CU IULIAN

IULIAN:

Citind mai multe pagini de internet – pagini care nu mă mulţumeau sau nu mă atrăgeau decât pe anumite locuri – am ajuns la pagina dumneavoastră, am răsfoit-o şi am perceput mesajul transmis foarte repede, mesaj şi informaţii care intră în empatie cu mine.

Am ştiut din copilărie că am ceva special în mine, legat de credinţă şi divinitate, o legătură mai apropiată cu absolutul, dar nu am făcut nimic special în acest sens, nu am căutat în mine şi în jurul meu mai multe despre spiritualitate, ca să nu par un „ciudat" faţă de ceilalţi şi am lăsat lucrurile să meargă pe făgaşul lor normal.

„Singur, prin meditaţie, poţi ajunge la profunzime; împreună, la diversitate", a spus cineva.

RĂZVAN:

Nina şi cu mine suntem precum nişte grădinari care udă seminţele, în speranţa că unele vor da roade. Punem în paginile site-ului nostru tot ce credem că este bun şi frumos pentru cititori. Suntem printre puţinii care ţin sus blazonul paranormalului, de mulţi ani, în România. În mass-media, paranormalul se reduce adeseori la ce a zis şi a făcut „mama omida" sau alta ca ea.

După cum mărturiseşti, ai avut dintotdeauna sădită sămânţa spirituală, dar abia acum a încolţit în conştiinţa ta. Materialele noastre te-au ajutat, sper, să te deschizi mai mult către lumina din interiorul tău!

IULIAN:

Am primit cu bucurie răspunsul la scrisoare şi te laud pentru munca profesionistă depusă, şi spun acesta pentru că aşa cred şi nu pentru a măguli pe cineva. Din căutările mele recente am descoperit că sunt mulţi impostori care se folosesc de unii din semenii noştri – semeni care au probleme şi suferinţe de multe ori acute – pentru a îi racola în diverse organizaţii aşa zis spirituale şi a-i folosi în scopurile proprii. Am găsit mesaje de genul „...ascultare necondiţionată..." faţă de membrii respectivului grup şi alte menţiuni care să ducă la fanatism şi nebunie. Am descoperit, pe lângă „taţi şi mame omizi", fanatici care doresc să corupă pe alţi semeni. Mai sunt unii (după părerea mea sunt cei mai periculoşi pentru că fac aceasta cu mulţi bani şi personal specializat) care ne studiază, spionează pentru a ne găsi puncte slabe (intelectuale, sufleteşti şi trupeşti), de a ne ataca şi manipula spre anumite scopuri personale şi materiale. Dacă aceşti oameni ne studiază pentru a ne cunoaşte şi manipula, noi de ce să nu-i studiem, pentru a şti cine sunt şi de ce trebuie să ne protejăm?!

După ce am mai răsfoit pagina de „Reflecţii pe teme spirituale" am găsit nişte sfaturi cu privire la cum să ne ferim de aceste organizaţii oculte; am câteva idei (teme de studiu) de lărgire a orizontului de

protecţie asupra atacurilor: energetice, reclame cu mesaj ascuns, bioenergetice, magnetice (inversarea polilor) ş.a.

Pe un site mediatizat la un post de televiziune am găsit un articol scris de un prof. dr. psiholog - parapsiholog. Din textul publicat se înţelege că cei care doresc găsirea lui Dumnezeu trebuie să înţeleagă moartea şi să o accepte. Textul este prea confuz şi lasă loc la interpretări foarte periculoase, care conduc la trăiri de tot felul, unele periculoase, fascinante şi acaparatoare, mergând până la sinucidere. Pentru semenii care nu pot avea apărare, nu sunt pregătiţi şi nu au nici asistenţă pentru a înţelege ce se întâmplă, de la textul publicat pot trage concluzii nedorite.

RĂZVAN:

Domnul respectiv a fost educat la şcoala securităţii kaghebiste, după cum rezultă din autobiografie, de unde poate şi stilul exprimării: dur şi confuz. Deşi omul citeşte multe, nu întotdeauna poate cuprinde şi dimensiunea spirituală a celor citite. Trebuie să diferenţiem între nivelul intelectual şi cel spiritual-intuitiv, între idei şi Sursa lor, dintre o idee în sine şi modul exprimării ei publice, cu grijă pentru cel care o citeşte. Cred că ştii că numărul simbolic al Fiarei apocaliptice, 666, este expresia limitei pur intelectuale (nivelul 6 în toate cele 3 lumi: fizică, astrală, mentală), care nu poate răzbate la nivelul superior şi ultim – 7, transcendent, absolut, divin. Lucifer, aflat în lumea creatorilor cosmici (nivelul 6, mental) s-a crezut atotputernic precum Dumnezeu, dar aceasta pentru că nu a reuşit să se ridice nici măcar pentru o clipă la nivelul divin, de unde ar fi înţeles limitele inerente ale mentalului. Astăzi, odată cu popularizarea fostelor cunoştinţe eso-terice (devenite exo-terice), ne vom întâlni cu tot mai mulţi mici anticrişti, care au limite evidente în perceperea utilităţii spirituale a acestor învăţături. Ei se dau mari folosind cuvinte pretenţioase, intimidând ascultătorii prin afişarea unei erudiţii atotştiutoare şi pretinzând ascultare oarbă de la ignoranţi. Totul doar pentru faimă şi glorie şi bani.

În legătură cu faptul că eşti dăruit cu anumite capacităţi paranormale, este îmbucurător. Pot să îţi recomand călduros că citeşti articolul meu „*Omagiu lui Yogananda*” completându-l cu „*Yogananda, maestrul etern*”[54]. Este o modalitate spirituală de a înţelege singur unde este problema ta. Probabil că, dorindu-ţi intens – ca program de viaţă – să îţi pui în slujba semenilor şi a lui Dumnezeu aceste abilităţi, ele îţi vor reveni cu şi mai mare intensitate... Poate că aceste abilităţi ţi-au fost reactivate la un moment dat, fără a cere tu asta, pentru a-ţi reaminti vreun legământ spiritual făcut de spiritul tău înainte de a se încarna în omul Iulian. Odată ce ai început să-ţi aminteşti, drumul îţi este deschis spre a progresa spiritual în mod accelerat.

---

[54] http://spiritus.webege.com/yogananda/index.html

IULIAN:

Joi am încercat să iau legătura telepatic cu tine. Dacă asta te-a deranjat, îmi cer scuze. După acest fapt, am primit o pace lăuntrică şi, la scurt timp, am început o discuţie EU cu MINE (aşa ceva nu am mai întâlnit). Practic, discutam cu mine ca şi cum discuţia se făcea între două persoane. Problema era de încredere în forţele proprii. Răspunsul a fost să caut în mine punctele slabe (defectele) şi să descopăr calităţile. Calităţile trebuie scoase în faţă, iar defectele, reduse şi anulate. Problema pe care o aveam acum văd că era simplă şi rezolvarea, uşoară.

Pe data de 29 eram trist şi epuizasem cam toate variantele de a găsi o cale spre evoluţia mea spirituală. Seara am adormit trist, iar în jurul orelor 22 şi 15 minute mă trezesc brusc şi fără motiv. În memorie a apărut un mic ecran alb (aproximativ 3 centimetri lăţime – 10 lungime) şi au început să curgă cuvintele, ca şi cum cineva le scria la maşină sau la calculator. Mesajul este următorul „MINŢILE LUMINATE ÎMPREUNĂ CU CELELALTE MINŢI LUCREAZĂ ÎMPREUNĂ PE ACEST PĂMÂNT. MINŢILE LUMINOASE PRIMESC INFORMAŢII DE LA DUMNEZEU CE TREBUIE SĂ FACĂ. TU (s-a lăsat un timp scurt, ca pentru gândire) VEI AFLA CINE ESTE ACELA”. Fiecare cuvânt din mesaj era foarte bine ales. Am căutat un pix şi, pentru a nu uita, am notat mesajul.

RĂZVAN:

Ca „epuizaseşi toate variantele de a găsi o cale de evoluţie spirituală" mi se pare o sentinţă prea gravă. Niciodată nu poţi şti ce îţi va rezerva minutul următor. Este adevărat că te poţi simţi nefericit din cauza stagnării, mai ales comparând-o cu o stare anterioară de mare abnegaţie spirituală. Dacă însă ai o aspiraţie lăuntrică ce nu poate fi oprită, până la urmă vei ieşi la un liman spiritual, indiferent sub ce formă. Eu continui să îţi recomand să lecturezi intens din scrierile lui Paramahamsa Yogananda, chiar şi din librării sau biblioteci, sau de pe internet, pentru că a fost un avatar, înţelept care l-a cunoscut pe Dumnezeu faţă în faţă, iar cuvintele sale sunt pline de putere şi înţelepciune eternă, au o încărcătură energetică imensă şi profundă. În plus, să meditezi în singurătate asupra rostului lumii şi vieţii. Acestea te vor apropia de o realizare spirituală mult dorită.

IULIAN:

Am încercat să mă racordez la energia divină împreună cu o persoană, la o anumită oră, pentru 5 minute, să transmitem prin canalizarea energiilor bune de la ea spre mine (eu practic cred că nu am nevoie de energia ei), după care pauză 5 minute şi procedeul invers pentru ea. De fiecare dată când am încercat să mă racordez la energia divină şi să o direcţionez către această persoană, am păţit ca ea să ridice mâna dreaptă, parcă a se apăra de această energie, după care să cadă la pământ. La momentul în care am încercat să direcţionez energia divină în ea, am găsit un demon, având o formă umflată cu un chip hidos şi

mare, pe care l-am simţit ca fiind foarte şiret, care până la urmă a ieşit din corpul în care se afla şi a încercat să intre în dispută cu mine. Pentru a nu intra în raport de dispută cu această entitate, am încercat să o direcţionez către energia divină, energie la care eu eram conectat.

A doua zi, am sunat această persoană şi am întrebat-o ce a simţit (fără ca eu să descriu în nici un fel această experienţă) şi mi-a povestit ceea ce am descris mai sus, ce practic ştiam deja. Ultima dată, aceste energii sau entităţi, nu ştiu cum să le denumesc, nu mai erau în această persoană (am văzut că ea era racordată la un canal energetic de sus), ci erau în preajma ei şi au încercat să mă atace. De fiecare dată când încerc să o ajut cu energie divină (numai în momentul acela) păţesc ca eu să intru în mai multe dispute cu energii şi entităţi care mai de care mai puternice şi să mă atace, practic să intre în mine. Pentru că această persoană încearcă să-l primească pe Dumnezeu în suflet, în ultimul timp căutând calea spre El tot mai intens, am încercat să o ajut fără a mă implica prea mult în traseul ei, doar atât cât îmi este lăsat la dispoziţie. După ce o ajut pe această persoană, primesc multă putere, energie şi poate maturitate spirituală, dacă pot să mă exprim aşa, după care urmează o evoluţie spirituală, poate este legea cauză-efect, nu ştiu de ce.

Întrebarea mea este dacă ai mai întâlnit sau auzit aşa ceva şi ce trebuie să fac, să încerc să o ajut, atât cât îmi este lăsat să o fac, sau să îmi văd de treabă.

RĂZVAN:

Da, am mai citit şi auzit, este lupta firească cu entităţile întunecate, care, ca orice bătălie, lasă răni şi face victime... Cred că persoana este femeie, nu-i aşa? Atunci întreabă-te dacă nu este la mijloc vreun sentiment de iubire omenească, ce te poate înlănţui karmic. Ce vei face în privinţa acelei persoane vei afla în meditaţie, punând această întrebare Spiritului (al tău, îngerului, lui Dumnezeu etc.). Să faci ceea ce simţi, în funcţie de semnalele ce le vei primi.

IULIAN:

A doua întrebare este cum pot să îmi dezvolt capacitatea de a vindeca. Îmi place să-i ajut pe cei care sunt bolnavi, această faptă mă face să mă simt bine. Acum pot să mă vindec pe mine sau pe membrii familiei mele. Soţia, la început era foarte sceptică în capacitatea mea de a fi un bun conductor de energie, spunând că este autosugestia sau că „te voi ţine sub observaţie”. După mai multe tratamente reuşite pe mine, acum la orice problemă de sănătate mă roagă să o ajut şi, mai nou, chiar să simtă dacă eu reuşesc sau nu să transmit ceva. Practic eu nu fac nimic, sunt doar un receptor şi un transmiţător de această energie atât de utilă şi frumoasă prin capacitatea ei de vindecare.

RĂZVAN:

Dezvoltarea capacităţii de a vindeca vine din practică. Dă şi vei primi. Exersează şi te vei dezvolta în această direcţie. Simplu. Tratează cunoscuţi, colegi, rude, necunoscuţi, pe oricine simţi că ar avea nevoie de tine. Mulţi au nevoie! Chiar şi animalele. Dar, atenţie, nu insista să-ţi oferi serviciile chiar oricui şi nu te implica emoţional. Nu-ţi fie teamă că te vei face de râs dacă nu vei obţine rezultatele dorite. Cu unele persoane s-ar putea să nu fii compatibil, sau ele să-şi pună un scut de neîncredere ce poate bloca tratamentul.

IULIAN:

La data de 14 dec 2008, ora 7 şi 48 de minute (am început să îmi notez data, ora şi evenimentul pentru a nu uita lucruri importante), am încercat să mă „verticalizez" (să fiu un tot unitar EU+ minte+ suflet) şi să plec în astral. Am parcurs primul strat mai greu, după care prin următoarele straturi am trecut repede. A trebuit să mă opresc pe un strat, parcă am dat cu capul de ceva şi în acel strat s-a produs o fisură având o mică spărtură; am pătruns prin acea spărtură, nu cu puţin efort. După ce am intrat prin acea spărtură, am fost întâmpinat de două entităţi albe luminoase (parcă erau două fumuri) şi am urcat, escortat de cele două lumini, până la nişte trepte. Am urcat prin stânga pe câteva din acele trepte şi am dat de un mic perete, să zicem ca un stâlp (de lăţime aproximativ 1 m şi înălţime 1,5 ~ 2m , dacă făceam doi paşi în dreapta pe treapta pe care mă aflam, puteam să ocolesc acel perete şi puteam să merg mai sus, dar am simţit că trebuie să mă opresc acolo şi să aştept).

Nu am aşteptat decât câteva momente şi s-a auzit o voce care a spus „cine eşti şi ce vrei?". Am răspuns cu oarecare sfială şi puţin încurcat că sunt Iulian, după care întrebarea s-a repetat „cine eşti şi ce vrei?"; am aşteptat puţin şi am repetat că sunt Iulian. S-a lăsat un timp, după care am simţit că entitatea cu care vorbeam zâmbeşte, ca şi cum îşi aduce aminte de mine (ca atunci când întâlneşti un copil din cartier şi acel copil îţi spune „bună ziua" şi tu te gândeşti al cui este acel copil şi până la urmă îţi aduci aminte de el şi îi răspunzi la salut, zâmbind la el cu compasiune), şi am primit următoarea întrebare „ce vrei?". Am stat puţin pentru a mă gândi ce vreau şi am răspuns că să îmi dea ce vrea el (parcă îmi era ruşine să cer ceva). Entitatea a spus că eu trebuie să cer şi el îmi va da. Am răspuns că vreau să fiu o parte din Dumnezeu. El a răspuns că îmi va da aceasta şi a întrebat dacă mai vreau ceva; eu am răspuns că vreau să pot ajuta pe cei din jurul meu să fie şi ei entităţi luminate. El a răspuns că îmi va da şi dacă mai doresc ceva; eu am răspuns că nu mai vreau nimic. După care am fost escortat de cele două entităţi până la locul pe unde am intrat (cele două entităţi aveau un rol bine stabilit ca să nu mă abat de la drumul de întoarcere şi să nu mai umblu pe acolo fără permisiune), am coborât uşor în plan terestru. Nu doresc nici o clipă să mă laud, să fiu lipsit de modestie, dar cred că am stat de vorbă cu EL, cu Dumnezeu.

Ce părere ai de frumoasa întâmplare pe care am dorit să o împărtăşesc cu tine?

RĂZVAN:

Minunată experienţă ai trăit! Îţi doresc să ai cât mai multe de acum încolo! Nu ştiu dacă era El sau un adjunct al Său. Oricum, pentru noi, copiii, orice Spirit adult este ca un Tată şi nu putem fi decât smeriţi, fascinaţi şi recunoscători pentru prilejul de a fi lângă EI.

Îţi recomand cărţile lui Michael Newton: Călătoria sufletului şi Destinul sufletului. Merită să le citeşti.

IULIAN:

În urmă cu 2-3 săptămâni am primit un mesaj astral. Pentru că nu am dorit să creez panică sau să greşesc în interpretarea mesajului, nu am făcut nimic şi de aceea îl scriu doar acum.

Mesajul primit este următorul:

Sistemul organizatoric din care facem parte se va prăbuşi, pentru că nu mai poate ţine pasul cu realităţile, timpul estimat a fost „după anul”. Nu ştiu ce a vrut să spună prin „după anul”. După căderea sistemului actual, se va instaura un nou sistem, care va intra în drepturi în timp şi nu imediat.

În data de 26 martie 2009, ora 23.58, mesajul astral a venit în prelungirea mesajului precedent, poate pentru faptul că nu am făcut nimic cu el, pentru că nu eram sigur ce trebuie să fac.

Mesajul este prezentat mai jos:

Treaba mea este să ajut oamenii care nu au ajutor în această perioada şi să le fiu „călăuză”.

Să nu-i mint pe oameni că va fi mai bine, pentru că nu va fi adevărat, dar pot să-i ajut să „depăşească barierele” pe care singuri şi le-au ridicat sau nu.

În această perioadă nu vor găsi ajutor de la stat sau alte organisme ale statului, se va crea panică, iar mulţi vor folosi metode de multe ori justificate pentru faptele lor, dar tot vor fi judecaţi pentru ele.

Scopul meu nu este să fiu un prezicător, ci un spirit liber şi sprijin pentru semenii mei.

Dacă tu ştii mai multe despre ce va fi „după anul”, te rog să-mi scrii.

RĂZVAN:

Vorbeşti, desigur, despre această criză globală. Într-adevăr, mulţi dintre conducătorii lumii anunţă o schimbare din temelii a sistemului organizatoric actual (în varianta Noii Ordini Mondiale cu microcipuri ş.c.l.). Există opinii, dar cred că nimeni nu ştie exact ce va fi. Prefer să îmi păstrez curiozitatea şi mintea deschisă. Alţii spun că sistemul solar intră în centura fotonică a galaxiei noastre, fenomen care ar putea produce şi o mică eră glaciară, asta însemnând că doar în jurul ecuatorului se va putea supravieţui confortabil. Prin urmare, am putea asista la emigrarea

masivă dinspre Europa către Africa, Australia şi America Latină. Cine ştie limbi străine, se va descurca mai bine. Vom trăi şi vom vedea...

Personal, cred că la noi, ca şi în alte părţi, va fi destul de rău. Pe termen scurt şi mediu, măsurile luate de stat nu se vor vădi suficiente, şi nici nu vom mai avea la cine apela din afară dacă ne vom încurca în minciuni şi incompetenţă, ca de obicei. Mulţi oameni se vor şoca când vor vedea că lumea se răstoarnă şi siguranţa de odinioară va dispare. Numai cei cu credinţă în bunătatea lui Dumnezeu vor rămâne întregi la minte, fiindcă cei fără credinţă nu vor mai avea niciun reper. Probabil că atunci se va separa grâul de neghină în privinţa adevăratei credinţe şi moralităţi, când societatea o va lua razna. Numai cei dedicaţi Binelui îl vor face, fiindcă ceilalţi vor fi disperaţi, agresivi şi depresivi. Probleme psihice vor atinge apogeul. Aici va fi mult de lucru pentru „călăuzele spre Lumină”. Succes! Am folosit verbe la timpul viitor, dar cred că timpul prezent e deja potrivit.

În acelaşi timp, trebuie să constatăm cu bucurie răspândirea în masă a conceptelor şi practicilor spirituale, a căror influenţă benefică îi atinge pe cei pregătiţi sufleteşte. Ca o compensaţie pentru dificultăţile existenţiale şi haosul valorilor, astăzi, oricine doreşte poate găsi un refugiu psihologic, un sfat bun, o persoană care să îl ghideze către nişte consilieri spirituali, o cale spirituală sau pur şi simplu, informaţiile spirituale minimale salvatoare. Dar să nu uităm că orice demers spiritual este unul individual asumat, deplin conştient şi presupune o luptă cu propriile defecte. Poate că a sosit timpul maturizării, când nu mai facem rugăciuni către Dumnezeu să acţioneze în locul nostru, ci ne punem serios întrebarea ce putem face noi pentru lumea lui Dumnezeu.

noiembrie 2008 - martie 2009

FĂ-ŢI PROIECTE PENTRU URMĂTORII 1000 DE ANI

ADA:

Foarte des îmi vine în minte faptul că viaţa aceasta se va termina... şi singurul lucru de care mă tem este să nu plec de aici fără o realizare spirituală mare... atât cât sunt eu în stare, dar măcar să fie maximum din tot ceea ce pot eu. Singura mea satisfacţie ar fi să privesc în urmă şi să mă bucur de toate greutăţile peste care am trecut cu capul sus, fără să mă plâng, de toate binefacerile pe care le-am oferit din inimă, de relaţia mea indestructibilă cu Divinul şi de toate ataşamentele de care am scăpat. Aceasta îmi doresc din tot sufletul de la aceasta viaţă: să nu o irosesc cu lucruri mărunte.

RĂZVAN:

În adolescenţă am citit undeva următorul îndemn sapienţial: „Fă-ţi proiecte pentru următorii 1000 de ani, dar trăieşte ziua ca şi cum ar fi ultima!”. Mi s-a părut interesant, dar nu l-am înţeles pe deplin atunci. Se pare că tu ai ajuns la nivelul spiritual în care poţi să-l înţelegi, Dacă devii conştient că viaţa asta chiar se va sfârşi, preţuieşti fiecare zi pe care ţi-o dă Dumnezeu şi încerci să Îi dedici măcar o mică parte din ea, în gând, în timpul liber sau în timpii „morţi” (care devin astfel timpi „vii”). Elevul silitor învaţă bine pe durata liceului, ca să-i fie uşor la bacalaureat. Omul înţelept trăieşte frumos, în armonie cu Viaţa, ca să-i fie mai uşor la examenul final. Moartea nu e o tragedie pentru cel care o experimentează, cum o văd mulţi, ci un examen. De aceea, fiecare zi e preţioasă şi trebuie trăită în vederea acestui examen important.

Revenind la îndemnul sapienţial de mai sus, el poate fi înţeles cu două condiţii:

1. Să crezi că Spiritul e nemuritor.
2. Să crezi că omul e muritor.

Oricât pare de ciudat, majoritatea oamenilor nu se gândesc că ei chiar vor muri. Doar când le moare cineva drag sunt, pentru câteva zile sau săptămâni, ceva mai receptivi spiritual. Apoi însă fie îşi continuă viaţa, adormiţi ca mai înainte, fie se droghează cu amintiri şi visuri. Nici una nu e varianta înţeleaptă. Psihologic, este de înţeles că nu poţi trăi zilnic cu gândul morţii decât dacă crezi cu toată tăria că Spiritul e nemuritor. Cele două condiţii sunt ca cele două feţe ale aceleiaşi monede. Când ai ajuns să conştientizezi acut că viaţa ta se va sfârşi este semnul indubitabil că te-ai apropiat de Spiritul tău nemuritor.

18 August 2009

DIALOGURI CU DRAGOŞ

DRAGOŞ:

Iisus spune că „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”, iar religia creştină spune că cei ce încearcă să ajungă în rai nu o pot face prin Buddha sau Mahomed. Nu este puţin ilogic, din moment ce mare parte dintre personalităţile spirituale ale lumii au venit şi din alte religii?

RĂZVAN:

„*Eu sunt Calea*” se referă la modelul cristic de atitudine lăuntrică! Acest model este prezent în personalitatea spiritului lui Isus, ca şi a altor sfinţi ai altor religii. Dar nici unul nu ne poate salva „în ciuda” noastră. Trebuie să facem un efort personal, nimic valoros nu vine pe degeaba!

Când efortul spiritual este sincer, eşti ajutat, nu contează de care înger sau sfânt din Cer. În Cerul spiritual există o comuniune a sfinţilor din toate religiile, pe deplin armonioasă şi înţeleaptă. Sunt ridicoli cei care fac paradă de credinţa lor „singura adevărată şi mântuitoare”. Nu religia te salvează, ci tu însuţi, prin devotamentul către Dumnezeul Binelui, indiferent cum Îl numeşti sau Îl simţi. Atunci vine şi Graţia Divină – când ai dovedit că o meriţi, fie de la Isus, Buddha sau alte entităţi spirituale de care este plin Cerul. De fapt, Graţia Îi aparţine Unicului Dumnezeu, care îi deleagă pe Fiii Săi iubiţi să o împartă la cei virtuoşi (proces numit în creştinism „pogorârea Duhului Sfânt”).

28 aprilie 2010

* * *

DRAGOŞ:

Am aflat despre o protecţie foarte eficientă împotriva nodurilor Hartmann şi a fluxului energetic deranjant al reţelelor de apă subterană. Este o protecţie numerologică şi anume 545 scris pe cele 4 colţuri ale patului. Am primit această informaţie secretă de la un numerolog din Bucureşti. Din câte ştiu, în astfel de cazuri trebuie mutat patul dacă se poate, dar se pare că aceasta funcţionează foarte bine. Ce părere aveţi?

RĂZVAN:

„Protecţia numerologică” este, de fapt, autosugestie. Trebuie mutată mobila.

21 martie 2010

* * *

DRAGOŞ:

Ce înseamnă că nu trebuie să mă identific cu antecesorul meu spiritual, care nu sunt eu, cel de acum? Adică personalitatea acelui om s-a dizolvat şi spiritul a integrat doar părţile importante şi cu efect pedagogic din acea viaţă? Egoului nu-i plac astfel de lucruri :)), nu-i place să creadă că suntem marionete la cheremul unui spirit atotştiutor, care păstrează doar ce crede el de cuviinţă.

RĂZVAN:

Ai înţeles foarte bine. Fiecare viaţă este unică şi irepetabilă. Egoul este trecător. Doar Spiritul este etern.

* * *

DRAGOŞ:

Un lucru interesant pe care l-am citit despre sexul oral este că poate „pierde iniţieri” şi că „nu este normal energetic, pentru că se dereglează

chakrele 1 si 5 şi se creează string-uri (legături energetice) anormale între parteneri”. Ce părere aveţi?

RĂZVAN:
Sexul oral produce impotenţă şi cancer la gât (asta ar fi legătura cu chakrele 1 şi 5). În plus, perverteşte mintea şi coboară vibraţiile. Nu trebuie dorit, fiind o perversiune. În general, orice nu este FIRESC trebuie eliminat din viaţă.

* * *

DRAGOŞ:
Din cartea „Karma şi dreptul divin” al lui Dragoş Argeşanu am reţinut o idee interesantă despre Dreptul Divin al fiecăruia. Exemple: dacă omul are drept divin la o maşină, o poate lua în rate, chiar dacă nu are dreptul divin la *suma* aceea de bani dintr-o dată. Sau dacă cineva are drept divin în bani la o anumită sumă şi câştigă *mai mult*, se va întâmpla în aşa fel, încât ce este în plus se pierde în diverse moduri.

RĂZVAN:
Eu traduc sintagma „dreptul divin” prin „programul de viaţă, predestinarea”. Spiritul însuşi decide dacă ceva este sau nu folositor într-o anumită etapă. Proiectul se mai poate adapta din mers, pe alocuri, dar liniile importante sunt aceleaşi ca la început. Sunt foarte multe variabile de luat în calcul, aşa că nu are rost să ne batem capul cu teorii incomplete, mai important fiind să intuim când trebuie sau nu trebuie să luăm o decizie sau să acţionăm într-o direcţie sau alta.

* * *

DRAGOŞ:
Un alt aspect din cartea menţionată este legat de liberul arbitru – un fel de satiră, pentru că toată lumea vorbeşte despre el, dar autorul explică că, de fapt, liberul arbitru nu prea există, la câte dharme şi karme avem de ispăşit :))

RĂZVAN:
Este adevărat că avem multe restricţii de care nu suntem conştienţi, „aranjamente de culise”. Liberul arbitru înseamnă să urmezi voinţa Spiritului. Încăpăţânarea de a urma influenţele exterioare (adică orice altceva) se numeşte manipularea conştiinţei. Numai Spiritul este absolut liber. Mintea se găseşte între ciocan şi nicovală, fără a şti care este ciocanul şi care nicovala.

Cei care trâmbiţează „libertatea omului” habar nu au despre ce vorbesc sau, dimpotrivă, ştiu foarte bine că acest fel de „libertate” fără Dumnezeu se referă la a experimenta tot ceea ce este posibil, dar nu este

permis de către Legile Divine. Aşa se încurajează azi homosexualitatea, drogurile, indecenţa ş.a.

* * *

DRAGOŞ:

Într-o carte de succes prin librării se vorbeşte despre atlanţi, care aveau 7 cristale cu care puteau să obţină cam orice doreau bun când le puneau în funcţiune şi că lupta pentru stăpânirea lor a dus la acea calamitate fizică.

RĂZVAN:

În legătură cu atlanţii şi cristalele, îţi recomand să parcurgi cu multă răbdare conferinţa „*Teoria unificată a Câmpului*”[55] cu Nassim Haramein. Acolo el vorbeşte despre chivot, care a fost furat de Moise din Piramida lui Keops, construită cu mult timp înainte de către atlanţi. Chivotul se pare că avea exact forma cu 64 tetraedre pe care a găsit-o Nassim ca fiind matricea fundamentală a Universului. Documentarul este un adevărat regal intelectual. Trebuie să faci selecţie printre sursele de informare, că nu ai atâta timp la dispoziţie să citeşti toate fantasmagoriile!

15 decembrie 2009

* * *

DRAGOŞ:

În cazul în care nu suntem botezaţi/iniţiaţi într-o anumită religie, de exemplu budism, putem accesa energia lui Buddha ca şi cum am fi budişti sau avem acces la ea mai slab?

RĂZVAN:

Experimentează personal! Afinitatea cu o anumită entitate se poate trezi sau poate fi deja realizată într-o altă viaţă. Totuşi, invocarea ar trebui să fie expresia unei nevoi interioare sincere, nu doar a simplei curiozităţi. Curiozitatea obişnuită se stinge repede, fără rezultate spectaculoase. Desigur că orice botez/iniţiere aduce un sprijin subtil spre contactarea respectivei entităţi superioare. Dar contează mult şi intenţia conştientă a omului. Nu toţi cei botezaţi creştini chiar sunt astfel! Şi invers, poţi să nu fi fost botezat într-o religie, dar să ai afinitate cu un anumit sfânt al acelei căi spirituale. Fiecare om este unic, spiritul său având o istorie unică.

* * *

DRAGOŞ:

[55] https://www.youtube.com/watch?v=5v76kxUEYyU

Aş adăuga un lucru ce mi s-a părut spus frumos în emisiunea Alinei Badiu pe B1, invitat era un numerolog care a zis ceva de genul „majoritatea oamenilor se aşteaptă să îşi descopere misiuni importante sau extraordinare în viaţă, dar adevărul este că cei mai mulţi dintre noi au ca cea mai importantă misiune să trăiască o viaţă normală”.

RĂZVAN:
Da, aşa este: misiunea spirituală este să ne trăim viaţa, aşa cum îi este dată fiecăruia – după posibilităţile concrete, karmă, interesele spiritului. Nu există o singură lecţie de viaţă, aşa cum eronat afirmă astrologii. Avem foarte multe lucruri de învăţat, fiecare dintre noi. Viaţa este o şcoală unde se predau multe lecţii, zilnic.

* * *

DRAGOŞ:
Acum 2-3 zile, mai mult în joacă, am intrat mental în casa vărului meu şi am împrăştiat lumină. Am intrat greu, pentru că avea o protecţie făcută de bunica lui cu apă sfinţită. Dar am forţat şi am intrat. Nu am făcut nimica rău, doar am împrăştiat lumină în interior, vărul meu mi-a confirmat că s-a simţit dintr-o dată foarte relaxat şi sigur în acel moment. Am alungat şi o entitate ce locuieşte acolo, dar am revenit asupra deciziei. Am făcut rău că am forţat să intru? Am încălcat liberul arbitru al entităţii când am alungat-o?

RĂZVAN:
Dacă aduci Lumina cu intenţii bune şi altruiste, ce să fie rău în asta? Despre entitate ar trebui să iei detalii: ce căuta acolo, ce nivel de lumină are etc. Abia apoi poţi să iei o decizie argumentată. Sau poţi avea, pur şi simplu, intuiţia comportamentului just, fără explicaţii. Dacă faci rău, vei simţi pe propria piele şi te vei lămuri. E nevoie de discernământ personal în chestiunile acestea subtile, fiindcă nimeni nu îţi poate da o soluţie de-a gata valabilă şi într-o viitoare circumstanţă critică. Cercetează pe cont propriu.

DRAGOŞ:
Mulţumesc. Cred că în Filocalie scrie, dacă nu mă înşel: „Este mai de folos ca toată viaţa ta să-ţi cercetezi şi să-ţi plângi păcatele, decât să stai de vorbă cu îngerii”. Aş traduce: este mai de folos ca omul să înveţe singur ceva decât să stea de vorbă x ore cu îngerii şi să primească totul de-a gata, căci cum vine, aşa şi pleacă ajutorul şi trebuie să o ia de la capăt. Dacă nu experimentăm şi primim de-a gata, nu putem duce înapoi în „Matrice” (vorba curentului new age :)) ceea ce am învăţat.

* * *

DRAGOŞ:

Felicitări pentru colecţia de cărţi audio[56], foarte frumoasă, am ascultat numai conferinţa susţinută de Aivanhov, foarte frumoasă. Singura „problemă” care nu se poate remedia pe termen scurt este faptul că îi lipseşte emoţia interpretării şi că, după o perioadă de ascultat, îmi vine să pronunţ la fel cuvintele :), dar este ceva normal pentru vocile sintetizate electronic...

RĂZVAN:

Mi-am ocupat câteva zile cu realizarea fişierelor, partea cea mai laborioasă fiind corectarea textelor pe ecran. Într-adevăr, vocea se pretează la o audiţie pur intelectuală. Când am descoperit această voce de sinteză (Carmen de la Ivona), am rămas uimit de calitatea ei şi am simţit nevoia să îi găsesc o utilizare. Aceste cărţi audio sunt o variantă complementară la citirea pe ecran. De exemplu, aflându-te într-o călătorie sau plictisindu-te la serviciu, în loc să stai şi să asculţi muzică degeaba, mai bine pui o carte audio şi înveţi ceva util.

30 noiembrie 2009 – 9 decembrie 2009

* * *

DRAGOŞ:

Am avut un vis despre un viitor de peste câţiva ani, în care oamenii prădau casele în grupuri şi nu urmăreau bani sau violenţă, ci mâncarea. Casele erau cam ca acuma, doar că lipseau, de exemplu, ţigle de pe acoperiş sau erau mai neîngrijite şi nu se mai găseau lucruri. În schimb, oamenii erau senini şi împăcaţi cu situaţia. Dar ce mi s-a părut interesant este faptul că, la un moment dat, am văzut în interiorul casei unei vecine în vârstă un simbol desenat pe perete, pe care nu l-am putut citi. Acel simbol proteja casele pe care era desenat, ca în descrierea scenei biblice din Egipt. Cineva mi-a citit simbolul şi acesta, în înţelegerea omenească, era „setrafim”. Nu am găsit nimica referitor la asta pe internet :)) Poate este o plăsmuire, dar visul face parte dintr-o serie de vise asemănătoare. Acesta cred că este cel mai departe în viitor din seria lui.

RĂZVAN:

Simbolul trebuie citit „Serafim”, adică „Înger”. Oamenii protejaţi de îngeri vor trece mai uşor prin necazuri. Mi-e teamă ca visul să nu aibă un sens concret. Chiar citeam că, nu peste mulţi ani, se va pune acut chiar problema apei potabile. Deja, în unele zone ale planetei, apa este un lux. Cel mai realist element din visul tău mi se pare acela că „oamenii erau împăcaţi cu situaţia”.

DRAGOŞ:

[56] http://www.4shared.com/dir/KVATPYLJ/Carti_audio.html#dir=KVATPYLJ

Mulţumesc. Apropo de aceasta, iată un rezumat al profeţiilor din sfera religioasă[57]. Profeţiile acestea sunt preluate de la preoţi/călugări ortodocşi din România, Grecia şi Rusia, de aceea m-am gândit că ar putea cântări destul de mult.

RĂZVAN:

Dar ce ne facem dacă nu se va întâmpla nici o nenorocire în lume până când o să murim noi? Ce ne facem dacă nu va fi nici un salt cuantic, nici o inversiune a polilor, nici o penurie, nici un anticrist în carne şi oase? Sunt multe variante ale viitorului probabil... [NOTĂ: Iată un set de profeţii sumbre[58] care ţintesc în aceeaşi direcţie cu visul lui Dragoş. Mi se pare o privire lucidă asupra civilizaţiei actuale. Dar orice este legat de viitor trebuie privit cu multă rezervă!!!] Mai bine să trăim liniştiţi, văzându-ne de treburile noastre, că tot acolo unde trebuie vom ajunge!

Iată ce gândea marele duhovnic şi sfânt al închisorilor comuniste, Adrian Făgeţeanu (1912-2011): «Deşi nu o recunoaşte de-a dreptul, părintele e îngrijorat. În orice caz, vin vremuri grele peste noi, şi unii (monahi fiind) prind a rătăci. *„Mulţi se gândesc a se salva prin mijloace proprii, cumpărând loc de retragere în munte. Alţii, zicând că vine sfârşitul lumii, le cer fetelor să nu se căsătorească, să nu le prindă clipa cea grea alăptând... E trist ce se întâmplă. În loc de dragoste şi încredere, unii monahi induc frica de lume, de viitor, de aproapele... Pe vremuri, creştinii aveau inimă de aur şi cruce de lemn. Acum, crucea e de aur şi inima de lemn.”*» [59]

* * *

DRAGOŞ:

Într-o carte de-a lui, Argeşanu spunea că „sporul casei” reprezintă cheltuiala maximă admisă într-o zi fără a intra în dezechilibru. Când o persoană a depăşit această valoare, va genera un dezechilibru care o determină să nu mai „adune bani” sau lucruri materiale. În târguri, sporul casei este reprezentat de o sticlă umplută cu grâne diverse ca: porumb uscat, fasole uscată etc., aşezate pe straturi, coloristica fiind importantă şi decoramentul. Dar, energetic, nu cred că sunt „informate”. Cum se determină această limită? Cum se măsoară, dacă se măsoară?

RĂZVAN:

Despre lipsa de spor al casei, cred că e vorba despre blestemele şi karma care apasă pe o anumită familie sau doar pe anumite persoane, care împrăştie ghinionul asupra întregii familii. Într-o accepţiune spirituală, ai spor în casă când ai strict ceea ce îţi trebuie atunci când ai

---

57 http://saccsiv.wordpress.com/2009/07/28/al-treilea-razboi-mondial/

58 http://saccsiv.wordpress.com/2011/09/07/text-remarcabil-despre-apocalipsa-viziunile-staretului-antonie/

59 http://www.formula-as.ro/2004/611/spiritualitate-39/la-ceas-de-inviere-in-sihastria-unui-mare-duhovnic-4940

nevoie. Ce este în plus face parte din dorinţa omenească de agoniseală, bazată pe sentimentul fricii de viitor. Cum fiecare om are alte nevoi, ar trebui ca fiecare să-şi dea seama dacă este în penurie sau a depăşit necesarul, cu surplusul putând să facă multe fapte bune. Dar în ziua de azi, populaţia a cam sărăcit, deci sporul general al ţării lipseşte. Iată cum se referă Isus la agoniseala din uitare de Dumnezeu: «*Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?*» (Matei 6:26)

DRAGOŞ:
Aş completa cu un mic episod de anul trecut de la mare, când o ţigancă, în jurul a 25-30 de ani, se oferea să-mi ghicească. Amuzat de situaţie, o las, fiind curios ce îi poate pielea. Îmi cerea bani pentru ceea ce zicea şi a reuşit să mă ameţească puţin, până m-am apărat, cât de cât, cum ştiam la vremea aceea :)) Atunci am început să mă întreb ce amprentă energetică ar avea banii, pentru că ea i-a văzut, ţineam banii concediului la mine şi mi-a spus că vede asta. Mă gândesc că ar trebui să aibă o amprentă energetică cu o vibraţie scăzută, dar intensă, pentru că femeia m-a văzut de la distanţă şi a venit glonţ la mine. Are sens ceea ce spun?

RĂZVAN:
Borfaşii au un simţ extraordinar al banilor. Rareori îi atacă pe cei fără bani, ci îi „văd" pe cei care au portofelul plin (de exemplu, în ziua de salariu). Cred că acest simţ se poate dezvolta şi prin exerciţiu, impus de mediul specific în care borfaşii trăiesc şi sunt „educaţi".

* * *

DRAGOŞ:
O fată îmi povestea că uneori simte că „toată lumea are ceva cu ea". Astfel de stări îi revin, nu durează mult, dar aşa simte de mult timp. Întâmplarea, dacă pot să-i spun aşa, face că ştiu despre această persoană că, în ultima viaţă, nu a fost bună deloc şi are o karmă grea. Este posibil ca o karmă grea să acţioneze asupra persoanelor din jurul „ţintei", determinându-le să acţioneze în modul potrivit pentru a-i crea acea senzaţie de apăsare şi de psihoză? În această viaţă, fata este inteligentă, arată bine şi nu seamănă deloc cu ceea ce pare să fi fost, deci nu este genul depresiv anxios, sau cel puţin nu mi-am dat eu seama. Ce mecanism complex este karma!

RĂZVAN:
Ai dreptate. Aşa poate acţiona karma la nivel psihologic, dar şi în nenumărate alte feluri (de exemplu fobiile). Este probabil că, dacă cineva dă tuturor impresia că „cere palme", atunci are o vină ascunsă, o karmă

specifică (dacă nu cumva este o senzaţie strict personală, legată de vreo incompatibilitate individuală cu persoana aceea).

DRAGOŞ:
Referitor la fobii, am făcut corelaţia acuma. Credeam că acestea se capătă doar în actuala viaţă din pricina unor factori agresivi, dar mai corectă pare explicaţia că acestea nu sunt decât corecţii karmice.

RĂZVAN:
Fobiile se pot dobândi şi în actuala viaţă, iar acest lucru poate fi descoperit prin cercetare biografică. Fobiile provenite din viaţa anterioară nu sunt neapărat nişte „corecţii” karmice, nu au mereu o morală, ci pot fi, pur şi simplu, urmări neşterse din memoria spirituală.

* * *

DRAGOŞ:
Acest subiect se referă la „informarea” spaţiilor şi obiectelor. Când mă uit uneori la secţiunea de cărţi spirituale sau esoterice dintr-o librărie, mă gândesc dacă nu cumva cineva a informat una dintre cărţi, astfel încât să atragă atenţia, fără ca ea să aibă ceva deosebit sau să determine ca acea carte să fie cumpărată forţat :)) Mă gândesc că este posibil ca persoane mai puţin bine intenţionate să „programeze” anumite spaţii sau cărţi şi uneori încerc să îmi creez protecţie. Ce părere aveţi despre astfel de practici?

RĂZVAN:
Unii se laudă că pot „informa” diverse obiecte, ca să fie cumpărate bine, inclusiv cărţi. Aceiaşi spun că, dacă vine la ei cineva care are făcute vrăji, ei îl purifică, dar numai dacă vraja şi-a atins deja scopul, atunci omul se face bine. Altfel, atâta timp cât mai persistă cauze inerente propriei firi şi karme, orice procedeu magic de înlăturare a vrăjilor nu dă randamentul scontat. Concluzia mea: cartea omului va fi cumpărată de cine este interesat, iar pe cel neinteresat nici o „informare” nu îl va „vrăji” să o cumpere. „Informarea” poate să acţioneze doar asupra acelor cititori care au de ales dintr-o ofertă de cărţi similare care îi interesează.

Personal, nu am simţit astfel de influenţe artificiale în librării, ci doar atracţii naturale spre surse de valoare. Atunci când am nevoie de o informaţie, cum-necum, ea îmi soseşte din cărţi, internet, televiziune, din eter. Şi asta se întâmplă automat, fără a folosi procedee magice sau alte artificii...

* * *

DRAGOŞ:

Articolul despre „Stăpânul Infiniturilor” este foarte bun, pe lângă faptul că sudează multe teorii, aduce şi explicaţii în premieră, ca „presiunea creatoare”. Astăzi se pune tot mai mare accent pe programarea textului şi modul în care acesta îşi transmite mesajul. Presiunea creatoare cred că este un nou concept, explicat în premieră.

RĂZVAN:

Am amânat să scriu articolul până în ziua în care am primit toate informaţiile ca să scriu ceva credibil. Sper că am reuşit să străpung nişte neguri mentale şi să deschid orizontul de gândire al cititorului! Această metaforă a „Stăpânului Infiniturilor”, dacă este luată în serios, poate avea chiar un rol de catarsis asemănător koanurilor zen, de blocare a minţii. Or, asta ar fi poate cel mai important lucru practic. Teoria ca teoria, dar practica ne omoară, se spune...

* * *

DRAGOŞ:

V-am citit articolul despre „Bine şi Rău”. Răspunde într-un mod complet şi coerent la întrebări pe care religia încă le interpretează într-o mulţime de feluri tangenţiale, dar nu am citit nimica atât de bine explicat. După ce am citit articolul, mi-au rămas 2 întrebări:

Sunt în majoritate oamenii încarnări ale spiritelor luciferice, la modul în care Dr. Aurel Popescu Bălceşti le-a descris în lucrările sale?

RĂZVAN:

Nu ştiu la ce se referă Aurel Popescu Bălceşti, nu am citit tot ce a scris sau copiat de la alţii. Oricum am lua-o, oamenii, în majoritatea lor, nu sunt luciferici, ci fiinţe spirituale care vor să evolueze spre Lumină.

DRAGOŞ:

În opinia Dl. Bălceşti, Satan şi-a creat o planetă unde îngerii decăzuţi (spirite luciferice) să experimenteze viaţa fizică, planetă ce a fost distrusă de îngerii lui Dumnezeu, ca apoi spiritele create de Satan să fie mutate pe o nouă planetă, Pământ, unde să poată convieţui cu alte spirite şi să aibă şansa de a evolua.

Îmi pare rău să aud că autorul a şi copiat cu bună ştiinţă...

RĂZVAN:

Nu e un defect să copiezi idei valoroase de la alţii. Eronat este să iei scrierile altora şi să le semnezi tu. Se practică chiar şi în mediul universitar, la manualele profesorilor. Moral este să specifici sursa informaţiei, cu avantaje atât pentru cititor, autorul real, cât şi pentru cel care citează la mâna a doua. Educaţia universitară te învaţă să pui întotdeauna bibliografia, chiar şi când realizezi o lucrare originală,

recunoscând astfel meritele înaintaşilor din acea branşă, pe temelia cărora construieşti alte etaje ale cunoaşterii. Desigur că ideile circulă şi prin mediul eteric, deci doi inventatori pot avea aceeaşi nouă idee simultan (s-a întâmplat în istorie). Cred că dl. Bălceşti a citit mult şi a preluat ideile deosebite în cărţile sale, având meritul că le-a legat între ele. Este nevoie şi de persoane care să popularizeze diverse descoperiri necunoscute.

Rămâne însă un semn de întrebare: de unde a aflat domnia sa că Lucifer şi-a făcut o planetă pe care au distrus-o îngerii Domnului? Dacă ar fi să privim realitatea făţiş, se pare că, mai degrabă, Lucifer aproape a distrus planeta Pământ, creată de îngerii Domnului... Ceea ce, conform tezei dl. Bălceşti, ar fi o răzbunare justificată! Iar asta ne sugerează sursa de inspiraţie demonică a acestei ipoteze năstruşnice. Vezi, dacă ar fi citat sursa, dl. Bălceşti ar fi scăpat de această etichetă neonorabilă!...

6-10 octombrie 2009

* * *

DRAGOŞ:

Un spirit înalt degajă mai puţină energie uzată decât unul mai grosier? Deci în preajma unor spirite mai înalte, încarnate sau nu, cele grosiere nu se pot „hrăni” cum trebuie sau deloc?

RĂZVAN:

Da. Altfel spus, cu cât spiritul e mai puternic (înalt), cu atât câmpul său respinge automat energiile şi fiinţele contrare. Totuşi, cred că demonii nu se alimentează direct cu energia uzată de celelalte spirite, ci din sursa cosmică unde se strâng reziduurile şi unde ele primesc „ingredientul” satanic.

În schimb, omul emite o cantitate de energie mult mai mare şi oarecum diferită, iar hrana demonilor poate proveni de aici. Ca şi a îngerilor. Emoţiile şi gândurile oamenilor sunt hrana spiritelor...

DRAGOŞ:

Da, mi se confirmă de ce în vise deseori suntem speriaţi, întristaţi – energia pe care o degajăm de la şocul emoţional îi hrăneşte. Deci ar trebui ca, în timp ce dormim, ori să avem protecţie, ori să fim conştienţi. Deşi asta nu împiedică ca evenimentele cu caracter 'bonus' pe care le-aţi descris în „*Bine fără rău*” să se întâmple, sau cele 'permise' ca să învăţăm anumite lucruri sau ca să ne întărească, descrise de Jakob Lorber.

RĂZVAN:

În timpul somnului avem protecţie. Te trezeşti după un coşmar şi te duci liniştit la serviciu... Somnul conştient sau dedublarea este o stare specială, în care pot apare diverse agresiuni. Lumea astrală joasă este

plină de surprize, de aceea oamenii spiritualizaţi preferă să se ridice în planul astral superior sau, mai bine, în planul mentalo-cauzal.

Ca să scoţi emoţiile negative din programul tău psihic este nevoie de multă practică spirituală, de modificarea întregii structuri psihice, nu e de ajuns să fii conştient de existenţa lor.

DRAGOŞ:

După ce am citit răspunsul, am recitit câteva părţi din cartea dv. despre „Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal” şi m-am lămurit parţial. Să înţeleg că meditaţia conştientă este puţin eficientă pentru arderea karmei şi pentru dezvoltarea spirituală în sine?

RĂZVAN:

A deveni conştient de ceva nu este acelaşi lucru cu meditaţia. Orice fel de meditaţie este bună dacă are intenţii înalte. Dar sunt tot felul de tipuri şi mai multe nivele meditative, care au efecte proporţionale cu energia accesată. Se spune că nimic nu se compară ca eficienţă cu o meditaţie bine făcută... dacă ştii şi poţi să o faci.

* * *

DRAGOŞ:

Aţi publicat două „figuri magice”: una dintre ele pentru expandarea aurei şi alta pentru împământarea energiei uzate. Cea de-a doua este bună pentru a ne descărca zilnic de energiile uzate? Dacă da, înseamnă că putem „arde” o parte dintre suferinţele destinate tocmai pentru a descărca aceste energii?

RĂZVAN:

Figura magică pentru eliminarea energiilor uzate este o tehnică simplă de lucru cu yantra pentru purificare energetică. Se pot adopta şi alte metode, chiar şi somnul sau spălatul sunt astfel de metode. Important este ca omul să nu se lase acoperit de gunoiul energetic, care, acumulându-se, îi poate produce necazuri!

Pentru arderea karmei trebuie realizate acţiuni benefice adresate celorlalţi oameni şi autocontrolul gândurilor, autocunoaşterea, punerea la unison cu voinţa divină şi a spiritului propriu.

DRAGOŞ:

Deci figurile magice, mandalele etc., nu realizează decât o descărcare superficială şi de moment. Am un obicei de câţiva ani buni, când mă spăl pe faţă – o fac destul de des – îmi imaginez că dau jos de pe mine şi energia uzată, negativă, impresiile, oamenii care mă secătuiesc de-a lungul zilei (uneori, în locurile aglomerate, mă simt lipsit de putere – unele persoane sunt vampiri energetici involuntari, am observat, dar nu prea am ce să le fac). Sunt de acord că acţionarea în acord cu legile Divine

sau Universale este cea mai bună metodă, sau conexiunea conştientă cu Sinele, sau metoda isihastă preferată de călugări şi poate multe altele. Să nu uit Kriya Yoga, pe care nu mă simt pregătit să o încep.

RĂZVAN:
Sunt lucruri distincte. Există diverse soluţii pentru diverse probleme. M-am referit la yantra publicată de noi, care are acest efect strict. Alte yantre au alte efecte. Există şi yantre de contact cu spiritele ş.a.m.d. Oricum, cel mai important aspect este INTENŢIA. Cu ea poţi obţine diverse efecte, doar prin forţa voinţei. Acţionarea în acord cu voinţa divină este un deziderat spiritual, dar nu oricine îl poate pune în practică la 100% din posibil. Reperul maximal este Isus Cristos.

* * *

DRAGOŞ:
Care ar fi procentajul căsătoriilor predestinate care se şi realizează? Ce se întâmplă în cazul în care se evită această cale dharmică?

RĂZVAN:
Nu pot da un procent. Se întâmplă frecvent ca oamenii să evite calea sortită; în cazul profesiei predestinate, aceasta se constată uşor – nenumăraţi oameni şi-au greşit meseria! Chiar şi întâlnirile cu „sufletele pereche” pot fi uneori eşuate, din prostie, desigur. Dacă omul nu manifestă intuiţia necesară în momentele cheie, o va lua pe altă cale decât cea optimă. Atunci, spiritele călăuzitoare şi al său propriu vor încerca să „dreagă busuiocul”, alegând alte alternative de evoluţie, aranjând diverse alte ocazii etc.

* * *

DRAGOŞ:
Nu sunt microbist, dar mă uit la meciurile importante, iar aseară scorul Serbia-România a fost 5-0. Am o vagă bănuială că a fost mai mult decât determinarea din teren. Ovidiu Argeşanu povestea în „Atacul Psi” despre faptul că echipa României nu va mai performa bine până când Anghel Iordănescu nu-şi va fi plătit cuvântul către Părintele Argatu. Ce părere aveţi despre asta?

RĂZVAN:
Nu mă preocupă fotbalul, dar lipsa de performanţe ne dă de gândit despre ce lipseşte fotbaliştilor români. Unii deja au dat răspunsul: le lipseşte pregătirea psihologică. Aici subscriu, nu există un antrenament mental, care ar putea face miracole reale şi ar putea învinge chiar şi blestemele. Unele echipe mari folosesc chiar ritualuri colective înaintea unor meciuri importante. Fotbalul se joacă pe bani mulţi, nu are legătură

cu spiritualitatea, aşa că, din punctul meu de vedere, fotbaliştii şi cei din spatele lor n-au decât să rabde efectele prostiei lor.

* * *

DRAGOŞ:

Revin cu o nelămurire asupra corpurilor cauzale, budhice şi atmice. Aivanhov explica cum se hrănesc corespunzător aceste corpuri[60]. Dar am o confuzie. Putem vorbi despre corpul astral ca despre un semi-corp fluid, dintr-o materie luminoasă astrală, ce a fost descris în destule lucrări. Apoi, este dificil de vorbit despre corpul mental, ci mai degrabă despre un punct mental, dacă ar fi să-i găsim un reper în geometria noastră, iar în el există ideile-forme. Trecând la cauzal, găsim ca existentă intenţia, iar planul cauzal are un corp numit corp budhic sau planurile budhice şi atmice sunt mai rarefiate decât cel cauzal?

În timp ce scriam întrebarea, mi-a venit în minte următoarea frază (nu mai ţin minte cine a spus-o): „*Când ai puţin timp liber, apucă-te şi învaţă ceea ce crezi că ştii deja!*”.

RĂZVAN:

Din câte am citit, se consideră că corpul buddhic şi cel atmic ar fi superioare celui cauzal. Personal, nu m-aş avânta atât de profund în locuri inaccesibile. Mă mulţumesc cu definirea corpului mentalo-cauzal, ca fiind fără formă şi manipulând idei abstracte. O paralelă cu Modelul psihicului pe care îl folosesc, ar fi următoarea: corpul buddhic ar corespunde stratului perispiritual numit Conştiinţă, iar corpul atmic ar fi Nucleul divin al Spiritului.

În final, o maximă ce ar fi spus-o Bob Marley, care se pare că era un om cu opinii ferme: „*Când crezi că ai găsit toate răspunsurile, vine viaţa şi schimbă toate întrebările.*”

* * *

DRAGOŞ:

Cât de reală este cartea Aryanei Havah, am răsfoit-o puţin, este genul uşor comercial, dar este de luat în seamă?

RĂZVAN:

Este genul foarte comercial. Atât de comercial, încât a reeditat aceeaşi reţetă şi în altă carte ulterioară. Autorul se ascunde de două ori: întâi că nu-şi dă numele real (ar putea fi un colectiv), apoi că nu-şi asumă ideile din carte. Este clar că e o făcătura. În plus, faptul că a luat toate ideile care circulă în mass-media, mai ales pe internet, despre toate fenomenele ciudate (TOATE!) şi le-a pus în gura aceluiaşi „copil-minune”. Reţeta a funcţionat. Singurul merit real al scriitorului este că a

[60] http://www.reflexo-vital.ro/articles-news/nutritie/nutritia-si-omul.html

reuşit să lege între ele, destul de firav totuşi, toate aceste idei dispersate, câştigând nişte bani de la naivii care cumpără cartea. Unele dintre ele pot fi lucruri adevărate, dar nu-i aparţin. Are succes de librărie, fiindcă românii se dau în vânt după minciuni poleite, basme de copii. «*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi va gâdila la urechi să audă lucruri plăcute şi îşi vor alege învăţători după poftele lor.*» (2 Timotei 4:3)

DRAGOŞ:
Mulţumesc de răspuns. Ieri am citit şi celelalte 2 cărţi ale autoarei. Una dintre ele are programe ascunse sau idei negative programate, nu ştiu exact care, dar am o bănuială puternică că cea legată de predicţiile dintre 2009-2012 (despre care tind să cred că sunt false şi induc în eroare). Unele dintre cuvintele programate sunt: „haos”, „fără alternativă” şi altele. Dar nu mai risc să mi le amintesc, că şi aşa mi-au făcut rău. Nu-mi vine să cred că astfel de cărţi se publică şi, culmea! se află printre cele mai vândute cărţi din domeniul Esoterism anul acesta în România. Iar aceasta cu predicţiile, la cât de rău mi-a fost după ea, tind să cred că ori este un fals, ori autoarea induce panică cu bună ştiinţă.

12 septembrie 2009

CE CALE SPIRITUALĂ ÎMI RECOMANDAŢI?

CLAUDIU:
Am citit cu mare interes cartea dumneavoastră „Conştiinţa umană, între minte şi spirit”. Foarte frumoasă, dar este ea mai mult decât o teorie printre multe altele? Cu alte cuvinte, aţi putea să recomandaţi, mie şi altora care caută experienţa directă, o cale practică, un manual de dezvoltare, o şcoală spirituală pe care o consideraţi autentică sau orice altă modalitate de a renunţa la noi şi noi cărţi, la alte şi alte teorii? Cunoaşteţi o cale verificabilă pas cu pas? Ceva concret, un gram de practică şi nu doar această veşnică yoga intelectuală, aceeaşi pe toate blogurile şi site-urile. Desigur, aceste gânduri sunt expresia deznădejdii mele în faţa acestui labirint de teorii, în acelaşi timp ascunzând şi o speranţă.

1. Dacă este cartea mea „mai mult decât o teorie printre multe altele”?

Cartea prezintă o teorie care pare nouă (mai corect spus, redescoperită) ce completează lacunele teoriilor vechi. Un fel de „patch” sau „update”, cum se spune în informatică. În măsura în care ai studiat doctrinele iniţiatice despre spirit, poate că aveai nevoie de ea. Din acelea

s-ar fi desprins ideea că orizontul conştiinţei omului este acelaşi cu cel al spiritului sau chiar că spiritul este mintea omului.

Ca o paranteză, pentru a-ţi face o idee cât mai exactă despre cum este şi funcţionează lumea lui Dumnezeu, e nevoie să cunoşti tot ce a fost revelat omenirii în diverse tradiţii şi epoci. Nicio şcoală de gândire şi practică spirituală nu deţine adevărul absolut, ci fiecare are subiectivitatea şi limitele sale. Revelaţiile divine sunt în aşa fel presărate pe întinsul Pământului, ca nimeni să nu se poată făli cu o cunoaştere metafizică completă. Întotdeauna este loc să mai înveţi câte ceva, oricâtă ştiinţă sau experienţă ai avea!

Teza esenţială prezentată în cartea mea este următoarea: OMUL ŞI SPIRITUL-ÎNCARNAT-ÎN-OM FAC O ECHIPĂ, DAR SUNT DIFERIŢI. Nu e ideea mea, ci realitatea revelată din astral, fără nicio ambiguitate. La început, m-a şocat şi pe mine, durând ceva timp până am rumegat-o. Meditează la această realitate şi vei reconsidera multe dintre cunoştinţele tale anterioare! Unele dintre articolele mele aprofundează înţelesul acestui adevăr aparent incomod, care este o „hrană tare”, nicidecum „lapte” pentru bebeluşi.

Spiritul şi omul sunt diferiţi şi totuşi, paradoxal, alcătuiesc o unitate. La fel spun iniţiaţii şi despre Dumnezeu: este separat de creaţie şi totuşi creaţia face parte din El...

2. Dacă pot să recomand „o modalitate de a renunţa la noi şi noi cărţi, la alte şi alte teorii”?

Cea mai simplă modalitate este să nu le mai cauţi şi citeşti. Nu te obligă nimeni să o faci. Chiar ar fi bine să iei o pauză dacă ţi-ai aglomerat mintea cu prea multe!... Totuşi, consider că o teorie bună îţi facilitează jumătate din practică. Dimpotrivă, o teorie chiar şi pe jumătate greşită îţi îngreunează succesul deplin.

Câteva „grame de practică” sunt strecurate în site-ul nostru, dacă îl vei citi cu atenţie. Găseşti şi numeroase cărţi bune care îţi propun „tone de practică”. Şcoli esoterice sunt astăzi destule în România. Poate că se va institui, cândva, meseria de îndrumător spre una din diversele căi spirituale. Ceva similar există în unele spitale chinezeşti, unde te întâmpină un specialist care te consultă sumar şi apoi te orientează către o anumită metodă tradiţională mai eficientă în cazul tău (masaj, moxibustie, acupunctură, bioenergie, plante, qigong etc.)

3. Dacă pot să recomand o cale spirituală autentică „ţie şi altora”?

Nu există nicio cale spirituală care, din start, să se potrivească oricui. Deci nu recomand o cale pentru un grup de oameni. Fiecare îşi are calea sa, care poate trece prin mai multe şcoli spirituale, până la moarte şi în următoarele încarnări. Nu e nicio grabă! Unde te repezi aşa? De fapt, ce te aştepţi să găseşti la capătul drumului? Sunt întrebări directe şi legitime, nu retorice. În esenţă, spiritualitatea înseamnă să te înţelegi cât mai bine cu propriul spirit şi să nu te mai simţi sclavul pământului. La

asta se pot adăuga, eventual, unele abilităţi şi experienţe, diferite la fiecare om.

Dar important este să începi cu ceva, iar apoi să insişti pe aspectele care te atrag, respingându-le pe celelalte. Nu să aştepţi să-ţi vină o soluţie completă, gata pregătită doar pentru tine. Tu construieşti soluţia sau o adaptezi prin efortul tău – nu prin indecizie, lene, cârcoteală. Tu însuţi eşti o energie mişcătoare, azi nu mai eşti cel de ieri, ce ţi-a plăcut ieri, poţi dispreţui azi, ce ţi-a folosit ieri, îţi poate dăuna azi...

4. Dacă eu cunosc „calea verificabilă pas cu pas”?

Siguranţă totală nu există. Oricând poate apare şi un risc de ratare. Viaţa e imprevizibilă.

De fapt, viaţa ta, în totalitatea ei, este adevărata ta Cale spirituala, pe care mergi deja. Nu e corect faţă de spiritul tău să separi calea de Cale! Dimpotrivă, trebuie să le apropii şi să le conciliezi.

Se spune că cele mai sigure sunt căile tradiţionale, vechi. Ele au strâns de-a lungul timpului învăţături despre ce SĂ NU FACI şi soluţii de-a gata pentru diverse probleme. În condiţiile abundenţei de oferte spirituale de azi, foarte important pare a fi să ştii DE CE SĂ TE FEREŞTI pe calea spirituală!

Chiar şi urmarea unei tradiţii îşi are riscurile sale. Am văzut într-un documentar mândria cu care un călugăr de la Muntele Athos afirma că în slujbele de acolo sunt reproduse întocmai ritualurile şi cuvintele primilor creştini. Acel călugăr transfigura trecutul şi diviniza tradiţia. Eu însă nu cred că respectarea unor obiceiuri vechi garantează intrarea pe porţile Spiritului. Unele aspecte sunt vetuste, altele nu mai au înţeles. Mai de folos sunt, poate, noile revelaţii primite din surse cereşti şi urmate cu inteligenţă şi aspiraţie curată.

Totuşi, din punctul meu de vedere, cel mai bine este să conlucrezi cu maestrul interior în alegerile tale. Ai un spirit înţelept în tine, întreabă-l pe el, în meditaţie liniştită. Îţi va da răspunsuri, inspiraţii, vise şi semne relevante. Mai ai şi câţiva îngeri (spirite veghetoare şi lucrătoare) în jurul tău, care te ajută mereu în toate, fără ca tu să o ştii. Adevăraţii Maeştri perfecţi sunt spiritele libere superioare; oamenii-guru sunt supuşi greşelii.

Nu poţi „verifica pas cu pas” decât drumul tău propriu, pentru care eşti direct răspunzător, având dreptul şi obligaţia de a-l corecta. Ce şi cum fac alţii, ce propun unii să facă alţii – este o cu totul altă chestiune, ceva mai complicată...

CLAUDIU:

Împărtăşesc teoria dumneavoastră. Tot timpul m-am gândit la o astfel de relaţie între spirit şi om, iar când am citit ce aţi scris, mi-am spus că am găsit în sfârşit o confirmare.

Când închid cărţile, rămâne doar sentimentul profund că divinul este în mine, în tot, sau mai bine zis eu sunt în El. Sunt în căutarea unei

căi practice adecvate omului cu serviciu, familie etc. Nu pot să devin yoghin sau sihastru, dar simt că există şi o altă variantă.

RĂZVAN:

Drumul simplu şi universal este AUTOCUNOAŞTEREA. Ea nu se reduce la schemele psihologice, ci se referă la interiorizare, introspecţie, autoobservaţie, autoanaliză, autocontrol etc. Adâncindu-te în cunoaşterea de sine, vei atinge niveluri tot mai înalte, care vor culmina prin cunoaşterea Sinelui.

Poţi să adopţi şi o practică formală elementară. Zilnic, timp de câteva minute sau mai mult, cât ai timp şi plăcere, în retragere şi reculegere, caută să te interiorizezi, fă analiza propriului comportament, apoi meditează la o temă spirituală oarecare, în fiecare zi alta sau puţin modificată, în funcţie de starea şi inspiraţia de moment, de întâmplările sau lecturile de peste zi.

Să nu meditezi când eşti obosit! Nu îţi recomand acum vreo tehnică specială de concentrare, care ar fi opusul acestui fel de meditare naturală. Cel mult, dacă vrei să intri mai repede într-o stare de pace, practică conştientizarea respiraţiei (eşti atent doar la aerul care intră şi iese pe nări, fără a influenţa actul respiraţiei, bucurându-te de energia primită prin aer).

Lasă-ţi mintea liberă la început, să îţi cureţi cugetul, propune-ţi doar să îţi înlături treptat zgura de pe minte, nicidecum nu-ştiu-ce scopuri mari! Orice moment de interiorizare este un prilej de a permite Spiritului să îţi „vorbească”. De fapt, cunoaşterea Sinelui înseamnă să comunici din ce în ce mai bine cu El. Aşa vei căpăta multe răspunsuri şi chiar o energie specifică spirituală. Primele confirmări că eşti pe calea cea bună vor veni când îţi vei da seama că, în urma acestei practici simple, primeşti soluţii simple şi geniale la unele probleme de viaţă sau chiar la dileme filosofice complicate. Asta e calea cea mai simplă, nepericuloasă şi, în acelaşi timp, care dă rezultate sigure dacă e urmată perseverent.

1 mai - 6 iunie 2012

PANSEURI ŞI AFORISME

Culegere de reflecţii publicate de autor în rubricile „Panseuri" (2008-2010) şi „Esoterika" (2010-2014) din website-ul *www.spiritus.ro*

2008

CREDINŢA ÎN VALOARE

Cine nu pune preţ pe scara valorilor culturale, morale, spirituale, acela cel mult se teme de puterea lui Dumnezeu.

Cine respectă oamenii de valoare, rari precum perlele în ocean, acela a început să creadă în înţelepciunea Divină.

Cine ocroteşte şi încurajează oamenii excepţionali, acela deja îşi dovedeşte prin fapte iubirea pentru Creatorul Suprem – care îşi manifestă neîngrădit calităţile Divine prin aceştia.

* * *

DUMNEZEU ACŢIONEAZĂ PRIN OAMENI

Oamenii cer să-L vadă pe Dumnezeu, ca să se convingă intelectual că El există. N-ar fi mai bine să ceară să manifeste ei înşişi o fărâmă din energia lui Dumnezeu - radiind din suflet bunătate, generozitate?! Ce folos ne-ar aduce să ştim că El există, iar noi am fi rupţi de El? N-ar fi greu de suportat ideea? Mai bine să simţim că suntem şi noi o părticică de Dumnezeu – prin fapte! Astfel, l-am convinge pe aproapele nostru că Dumnezeu există, aproape...

Dumnezeu acţionează prin oameni. Trebuie doar ca oamenii să devină conştienţi de această misiune divină, pe care o are fiecare.

* * *

NU EXISTĂ „PĂCATE", CI ILUZII.

Când încetezi a mai crede în realitatea iluziilor tale, îţi schimbi şi atitudinea, comportamentul. Chiar dacă există o inerţie la început, ea poate fi depăşită prin voinţă şi autosupraveghere. Atenţie deci la iluzii! Comportamentul este „greşit" fiindcă se bazează pe o eroare de percepţie a realităţii. „Păcatul" este urmarea logică a iluziei. Dacă tu ai depăşit iluzia celui care păcătuieşte faţă de tine, atunci dispare şi ranchiuna, şi setea de răzbunare.

Cât de supărat vei rămâne şi ce pedeapsă i-ai aplica bebeluşului tău când face pişu în poala ta?

* * *

VIAŢA ESTE CA O AUTOSTRADĂ fără limită de viteză. Pe banda lumească, de lângă şanţ, circulă biciclete şi căruţe. Vehiculele rapide merg pe banda dinspre centru, cea spirituală. Toate se îndreaptă spre aceeaşi direcţie: Dumnezeu. Diferă doar viteza. Ba, unele o mai iau şi în sens invers, total dezorientate sau pretins „originale”, producând caramboluri printre participanţii la trafic...

* * *

SINGURĂTATEA

Singurătatea este o binecuvântare pentru cel cu adevărat credincios, misticul. Atunci poţi împărtăşi toate bucuriile sau tristeţile tale cu cel mai bun prieten al omului: Dumnezeu. El nu le înşeală niciodată aşteptările oamenilor singuri. Dumnezeu este empatic – resimţind întocmai stările noastre – şi telepatic – receptându-ne fiecare gând pe care i-L dedicăm. Omul singur are privilegiul de a se împărtăşi cu prietenia iubitoare, afecţiunea lui Dumnezeu. Dar pentru asta trebuie să Îl considerăm cu adevărat prietenul nostru intim, invizibil, sesizabil ca o stare benefică şi ca o energie plăcută în zona pieptului şi a capului.

22 martie 2009

* * *

DUMNEZEU ESTE FERICIREA

Cine spune că Dumnezeu nu poate fi văzut, are dreptate.

Dar Dumnezeu poate fi simţit. El este fericirea. Dumnezeu este sursa fericirii. Fiind fericiţi pentru o clipă, atunci ne confundăm cu Creatorul Universului. Măreţia Sa ne poate intimida. Însă dragostea Sa de părinte, Tată şi Mamă în acelaşi timp, ni-L apropie. Iubind fericirea şi ştiind că fericirea este chiar inima Lui, vom intra în comuniune cu Dumnezeul iubirii şi fericirii. Este acelaşi cu Dumnezeul voinţei atotputernice, al cunoaşterii suprainteligente, al omniprezenţei infinite şi eterne.

Cel mai simplu este să ne apropiem de El prin acest atribut divin al fericirii, care este nevoia fundamentală a sufletului nostru, ce nu poate fi găsită decât prin unirea sentimentelor cu cele ale Divinului. Poate că ne este greu să bănuim ce gândeşte El, dar putem simţi imediat fericirea Sa eternă, pentru că este acelaşi sentiment pe care l-am simţit fiecare dintre noi, uneori.

Care este metoda de a fi fericiţi? Chiar asta: să tânjim după fericirea adevărată, copleşitoare, inundându-ne pieptul. Dar nu căutând diverse activităţi care ne promit fericirea, pentru că ea nu are nevoie de nimic din planul fizic pentru a apare. Istoria ne arată că oameni aflaţi în cele mai dificile situaţii au resimţit adevărate stări extatice. Calea de a fi fericit este chiar deschiderea sufletească spre fericirea necondiţionată, fără motivaţii exterioare. Odată ce motivul unei plăceri omeneşti a dispărut

sau ne-am plictisit de el, a dispărut şi plăcerea, care se dovedeşte a nu fi fost adevărata fericire, ci doar o înşelăciune.

Fericirea este o stare fără motiv aparent. De aceea, oricine poate fi fericit. Singura condiţie este să înţeleagă acest lucru simplu: fericirea este accesibilă oricând, oricui, nu are nevoie de cauze externe, ci doar de o chemare lăuntrică. Nu trebuie să facem vreo rugăciune de cerere, pentru că atunci, dacă fericirea nu va veni, ne vom simţi frustraţi, deci nefericiţi. Nu vom cere nimic nimănui, nici măcar lui Dumnezeu. Ca fii ai Săi, avem fericirea în genele noastre, ea face parte din corpul nostru spiritual. Descoperind-o în adâncul fiinţei noastre atunci când ne izbucneşte în piept, ne regăsim adevărata sorginte divină. Suntem născuţi din fericire, dar jocul cosmic pe care îl jucăm ne-a ascuns-o până acum.

Să nu ne mai identificăm cu condiţia umană limitată, pentru că aceasta este doar un rol temporar în jocul cosmic. Adevărata noastră stare este cea de a fi fericiţi continuu, chiar şi în suferinţă, chiar dincolo de moartea corpului biologic. Oh, dacă am putea să simţim acest lucru cu toţii... De fapt, cu toţii vom ajunge la fericirea absolută, mai devreme sau mai târziu... Să avem răbdare, aşteptând cu emoţie avalanşa fericirii. Când ea va apare, toate clipele sau vieţile de necaz se vor şterge, ca şi cum n-ar fi existat. Atâta fericire imensă va face inutile alte căutări ignorante ale ei în lucruri mărunte sau eronate. Totul se va pacifica în sufletul nostru şi vom simţi că am ajuns la finalul drumului cosmic. În sânul Divinităţii. Fericiţi pentru eternitate. Fericiţi în viaţă şi dincolo de ea. Pur şi simplu, fericiţi...

P.S. Dacă încă avem dificultăţi în perceperea fericirii necondiţionate, studierea învăţăturilor spirituale ne-ar fi de prim ajutor.

22 martie 2009

* * *

MORALITATEA IZVORĂŞTE DIN FERICIRE

Spiritualitatea nu se opune ştiinţei, ci egoismului.

Acesta ar fi chiar testul unei căi pretins „spirituale”: cât de mult ne conduce de la individualism la transpersonal şi universal. Condiţia umană este una instinctuală şi egoistă. Dar sufletul nu poate găsi fericire doar în urmarea impulsurilor egotice. Egoul caută doar satisfacerea dorinţelor urgente, dar, odată împlinite, altele vor apare inevitabil, aruncându-ne într-o cursă fără oprire către obţinerea mulţumirilor efemere. Căutarea fericirii reale este forţa care conduce omul către spiritualitate. Omul egoist poate obţine aproape totul pe pământ: avere, faimă, siguranţă etc., mai puţin fericirea. Aici intervine spiritualitatea. Dacă omul urmează o religie care nu-i procură clipe de reală fericire, atunci acea religie nu are o încărcătură spirituală pentru el.

Comportamentul moral este consecinţa şi indicatorul aflării pe o cale către spiritualitate. Moralitatea nu are nimic în comun cu egoismul. Uneori, sub aparenţa binelui celuilalt, acţionăm din imbolduri egotice,

dar acela nu este altruism adevărat, ci egoism mascat, uşor demascabil. Filosofia umanistă (din care s-a desprins etica şi echitatea socialistă) susţine necesitatea unui comportament moral, dar o argumentează exclusiv raţional, ideologic, abstract: binele societăţii. Acesta nu poate fi însă o motivaţie interioară de nezdruncinat. Argumentul convingător este cel sufletesc: moralitatea te poate face fericit, îţi mişcă sufletul, te înalţă peste mizeria condiţiei umane. Fericirea reală este adevăratul mobil al moralităţii.

Dar această fericire se distinge de satisfacţiile efemere obişnuite. Ea este starea sufletului eterat. Fericirea chiar există, distinctă de condiţia biologică sau pasională. Orice om a avut măcar câteva clipe de fericire reală în viaţă. Amintirea acestor clipe îl face să continue viaţa cu speranţa de a retrăi alte clipe de fericire adevărată. Din păcate, mulţi o iau pe căi greşite, sperând, din ignoranţă, că astfel vor regăsi sentimentul împlinirii sufleteşti. Alţii, puţini, merg pe calea spiritualităţii autentice, unde au certitudinea (atestată de glasul ferm al înţelepţilor) că vor trăi fericiţi nu doar câteva clipe fugare, ci ore, zile sau permanent, în chiar mijlocul vieţii comune.

22 martie 2009

* * *

SFÂNTA MULTIPLICITATE

„*Un atom nu poate înţelege universul stelar. Cosmosul, cu milioanele sale de galaxii, nu poate sesiza prezenţa sau absenţa unui atom.*” Această preconcepţie a minţii umane poate fi însă relativizată de trăirea spirituală. Conştiinţa este un punct infim, fără formă sau dimensiuni. Acest infinit mic se poate dilata totuşi până la graniţele universului galactic. INFINITUL MIC DEVINE EGAL CU INFINITUL MARE.

Mintea nu poate concepe aceasta, căci ea nu poate opera cu infiniturile. Dar Dumnezeu poate realiza acest miracol, El este „Stăpânul infiniturilor”. „*Infinitul mic este imposibil de găsit în cel mare, iar infinitul mare se simte de neatins de către cel mic.*” Şi totuşi, Dumnezeu face posibil ca infinitul mic să devină egal cu infinitul mare.

Punctul de conştiinţă are o identitate, numită „Eu”. Devenind una cu universul, acesta din urmă capătă aceeaşi identitate. „Eu sunt El!”, spun iluminaţii. Fiecare spune acelaşi lucru, pe rând, iar universul capătă toate aceste identităţi. Nu poţi cunoaşte realităţile spirituale decât prin identificare cu ele.

Când Isus vorbeşte în numele Divinităţii, el se identifică cu Ea. Şi alţi sfinţi sau spirite înalte se pot prezenta drept Dumnezeu ascultătorului umil. Poate Dumnezeu să fie mai multe persoane? Nu este El unic? Fiecare conştiinţă are identitatea ei, iar Dumnezeu se poate exprima în moduri distincte şi unice. Totuşi, marile adevăruri spirituale sunt aceleaşi, deşi cuvintele pot diferi în descrierea lor.

Creştinii spun că Divinitatea este o Sfântă Treime. De fapt, Ea este o Sfântă Multiplicitate, dar această exprimare era prea pretenţioasă pentru secolele anterioare…

19 aprilie 2009

* * *

Dumnezeu nu este grandoman. El a creat tot ce vedem, dar nu s-a semnat nicăieri. Cei care vor să-I semene, ar trebui să îşi însuşească MODESTIA. A fi modest nu înseamnă însă lipsa demnităţii sau ascunderea adevărului, ci lipsa mândriei, pur şi simplu.

19 aprilie 2009

* * *

Dumnezeu a creat Totul, El este de o INVENTIVITATE nemăsurată. Când ne aflăm într-o situaţie „fără ieşire”, să cerem sfatul Său ingenios! Întotdeauna El va găsi o soluţie, aceasta este specialitatea Sa – să găsească mereu soluţii. Viaţa merge înainte, din Voinţa Divină!

19 aprilie 2009

* * *

Viaţa este extrem de diversă. Oamenii au fiecare personalitatea lor. Fiecare spirit creat de Dumnezeu are un caracter unic. Iată de ce trebuie să celebrăm DIVERSITATEA. Aşa a gândit El lumea, diversă, nu monotonă. Uniformizarea şi limitarea exprimării personale nu sunt de bun augur (vezi ororile bolşevismului). Ordonarea vieţii sociale impune norme, desigur, dar nu trebuie să impună uniformizarea gândirii, emoţiilor, comportamentelor. Omul are dreptul la creativitate, pentru a împlini rolul pe care i l-a atribuit Divinitatea: acela de a se exprima unic şi creativ, pentru a aduce ceva original, nou în Creaţie. Oricât de greu ne poate fi uneori, să acceptăm, să încurajăm diversitatea – dar nu şi aberaţiile, depărtarea de la conduita integrată în ordinea firii.

19 aprilie 2009

* * *

Sunt tolerant, aleg calea de mijloc, de echilibru, sintezele de idei. În acelaşi timp, pot înţelege şi rolul uneori constructiv al extremismelor, ca o contrabalansare necesară a extremismelor de sens opus. Chiar Isus s-a dovedit în cel puţin două rânduri intolerant: când a blestemat smochinul neroditor şi când i-a alungat pe negustori din Templu.

16 februarie 2010

* * *

Când vine vorba de moarte, unii oameni zic aşa: „*Din două, una – 1) ori după moarte nu e nimic, deci nu am de ce mă îngrijora; 2) ori sufletul supravieţuieşte cumva, şi atunci mă voi descurca şi eu ca alţii înaintea mea...*” Oricât de pragmatic ar părea, raţionamentul este totuşi eronat, fiindcă: 1) Există viaţă după moarte, 2) După moarte suntem conduşi de valul impulsurilor, emoţiilor, gândurilor care ne-au dominat viaţa. Precum într-un vis, nu prea mai putem controla evenimentele, ci ele depind aproape automat de faptele anterioare, independent de regretele noastre tardive. De aceea este important să fim oameni cât mai perfecţi acum, cât mai trăim în carne şi oase... Dacă nu aducem spiritualul în viaţa materială, vom trage după noi materialul în viaţa de spirit.

16 februarie 2010

* * *

Dumnezeu ne ajută după cum merităm. Dacă ajutorul ni se pare incomplet uneori, este şi din cauză că Dumnezeu ne ajută prin oameni, iar uneori oamenii nu vor să asculte de îndemnurile divine, sunt încăpăţânaţi în a-şi urma bunul-plac, inconsecvenţi şi fără intuiţie. Iată cum binele individual depinde de calităţile divine ale semenilor. De aceea, trebuie să ne intereseze bunul mers al societăţii în ansamblul său, care să asigure şi să încurajeze îmbunătăţirea psihologică şi morală a tuturor oamenilor. Ne va fi mai bine dacă semenilor noştri le va fi mai bine din toate punctele de vedere. Te poţi retrage din lume în pustnicie (sau într-un turn de fildeş opulent), dar nu trebuie să îţi fie indiferentă soarta semenilor, ci să lucrezi spre binele lor. Ce poate face un om nu poate face un spirit. Omul are o mare putere de a schimba lucrurile pe Pământ şi ar fi nepotrivit să îi cerem Domnului ceea ce putem face singuri, ajutându-ne reciproc.

16 februarie 2010

* * *

Primul dar divin pe calea spirituală este apariţia ASPIRAŢIEI SPIRITUALE. Psihologic, ea este bucuria resimţită spontan la gândul unirii cu Dumnezeu şi la orice face referinţă la EL. Ai putea intra, prin mimetism, pe o cale spirituală, dar primul rod cert este apariţia acestei aspiraţii sincere, aproape inexplicabile din perspectivă „raţionalistă”. Este un reper obiectiv, care nu poate fi confundat cu autosugestia, căci este un cadou divin.

Dumnezeu este de o bogăţie inimaginabilă, pe lângă care Creaţia Sa, lumea apare ca o pastişă, ecou slab, limitare faţă de bogăţia permanent reînnoită, proaspătă a Divinităţii absolute. Este firesc deci să îţi retragi mintea de la chestiunile mărunte ale lumii trecătoare atunci când intuieşti Frumuseţea absolută. Nu te mai pasionează prefacerile

necontenite şi zbaterea inutilă. Chiar şi spiritele înalte din Cerurile superioare „visează” la intrarea în Dumnezeire şi muncesc în acest scop...

27 iunie 2010

* * *

Pentru o dezvoltare personală armonioasă şi o spiritualitate integrală, cu rezultate rapide, românii ar avea de câştigat din combinarea autocunoaşterii, credinţei religioase şi ştiinţei psiho-spirituale. Adică, o abordare din perspectiva domeniilor: psihologie, yoga, creştinism.

20 august 2010

* * *

Pe măsură ce sufletul este tot mai încântat de adierile Spiritului, omul este mai puţin interesat de informaţiile banale, repetitive, laterale. Problemele sunt cam aceleaşi dintotdeauna, istoria se repetă. În ciuda punerii lor în evidenţă, crizele rămân nesoluţionate. Misticul vede cauza lor profundă în lipsa mângâierii Spiritului. Măsurile imediate, concrete, societale doar peticesc sacul rupt al civilizaţiei. Criza morală, a valorilor stă la baza celor mai multe probleme. Instruirea generală trebuie completată cu educaţia moral-spirituală.

18 septembrie 2010

* * *

Într-o lume pragmatică şi agresivă, omul care îşi caută realizarea spirituală, preferând bunătatea şi contemplaţia, e vulnerabil la acuzaţii de genul că ar fi „orb, egoist, inutil”. Orb – fiindcă nu vede realitatea crudă; egoist – fiindcă nu se ocupă mai mult de alţii; inutil – fiindcă meditaţiile sale nu schimbă lumea cu nimic... De fapt, forţa spirituală este conştientă, altruistă şi constructivă. Civilizaţiile ce şi-au pierdut-o au pierit în negura istoriei.

23 septembrie 2010

* * *

După somnul de noapte, începi în fiecare zi o nouă viaţă. Totul s-a schimbat. Deseori, nu sesizezi schimbarea, fiindcă repeţi unele acţiuni şi gânduri. Dar eşti altul. Totul se modifică în jur, dar nu îţi dai seama, căci nu îţi afectează interesele imediate.

Abia în momentele speciale, când realizezi acut că „nimic nu mai este ca înainte”, îţi doreşti să găseşti ceva imuabil, imperturbabil, nemişcat, un reper constant. Aşa ceva nu poţi găsi în natură, în exterior. Există însă un astfel de reper în profunzimea fiinţei tale.

9 octombrie 2010

* * *

Pace, lumină şi armonie nu mai are nimeni în ziua de astăzi. Acestea sunt vorbe frumoase, care nu reflectă natura vieţii actuale. Întăreşte-te în sufletul tău şi mergi mai departe, cu mult curaj!

15 octombrie 2010

* * *

Conştiinţa umană percepe de obicei mediul înconjurător ca şi cum ea ar sta în centrul unei sfere umplută cu realitate. Iluminarea spirituală este atunci când sufletul are acces la Conştiinţa Divină. Atunci, fosta realitate fizică parcă se micşorează la dimensiunea unui punct pe marginea sferei infinite a Conştiinţei Divine, care este umplută cu un alt fel de realitate indescriptibilă. Acel punct minuscul apare ca şi inexistent faţă de restul Sferei Divine. Totuşi, el este important, la fel ca punctul prin care un ac poate sparge un balon de aer. Fără universul fizic, Divinitatea nu ar fi completă. Din perspectiva unui om iluminat, viaţa este un vis efemer, dar trebuie tratată cu seriozitate, din iubire pentru Creatorul ei, ca şi din simpatie pentru ceilalţi visători.

23 octombrie 2010

* * *

Cine sunt ajutoarele lui Dumnezeu pe Pământ? Femeile, medicii, judecătorii. Femeile ajută spiritele să se încarneze. Medicii ne ajută să trăim cât mai sănătoşi. Judecătorii împart dreptatea. Dar cine sunt ajutoarele lui Satan? S-ar zice că războinicii, bancherii, avocaţii. Cu excepţiile de rigoare…

25 octombrie 2010

* * *

Dumnezeu, ca un Soare al Universului, ne oferă totul, fără a ne cere nimic în schimb. El ne ştie nevoile, chiar şi pe cele mai ascunse sau neconştientizate, şi încearcă să ne mulţumească. Nici măcar nu ne cere să Îi recunoaştem existenţa! Totuşi, dacă înţelegem faptul că El este omniscient şi hipersensibil, vom şti că, oferindu-i dragostea şi recunoştinţa noastră pentru ce a creat şi pentru bunăvoinţa Sa, El le va primi instantaneu şi va simţi o mare bucurie. Atâta lucru concret putem să facem şi noi pentru Creator: să-I returnăm iubirea, să-I aducem un plus de bucurie…

29 octombrie 2010

* * *

Timpul este o noţiune paradoxală: există şi nu există, simultan.

Să luăm Trecutul. El e definit ca fiind ceea ce <u>nu mai există</u>. Totodată, el <u>există încă</u> prin memorie. Dacă poţi rupe legăturile personale cu ceea ce s-a petrecut odată, trecutul moare pentru tine.

Viitorul este definit ca ceea ce încă nu există. Dar imaginaţia îl creează mental, el există deja în planurile noastre.

Deşi trecutul şi viitorul nu există în mod obiectiv, mintea noastră le dă o realitate virtuală. Fără trecut şi viitor, nu ar mai exista noţiunea de timp. Mintea umană creează timpul subiectiv**.** Dacă o golim de gânduri, mintea nu mai funcţionează. Când mintea se opreşte, timpul subiectiv dispare. Rămâne conştiinţa, în clipa unică. Deci conştiinţa poate supravieţui morţii minţii, este mai presus de ea. *Conştiinţa nu poate fi detectată prin aparate, ci doar prin efectele indirecte asupra parametrilor măsurabili.*

Ce putem spune însă despre timpul obiectiv? Prin analogia cu mintea umană, ca el să existe, e nevoie de o Minte cosmică, adică de o memorie şi o imaginaţie universale. Aşa cum mintea umană creează timpul subiectiv, Mintea cosmică creează Timpul obiectiv. Mintea cosmică este un model, o matrice pentru orice minte umană. Bănuim că Ea există, căci toate minţile funcţionează după aceleaşi tipare, logica are aceleaşi reguli pentru toată lumea. Există nişte invarianţi sau legi universale. Ele nu pot exista aşa, atârnate în gol, ci doar legate de o existenţă de sine stătătoare, primordială.

Mintea cosmică nu se opreşte niciodată, ea este motorul Creaţiei. Se numeşte Logos, Cuvântul lui Dumnezeu, sau AUM. Tot prin analogie, putem afirma că există o Conştiinţă mai presus de Mintea cosmică. Această Conştiinţă ce pune Mintea în acţiune ar fi Dumnezeul Absolut, necreat şi nemanifestat. *Această Conştiinţă Supremă nu poate fi pusă în evidenţă decât indirect, prin efectele Sale asupra lumii manifestate.*

30 octombrie 2010

* * *

Ce eficienţă concretă are spiritualitatea? Ei bine, spiritualitatea este practică în primul rând, altfel nu ar avea rost. Lumea are mari probleme nu pentru că spiritualul nu ar putea acţiona în planul economic, ci pentru că persoanele implicate în economie nu iau spiritualitatea în serios, confundând-o, poate, cu mimetismul religios. Deocamdată, oamenii pragmatici folosesc calităţile paranormale în chestiuni punctuale şi personale: să găsim dispăruţii, să ne tratăm de boli, să ne ameliorăm psihicul…

Dar spiritualitatea, luată în serios, acţionează holistic, efectele sale pot fi multilaterale şi sinergice. Cu înţelepciune şi forţă de Sus se poate transforma viaţa grea a întregii omeniri. Cum? Prin înlăturarea treptată de la putere a fiilor Întunericului, ce au tot deviat destinele pământeşti prin teroare şi viclenie, de mii de ani încoace. Spiritualitatea autentică încă nu are succes social, politic, economic, fiindcă oamenii de la vârf se tem să-şi piardă privilegiile şi fac compromisuri cu propria conştiinţă. Frica le este inspirată de Cel Rău şi se bazează pe iluziile cu care este hrănit creierul omului „modern” sau „adamic”.

16 noiembrie 2010

* * *

Trăim într-o lume pragmatică, în care paranormalul este adeseori considerat o ocupaţie „inutilă”, iar „paranormalii” sunt batjocoriţi. Se ignoră faptul că fiinţa umană nu este formată numai din oase şi carne, ci mai mult din suflet şi Spirit. Tot ce ţine de aspectele rafinate ale psihicului are legătură cu paranormalul.

28 noiembrie 2010

* * *

Pentru a înţelege toate faţetele realităţii, omul are nevoie de timp pentru a le experimenta personal. Acum simte binele, pe urmă răul, apoi vede puterea, mai încolo, slăbiciunea ş.a.m.d. Înspre bătrâneţe, memoria experienţelor îl face mai înţelept.

Dar adevăratul înţelept vede realitatea în toate faţetele sale simultan. De exemplu, admiră o formă fizică frumoasă, dar poate vedea cu ochii minţii şi degradarea sa naturală, iar în acelaşi timp să simtă Frumuseţea pură şi eternă care dă energie tuturor formelor armonioase. Înţeleptul deţine un fel de prismă ce descompune lumina albă – a realităţii complexe – în culorile sale componente – diferitele aspecte contradictorii care coexistă.

18 decembrie 2010

* * *

Ştiinţa operează oficial cu două categorii filosofice: Cunoaştere şi Necunoaştere. Cunoaşterea cuprinde noţiuni, termeni, metode integrate într-o paradigmă ştiinţifică (sistem de gândire). Ceea ce nu este cuprins în paradigmă este clasificat drept Necunoaştere (din lipsă de teorii, metode, aparatură adecvată studiului etc). Paradoxul cunoaşterii ştiinţifice este că, cu cât aflăm mai multe, cu atât se înmulţesc întrebările şi dilemele, devenim conştienţi de limitele ignoranţei noastre. Cum s-ar spune, „dobândim o incultură tot mai vastă”. Astfel, se păstrează un echilibru dinamic între Cunoaştere şi Necunoaştere.

Dar mai intervine un factor neaşteptat şi neoficial, numit Nerecunoaştere (de către savanţii puşi în faţa unor teorii care folosesc o altă paradigmă). Abordările paranormale, metafizice, spirituale oferă argumente solide care însă, ieşind din modelul ştiinţific, nu pot fi nici infirmate, nici confirmate. Prin urmare, gândirea ştiinţifică modernă este marcată volens-nolens de triada filosofică *Cunoaştere – Necunoaştere – Nerecunoaştere*.

15 ianuarie 2011

* * *

Ia întreabă un autoproclamat „materialist” cum îşi închipuie el că arată gândurile! Sunt ele materiale? Probabil că va nega, considerându-le un simplu efect electric al neuronilor din creier. În realitate, gândurile sunt şi ele materiale, palpabile, dar într-o altă dimensiune subtilă, unde ele apar precum nişte obiecte, cu formă, culoare şi consistenţă. Adevăratul MATERIALISM ar trebui să accepte că totul este material, tot ce există sau ne imaginăm: energia, dorinţele, gândurile, visele etc., toate sunt formate din substanţe de altă natură şi urmând alte legi de compoziţie şi acţiune.

19 februarie 2011

* * *

Maestrul Yogananda spunea aşa: «*Dacă ţii închişi ochii înţelepciunii, lumea pare, într-adevăr, o creaţie nedreaptă. De aceea, realizează că eşti copilul lui Dumnezeu şi, trăind în perfectă armonie cu El, vei vedea că viaţa nu este decât un film, un hobby al Divinului – şi atunci vei fi capabil să trăieşti fără să te mai afecteze nimic rău. <u>Numai aceia care o privesc cu prea multă seriozitate suferă</u>. Şi din cauza acestei suferinţe, ei nu înţeleg de ce a creat Dumnezeu o lume atât de crudă.*»

Viaţa este reală şi trebuie trăită cu responsabilitate. Dar când Îl cunoşti pe Dumnezeu, este ca atunci când compari visul cu starea de veghe – realitatea Sa este incomparabil mai vie, mai intensă. Când te trezeşti, nu poţi nega că ai visat, dar visul nu are nicio influenţă asupra faptelor tale de peste zi. Este preferabil să visezi frumos, dar când apare un coşmar, cel mai bun lucru este să te trezeşti şi să te linişteşti. Aşa e şi cu viaţa. Când suferi, cel mai bine este să-ţi doreşti Trezirea, Iluminarea, ieşirea ta din egocentrismul ce te face să-ţi plângi de milă. Privindu-te detaşat, ca un spectator al propriului film, te translatezi în planul Realităţii, putând suporta mai bine scenele dure din film.

Dar cine visează doar frumos nu mai vrea să se trezească şi abia aşteaptă să se culce. Suferinţa este omniprezentă ca să ne îndemne să îl dorim pe Dumnezeu cel Real. Eşti invidios pe alţii că nu suferă ca tine? Crezi că vei fi fericit dacă suferinţa va înceta? Poate că da. Însă acea fericire este doar o uşurare de o clipă, pe care apoi te vei teme să nu o pierzi, reintrând astfel în circuitul fricii de suferinţă, care este mai perversă decât suferinţa în sine.

7 martie 2011

* * *

Totul e bine, totul e bine! spun înţelepţii. Lumea e nedreaptă pentru că oamenii nu îşi urmează calea dreaptă. Şi atunci, de ce să ne mai plângem?! Există o armonie cosmică ce funcţionează atât în bine, cât şi în rău. Totul e just în lume. Şi nu se poate refuza nimănui să-şi utilizeze

liberului arbitru, fie şi într-un mod incorect. Dar nu oricine îi va cădea victimă, căci oamenii nu se află egal distanţaţi de pericol.

22 martie 2011

* * *

Triada dublă a Divinităţii s-ar putea exprima astfel:

Forţa primară divină	**Efectul divin absolut**
Voinţă	Putere
Inteligenţă	Cunoaştere
Iubire	Fericire

Spiritul uman, în calitate de scânteie divină, are aceleaşi potenţialităţi ca şi Dumnezeu: putere absolută, cunoaştere absolută, fericire absolută – cu condiţia să îşi pună la treabă voinţa divină, inteligenţa divină şi iubirea divină...

Această forţă treimică se face simţită şi în psihologia umană, denumite fiind drept voliţiune, cogniţie şi afectivitate, desigur, cu anumite conotaţii limitative specifice omului. Voinţa, Inteligenţa şi Iubirea sunt independente una de cealaltă, oamenii le manifestă în proporţii diferite, iar antrenamentul pentru a deveni o fiinţă perfectă ar trebui să cuprindă toate cele 3 direcţii de optimizare, simultan. Spre exemplu, tehnicile sportive dezvoltă exclusiv Voinţa, îndemnurile creştine, Compasiunea, iar educaţia modernă, Inteligenţa. Fiecare în parte nu acoperă însă celelalte 2 laturi complementare.

O voinţă dusă la extrem, imbatabilă, ne poate face să simţim o mare fericire, extazul invincibilităţii. Inteligenţa extremă, şi ea poate oferi un extaz mental, aşa cum resimt, de exemplu, marii savanţi când descoperă o nouă taină a naturii – extazul cunoaşterii. Însă cel mai simplu este să simţim fericirea când ne umplem fiinţa de Iubire. Chiar şi cea mai mică mostră de Iubire ne duce pe culmi de fericire. Iubirea are multe expresii umane, printre care compasiunea, altruismul, erosul, prietenia, generozitatea etc. Sursa Iubirii este Spiritul, născut din beatitudinea Divină. Deci extazul poate fi atins cel mai uşor şi de către oricine prin accesarea energiei Iubirii spirituale, adică prin deschiderea sufletului către Spirit.

20 aprilie 2011

* * *

Ştiinţa începe unde se termină superstiţia. Filosofia începe unde se termină ştiinţa. Religia începe unde se termină filosofia. Spiritualitatea începe unde se termină religia.

Iar unde se termină spiritualitatea se revelează Esenţa realităţii.

27 mai 2011

* * *

Haiku

O umilă picătură de apă
Pe un fir de iarbă
De miliarde de ani
În ea străluceşte curcubeul.

24 iunie 2011

* * *

ABSOLUT	RELATIV
Dumnezeu	Lume
Creator	Creaţie
Transcendent	Imanent
Nediferenţiere	Diferenţiere
Unitate, non-dualitate	Separare, dualitate

Tabelul de mai sus exprimă laconic ce este şi ce nu este Dumnezeul Absolut şi de ce nu poate fi înţeles cu mintea obişnuită.

Înainte de apariţia Creaţiei exista numai Dumnezeul Absolut, adică o stare, energie sau substanţă foarte fină, nediferenţiată şi unică. Dumnezeu a vrut să nu mai fie singur, şi atunci a proiectat universul.

Prima etapă a Creaţiei fiinţelor a fost apariţia Conştiinţei individuale. Calităţile conştiinţei sunt voinţa, atenţia şi identitatea. Voinţa este calitatea Yang, activă, rajasică. Atenţia este calitatea Yin, pasivă, tamasică. Identitatea este calitatea neutră, sattvică.

Identitatea unică, singulară separă creatura de restul Creaţiei. Deci în sânul Creaţiei există separare şi diferenţiere între fiinţe şi lucruri. De aceea, doctrina Advaita Vedanta (Non-dualismul) este dificil de înţeles, fiindcă ea vorbeşte despre nediferenţierea şi unitatea divină unor creaturi ce trăiesc într-o realitate duală.

31 iulie 2011

* * *

Doar cei foarte optimişti se îngrijorează de Apocalipsă. Fiindcă îşi imaginează că ei vor supravieţui!

28 septembrie 2011

* * *

Dacă este adevărat că „la barza chioară îi face Dumnezeu cuib”, nu înseamnă că trebuie să trăim cu ochii închişi!

Şi apoi, a văzut cineva vreo barză chioară?!

24 septembrie 2011

* * *

Sărăcia = umilinţă + neputinţă + boală.

Cine este sănătos, este bogat. Cine este demn, este bogat. Cine are forţă de a realiza lucrurile pe care şi le doreşte, este bogat (aminteşte-ţi câte a realizat „săracul” Mahatma Gandhi). Cine le are pe toate trei, se poate considera un „mare bogătaş”, chiar fără bani.

Dimpotrivă, bogatul fără sănătate este sărac. Bogatul fără „coloană vertebrală” este sărac. Bogatul care nu realizează lucruri bune pentru semenii săi este cel mai mare sărac.

5 ianuarie 2012

* * *

Pentru eternitate, viaţa noastră nu înseamnă nimic.

Dar pentru prezent, fiinţa fiecărui om este foarte importantă.

14 ianuarie 2012

* * *

Nu putem schimba lumea. Dar trebuie să ne păstrăm iluzia ca putem!...

14 ianuarie 2012

* * *

E aşa de trist că tot ce e frumos şi bun pe lume moare!...

Dar vestea bună e că şi tot ce este urât şi rău va dispare!

14 ianuarie 2012

* * *

SENSUL VIEŢII

Într-o viziune pur atee, fără nicio intuiţie metafizică, SENSUL VIEŢII este aruncat într-un VIITOR incert. Practic, viaţa nu prinde niciodată sens, alergând după el la nesfârşit – precum măgarul care vede un morcov atârnând de un băţ prins de grumazul său.

Pentru un om obişnuit ce are, mai mult sau mai puţin conştient, această viziune nespirituală, sensul vieţii ar consta exclusiv în obiective rezonabile precum:

- A fi sănătos;
- A primi o educaţie;
- A-ţi face o carieră;
- A-ţi întemeia o familie;
- A da naştere la copii, pe care să-i pregăteşti pentru viaţă, ca ei să devină oameni buni ai societăţii şi să-ţi împlinească dorinţele pe care tu le-ai ratat;

- La rândul lor, să crească copii şi mai buni (oare de asta bunicii îşi iubesc nepoţii mai mult, fiindcă reprezintă speranţa viitorului?!), lumea devenind astfel un loc tot mai minunat;

- Cu timpul, omenirea – pe care şi tu ai ajutat-o astfel să evolueze – va explora şi cuceri spaţiul cosmic etc...

Iată deci că sensul vieţii depinde exclusiv de viitor, în această viziune. Sensul vieţii e dat de <u>succes</u>, de pregătirea şi rememorarea lui. Desigur că obiectivele menţionate sunt cât se poate de fireşti şi lăudabile.

Dar ce s-ar întâmpla:

- Dacă te îmbolnăveşti grav?
- Dacă îţi ratezi cariera pentru care te-ai pregătit îndelungat?
- Dacă divorţezi sau îţi moare partenerul iubit de viaţă?
- Dacă nu poţi avea copii?
- Dacă ai nişte copii răi, care o iau pe căi lăturalnice şi ajung drojdia societăţii?
- Dacă lumea devine un loc tot mai rău şi omenirea va cunoaşte o epocă tot mai întunecată?

În aceste ipoteze, deloc improbabile, dintr-o dată, viaţa ta îşi pierde sensul şi edificiul sufletesc ţi se prăbuşeşte. Prin urmare, acele obiective nu pot da sens vieţii tale, ci ele doar o alcătuiesc, o jalonează, îi dau calitate. Dar sensul... sensul trebuie să îl cauţi în altă parte!

În viziunea spirituală, SENSUL VIEŢII se găseşte în PREZENT – nici privind retroactiv la realizările tale, nici mijind ochii spre orizont. Sensul vieţii spirituale se leagă de verbul A FI, în timp ce viziunea nespirituală îl vede în A FACE. Într-adevăr, omul făcând, se construieşte, evoluează. Dar fiecare clipă de viaţă, oricât de insignifiantă, dă sens vieţii. Cele câteva zile cât trăieşte o muscă sunt pline de sens şi importanţă, chiar dacă noi, oamenii, nu înţelegem asta. Nu doar pentru ea, ci pentru întregul Univers... Fiecare clipă de viaţă este o victorie împotriva neantului. Fiecare clipă este o cărămidă pusă la templul desăvârşirii, pe care Spiritul îl ridică în eternitate. Nu doar ce reuşeşte omul să facă bine are sens, ci absolut tot ce se petrece pretutindeni are un sens intrinsec. Aceasta este viziunea spirituală. <u>Sensul vieţii constă chiar în trăirea imediată</u>. Creaţiile omeneşti sunt perisabile. Universul se schimbă permanent, aparent fără sens. Creaţia nu are un sens în sine, ci sensul trebuie căutat la Creator, la Spirit.

9 februarie 2012

* * *

<u>Cunoaşterea</u> este puterea de a afla. <u>Curiozitatea</u> este dorinţa de a folosi puterea cunoaşterii. <u>Cunoştinţele</u> sunt cunoaştere acumulată în memorie. Cunoaşterea metafizică ne poate răsturna multe cunoştinţe.

16 martie 2012

* * *

Oamenii sunt atât de ataşaţi de trupurile lor, încât se identifică total cu ele. Doritorii de spiritualitate trebuie să se ataşeze la fel de mult de Spiritul lor, încât să se identifice cu acesta. Când reuşesc lucrul acesta, multe minuni se petrec cu ei şi în ei.

Doctorul tratează bolnavii fără a resimţi durerile lor. Tot aşa, ai grijă de nevoile trupului ca un medic devotat, dar nu te identifica cu corpul, ca să nu suferi.

Imaginează-ţi că îţi priveşti trupul de deasupra lui, te priveşti ca pe o altă persoană!... Astfel nu te vei mai identifica cu corpul. Dar încearcă ceva mai mult: detaşează-te de suflet acum! Percepe-ţi sufletul, cu toate preocupările, personalitatea, manifestările sale, ca fiind exterior ţie – doar o existenţă episodică. Aceasta este viziunea trans-istorică a Spiritului, detaşată de urgenţele şi nevoile momentului...

1 aprilie 2012

* * *

În univers acţionează mereu câte 2 forţe opuse, acţiunea şi reacţiunea. De exemplu, viitorul este forţa schimbării, iar memoria trecutului este forţa neschimbării. Viaţa omului se petrece în prezentul extins, adică în decursul unei zile. Fiecare nouă zi este ca o Viaţă întreagă.

Aici schimbarea se înfruntă permanent cu neschimbarea.

Este însă posibil să comprimăm timpul până la prezentul instantaneu, în care viitorul şi trecutul nu mai au energie să funcţioneze. Iluminaţii spirituali asta ne îndeamnă să încercăm a face...

6 aprilie 2012

* * *

Înţelept, Iluminat, Maestru...

Există oameni înţelepţi (cum ar fi unii oameni simpli de la ţară) care nu sunt nici iluminaţi, nici maeştri spirituali.

Există iluminaţi care încă nu au asimilat această experienţă bulversantă şi încă nu pot fi consideraţi înţelepţi.

Există învăţători spirituali care nu sunt nişte înţelepţi (exemplele abundă).

Cultivă înţelepciunea şi vei deveni iluminat! Cultivă iluminarea şi vei putea deveni învăţător! Cultivă măiestria spirituală şi vei avea parte de o renaştere minunată!

25 iulie 2012

* * *

Ce înţelegem prin detaşare spirituală? Dracii, ca şi îngerii, sunt detaşaţi de realitatea materială. Atâta doar că primii o dispreţuiesc şi o batjocoresc, pe când secunzii o consideră un instrument minunat de

evoluţie spirituală. Deci detaşarea poate fi înţeleasă în moduri total diferite, cu urmări opuse. A fi detaşat nu înseamnă a fi indiferent.

20 august 2012

* * *

Din toate orele de limbă latină din gimnaziu, n-am rămas decât cu câteva dictoane înţelepte, cum ar fi: „Aquila non captat muscas”, „Aurea mediocritas”, „Non multa, sed multum”. Dar cel mai mult m-a impresionat următorul „Omnia mea mecum porto”, însemnând „tot ce-i al meu, duc cu mine”. A rămas favoritul meu peste ani, fiind o reuşită definiţie a Spiritului, a neamestecului cu materia perisabilă, efemeră. Cineva spunea, în mod asemănător: „cultura este ceea ce îţi rămâne după ce uiţi tot ce ai învăţat”.

14 septembrie 2012

* * *

Dacă nu ai niciun ideal în viaţă, înseamnă că nu îţi atribui nicio valoare ca om. Pur şi simplu, supravieţuieşti fizic, dar spiritual eşti mort.

24 septembrie 2012

* * *

Introducerea pranayamei (respiraţia yoghină) în practica spirituală este precum introducerea CSS şi Javascript în web-design. Ceva aparent simplu şi uimitor prin efecte.

24 septembrie 2012

* * *

Eşti cu adevărat singur când nu se mai roagă nimeni pentru tine.

24 septembrie 2012

* * *

Când te hrăneşti cu lecturi spirituale şi ai existenţa asigurată, poate părea normal să crezi că cea mai mare dorinţă a ta este iluminarea spirituală... Dar oare este ea cea mai mare dorinţă a ta? Când viaţa te mână încolo şi încoace, tulburându-ţi stabilitatea şi confortul minim, oare vei mai păstra acea nobilă dorinţă sau, dimpotrivă, alte dorinţe te vor năpădi, în primul rând cea legată de supravieţuire? Poate că atunci, revenind cu picioarele pe pământ, vei considera că iluminarea a fost doar un vis frumos, dar ireal. Chestiunile pragmatice vor căpăta prioritate naturală. Cam aşa se întâmplă cu omul modern spiritual, e dus de valurile vieţii unde vrea ea... De aceea el caută un maestru, o învăţătură şi un mediu favorabil spiritualităţii, care să-i întreţină aspiraţia spre perfecţiune.

26 octombrie 2012

* * *

Nu-ţi ajung toate vieţile în trup de om ca să înveţi tot ce se poate afla despre viaţa pe Terra.

Nu-ţi ajunge toată eternitatea Spiritului ca să înveţi tot ce se poate afla despre viaţa Universului.

Cunoaşterea creaţiei este infinită, precum imaginaţia Creatorului.

29 ianuarie 2013

* * *

Se spune că astăzi se nasc copii mai deosebiţi decât în alte timpuri... Eu cred, mai degrabă, că dintotdeauna s-au născut copii speciali. Diferenţa este că, în ziua de astăzi, părinţii acestora sunt mai educaţi, mai informaţi, mai înţelepţi. Îşi stimulează copiii să continue a fi speciali, nu îi mai apasă sub prejudecăţile lor.

29 ianuarie 2013

* * *

Dumnezeu nu ne dă nimic. Doar ne pune totul la dispoziţie. De luat, ne luăm singuri, conform alegerilor, dorinţelor şi puterii noastre de voinţă. Atragem ce dorim, proporţional cu puterea voinţei.

16 mai 2013

* * *

Cultura este un mod indirect de a lupta cu dracii. Cultura decadentă este cea care nu o face, ba dimpotrivă.

16 mai 2013

* * *

Nu-i de-ajuns să ai un Spirit superior încarnat în tine. El nu poate înfăptui lucrurile minunate în locul tău.

16 mai 2013

* * *

De unde vine „Spiritus”? De la spirit. Sau este prescurtarea de la „spiritus rector” – spiritul interior, sau spiritul-ghid exterior, sau autoritate într-un domeniu, „cap limpede”.

10 iunie 2013

* * *

Dumnezeu a creat universul ca un spectacol cosmic, spre desfătarea Sa. Nu era de ajuns! Spre a se asigura că şi copiii Săi, actorii, se vor bucura de creaţie la fel ca şi El, Creatorul l-a transformat într-un spectacol-concurs fascinant. Ca într-un fel de Eurovision cosmic, oferă şi

premii pentru artişti, sporind miza şi interesul lor. În permanenţă se câştigă o poziţie de top pe nivele tot mai înalte, mai apropiate de scaunul Regizorului.

17 iulie 2013

* * *

Despre viitor, un singur lucru este absolut cert: viitorul va trece! Şi va deveni un trecut plictisitor, mort. De ce atunci te mai interesează ce va fi peste 10-20 de ani? Ce-ai zice să te preocupe viitorul îndepărtat? De exemplu, cum va fi fiinţa ta peste un milion de ani? Asta da preocupare!

23 august 2013

* * *

Manelistul îşi iubea soţia foarte mult. Era foarte bogat. I-a promis că vor trăi toată viaţa fără să mai facă nimic. Doar să călătorească prin lume. Dar... Dar s-a întâmplat că soţia lui a murit, în floarea tinereţii. Aşa că el continuă acum să cânte – munceşte pentru semeni. Nu mai visează să huzurească. Uite cum ne pune viaţa/destinul/spiritul să ne schimbăm ideile eronate şi ne scoate din amorţeală sau din beţie...

14 septembrie 2013

* * *

Vine iarna sufletului! Recomand oricui vrea să aibă în casă căldură, lumină şi iubire să se branşeze la... teocentrală. La TEO-CENTRALĂ, adică la Centrul Suprem al Lumii, Dumnezeu.

14 septembrie 2013

* * *

MOARTEA, CEL MAI MARE MISTER AL VIEŢII

Pentru occidentali mai ales, moartea este un fenomen dăunător, nedrept, dezgustător, chiar ruşinos, şi veşnic neînţeles. Moartea este un tabu evitat de toată lumea. E adevărat că religia vorbeşte despre supravieţuirea sufletului, dar sufletul nu se vede, iar noi rămânem cu imaginea stranie a cadavrului, care se vede... că nu mai este o fiinţă.

Creştinismul a încercat să micşoreze oarecum această discrepanţă susţinând teoria, destul de grobiană, a reînvierii trupului fizic cândva, într-un viitor ipotetic, când sufletul mortului se va trezi din somn (hm, dar dacă nu se va mai trezi?). Oare a admite că „sufletul adoarme” nu este acelaşi lucru cu a recunoaşte ce spun savanţii materialişti: când creierul moare, sufletul dispare?! Toate academiile de ştiinţă cântă în momentele cele mai solemne imnul: „*Gaudeamus igitur iuvenes dum sumus... venit mors velociter, rapit nos atrociter, nemini parcetur!*” (Să ne bucurăm cât suntem tineri, căci iute vine şi ne răpeşte moartea cea groaznică, de

care nimeni nu scapă). Desigur, teza asta „ştiinţifică” nu numai că nu convinge, dar mai e şi pesimistă.

Nici alte religii nu stau atât de bine la teorie încât să convingă mediul intelectual. Lipsa de informaţii spirituale face ravagii şi în ştiinţă, şi în religie... Numai frica de moarte umple bisericile şi templele planetei. Moartea este pivotul în jurul căruia se clădesc religiile, mai presus de orice tradiţie, filosofie sau magie. Paradoxal, pentru oameni, moartea e cel mai mare mister al vieţii.

În Orient, oamenii sunt obişnuiţi cu comunicarea (directă sau mijlocită) cu spiritele morţilor dragi, ceea ce le întăreşte speranţa unei vieţi după moarte. Chiar Dalai Lama participă regulat la ritualuri în care un medium intră în transă şi comunică cu spiritele. Tot religia tibetană aruncă o punte peste prăpastia dintre cele două lumi, oferind îndrumări sufletului gata să părăsească carapacea trupului. Ele se regăsesc în „Cartea morţilor” (Bardo Thödöl), care nu este doar o lucrare literară (ca „Infernul” de Dante, ce tratează acelaşi subiect), ci o metodă de a direcţiona sufletul muribundului în noua lume ciudată în care tocmai intră. Am dubii că acele îndrumări se potrivesc şi spaţiului cultural occidental, dar cu siguranţă că ele dau o mare siguranţă tibetanilor că moartea nu este un tabu, fiind deja cartografiată de înţelepţi de-a lungul timpului. Pentru noi, occidentalii, este foarte util să cunoaştem mărturiile celor întorşi din moarte clinică (fenomenul NDE – *Near Death Experience*).

Moartea este doar o schimbare de perspectivă, un eveniment foarte interesant şi chiar o ocazie pentru a-ţi împlini unele dorinţe. Nu sunt deci motive de teamă (moartea în sine nu doare, doar frica ne face să suferim), nici de îndoială (moartea este un proces bine supravegheat de entităţile astrale) şi nici de amânare (moartea opreşte o rutină devenită ineficientă şi plictisitoare, împrospătându-ne resursele sufleteşti). Moartea este începutul unei noi vieţi – cu certitudine diferită, dar plăcută (dacă omul a dus o viaţă morală şi spirituală).

Dar există argumente şi pentru rămânerea în viaţă. Nu le putem pune în balanţă şi nici măcar să alegem între ele. Suntem supuşi unor interese superioare de care habar nu avem!

27 iulie 2013

* * *

Procedeul de imaginare, trăire a unei fantezii este asemenea vizionării unui film artistic. Deci oamenii au avut dintotdeauna acces la cinematografie. Efectul e acelaşi, cel de obţinere a unor trăiri preponderent emoţionale.

Dar dacă ne interesează cunoaşterea, adevărurile intelectuale, atunci vom urmări filme documentare.

4 octombrie 2013

* * *

Iubirea divină! Chiar şi un singur strop din ea ne umple sufletul de fericire. Cât de mult trebuie să ne lărgim cupa sufletului ca să intre şi restul oceanului de iubire?

4 octombrie 2013

* * *

Deseori avem prejudecăţi în legătură cu <u>înţelepţii, iluminaţii, maeştrii</u>... Ne aşteptăm ca toţi să fie pe acelaşi calapod: blânzi, bătrâni etc. În realitate, fiecare spirit este unic, deci fiecare înţelept are o personalitate distinctă şi puternică. Fiecare manifestă diverse aspecte ale Divinităţii. Nimeni nu poate să arate simultan toate faţetele Divinului. De aceea, în prezenţa unui înţelept ori maestru trebuie să te bucuri de ce are el de oferit lumii, fără să-l compari cu altul. Comparaţia îi micşorează pe amândoi. Şi doar tu vei pierde...

14 noiembrie 2013

* * *

<u>Cultul strămoşilor spirituali</u> (reîncarnările propriului Spirit). Cum să-i onorăm? Unde să le punem flori şi lumânări? Cum să intrăm în legătură cu ei? Cu ajutorul căror preoţi sau prin ce slujbe religioase?

Mormântul lor e în templul Spiritului. Prezenţa lor o simţim în fiecare clipă prin felul nostru de a fi, prin lucrurile care ne plac sau nu ne plac, prin unele bucurii sau suferinţe nemeritate. Îi putem onora respectându-ne Spiritul şi propria fiinţă. Putem comunica, dar nu cu ei, ci cu Divinitatea ce i-a produs, animat şi le perpetuează amintirea în eternitate: Spiritul nostru.

14 noiembrie 2013

* * *

Marele yoghin Paramahansa Yogananda spunea: *„Nu îl poţi iubi pe Dumnezeu şi în acelaşi timp să lenevești. Acela care meditează constant şi iubeşte Divinul va fi întotdeauna activ pentru El şi pentru ceilalţi.”*

Dacă avem în vedere alte civilizaţii extraterestre avansate tehnologic şi spiritual care ne-au vizitat planeta şi încă o mai fac, vom trage concluzia că ele acţionează intens în planul fizic. Nu îşi petrec timpul în transă, rupţi de lume şi problemele ei, sub pretextul evoluţiei spirituale... Totuşi, fiecare spirit îşi face propriile planuri pentru omul în care se încarnează. Uneori vrea să experimenteze viaţa de pustnic. Dar nu toţi cei care aleg acest mod de viaţă sunt îndreptăţiţi divin să o facă.

14 noiembrie 2013

* * *

Istoria e o ciornă mâzgălită de omenire, în pregătirea unei capodopere care nu va fi scrisă niciodată.

12 decembrie 2013

* * *

ÎNGERULUI CREATOR

Înger, inginerul meu,
Ce te-a lăsat Dumnezeu
Să îmi proiectezi atomii,
Specia şi cromozomii...
Eu sunt mic, dar ce minune
De structură mă compune!
Eu sunt slab, dar adaptabil,
Optimist, regenerabil!
Organismul genial e
Construit din chimicale
Şi energii spirituale.
Înger, creatorule,
Atotştiutorule,
Eşti mereu interesat
Ce trebuie-optimizat.
Totdeauna eşti pe fază
Şi te bucuri în extază
De ciudata creatură
Ce se mişcă în natură,
Animată de la soare,
De la briză, de la mare...

29 ianuarie 2014

* * *

Tăcerea nu minte. Liniştea interioară (isihia) te fereşte de sugestii, influenţe, manipulări, iluzii exterioare.

Din fericire pentru tine, vezi lumea aşa cum a conceput-o Marele Magician. Îţi este foarte uşor să o înţelegi, fiindcă este redusă la percepţiile strict necesare supravieţuirii fizice. Prea multe informaţii te-ar înnebuni, de fapt asta se şi întâmplă cu acei oameni care trec nepregătiţi şi neprotejaţi pragul extradimensiunilor. Deci nu te plânge că această realitate te-ar iluziona. În acest caz, ILUZIA este necesară şi sănătoasă.

Dar, în paralel, în răstimpurile de răgaz, te poţi refugia în liniştea interioară, acea tăcere profundă care elimină nu doar senzaţiile, ci şi gândurile. Tot restul este gălăgie, poluare mentală. Caută fundalul nemişcat al acestor mişcări continue. Nu vei opri mişcările, ci doar vei conştientiza fundalul şi vei fi tot mai încântat şi mai dilatat. Liniştea gonflabilă...

4 noiembrie 2014

CREAŢII POETICO-MUZICALE

Cântece şi versuri (1982-1987)

Am folosit facilităţile oferite de site-ul www.noteflight.com pentru a transpune pe note câteva cântecele de-ale mele, pe care le-am compus în anii '80, pe timpul liceului şi studenţiei mele. Pe vremea aceea, aveam destul timp să cânt la chitară şi să compun câte ceva.

Redau mai jos versurile unui cântec ce scoate în evidenţă sensibilitatea sufletească pe care o aveam în perioada adolescenţei şi adolescenţei târzii, deşi nu luasem cunoştinţă cu marile adevăruri spirituale. Credinţa în Dumnezeu era potenţială, dar nu-şi găsise posibilitatea de dezvoltare şi înflorire în societatea de atunci. Chiar mă înfiorez acum când mă gândesc că am fost contemporan cu marele Sfânt Arsenie Boca, de care nu auzisem şi, desigur, pe care nici nu am încercat să îl întâlnesc, fiindcă nu eram interesat. *Dă-mi, Doamne la tinereţe mintea de la bătrâneţe!...*

Apăsaţi pe butonul „Play” roşu din stânga-jos. Puteţi asculta şi celelalte melodii compuse de mine apăsând pe link-ul utilizatorului „razvan” din dreapta-sus. Alte cântece le-am orchestrat cu aplicaţia de la musescore.org, publicându-le ca utilizatorul de YouTube „ochiager”[61]

ZBOR [62]

Versuri: Răzvan Petre
Muzica: Răzvan Petre (cca 1986)

1. Ca florilor pe câmp solar
ce dau culoare şi nectar,
parfum de dragoste şi har –
Vântul să-mi mângâie
petalele...

2. Cum gâza zboară ne-ncetat
fără de grijă de păcat,
un zbor naiv şi-adevărat –
Aş-aş dori să zbor
pân-am să mor

R: Cum verzi copaci întind spre cer braţe de dor,
trăgându-şi seva din adâncul hrănitor –
Din iarbă să-mi renască trupul plin de vigoare,
fremătând de răcoarea frunzelor...

[61] https://www.youtube.com/user/ochiager/videos
[62] http://www.noteflight.com/scores/view/07a59be57834ebe8b3c984b6215cc086aeb3b7df

3. Liber ca cerbul cel bogat –
s-alerg în voie, ne-ndemnat,
s-adulmec vraja-a ce e dat,
din clare-izvoare reci
să beau pe veci

R: Mă bucur că iubesc, mă bucur că trăiesc,
ne-nţelegând ce e meschin şi nefiresc.
O taină mare-i viaţa, renăscând de milenii,
mai presus decât geniile ce pier…

4. Ca păsării înalt planând,
în suflet ceru-ncet suflând
tot azuriul său vibrând –
Pământu-mi pară depărtat,
uitat…

R: Suntem cu toţi copii ai Universului,
purtăm în inimi amintirea soarelui,
înmugurim din raze, ne-ofilim mai departe,
într-un cerc fără moarte ne-nvârtim…

5. S-alungi tristeţea mea şi-a lor
tu, cântec al sufletelor
prea arse-ale oamenilor,
în zborul fără de hotar
solar…

EXCLAMAŢII DE UIMIRE
versuri spirituale (1992-1994)

TATĂ CERESC,
Îţi mulţumesc.
Sunt din Iubire
spre împlinire.
Toate în sine
Te au pe Tine.
Iartă-mi orbirea,
înalţă-mi firea,
fă-mă Iubirea.

* * *

Doamne, dă-mi lacrimi ca să pot plânge de dorul Tău!

* * *

Atinge-mi, Doamne creştetul de bolta Cerului!

* * *

Cine eşti?

Te joci cu Tine,
Te joci în Sine...
Iluzii fine
mă prind pe mine:
sunt eu, sau cine?

Un frâu mă ţine
printre suspine,
dar totul vine
numai spre bine.

Pe trepte line
eu sui destine
ce duc la Tine.

Dar Tu... eşti cine?

Tu, tot ce vine
şi întreţine
joaca în sine.
Ce joc! Ce plin e!

Orice, oricine,
chiar lângă mine
eşti Tu, senine,
Divine, Divine, Divine!

* * *

Doamne,
Am aflat atâtea, şi încă nu ştiu nimic...
Aş fi în stare de atâtea, dar încă nu pot nimic.
Sunt din Iubire, Doamne, şi încă n-am iubit.
Până când am să mă tot ascund de Mine, Doamne?

* * *

Sunt un fulg purtat de Vânt
în plutire prea curată,
pură, calmă, fermecată,
suflu bun din Duhul Sfânt.

Sunt un fulg purtat de vânt
ce, în veselă schimbare,
fug, m-aşez, mă-nvârt prin aer.
Sunt un fulg, atâta sunt!

Într-un dans al simplităţii
mă ridic şi cad firesc,
fericit şi blând trăiesc...
Sunt un fulg în Vântul Vieţii.

* * *

<u>Cine sunt eu?</u>

Sunt deplina împlinire.
Sunt lumina – fericire.
Sunt răbdare şi iubire.
Sunt extaz, nemărginire.
Sunt la fel, în neclintire,
din adânca nemurire.
Sunt întreaga întregire,
frumuseţe şi uimire.
Sunt a clipei tresărire,
un vârtej fără oprire.
Sunt suprema înflorire,
puritate şi iubire,
liniştea fără oprire.
Sunt ceva... fără numire,
absolut, în infinire,
în uimire, în iubire...
Sunt ce este, sunt ce sunt.
Tot misterul: sunt. Sunt, sunt!

* * *

Asist
mut de uimire,
purtat în dansul cosmic,
contemplu creaţia nesfârşită...

Eu sunt mirarea
Divinul e chemarea
Stropul este marea
Viaţa e cântarea
Tăcerea-i adorarea
În pace - revelarea
Iubirea, legănarea
Visarea, minunarea...

* * *

Doamne, chiar dacă...

Doamne,
chiar dacă nu Te voi vedea niciodată
până la sfârşitul veacurilor,
Te voi căuta necontenit.

Doamne,
chiar dacă nu voi fi salvat,
doar pe Tine Te voi striga.

Doamne,
chiar dacă nu merit,
nu voi înceta să cred că mă vei chema la Tine.

Doamne,
chiar dacă nu Te cunosc,
Tu eşti singura mea speranţă.

Doamne,
chiar dacă nu Te iubesc,
Tu eşti singura mea dorinţă adevărată.

Doamne,
chiar dacă nu mă vei mântui
Doamne,
chiar dacă nu mă vei lumina
Doamne,
chiar dacă nu voi fi fericit...

Am să aştept în tăcere
Şi am să tac în durere
Am să m-arunc fără vrere
În flacăra Ta de putere
Şi am să rabd înţelept...
Stăpâne Divin, Tu eşti drept!

În linişte-ascult
Şi aştept...

* * *

FERICIREA NU ARE MOTIV

Fericirea nu are motiv. Doar nefericirile au motive. Caută un motiv ca să fii fericit şi vor apare de îndată contra-argumente. Întotdeauna există mai multă „raţiune” de a nu fi fericit. Aşa că, nu mai căuta motive de mulţumire, ci, pur şi simplu, FII MULŢUMIT, în ciuda oricui! Să ştii că niciodată nu vei fi în stare să justifici fericirea. Nu te va crede nimeni.

Nu mai aştepta prilejuri fericite, tu nu trăieşti în salturi... Fericirea nu-ţi soseşte din afară. Fericirea nu e o răsplată omenească. Fericirea este starea ta naturală.

Fericirea nu poate fi justificată logic, ea este chiar sursa gândirii. Întâi apare fericirea şi apoi apar gândurile. Dar, mintea se alintă, se împotriveşte şi găseşte lipsuri fericirii...

Tu poţi fi trist, dar niciodată nefericit. Chiar când vei pierde totul, fericirea nu va lipsi, ea nu te părăseşte, ea va fi acolo! FII FERICIT în ciuda tuturor! FII FERICIT în ciuda ta însuţi! FII FERICIT din ambiţie, tot timpul, oriunde! Oricât de jalnic te vei simţi, oricât de tare ai suferi, tu continuă să fii fericit! De ce? Uite-aşa, din ambiţie. Nimeni şi nimic nu-ţi poate lua fericirea. Poţi pierde averi, poţi pierde iubiri, poţi fi maltratat, denigrat, poţi fi bolnav sau chiar muri, dar niciodată, nicicum nu vei putea pierde fericirea – pentru că TU EŞTI UNA CU FERICIREA!

Fii atent, nu auzi cum te strigă fericirea? Îi auzi ecoul vibrându-ţi în piept. Pentru Dumnezeu, nu mai fi aşa distrat, trezeşte-te, omule, şi fii fericit! Nu mai visa la „fericiri” iluzorii, nu-ţi mai construi scenarii despre fericire, nu mai tot amâna clipa, ci lasă-le de-o parte acolo, în marea iluzie! Lasă visele să cadă şi să se spargă în mii de cioburi, iar tu trăieşte starea ta de bucurie infinită! Bucuria simplă de a exista, bucuria de a te exprima în miliarde de feluri şi împrejurări. Umple-te de bucuria care strigă din toate lucrurile acestei lumi – este bucuria ta de a fi pretutindeni.

Tu eşti fericit. Nu poate exista nici o fericire în afara ta. Fericirea e în tine. Fericirea e doar în tine. Toată fericirea din lumea e în tine. Eşti atât de plin! Eşti fără limite, eşti fericirea nemărginită. Oriunde ai fi, fericirea te reflectă. Tu eşti oglinda fericirii, fericirea e oglinda ta. Fericirea are forma ta, tu însuţi nu eşti altceva decât fericire. Despre ce altceva să mai vorbeşti decât despre ea? Doar fericirea există cu adevărat, iar restul este fericire deghizată. Deschide bine ochii, omule, căci fericirea se joacă cu tine, te păcăleşte, fericirea e tare ghiduşă, căci nu poate fi altfel... ea este neprevăzutul, ea este surpriza. Fericirea este uimire. Fericirea înseamnă să-ţi aminteşti că eşti fericit. Spune-ţi: „Aminteşte-mi cât de fericit sunt! Uit mereu.”

Fericirea este joacă, este joacă neostenită. Nu te supăra, este o joacă plină de voie bună. Fericirea e copilăreasca încântare ce se ascunde de tine. Se ascunde aproape, foarte uşor de găsit, chiar în umbra inimii tale. Iubeşte fericirea, intuieşte-i ascunzişul şi îmbrăţişeaz-o cu drag. Sărută fericirea! Sărut-o şi din partea mea şi spune-i c-o iubesc şi că n-am uitat-

o! Roag-o să mă mai aştepte puţin, căci eu încă sunt ocupat cu micile mele iluzii. Îi promit că, după ce voi încheia şi acest vis, am să mă întorc la ea. Şi vom fi iarăşi unul – eu şi fericirea... Doar fericirea...

* * *

NU EXISTĂ TIMP PIERDUT!

Nu există timp pierdut. Ce înseamnă să „pierzi timpul”? De unde această idee?! Nu poţi pierde ceea ce n-ai. Iar tu nu posezi timpul, tu nu ai timp, doar îl utilizezi. Timpul îţi este dat.

Timpul e fiecare clipă prezentă. Timpul nu e trecutul, adică amintirile tale. Timpul nu e viitorul, adică speranţele tale. Timpul este doar ACUM. Nu poţi pierde timpul, pentru că tu nu-l ai. Timpul curge, nu poate fi strâns, nu poate fi dat. Îl trăieşti, şi atât. Trăieşti prin el, înoţi prin el, e hrana ta de fiecare clipă. Fără el, tu ai dispare instantaneu... Dumnezeu te hrăneşte cu timp continuu, Dumnezeu îţi oferă întotdeauna timp proaspăt. Timpul înseamnă acum, timpul e mereu proaspăt, el nu se învecheşte. Fiecare clipă prezentă e nouă, e alta, e iarăşi sărbătoare. Acum e sărbătoare. Nu trăi din amintiri, nu visa ce va veni, bucură-te de prezent. Nu pierde ocazia, sărbătoreşte, bucură-te... clipa fericirii continuă în eternitate...

Secundele trec, iar tu pierzi atâtea prilejuri de a trăi, pierzi atâtea ceremonii magice, treci pe lângă mister, uiţi să trăieşti. Te preocupă viitorul şi te bazezi pe trecut. Scoate aceste două din minte, ieşi din minte... rămâi în prezent, rămâi în acum. Caută să prinzi clipa, n-o lăsa să se strecoare neobservată. Gustă clipa. Ascultă tăcerea clipei. Acum e linişte... în fiecare clipă e linişte, pace.

Timpul ne trăieşte, dar noi rareori trăim în timp. Simte uimirea noii clipe! Bucură-te de cadoul divin al timpului! Dacă nu te bucuri, cu adevărat pierzi timpul. Pierzi ocazia de a fi fericit. Timpul înseamnă fericire. Dacă nu eşti fericit, pierzi timpul. Dumnezeu e atât de darnic... Nu mai pierde timpul, ci fii fericit!

Trăieşti? Dovedeşte-ţi-o! Rămâi în fascinaţie, în mirare copilărească. Să mângâi clipa, să simţi cum vine, cum te umple de mister şi apoi cum pleacă. Şi uite, altă clipă... şi alta, o bucurie după altă bucurie... şi nu se mai opresc, curg în şuvoi frenetic. Respiră clipa. R E S P I R Ă C L I P A. Res-pi-ră... O, Doamne...!

* * *

ABBA, îngerii cântecului - frumuseţe şi iubire de oameni

Despre frumuseţe şi fericire nu poţi vorbi, ci le poţi doar simţi în suflet. Voi scrie însă despre formaţia suedeză ABBA (1973-1982), care a adus şi mai aduce în sufletele pământenilor rezonanţa frumuseţii şi fericirii.

Bjorn, Agnetha, Benny, Anni-Frid = ABBA

Deşi încadrat la categoria „muzică uşoară, pop, lejeră”, produsul lor artistic este o operă de geniu, accesibilă oricui. O spun nu doar cu un fior nostalgic după anii copilăriei şi adolescenţei mele, petrecute pe ritmurile lor, ci şi bizuindu-mă pe date culturale şi sociologice. Muzica lor este pe înţelesul oricui, nu doar al unei elite educate, fiecare generaţie găsind ceva plăcut în ea. Oameni de toate categoriile sociale, de pe toate continentele sunt mişcaţi de sonorităţile ample care îmbracă şlagăre originale. Şi astăzi, la peste 26 de ani de la destrămarea trupei, discurile lor se reeditează şi cântecele lor sunt difuzate pe toate posturile mass-media. Cum este posibil să le asculţi de zeci şi sute de ori fără să te plictiseşti de ele?!

Desigur, nu toate sunt nişte capodopere ale muzicii pop, dar foarte multe sunt (şi nu este un oximoron!). Albumele lor de succes alcătuiesc împreună o operă măiastră, prin numărul imens de şlagăre minunate... La această realizare artistică a contribuit şi strategia de marketing,

imaginea „curată” de pe scenă şi de la televiziune, concertele live de o mare puritate a sunetului, grupul de specialişti cu care au colaborat (managerul, inginerul de sunet, chitaristul, dirijorul şi toţi ceilalţi muzicieni) precum şi valul molipsitor de simpatie uriaşă din partea publicului. Totul a concurat la lansarea unui fenomen artistic de răsunet internaţional.

Fiecare dintre componenţi avea un mare talent muzical, iar consacrarea a venit ca o recunoaştere a valorii şi creativităţii lor. Imaginea lor, două cupluri unite în viaţă şi pe scenă, patru oameni frumoşi, eleganţi, radioşi, a rămas în memoria colectivă ca un simbol al armoniei umane. Iar muzica lor originală şi bine asamblată armonic se potriveşte perfect cu imaginea, întregind senzaţia de frumuseţe artistică şi umană. De aceea, au căpătat un statut de „zei” ai muzicii şi de idoli ai tineretului.

Am toată stima şi preţuirea pentru toţi artiştii talentaţi ai lumii, fiindcă fiecare dintre ei are rolul său de răspândire a luminii în lume. Muzica uşoară nu începe şi nu se termină cu ABBA. Dar nu mai există vreun alt brand muzical având la activ atâtea hituri, şlagăre unanim apreciate, cântece de înaltă calitate cu versuri pline de dragoste de oameni. Copiii şi tinerii de astăzi redescoperă singuri minunata muzică ABBA, ca şi cum ar fi o formaţie nou apărută. Sufletul lor curat este atras spontan de frumuseţea muzicii lor, concurată azi de nenumărate subproduse artistice ce ne poluează spaţiul sonor şi ne ocupă inutil timpul. Muzica ABBA nu are nevoie de reflectoarele publicităţii, căci frumuseţea ei naturală este luminoasă în sine.

SECRETUL SUCCESULUI

După despărţirea lor oficială, în 1982, fiecare membru al trupei a mers pe drumul său, redevenind oameni „normali”, artişti talentaţi, dar relativ comuni. Oare ce vrajă i-a ridicat pe culmile Olimpului artei şi a trezit veneraţia oamenilor?

Întâlnirea şi formarea trupei ABBA nu a fost o întâmplare. Capodoperele nu se nasc din întâmplare, niciodată! Aici, Providenţa şi-a adus contribuţia. Îngerii lucrători au muncit intens ca să le dezvolte talentul artistic şi să îi reunească. I-au atras în relaţiile amoroase care au pecetluit solidaritatea grupului. I-au adus în situaţii favorabile, le-au adus colaboratori de calitate şi le-au dat inspiraţii artistice divine. I-au învăţat să compună şi să cânte cu plăcere. Iar bucuria publicului li s-a întors înmiit, hrănindu-le sufletele şi stimulându-le creativitatea.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, Îngerii i-au promovat ca pe un model pentru întreaga umanitate, care să se opună multelor exemple anticristice din lumea contemporană. Iubirea sinceră dintre un bărbat şi o femeie, plus prietenia extraordinară dintre cele două cupluri, frumuseţea fizică, carisma, exuberanţa, eleganţa, optimismul şi, desigur, cântecele inspirate angelic ca melodie, armonii vocale, versuri, orchestraţie – totul alcătuia un întreg fără cusur.

Dar această construcţie artistico-imagologică a început să ia sfârşit când iubirea dintre ei s-a răcit, când resentimentele umane au devenit mai puternice decât adeziunea la misiunea spiritual-artistică în care erau angrenaţi. O misiune de înnobilare a sufletelor oamenilor de pretutindeni. Am scris acest articol ca un omagiu al trupei ABBA, dar mai ales al „conspiraţiei îngereşti” care a făcut posibilă revărsarea de frumuseţe şi perfecţiune artistică în lume.

În pelicula „ABBA THE MOVIE”, răspunzând la întrebarea „ce îţi place în cântecele lor?”, o fetiţă a răspuns simplu: *„cântecele lor mă fac să mă simt fericită!”*. Poate că este cea mai bună explicaţie pentru succesul trupei. Reţeta acestui fenomen cultural unic nu a putut fi copiată, deşi s-a încercat. Oare de ce? Pentru că lipsea ingredientul principal: binecuvântarea harului angelic, care a reunit oamenii potriviţi la locul şi timpul potrivit, în slujba artei desăvârşite şi dragostei de oameni, întru slava Frumuseţii.

Internetul păstrează vie amintirea îngerilor cântecului, legendara formaţie ABBA, patru tineri frumoşi, muzicali şi fermecători. Poate că privindu-i şi ascultându-le muzica şi versurile vom fi atraşi în transa fericirii şi frumuseţii. Fie ca Dumnezeu să ne umple de iubire!

Fericirea şi iubirea universală vin din Spirit

Frumuseţea vine din apropierea de perfecţiunea divină, nu din artefacte orientate egoist. Frumuseţea artistică este un ecou al Frumuseţii divine. Iar fericirea este o graţie a Spiritului. Frumuseţea şi fericirea sunt două faţete ale delicateţei Spiritului. Frumuseţea este faţeta „concretă”, iar fericirea, faţeta „abstractă”. Când omul este fericit, radiază frumuseţe în exterior, iar când recepteaza frumuseţea autentică, devine fericit... Esoteric vorbind, fericirea este o „injecţie” de energie luminoasă de la Spiritul nostru etern, dirijată către piept. Această fericire de sorginte spirituală ne creează o stare de iubire necondiţionată, total generoasă. Orice intră atunci în sfera atenţiei noastre este îmbăiat în iubirea noastră expansivă şi compasională, îngăduitoare şi înţeleaptă.

Muzica frumoasă este o cale de a ne trezi fericirea, iubirea universală. De fapt, sursa fericirii este Spiritul, a cărui frumuseţe nu poate fi descrisă în nici un cântec sau vers omenesc, a cărui conştiinţă înglobează toate fiinţele din univers ca pe propria fiinţă. Copiii mici, dacă le sunt satisfăcute nevoile de subzistenţă şi sunt sănătoşi, sunt fericiţi orice ar face, oriunde ar trăi, pentru că sufletul lor, incomplet încarnat, este încă aproape de Spirit. Acesta este înţelesul ascuns al spusei lui Isus Cristos *„numai dacă veţi deveni asemeni copiilor mici, veţi putea intra în Împărăţia Cerurilor*”. În disciplinele spirituale, adultul se străduieşte să redobândească acest suflet „de copil”, apropiat de Spiritul său.

În momentul când ne cuprinde o adevărată fericire (nu falsele „fericiri”), atunci este momentul să ne gândim la Dumnezeu şi la părticica din El care este adăpostită în inima noastră. Acela este

momentul de graţie când Spiritul din noi îşi revarsă prea-plinul de iubire caldă în pieptul nostru. Şi e bine să ne adresăm Lui, mulţumindu-i pentru momentele de desfătare. Arta minunată, ca şi amorul, sunt doar ocazii prin care fericirea izbucneşte temporar în sufletul nostru. Peste un timp, ele îşi pot pierde puterea de seducţie. Unde s-a dus iubirea, de ce nu ne mai mişcă opera de artă? Toate trec, totul se schimbă („*Move on*", cum cântă ABBA), singura permanenţă este frumuseţea pură, fericirea Spiritului etern.

Să îi cerem dragului nostru Spirit, ce sălăşluieşte în strâmtoarea corpului, să-şi întindă aripa sa de înger, încălzindu-ne inima cu energia sa nobilă şi prea-fericită. Nu este nevoie să aşteptăm momentele rare ale îndrăgostirii sau contemplării unor capodopere ca să-i cerem Spiritului din noi să ne binecuvânteze. Energia lui este o parte din energia lui Dumnezeu, cu aceleaşi caracteristici beatifice. Să-i vorbim aşa, în gând: *„Tu, Spiritul meu divin, pe Tine te rog să îmi umpli pieptul cu fericirea în care trăieşti etern, dă-mi din fluidul Tău plin de iubire şi fă-mă să mă simt parte din Tine, după cum şi Tu te simţi parte a Dumnezeirii! Aşa să mă ajuţi, Spirite al meu, după cum Domnul te ajută pe Tine!"*. Şi aceasta nu este o metaforă poetică, ci esenţa oricărei spiritualităţi împlinite...

Sufletul, conştiinţa noastră umană limitată este de fapt, o extensie, un fragment temporar separat de Spiritul nostru divin. Este dreptul sufletului nostru zbuciumat să simtă plenar fericirea în care este scăldat Spiritul originar. Să o cerem şi o vom primi! În acelaşi timp, să ne străduim să o şi merităm, armonizându-ne gândurile şi faptele cu intenţiile Spiritului, pentru ca şi El să fie mulţumit de noi...

4 februarie 2009

TRADUCERI DE TEXTE MUZICALE

Traducerea versurilor unor cântece străine <u>cunoscute</u> este mai dificilă decât a poeziilor obişnuite. Dacă melodiile nu sunt cunoscute în ţară, este mult mai simplu de compus un text, căci poate să nu aibă nicio legătură cu originalul…

Pentru un cântec <u>celebru</u> traducerea are foarte multe restricţii:

- Trebuie să respecţi <u>metrica</u> exactă a frazelor originale, care să se încadreze în notele muzicale;
- Să găseşti cuvinte româneşti care se accentuează cât mai exact pe <u>accentele</u> textului străin;
- Să faci o traducere cât mai apropiată, <u>cuvânt cu cuvânt</u> (fără însă a cădea în ridicol), pentru că ascultătorii înţeleg şi cunosc bine originalul;
- Atunci când nu găseşti corespondente româneşti sau rimă potrivită, poţi suplini cu alte cuvinte care dau acelaşi sens dorit de autor, dar este o soluţie de compromis discutabil – aceasta înseamnă <u>adaptarea</u> textului;
- Ar fi ideal să foloseşti aceleaşi <u>vocale</u> (măcar cele de final de frază muzicală) ca în original, pentru ca melodia să semene mai bine.

Iată câte condiţii greu, chiar imposibil de respectat sunt pentru sărmanul traducător. Poate că de aceea, în România, nimeni nu încearcă să cânte melodii străine în limba noastră. Sună deseori caraghios, stângace. În plus, multă lume cunoaşte limba respectivă şi nu ar avea nevoie de traducere. Dar în alte ţări, oamenii preferă să înţeleagă bine versurile şi nu prea cântă în limba originală. De fapt, poporul care ţine la identitatea sa, nu se lasă încălecat de alţii, nici măcar cultural.

1

Iată cum sună, în varianta mea, traducerea minunatei melodii „FRAGILE” [63] a talentatului muzician Sting. Sunt doar câteva versuri, dar au necesitat ceva muncă pentru a ieşi acceptabil.

FRAGILE	FRAGILI
If blood will flow	Azi, sângele,
when flesh and steel are one	din carne şi oţel,
Drying in the colour	va curge pe câmp,
of the evening sun	uscându-se pe el
Tomorrow's rain	Şi ploaia-apoi
will wash the stains away	spăla-va petele
But something in our minds	Da-n minte tot
will always stay	rămân urmele.

[63] https://www.youtube.com/watch?v=lB6a-iD6ZOY

Perhaps this final act was meant
To clinch a lifetime's argument
That nothing comes from violence
and nothing ever could
For all those born beneath an angry star
Lest we forget how fragile we are

Acest final absurd, dement
ar fi supremul argument
Din violenţă nu au cum
s-obţină ceva bun
acei născuţi nervoşi si instabili
Să nu uităm că suntem fragili

On and on
the rain will fall
Like tears from a star
like tears from a star
On and on
the rain will say
how fragile we are
how fragile we are

Iar şi iar
ploaia cădea
Ca lacrimi de stea
cu picuri umili
Iar şi iar
ploaia repeta
că suntem fragili
că suntem fragili

3 septembrie 2010

* * *

2

Şi iată o traducere mai veche (cca 1989) a unui alt cântec făcut celebru de Roberta Flock, dar lansat în premieră de Lori Liberman [64]

KILLING ME SOFTLY

I heard he sang a good song
I heard he had a style
and so I came to see
and listen for a while
and there he was this young boy
a stranger to my eyes

Refrain:
Struming my pain with his fingers
Singing my life with his words
killing me softy with his song
killing me softly with his song
telling my whole life
with his words
killing me softly with his song

PICURÂND MOARTEA

1. Avea un cântec tandru
şi stilul admirat
Aş-am intrat s-ascult
şi eu pe-acel băiat
un tânăr de departe
străin ochilor mei

Refren:
Spunând durerea-mi pe note
cuvinte din viaţa mea
corzilor smulgând oftatul
picurând jalea-n inimă
cântându-mi viaţa
în rimă
picurând moartea-n inimă

[64] https://www.youtube.com/watch?v=cTyGLBANuOg

I felt all flushed with fever
Embarrassed by the crowd
I felt he found my letter
and read each one out loud
I prayed that he would finish
but he just kept right on

Refrain

2. Eram cuprins de febră
de lume deranjat
Lumii citea sufletu-mi
ca din scrisori aflat
Voiam ca el sa termine
dar el cânta mereu

Refren

He sang as if he knew me
In all my dark despair
and then he looked right
through me
as if I wasn't there
and he just kept on singing
singing clear and strong

Refrain

3. Cânta de parc-aflase
tot al meu negru chin
Mă străbătu privirea-i
cum sticla o privim
Şi vocea lui curată
în suflet răsuna

Refren

* * *

3

M-a impresionat foarte mult cântecul „*Abide with me*" şi am realizat o adaptare liberă a versurilor sale minunate (doar 4 strofe), ca să poată fi cântat şi în limba română de către corurile religioase. Partiturile celor 4 voci sunt publicate de mine (user: razvan) pe www.noteflight.com [65].

ABIDE WITH ME/EVENTIDE
Muzica: William H. Monk
lyrics by Henry Francis Lyte

Abide with me; fast falls the eventide;
The darkness deepens; Lord with me abide.
When other helpers fail and comforts flee,
Help of the helpless, O abide with me.

CU MINE FII
Traducere şi adaptare: Răzvan Petre

1. Rămâi cu mine! Iute se-nseră,
Bezna-i adâncă. Doamne apără!
Când alinare-n jur n-oi mai găsi,
Ajută-mi, Doamne, şi cu mine fii!

[65] http://www.noteflight.com/scores/view/96f92c81bddf275e0e7394b8789fd570d4d436c4

Swift to its close ebbs out life's little day;
Earth's joys grow dim; its glories pass away;
Change and decay in all around I see;
O Thou who changest not, abide with me.

2. Grabnic apuse ziua ce-am trăit;
Dulci bucurii şi glorii s-au sfârşit.
Totul se schimbă, lumea va pieri...
Tu, Cel ce nu te schimbi, cu mine fii!

I need Thy presence every passing hour.
What but Thy grace can foil the tempter's power?
Who, like Thyself, my guide and stay can be?
Through cloud and sunshine, Lord, abide with me.

3. Te vreau alături, Doamne protector;
Zădărniceşte-l pe Ispititor!
Doar Tu mă sprijini. Tu ghidează-mă!
Prin nori şi ceaţă luminează-mă!

I fear no foe, with Thee at hand to bless;
Ills have no weight, and tears no bitterness.
Where is death's sting? Where, grave, thy victory?
I triumph still, if Thou abide with me.

4. De duşmani n-am teamă când în Rai mă duci,
Boala-i uşoară, lacrimile-s dulci.
Moarte, degeaba-i vrut să mă-ngrozeşti!
Doamne cel veşnic, Tu cu mine eşti.

GENEZA, DUPĂ ŞTIINŢA SPIRITUALĂ

Am realizat este o scurtă prezentare artistică a apariţiei Vieţii şi Universului, din punctul de vedere al ŞTIINŢEI SPIRITUALE, aşa cum am înţeles-o eu[66]. Iată textul ataşat slide-urilor:

Slide 3

La început nu era nimic... Doar DUMNEZEU. Într-o fericire absolută. El dorea să-Şi împartă fericirea. Dar nu avea cu cine... Atunci El a separat mici porţiuni din Fiinţa Sa „după chipul şi asemănarea Sa": Spiritele. Dar spiritele trebuiau să difere prin ceva de Creator. Şi atunci El a inventat Universul – locul unde ele capătă o personalitate proprie, originală.

Slide 4

Întâi a creat Spaţiul şi Timpul,

Slide 5

Particula şi Vibraţia. Din aceste 4 concepte primordiale a fost creat restul...

Slide 6

Coborând din Sfera divină în Universul manifestat, spiritul se îmbracă cu materie, care îi formează „aura" sau „perispiritul". Experienţele îi îmbogăţesc personalitatea într-un mod unic, ce se reflectă perfect în aura sa. Fiecare spirit este diferit. La început, spiritul este neştiutor.

Slide 7

Spiritele populează şi animă Universul. Prin ele, Dumnezeu simte instantaneu tot ce se petrece pretutindeni. Spiritele sunt „celulele" corpului Său cosmic. Orice entitate sau fenomen este generat de un anumit tip de spirit. Tot ce ne înconjoară e viu, conştient. Totul este coordonat perfect de Ierarhia spiritelor. Spiritele muncesc, se joacă, experimentează, progresează neîncetat – pentru a se apropia de perfecţiunea divină. Dumnezeu creează clipă de clipă noi spirite şi le pregăteşte planete, locuri de evoluţie.

Slide 8

Dar spiritul se impurifică în multe dintre experienţe sale. Pentru a se ridica spre Sfera Divină, spiritul se străduieşte a se elibera de reziduurile acumulate (karma). Reîntorcându-se în Dumnezeire, spiritul desăvârşit îşi va păstra amintirile esenţiale de la „şcoala lumii", dar curăţate de suferinţe şi răutăţi...

Slide 9

Idealul oricărui spirit este să se reunească cu Dumnezeu Tatăl. Pentru a-şi împlini „visul de aur", spiritul acceptă diverse roluri în Univers.

---

[66] http://www.slideboom.com/presentations/298584/Geneza-dup%C3%84?-%C4%B9%C5%BEtiin%C4%B9%C5%81a-Spiritual%C3%84

Slide 10

Când spiritul se încarnează, începe „viaţa”. Când spiritul părăseşte corpul, se numeşte „moarte”. Spiritul nu moare niciodată, el este o scânteie din Eternitatea Divină. Pe măsură ce evoluează şi capătă experienţă, spiritul dă viaţă – pe rând – plantelor, animalelor, oamenilor. Evoluţia spirituală este un drum foarte lung... Personalitatea spiritului cuprinde toate sufletele în care a fost reîncarnat, este universală.

Slide 11

Pe măsură ce spiritele se apropie de Sfera Divină, Dumnezeu nu se mai bucură singur, ci împreună cu Fiii şi Fiicele Sale. Iubirea dăruită de El se multiplică prin fiecare fiinţă ce o primeşte în suflet. Tot ce există în Universul creat este schimbător şi efemer. Absolutul Divin trăieşte într-o fericire eternă şi netulburată.

Slide 12

Omule, duci în tine un Spirit minunat! El te ţine în viaţă şi te îndeamnă la fapte bune şi nobile Îţi dă identitatea.

Slide 13

Spiritele pot fi fotografiate de oricine! Iată câteva exemple selectate de pe www.spiritus.ro. Şi în pozele tale personale s-ar putea găsi astfel de „forme luminoase” (orbs)... Ştiinţific vorbind, ele înfăţişează aurele eterice (perispiritele) unor spirite libere, adică neîncarnate.

Slide 14

GENEZA - Prezentare generală conţinută în ŞTIINŢA SPIRITUALĂ.

Autor: Răzvan Petre.

www.spiritus.ro.

1 martie 2010

Muzica: Deep Sky Meditation.

FILOSOFIE SOCIALĂ - PANSEURI

Culegere de reflecţii publicate de autor în rubricile „Panseuri" şi „Esoterika" (2010-2014) din website-ul *www.spiritus.ro*

Despre „externalizarea evaluării" sau declinarea competenţei

În societatea modernă, o nouă formă a conflictului peren dintre Nou şi Vechi ar putea fi denumită „externalizarea evaluării" – cu alte cuvinte, fuga de responsabilitate în aprecierea unei valori în favoarea unor standarde formale, prefabricate. Voi lua un exemplu din lumea universitară, acolo unde ne-am aştepta să primeze brilianţa.

O lucrare, un articol original este considerat „dubios" şi chiar nepublicabil dacă îi lipsesc referinţele bibliografice. Nu se are încredere în capacitatea omului de a crea ceva cu totul original, ba chiar este suspectat de plagiat. Şi asta, spre deosebire de cerinţele obţinerii unei diplome de doctorat, unde se cer a fi publicate un număr de lucrări sub semnătură proprie, practic indiferent de calitatea şi originalitatea lor.

Un tip cu idei creative nu este băgat în seamă sau este considerat un „ciudat" dacă nu are diplome destule. Astăzi toţi aleargă după diplome, nu după performanţe, pentru că diplomele ţin loc de valoare, standardele de evaluare se bazează mai ales pe „hârtii" şi superficialitate.

În sistemul educaţional, teoretic cel mai evoluat al societăţii, o valoare nouă (fie teorie, fie individ) nu poate promova dacă Profesorul atotputernic nu are un interes personal sau este invidios. Este mult mai comod să nu tulburi apele îmbâcsite ale uzanţelor de gândire! În plus, academismul venal are tendinţa de a înăbuşi valorile autentice, care umbresc titlurile false.

Şi în alte domenii populate de pătura educată a societăţii vedem cum puterea obişnuinţei a devenit lege. Standardele sunt autoritatea supremă şi doar un curaj nebun dublat de multă energie poate obţine o derogare de la convenţional. Forţa oarbă a tiparelor de evaluare seci, inviolabile şi indiscutabile striveşte dorinţa de iniţiativă şi creaţie. Ieşirea din aceste chingi birocratice nu se datorează niciodată „aparatcicilor", ci exclusiv perseverenţei inovatorilor.

Marile valori nu pot fi încadrate cu uşurinţă în standardele medii care descurajează gândirea originală. (Se ştie că Albert Einstein a rămas corigent la fizică în şcoală.) Dar progresul social poate fi garantat doar de creativitate în toate domeniile.

* * *

Etapele accederii Noului în viaţa societăţii:

1. IGNORAREA

Nu eşti băgat în seamă, pur şi simplu. Este cea mai grea şi dureroasă fază.

Ne-am obişnuit să spunem „*Leonardo da Vinci s-a născut cu câteva secole mai devreme*". OK, dar greşeala este a noastră, că ne-am născut prea târziu!

Se pare că gândirea îndrăzneaţă este mereu cea sacrificată, pentru a nu deranja prostia majoritară. Dacă persişti şi ideile tale se strecoară încet în colectivitate, apare a doua reacţie.

2. RIDICULIZAREA

Fizicianul de geniu Nassim Haramein, autodidact, a fost de câteva ori pur şi simplu dat afară de la conferinţele de fizică unde îşi prezenta ideile novatoare specialiştilor.

Intrarea oficială într-o breaslă te poate bloca în a rupe tiparele de gândire şi acţiune din acel domeniu. Acest lucru l-au constatat destui oameni talentaţi, care s-au separat de linia academică deja depăşită.

Când ironia şi sarcasmul nu reuşesc să te îngroape, vei avea de înfruntat atacul direct, chiar virulent, din faza a treia.

3. CONTESTAREA

Dacă s-au separat deja două tabere, pro şi contra, poţi fi liniştit. Înarmează-te cu răbdare, căci valoarea ideilor tale aproape a izbândit să se afirme! Cu cât discuţiile sunt mai animate şi mai pasionante, cu atât chestiunea va deveni familiară şi, în ultima fază, va fi acceptată.

4. ACCEPTAREA

Ceea ce la început nu merita a fi luat în discuţie, acum a devenit tabu, regulă sfântă, invenţie genială. Este momentul să începi să te debarasezi de obişnuinţa de a îi lua apărarea, ci să-i găseşti punctele slabe, pentru a îţi păstra libertatea de gândire şi a merge mai departe în cercetare. Încremenirea în clasicism ameninţă cu respingerea Noului ce urmează legic să vină.

7 martie 2010

* * *

„Plec în Occident, să mă realizez..." Bravo, dar pune-ţi în obiectiv şi realizarea spirituală! Averile materiale le poţi folosi cel mult o perioadă de timp, până dai ortul popii. Apoi, vei rămâne la fel de „nerealizat" ca înainte...

Pe unii români emigraţi în Occident criza economică i-a readus la nivelul de la care au plecat. Pentru că tot efortul lor se duce de râpă, ei nu îşi mai găsesc sensul existenţei şi îşi pierd echilibrul psihic. Asta se întâmplă când, vorba lui Isus, *„nu îţi strângi comoara în Cer"*.

9 septembrie 2010

* * *

Ţările bogate mizează pe putere şi inteligenţă în obţinerea de profit şi bunăstare. În schimb, ţările mai sărace ar putea merge pe scurtătură, încurajând înţelepciunea, ca o resursă economică inepuizabilă şi regenerabilă prin contagiune socială.

Înţeleptul se mulţumeşte cu puţin. Cere doar bunăvoinţa semenilor. Nu emigrează spre ţări care îi promit bogăţie. Înţelepciunea nu necesită investiţii mari. Inspiră decenţa traiului pentru toţi. Ne învaţă să fim fericiţi aşa cum suntem. Fericirea este mai uşor de dobândit decât bogăţia! Când va apare o asemenea ţară, va atrage magnetic şi abundenţa materială.

17 septembrie 2010

* * *

Mai toţi românii se dau în vânt după paranormal, dar dacă îi ia cineva la întrebări, îşi fac repede o cruce până în pământ şi spun că nu au nicio treabă cu „necuratul”! Toată lumea aleargă după paranormali, ca să aibă ce bârfi la chefuri.

19 septembrie 2010

* * *

Foarte curând, românii îşi vor da seama că, în afară de bani şi bârfă, mai există şi ceea ce numim SUFLET. Cei care bârfesc pe forumuri pierd multă energie cu ocupaţia lor stupidă. Unii dintre cei bârfiţi de ei se pricep să capteze această energie şi o folosesc după bunul plac. Iar bârfitorii vor ajunge în ultimul hal…

20 septembrie 2010

* * *

Moralitatea apare datorită nevoii de Absolut din fiecare suflet. Ea nu este numai utilitaristă (cum ar fi ideea „dacă respect, sunt respectat”) sau doar o tradiţie socială, ci exprimă dorinţa de a crea o lume perfectă. Moralitatea cuprinde adevărul, libertatea, binele, frumosul, pacea, altruismul, dreptatea…

Şi atunci, politicienii au inventat sisteme ce promit păstrarea moralităţii în societate: monarhia, guvernarea religioasă, partidul unic, dictatura militară. Rezultatele se cunosc.

Astăzi e la modă democraţia - „răul cel mai mic”. Ea încă poate fi îmbunătăţită prin conceptul de „democraţie sub supravegherea înţelepţilor”. Înţelepţii vor avea nevoie de prestigiu, independenţă politică şi materială, respectul şi încrederea oamenilor. Ei vor şti să pună presiune asupra „Puterii neruşinate”.

Nu de un Mesia avem nevoie, ci de o academie de Solomoni.

25 septembrie 2010

* * *

La noi, cel mai mare succes de casă printre cărţile esoterice din ultima vreme l-au avut cele semnate cu pseudonime şi prezentând minciuni (gen Cinamar, Havah). Asta spune multe despre publicul relativ „cult" şi „informat". Românii vor să fie minţiţi frumos chiar şi când nimeni nu-şi asumă responsabilitatea minciunilor.

Din păcate, reversul medaliei vine de la sine: românii nu sunt interesaţi de adevăr şi nu îi apreciază pe cei care îl apără punându-şi în joc prestigiul, cariera, chiar viaţa. Nu mai avem o ierarhie a valorilor aproape în niciun domeniu. Şi atunci, oare nu ne merităm, ca naţie, necazurile?!

27 septembrie 2010

* * *

Ce este viaţa românului? Timpul de aşteptare între scadenţele a 2 rate la Bancă, multiplicat de zeci de ori...

Pe timpul comunismului, opresiunea era politică. Astăzi, opresiunea este economică. Banul este adevăratul conducător al ţării şi al lumii întregi. Lui i se subordonează chiar şi marii bogătaşi şi toţi liderii politici. Abstracţiunea numită „ban" distruge lent realitatea numită „suflet", precum plantele carnivore dizolvă bietele insecte prinse în capcana frunzelor ucigaşe.

28 septembrie 2010

* * *

Banul a fost inventat ca să simplifice schimburile comerciale, nu ca să devină o marfă în sine. Banii sunt o marfă falsă, este ca şi cum ai vinde terenuri pe Marte.

Cine vinde bani? Cine îi are în exces şi nu vrea să îi rişte în afaceri. Cămătarii, băncile, instituţiile financiare vând bani – încasând dobânzi. Aşa cum, în trecut, clericii catolici vindeau indulgenţe (iertarea păcatelor), deşi numai Dumnezeu poate acorda mântuirea, gratuit, tot aşa băncile vând bancnote, care ar trebui să fie aproape gratuite, fiind doar nişte simboluri valorice.

Ideal ar fi ca oricine are bani în exces să îi investească, pentru a crea locuri de muncă, plusprodus economic şi bunăstare pentru cât mai mulţi semeni, chiar dacă profitul ar fi minim. Nu doar profitul financiar ar trebui să motiveze investiţiile, ci şi cel social. Dar asta nu intră, din păcate, în vederile doctrinei capitaliste...

Ce este o bancă? O bancă este precum un om sănătos (parazitul) care primeşte sânge de la un om slăbit (donatorul). Profiturile bancare sunt donaţia poporului către clasa bancherilor. Contrar teoriilor economice ale acestei „elite" de îmbogăţiţi, nu se poate concepe o societate realmente sănătoasă clădită pe baza sistemului bancar. Vom şti că omenirea progresează abia când acesta nu va mai fi necesar. Civilizaţia

bazată de acumularea de capital se apropie de sfârşit, deşi a funcţionat câteva sute de ani.

Capitalismul se bazează pe impulsurile umane inferioare, cum ar fi lăcomia, frica, egoismul – şi asta nu am spus-o eu. Aceste porniri primitive nu mai pot sta la baza societăţii viitoare. Indiferent pe ce cale se va ajunge la o nouă ordine mondială, ea va trebui să încurajeze impulsurile nobile ale fiinţei umane, cum ar fi altruismul, iubirea, generozitatea. Cealaltă alternativă este implozia definitivă a civilizaţiei actuale în propria sa cruzime faţă de membrii săi.

10 ianuarie 2011

* * *

Adepţii creştinismului „de dreapta” spun că Dumnezeu îi ajută numai pe cei deştepţi, harnici şi sănătoşi.

Adevărul e că marile averi se fac mai mult cu draci decât cu îngeri.

27 ianuarie 2011

* * *

Televiziunile noastre se închină ZEULUI-BAN, iar lucrătorii de acolo sunt marcaţi, de sus în jos, de ideologia materialistă, pragmatică. La aceasta se mai adaugă şi lupta zilnică cu minutele de emisie, un stres permanent ce nu-i lasă să fie sensibili şi la realitatea spirituală. Personalitatea lor se dizolvă în obligaţia de a respecta scenariile impuse de şefi şi de rating. În final, toţi au un singur scop: să îşi încaseze salariile frumoase, nu să facă lucruri frumoase. Din aceste motive, probabil, spiritualitatea autentică nu îşi găseşte încă locul în televiziunile româneşti. Nu că nu şi l-ar putea găsi, dacă i-ar fi oferit de nişte realizatori destupaţi la minte şi creativi, cum se mai întâmplă prin lume. Dar climatul de lucru în televiziunile noastre este unul dictat numai şi numai de lăcomie, închistat în şabloane şi subordonat părerii proştilor.

Se merge pe linia minimei rezistenţe, adică să dea poporului lucruri simplu de digerat (divertisment, batjocură, sex, violenţă). Este şi motivul pentru care televiziunile îşi pierd, încet, dar sigur, audienţa, în favoarea internetului. Din nişte fabrici de bani, televiziunile private se transformă, treptat, într-un fel de „private”…

Poate că, până la urmă şi luând exemplul ţărilor civilizate, vreun producător deştept va înţelege că o emisiune spirituală bine realizată (serioasă, diversificată, interactivă, educativă) ar atrage o audienţă gigantică. Populaţia României este pregătită şi va fi receptivă la un astfel de eveniment cultural şi social… Sau trebuie să aşteptăm vreo catastrofă naţională (ca tsunami-ul din Japonia), care să ne spiritualizeze brusc şi forţat?

Televiziunea nu este un simplu „mijloc de producţie” ori instrument politicianist, ci şi un factor de progres şi educaţie. Directorii şi patronii de televiziuni ar trebui să înţeleagă că au o responsabilitate morală majoră

pentru prezentul şi viitorul acestui popor. Prea li s-a urcat puterea la cap acestor profitori ai celei de „a patra puteri din stat”!...

11 martie 2011

* * *

Unii oameni sunt capabili de multă ură şi încrâncenare împotriva celor cu care nu sunt de acord. Aceste „calităţi” sunt foarte mult apreciate şi exploatate în domeniul politic. Iată deci că morala creştină se exclude din politica actuală... Şi unii politicieni mai voiau să declare Europa drept „zonă creştină”...

14 martie 2011

* * *

În dictatura socialistă aveam puţină libertate şi mai multă responsabilitate. Toţi ne feream de toţi şi aveam grijă ce făceam şi ce spuneam. În democraţia capitalistă avem multă libertate şi mai puţină responsabilitate. Fiecare face orice îi trece prin cap şi nimeni nu se crede dator să dea socoteală de nimic.

O societate ideală este cea în care libertatea este echilibrată de o responsabilitate pe măsură.

În socialism tânjeam după mai multă libertate. Şi am obţinut-o până la urmă! În democraţie tânjim după mai multă ordine. Până la urmă, ea va veni, nu ştim cum. Sunt două alternative: fie va fi o dictatură de catifea, impusă de păpuşarii lumii, fie va fi o lume a înţelepciunii şi solidarităţii.

3 iunie 2011

* * *

MĂSLUIREA DE LA EUROVISION

Cum se obţin laurii EUROVISION-ului, în ultimul timp? Deşi se spune că se alege prin vot, de fapt, câştigătorul este numit, stabilit în prealabil. Iar asta se vede cu ochiul liber şi se vorbeşte pe la colţuri. Ne-am obişnuit să credem că melodiile se clasează în funcţie de hărnicia publicului la votul telefonic, preferinţele artistice ale juriului, înrudirea etnică sau vecinătatea geografică. Da, e adevărat! Însă, la atribuirea primului loc, contează doar care ţară are puterea financiară de a organiza un aşa eveniment costisitor. Pare rezonabil, nu?! Dacă ar fi câştigat concursul România, de unde am fi scos atâţia bani, ca să-l găzduim?! Aproape că le dăm dreptate celor care pun la punct această escrocherie...!

Dar dacă organizatorii de la EBU (European Broadcasting Union) sunt într-adevăr nişte oameni cinstiţi, atunci îi aşteptăm ca, de la anul, să numească dinainte ţara organizatoare, precum la Olimpiadele sportive. Scăzând miza politică, concursul se va limita doar la spectacolul artistic, iar voturile vor fi mai aproape de valoarea reală. În plus, publicul va scăpa de umilinţa manipulării şi prostirii pe faţă, iar preşedinţilor juriilor

naţionale (care pot decide stabilirea câştigătorului) nu le va mai fi călcată în picioare demnitatea, cerându-li-se obedienţă la ordinele venite de sus. Deocamdată se mizează pe minciuni, aranjamente de culise, înscenări, corupţie. Oare nu-i mai simplu să rosteşti adevărul şi să schimbi regulamentul în mod transparent?

Dar să vedem şi partea plină a paharului: este bine că acest concurs există! El impulsionează creativitatea artistică, promovează talente, ne oferă prilejul de a compara culturi diferite, facilitează prietenia dintre popoare şi ne delectează într-o seară lungă. Când privim şi ascultăm melodiile oferite de-a lungul ultimilor ani de către o ţară concurentă, poate fi chiar un barometru socio-cultural destul de fin. De exemplu, prestaţiile din ultimii ani ai Germaniei o clasează pe ultimele locuri din punct de vedere cultural, în contradicţie cu situaţia sa economică! În schimb, vin tare din urmă ţările emergente (cele din estul Europei şi, mai nou, cele din Orientul apropiat): multă originalitate şi dorinţă de afirmare, care cam lipseşte în Occidentul îmbătrânit moral şi cultural! Dar acesta este mersul lumii… nimic nu stă pe loc, oamenii se schimbă, roata istoriei se învârte, iar noi trebuie să ne adaptăm din mers la un prezent mereu nou…

28 mai 2012

* * *

ÎNAPOI, LUCIFER!

Instabilitatea politică din ţară dă roade nesperat de bune, scoţând la iveală faptele de corupţie legală sau morală. Iată câteva dintre cele care au ţinut capul de afiş în ultimele zile: plagiatul primului-ministru Ponta, condamnarea la închisoare a fostului premier Năstase, avansarea la gradul de colonel în rezervă a unor persoane publice pe criterii de servitute politică şi cu încălcarea regulamentului militar. Acestea şi altele care vor mai apărea ne arată că trăim în <u>vremea dezvăluirilor</u>. Nimic nu mai poate fi ţinut ascuns. (În limba greacă, dezvăluire se spune „*apocalipsis*”.) Sunt prea multe interese divergente şi lipsă de încredere reciprocă. Cei tentaţi să pice în plasa coruperii devin din ce în ce mai precauţi. În marea parte a populaţiei ia naştere un proces de conştientizare şi luciditate.

Personal, îi compătimesc pe cei care s-au lăsat până acum unşi cu privilegii nemeritate. A existat o mentalitate a celor puternici, care nu ţin cont de legile juridice şi normele etice, rezervate doar plebeilor proşti şi săraci. Nu noi am inventat acest sistem, dar l-am adoptat cu voluptate în ultimii 22 de ani. Acum ceva timp, un şofer de taxi mi se plângea de corupţia şi abuzurile primarului, dar în final, tot el a conchis: „*De fapt, oricine în locul lui ar fi făcut la fel, nu-i aşa?*” I-am răspuns sec: „*Nu chiar oricine!*”.

Vorba veche „*mai bine sărac, dar cinstit*” conţine mult bun-simţ şi adevăr verificat în timp. La ce le-au folosit acele minore avantaje

nemeritate celor care acum suportă ruşine publică şi ponoase legale infinit mai importante?! Regretele sunt prea tardive acum. Sistemul era de aşa natură încât era în firea lucrurilor ca, dacă se afla într-o poziţie decizională de orice nivel, omul să accepte foloase necuvenite de la corupători mieroşi, preocupaţi să-şi rezolve propriile interese. Şi, la rândul său, să perpetueze aceeaşi practică, în virtutea dictonului *„o mână spală pe alta şi amândouă, obrazul*”.

Cei care au rezistat unor oferte imorale sau ilegale, ce păreau că vor rămâne pe veci ascunse, au dovedit o rară calitate a caracterului. Dar au fost puţini. Mersul spre mai rău al societăţii a fost negreşit influenţat de uşurinţa cu care mulţi dintre noi s-au împăcat cu ideea şi practica tentantă a corupţiei, sub variatele sale forme. Vorbesc la trecut, fiindcă observăm o inversare a tendinţei. Parcă nici mafioţii nu se mai sprijină reciproc cum o făceau înainte…

Sunt semne că puterea lui Lucifer, atât de bine întronată în lume, începe să se clatine. Criza economică mondială reaşază fundamentele morale ale lumii. Întreaga ordine politico-economică a fost bazată pe concepte eronate: dezechilibre, impunerea autorităţii banului şi forţei, corupţie, frică. Ce explicaţie ar putea avea dezmăţul financiar care a stăpânit Europa, iar acum este demascat de glasul raţiunii?! Evident că numai înfumurarea şi corupţia clasei conducătoare a provocat un asemenea dezastru.

Vorbim deci despre o societate construită pe o mentalitate luciferică, de multe secole încoace. S-a dezvoltat ca o tumoare canceroasă, care acum trebuie operată neîntârziat. Toată această agitaţie şi incertitudine duce la o transformare a societăţii, în sensul reîntronării cinstei, eticii generale şi a apropierii de spiritualitatea autentică. Factorii de decizie, în primul rând ei, au înţeles că ideile luciferice nu mai sunt eficiente, nu mai pot susţine nici societatea şi nici pe liderii cocoţaţi nemeritat în vârful piramidei. Este un proces care va mai dura, dar ne bucură sensul pozitiv pe care îl întrezărim în această turbulenţă socială, economică, politică…

21 iunie 2012

* * *

Latinii aveau o vorbă: „Repetiţia e mama învăţăturii”. Românii adăugaseră şugubeţ: „Tatăl, necunoscut”. Dar iată un update neaşteptat din cyberspace: „Google is the father of all knowledge”. Acum, că avem şi mamă, şi tată, ce ne opreşte să devenim mai instruiţi…?!

27 mai 2013

* * *

Cheii, tatuaţii şi jerpeliţii impun astăzi moda. Halal trend!

14 septembrie 2013

* * *

„Nu există publicitate negativă” este o deviză evident falsă!!!

Sintagma „publicitate negativă” conţine doi termeni diferiţi.

1) Publicitatea înseamnă NOTORIETATE, care poate fi pusă pe o scală de la 0 la 10. 2) Dar mai există şi scala DEZIRABILITĂŢII, ce se întinde de la -10 la +10. Publicitatea negativă, evident, se găseşte sub zero pe această a doua scală.

Dacă notorietatea unui produs este zero, atunci am putea vorbi, cu unele rezerve, de faptul că publicitatea negativă îi poate creşte notorietatea, printr-un compromis cu scăderea încrederii în el. Foarte curând însă apare un moment când acest compromis nu mai este admisibil – adică notorietatea nu va mai creşte suficient de mult încât să acopere efectele nefavorabile.

În concluzie, publicitatea negativă este acceptabilă doar în prima fază a lansării unui produs, ca un prilej de stimulare a curiozităţii. În rest, este total contraindicată, având un efect evident negativ, după cum, de altfel, îşi propune.

3 august 2014

UMOR cu tentă socială

Teoria distilaţiei

10 iunie 2011

* * *

Sondaj privind scăderea încrederii populaţiei în diacritice ☺

ÎNTREBARE: Românii folosesc tot mai rar diacriticele. Credeţi că ar trebui renunţat la ele?

RĂSPUNSURI:

Degeaba le spui, că românii tot nu-şi pun *diacriticele*. N-aţi văzut cum se întind bolile venerice?!

Mafia a pus mâna pe toate *diacriticele* ţării şi pe unele le-a scos peste graniţă. Şi acuma, să renunţăm la ele de bunăvoie?!

Televiziunile sunt de vină! Atâta ne-au băgat pe gât la *diacritice*, că telespectatorii deja nu mai pot fără porcăriile astea.

Pe timpul lui Ceauşescu erau *diacritice* pentru toată lumea. Acuma numai cei cu bani şi le permit. Ar trebui subvenţionate, să ajungă şi la cei săraci.

Toate alimentele conţin *diacritice*, d'aia se îmbolnăvesc atâţia oameni. Chiar dacă vrei, nu poţi scăpa de ele.

Să folosească fiecare câte *diacritice* are chef, dar să plătească impozit pe ele.

Facturile de utilităţi se tot scumpesc, aşa că românul trebuie să se mai abţină de la *diacritice*, dar nu chiar de tot.

Când eşti şofer în trafic, te enervezi tot timpul şi n-ai cum să renunţi la *diacritice*, trebuie să-i vorbeşti boului ca să te înţeleagă!

Respectaţi moştenirea strămoşilor noştri daci! Românii ar trebui să renunţe la băutură, nu la *diacritice*!

N.B. semn **diacritic** = semn grafic care, fiind pus deasupra (căciulă, coif) sau dedesubtul (virgulă) unei litere, îi modifică valoarea fonetică.

30 septembrie 2012

* * *

În aceeaşi serie de cărţi – culegeri de texte publicate de către autorul Răzvan Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro fac parte următoarele titluri:

1) Esoterismul în mileniul 3
2) Karma, valurile timpului
3) Spiritele în dialog cu noi (în colaborare cu Nina Petre)
4) Cristos, binele, adevărul
5) Spiritualitatea în psihologie
6) Filosofie spirituală